

Zöld fény derengett fel a szemközi falon, elosztatva a sötétséget. Spirálszerűen terjedni kezdett, lyukat nyitott a falon, és Baenre Anya lebegett elő belőle leányaival, foglyával és az illetőiddel.

Drizzt azonnal felismerte az aszott vén nagyasszonyt, és látta, hogy legrosszabb félelmei váltak valóra. Tudta, hogy ő és barátai komoly hátrányban vannak. Arra gondolt, hogy egyenesen nekiugrik Baenrének, de aztán rádöbbsent, hogy ő és Guenhwyvar nincsenek egyedül a teremnek ezen az oldalán. A szeme sarkából Drizzt mozgás észlelt fent, a cseppkövek között.

Catti-brie varázsnnyila már röppent is, de színes, ártalmatlan szikrákká robbant. Nem hatolhatott át az első nagyasszony mágikus pajzsán.

Regis ekkor ért a falifülkébe, és felordított: egy csapda robbant rá. Elektromos szikrák pattogtak a félszerzet körül, ide-oda rángatták, aztán Regis ernyedten, égnek álló hajjal a padlóra huppant.

Guenhwyvar ugrott, és maga alá temetett egy drow katonát, aki éppen előlebegett a cseppkövek közül. Drizzt megint arra gondolt, hogy egyenesen Baenrének kellene mennie, de hirtelen sürgősebb dolga támadt: három elit Baenre-testőr rontott elő a homályból, hogy körülvegye. Drizzt megrázta a fejét. A meglepetés most nem nekik, hanem ellenük dolgozott. Tudta, hogy az ellenség számított, vadászott rájuk. Méghozzá Baenre Anya személyesen!

– Meneküljetek! – kiáltotta Drizzt a barátainak. – Fussatok innen!

Megjelent:

1. R. A. Salvatore: Csillagtalan éj

SALVATORE

A SÖTÉTSÉG OSTROMA

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A Fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
R. A. Salvatore: SIEGE OF DARKNESS

Copyright © 1994, 1997 TSR, Inc. All rights reserved. TSR, Inc. is a
subsidiary of Wizards of the Coast, Inc.

This materiái is protected under the copyright
laws of the United States of America.

Any reproduction or unauthorized use of the materiái or
artwork contained heréin is prohibited without the express
written permission of TSR, Inc.

EUROPEAN HEADQUARTERS
Wizards of the Coast, Belgium
P. B. 34
2300 Turnhout
Belgium
+32-14-44-30-44

Visit our website at <http://www.tsrinc.com>

Fordította
ZOLLNER ANDRÁS

Szaklektor
Csukonyi Zoltán

ISBN 963 9020 710

Exclusive rights for the Hungarian language
edition licensed to Szukits Könyvkiadó

Lektor: Szóts Katalin Tördelőszerkesztő:
SPEKTRUM REPRÓ BT., Szentmiklósi Csaba
Tipográfia: Preyer Viktor és Hévízi Gábor
Színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Dobos Tamás
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Prológus

Külseje alapján túl szép és finom teremtmény volt ahhoz, hogy az Abyss eme kavargó, ködös síkján járjon. Szépen metszett vonásaival, csillogó, ébenfekete bőrével olyannak tűnt, mint egy mozgó, életre kelt obszidián szobor.

A körülötte csapongó kúszó, nyálkás, denevérszárnyú lények szemmel tartották minden mozdulatát. De még a legnagyobb, legerősebb szörnyetegek is, amelyek egy egész várost is képesek lettek volna elpusztítani, biztonságos távolban maradtak tőle, mert tudták, hogy a külső megfélemlítő lehet. A finom arcú nő törekenynek tűnt ugyan a hatalmas szörnyetegek mércéjével, mégis bármelyiket – vagy bármelyik tízet, ötvenet közülük – könnyedén elpusztíthatta volna.

Ezt a lények is tudták, így a nő útja háborítatlan maradt. Lloth volt ő, a Pókkirálynő, a drow istennő, a sötét elfek istennője. Maga a megtestesült káosz, a pusztítás eszköze, a finom külső alatt rejtőző szörnyeteg.

Lloth nyugodtan lépdelt a kicsiny szigeteken magasodó vastag szárú, hatalmas gombok közt a komor ködben. Aggodalom nélkül haladt szigettől szigetig, s oly könnyedén lépkedett a fortyogó iszapban, hogy még finom fekete saruja sem piszkolódott be. Sok helybéli lényt, még igazi "tanar'rikat", démonokat is talált itt álomba merülve a gombaligetekben, s durván feliasztotta őket. Az izgékony teremtmények persze vicsorogva, fenyegetően tértek magukhoz, s nagyon megkönnyebbültek, amikor Lloth mindössze egyetlen választ követelt tőlük, egyetlen kérdésre.

– Hol van ő? – kérdezte Lloth mindahánytól, s bár egyik lény sem ismerte a hatalmas szörnyeteg pontos tartózkodási helyét, válaszaik mindig továbbvezették Lloth-t, amíg végül rá nem lelt a bestiára, akit keresett: egy hatalmas, két lábon járó tanar'rira, akinek pofája mint a kutyaé, szarva mint a bikáé, hátán pedig roppant bőrszárnyak verdestek. A démon unottan üldögélt gombaszárból kifaragott székében, s groteszk fejét egyik tenyerében nyugtatta. Mocskos,

hajlott kar-

maival ritmikusan vakarászta ocsmány arcát. A másik kezében sokágú korbácsot tartott, amellyel időnként csattintott egyet a szék mellé, ahol egy szerencsétlen, kínzásra kiválasztott, alantasabb lény kuporgott.

A kis bestia szánalmasan nyöszörgött és vinnyogott, de ezért csak újabb korbácsütéseket kapott.

A gombaszékben ülő szörny hirtelen felmordult. Tekintete éberré vált, s vörös szemeivel fürkészni kezdte a körülötte kavargó füstködöt. Tudta, hogy valami közeledik.

Lloth előlépett, s szemügre vette a szörnyeteget, a környék legnagyobbját.

A tanar'ri torkából mély mordulás szakadt fel, s szája ördögi mosolyra húzódott, amikor meglátta a tanyájára érkező apró semmiséget. Először azt hitte, hogy váratlan ajándékot kapott: egy eltévedt, kóbor elfet, aki távol került az Anyagi Síktól, az otthonától. De nem tartott sokáig, míg rájött a valóságra.

A szörnyeteg fölegyenesedett ültében, aztán méreteihez képest meglepő gyorsasággal és hirtelenséggel felállt, s teljes tizenkét lábnyi magasságával a jövevény fölé tornyosult.

– Ülj le, Errtu – intett türelmetlenül Lloth. – Nem azért jöttem, hogy elpusztítsalak.

A büszke démon ismét felhördült, de nem tett ellenséges mozdulatot Lloth felé. Tudta, hogy a nő könnyedén meg tudná tenni azt, amit állítása szerint most nem szándékozik. Errtu mégis állva maradt, hogy büszkeségének legalább a romjait mentse.

– Ülj le! – csattant fel Lloth hirtelen, s Errtu, mielőtt észbe kaphatott volna, már le is huppant gombaszékére. Dühösen kapta fel korbácsát, s jókorát sújtott a mellette lapulól kis lényre.

– Miért jöttél, drow? – dörögte Errtu, de mély dübörgése magas sivítássá torzult, s elcsuklott.

– Hallottál a panteonbéli vitákról? – kérdezte Lloth. Errtu hosszan gondolkodott. Természetesen hallott róla,

hogy a Birodalmak istenei összekaptak, egymást szárnyalják túl az intrikákban, és alantasabb intelligens lényeket használnak fel sakkfiguraként személyes hatalmi játékaikban. Az Abyss-ban ez azt jelentette, hogy az itteni lények, mint Errtu is, sokszor akaratukon kívül is politikai cselszövésekbe keveredtek. Errtu tartott tőle, hogy most is valami ilyesmi készülődik.

– Közeledik a leszámolás ideje – magyarázta Lloth. – Az istenek meg fognak fizetni ostobaságukért.

Errtu ijesztő, reszelős hangon kuncogni kezdett. Lloth izzó tekintete feddően szegeződött rá.

– És miért van ez ellenedre, Káosz Úrnője? – kérdezte a szörnyeteg.

– Mert nem rajtam múlik – felelte Lloth. – Túlmutat mindannyiunkon. Persze jó lesz látni, ahogy a panteon bolondjai ide-oda hányódnak majd, megfosztva minden hamis gőgjüktől. Néhányan talán el is pusztulnak. De az, aki nem elég óvatos, könnyen bajba keveredhet.

– Lloth sosem az óvatosságáról volt ismert – szólt Errtu fanyarul.

– De Lloth sosem volt ostoba – felelte a Pókkirálynő.

Amaz bólított, de Jó darabig nem szólt, hanem a hallottakon rágódott. – És mi közöm nekem mindehhez? – kérdezte végül, hisz nem volt isten, így nem volt hatalma hozzá, hogy hívei imáiból merítsen erőt.

– Menzoberranzan – felelte Lloth. A drow város volt híveinek legnépesebb bázisa a Birodalmakban.

Errtu félrebiccentette ocsmány fejét.

– A város máris káoszban fetreng – folytatta Lloth.

– Ahogy te szereted – szólt Errtu vigyorogva. – Ahogy eltervezted.

Lloth nem tagadta a nekiszegezett állításokat. – De veszedelem fenyeget – mondta. – Ha belekeveredek a panteon zűrzavarába, papnőim imái meghallgatatlanul maradnak.

– Talán hallgassam meg őket én? – hitetlenkedett Errtu.

– A hívőknek védelemre van szükségük.

– De hát én nem mehetek Menzoberranzanba! – bödült el dühösen Errtu. Menzoberranzan Faerun Mélysötétjének városa volt, a földalatti labirintusok Mélysötétjéé. És hiába választotta el több mérföldnyi sziklaréteg a felszíntől, attól még az Anyagi Síkhoz tartozott. Valaha, évekkel azelőtt Errtu járt már ezen a síkon egy varázsló hívására, és ott is maradt egy ideig, hogy megkeresse a Crenshinibont, a Kristályszilánkot, a régi idők hatalmas mágiájának ereklýjét. És milyen közel jutott hozzá! Bent volt a toronyban, amit a szilánk a saját képére alkotott, s találkozott az ereklýe birtokosával, egy szárnalmas kis emberrel, aki azonban hamarosan meghalt, s a kincset a tanar'rinak hagyta. De ekkor jött egy sötét elf, egy renegát Lloth

nyájából, Menzoberranzanból, abból a városból, amit az istennő most meg akar védeni vele.

Drizzt Do'Urden legyőzte Errtut, és egy démon számára egyetlen vereség az Anyagi Síkon, százévnýi száműzetést jelentett az Abyssre.

Errtu immár láthatóan reszketett dühében, s Lloth hátralépett, hogy készen álljon, ha a szörnyeteg esetleg támadna. – Valóban nem mehetsz oda – felelte. – De az alattvalóid igen. Teszek róla, hogy a kapu nyitva álljon, még ha a birodalmam összes papnőjének ezzel kell is foglalkoznia.

Errtu dühögő ordítása elnyomta utolsó szavalt.

Lloth tudta, ml baja Errtunak: a szörnyeteg legnagyobb öröme az volt, ha szabadon járhatott az Anyagi Síkon, s különféle fajok tagjainak gyenge lelkével és még gyengébb testével csaphatott össze. Lloth értette ezt a vágyat, de nem érzett együtt vele. A gonosz Lloth soha semmilyen teremtmény iránt nem viseltetett együttérzéssel.

– Nem utasíthatlak vissza – ismerte be Errtu, s kidülledő, véreres szemei résznyire szűkültek.

És igazat is mondott. Lloth akár az életével is fenyegethette volna, hogy megszerezze segítségét. A Pókkirálynő azonban ravaszabb volt ennél. Ha így kényszeríti rabszolgasorba Errtut, és ő maga az istenek viharába kerül, Errtu kiszabadulhat a szorításából, vagy ami még rosszabb, vissza is vághat. Lloth végtelenül gonosz és kegyetlen, de roppant okos. Mézzel csalta el a legyet.

– Ez nem fenyegetés – mondta a szörnyetegnek –, hanem ajánlat.
Errtu nem szólt közbe, de zaklatott lelkiállapota robbanással fenyegetett.

– Ajándékom van a számodra, Errtu – dorombolta az istennő. – Egy olyan ajándék, mellyel véget vethetsz a száműzetésnek, amire Drizzt Do'Urden kárhoztatott.

A tanar'ri nem volt meggyőzve. – Semmiféle ajándék, semmiféle mágia nem törheti meg a száműzetést. Csak az vethet véget neki, aki rám mérte – szólt a szörny.

Lloth egyetértően bólogatott: ezzel a törvénnyel még egy istennő sem szegülhetett szembe. – De hisz épp erről van szó! -kiáltott fel a Pókkirálynő. – Ez az ajándék ráveszi majd Drizzt Do'Urden arra, hogy visszahívjon a saját létsíkjára.

Errtu megint csak kételkedett.

Lloth felemelte egyik karját, ökölbe szorította a kezét, mire színes szikrák keletkeztek, s hatalmas dördülés rázta meg az egész iszamos, ködös síkot.

Egy lecsüggesztett fejű, megtört alak lépett elő a ködből -Llothnak nem tartott sokáig, hogy megtörje a büszkeséget. Errtu nem ismerte fel az illetőt, de felfogta az ajándék jelentőségét.

Lloth ismét ökölbe szorította a kezét, újabb robbanás keletkezett, és a különös alak eltűnt a füstben.

Errtu gyanakodva meredt Lloth-ra. Természetesen fölébredt a kíváncsisága, de jól tudta, hogy annak, aki megbízik az ördögi Llothban, mindig drágán kell megfizetnie ostobaságáért. A csalétek azonban túl csábító volt ahhoz, hogy Errtu ellent tudjon állni. Kutyapofája alattomos vigyorba torzult.

– Nézz csak Menzoberranzanra – szólt Lloth, és egy közeli gombaszár felé intett. A növény rostjai megüvegesedtek, visszatükrözték a füstöt, s Errtu hamarosan megpillantotta benne a drow várost. – Megnyugtathatlak, hogy szereped nem nagy, de létfontosságú. Ne hagyj cserben, hatalmas Errtu! – dorombolta Lloth.

A szörnyeteg tudta, hogy ez éppannyira fenyegetés, mint amennyire kérés.

– És az ajándék? – kérdezte.

– Majd akkor, ha helyrejöttek a dolgok.

Ismét gyanakvó kifejezés suhant át Errtu arcán.

– Drizzt Do'Urden csak egy porszem – szólt Lloth. – A Daer-mon N'a'shezbaernon, a családja nincs többé, tehát ő semmit sem jelent

nekem. Mégis szívesen látnám, hogy a nagy Errtu megfizet a renegátnak minden kellemetlenségért, amit az valaha is okozott.

Errtu távolról sem volt ostoba. Tökéletesen értelmesnek tűnt mindaz, amit Lloth elmondott, Errtu mégsem hagyhatta figyelmen kívül, hogy Lloth, a Pókkirálynő, a Káosz Úrnője tette neki a csábító ajánlatot.

De azt sem tagadhatta, hogy a beígért ajándék megváltást nyújtott volna neki végeérhetetlen unalmától. Ezernyi kisebb szörnyeteget kínozhatott itt nap mint nap, ez azonban semmiképp nem érhetett fel még egyetlen órával sem, amit az Anyagi Síkon tölthetett volna, a gyengék közt, olyanokat kínozva, akik semmivel sem szolgáltak rá bosszújára.

Így hát Errtu elfogadta az alkut.

1. RÉSZ

A BÉKÉTLENSÉG MORAJA

Láttam a Mithril Csarnokban folyó előkészületeket, a háború előkészületeit, mert bár fájó csapást mértünk Menzoberranzban a Baenre Házra, egyikünk sem kételkedett abban, hogy a sötét elfek ismét eljöhetnek hozzánk. Ezenfelül Baenre Anya nyilván iszonyú haragra gerjedt, s én fiatalabb éveimből jól tudtam, hogy nem jó dolog ujjat húzni az első nagyasszonnyal.

Mégis tetszett, ami a törpe erősségben zajlott. És még Jobban tetszett az, amit Harcpöröly Bruenoron láttam.

Bruenor! Drága barátom. Akit a Jeges Szelek Völgyéből ismerek – oly régen! Félttem, hogy Bruenor lelke örökre megtört, amikor Wulfgar elesett, s félttem, hogy a törpék legmakacsabbikát hajtó elfojthatatlan tűz örökre kialudt. De a készülődés napjaiban láttam, hogy ez nem így van. Bruenor testi sebei megmaradtak – a bal szeme elveszett, s kékes forradás húzódott a homlokától a pofacsontjáig –, a lélek lángja azonban újjáéledt ép szemének tekintetében.

Bruenor irányította a készülődést, az alsó Járatokban létesítendő erődítések terveinek jóváhagyásától a követek kiküldéséig, hogy a szomszédos településekről szövetségeseket toborozzon. Senki segítségét nem kérte a döntéseknél, s nem is volt szüksége erre, hisz Bruenor volt Mithril Csarnok nyolcadik királya, megannyi kaland veteránja, aki rászolgált a címekre.

Gyásza véget ért: király volt megint, barátai és alattvalói legnagyobb örömére. “Jöjjenek csak azok az átkozott drowk!”, mordult fel gyakorta, s mindig biccentett felém, ha éppen ott voltam, mintha emlékeztetni akarna, hogy nem személyeskedni akar.

Az én füleimnek azonban zene volt ez a harci csatakiáltás.

Vajon mi húzta ki a törpét elkeseredéséből?, tűnődtem. De nemcsak Bruenor élénkült fel, hanem a többi törpe is, és Catti-Brie, de még Regis is, aki eddig inkább csak egy

jó ebédért tudott lelkesedni. Én is éreztem valami furcsa bizsergést, valami várakozást. Mindenki bajtársiasan veregette

a többiek vállát, a legkisebb eredmény is lelkes dicséreteket váltott ki, s valamennyien együtt ujjongtunk, ha valami Jó hír érkezett.

Mi lehetett ez? Több mint közös félelem, több mint hálaadás azért, amink van, s amit nemsokára elvehetnek tőlünk. Akkor, abban a vad lelkesedésben, a készülődés lázában még nem tudtam. Most, visszatekintve, már jól látom.

A remény volt az.

Egy értelmes lény számára nincs fontosabb érzés a reménynél. Egyénileg is, közösen is remélni kell, hogy a jövő Jobb lesz, mint a múlt, s hogy utódaink és az ő utódaik egy kissé közelebb jutnak az ideális társadalomhoz, bármilyennek képzelik is el. Egy harcos barbár elképzelései a jövőről nyilván egészen mások, mint egy békés földművesé. Egy törpe bizonyára nem érezné jól magát az elfek által megálmódott ideális világban. A remény maga azonban közös. Vannak pillanatok, amikor érezzük, hogy valamivel hozzájárulunk ehhez a végső célhoz: így volt ez Mithril Csarnokban is, amikor úgy hittük, hogy a csata Menzoberranzannal hamarosan bekövetkezik – és legyőzzük a gonosz sötéteteket, örökre véget vetve az ördögi város veszedelmének.

A remény a kulcs. A jövő jobb lesz, mint a múlt, vagy akár a Jelen. E nélkül a hit nélkül csak a jelen henye, végtelenül üres élvezete marad – ahogy a drow társadalomban –, vagy az egyszerű kétségbeesés, a halálvárásra pazarolt idő.

Bruenor – ahogy mi is valamennyien – végre célt talált, s én magam sem voltam soha elevenebb, mint a készülődés napjaiban.

Drizt Do'Urden.

1. fejezet

Diplomácia

Catti-brie vörösbarna haja vadul lobogott, ahogy próbálta távol tartani magától a drow táncoló pengéit. Masszív lány volt, hatvan kilónyi kidolgozott, tiszta izom: nem volt idegen számára sem az üllő, sem a kalapács.

De a kardot is jól ismerte, s új fegyvere, melynek kardgombja egy egyszarvú fejét formázta, a legjobb egyensúlya penge volt, amit valaha is használt. Ma mégis igyekeznie kellett: Drizzt Do'Urdennel, a drow kószával kevesen vehették fel a versenyt a Birodalmakban.

A drow talán csak néhány kilóval nehezebb a lánynál, de rendkívül izmos. Fehér sörénye éppoly hosszú és sűrű, mint a lány vörösbarna haja. Az ébenfekete bőr csillogott a veritéktől: a lány sem volt könnyű ellenfél.

Drizzt Szablyái kereszteződtek (az egyik kéken derengett, még a védőburkolaton át is, amit rátettek), aztán szélesan kilendültek, arra csábítva Catti-brie-t, hogy bevágjon közöttük.

A lánynak azonban több esze volt ennél. Drizzt nagyon gyors, s elűtheti egyik szablyájával a kardot, miközben a másikkal alacsonyán döf.

Ezért Catti-brie inkább hátralépett, s maga elé emelte kardját. Kék szeme előcsillant a védőpólyaiba burkolt penge mögül, s farkasszemet nézett a bíborpillantású drow-val.

– Kihagytál egy lehetőséget – ingerkedett Drizzt.

– Csak egy csapdát kerültem el – vágta rá Catti-brie.

Drizzt előrerontott, keresztezte pengéit, széttárta őket, aztán kereszbevágott, az egyikkel alacsonyán, a másikkal magasan. Catti-brie fél térdre ereszkedett, hárította az alacsony vágást, s közben leszegte a fejét a magasabb suhintás elől.

Nem kellett volna fáradoznia, mert a keresztezés túl korán

történt, mielőtt Drizzt lépéssel követhette volna a mozdulatot, s a két szablya az üres levegőbe suhintott.

Catti-brie figyelmét nem kerülte el a rés: egy szökkenéssel előredőfött.

Drizzt pengéi hihetetlen gyorsasággal csaptak vissza, mindkét oldalról a kardra koppintva. Drizzt lábai azonban nem voltak megfelelő pozícióban ahhoz, hogy követhessék a mozdulatot, és előnyt kovácsolhassanak Catti-brie felfordított kardjából.

A lány oldalra lépett, s kihúzta pengéjét a fogásból, majd a férfi csípőjét vette célba.

Drizzt visszakezes kardja megállította, s ártalmatlan magasságba ütötte a pengét.

Ismét szétváltak, s mérgetni kezdték egymást. Catti-brie ravaszul elmosolyodott. A hónapok óta tartó gyakorlás során még egyszer sem járt ilyen közel ahhoz, hogy eltalálja a mozgékony, képzett drow-t.

Drizzt arckifejezése azonban lehervasztotta mosolyát: a drow leeresztette szablyáit, s csalódottan csóválta a fejét.

– A karkötők? – kérdezte a lány. Drizzt a csillogó mithrillel szegett fekete csuklópántokat a legyőzött Dantrag Baenrétől, a Baenre-ház néhai fegyvermesterétől zsákmányolta. Azt beszélték, hogy Dantrag kezei ezektől a karkötőktől voltak olyan boszorkányosan gyorsak.

A villámgyors Baenrével küzdve Drizzt kénytelen volt hitelt adni ezeknek a pletykáknak, és miután néhány hete már ő viselte a karkötőket, maga is tapasztalhatta azok képességeit. Mégsem volt meggyőződve arról, hogy helyesen cselekszik. Mikor Dantraggal harcolt, ellene tudta fordítani azt, hogy a drow keze túl gyorsan mozog, s emiatt menet közben már nem tud rögtönözni, ha ellenfele váratlan akcióba kezd. Most pedig, a gyakorlásnál Drizzt rájött, hogy a karkötőnek van még egy hátránya.

A lábával nem tudta követni a kezét.

– Majd megtanulod – biztatta Catti-brie.

Drizzt ebben nem volt olyan biztos. – A vívás az egyensúly és a mozgás művészete – magyarázta.

– De hát gyorsabb vagy!

Drizzt megrázta a fejét. – Gyorsabbak a kezeim – felelte. – Egy harcos nem a kezével győz, hanem a lábával, azzal, hogy megfelelően helyezkedik.

– Majd utoléred magad – szólt Catti-brie. – Dantrag Menzoberranzan legjobb harcosa volt, s te magad mondtad, hogy a karkötő miatt.

Drizzt nem tagadhatta, hogy a karkötő sokban segítette Dantragot, de abban már bizonytalan volt, hogy mennyit adhatna egy olyan harcosnak, mint ő. Drizzt úgy érezte, hogy a karkötő talán javára válhat egy kevésbé kiváló vívónak, aki a fegyverei pusztá gyorsaságára támaszkodik. Az igazi mesternek azonban, aki megtalálta izmai harmóniáját, csak zavaró tényező. Talán segíthet azoknak is, akik nehezebb fegyverrel küzdenek, súlyos harci kalapáccsal, mint amilyen Égisz-agyar volt. Drizzt Szablyái -a mestermunkával és varázssal kiegyensúlyozott könnyű pengék – viszont nem igényeltek nagy erőfeszítést, s még a karkötők nélkül is a lábnál gyorsabb kézmozgást tettek lehetővé.

-Akkor gyere – lengette meg a kardját Catti-brie, s kék szeme résnyire szűkült.

Drizzt látta, hogy a lány megérezte a lehetőséget. Catti-brie tudja, hogy ő most hátrányban van, és végre vissza akarja fizetni neki a sok leckéztetést, amit a gyakorlás alatt kapott.

Drizzt mély levegőt vett, s felemelte pengéit. Nem akarta megtagadni Catti-brie-től a lehetőséget, de nem szándékozott könnyen adni az irháját.

Lassan, védekező mozdulatokkal nyomulni kezdett előre. A lány kardja előredőfött, de a szablyák kétszer is rácsaptak, mielőtt közel érhetett volna, aztán lefelé szorították.

Catti-brie-t ellökte a kettős háritás ereje: pördülve távolodott ellenfelétől. De amikor befejezte a forgást, Drizzt már ott volt megint.

A türelmes drow azonban kimérten támadott, nem túl hevesen és erősen. Pontos mozdulataival ingerelte a lányt.

Catti-brie felmordult, s ismét előredőfött. El volt szánva arra, hogy megtalálja azt a bizonyos gyenge pontot. A szablyák azonban bal oldalról elcsapták a lány kardját, s Catti-brie ismét megpördült, de Drizzt ezúttal erősebben támadott.

A lány lekuporodott, feneke a földet súrolta, s araszolni kezdett hátrafelé. Drizzt Szablyái elsuhintottak a feje fölött, mert a vágás megint gyorsabban lezajlott, mintsem a lábával követni tudta volna.

És Drizzt elképedve látta, hogy a lány már nincs előtte.

“Szellemlépés”-nek hívta ezt a mozdulatot, s alig egy hete tanította meg a lánynak. Az volt a trükkje, hogy az ellenfél lendülő kardjának rejtékében kell előretörni.

A drow reflexszerűen hátravágott az elülső szablyájával, mégpedig lefelé, hisz Catti-brie legutóbb még guggolt, de túl gyors volt a mozdulata, és a lendület elsodorta a közeledő támadás előtt.

Drizzt felszisszent, amikor az egyszarvú-fejes kard nekicsattant a csípőjének.

Catti-brie el volt ragadtatva. Persze előre tudta, hogy a karkötők akadályozni fogják Drizztet, s megbontják mozgásának egyensúlyát, de a drow így is félelmetes ellenfél.

Micsoda érzés, ahogy a kardja akadálytalanul érhetette el célját!

Egy pillanatra azonban elnyomta örömét egy különös, hirtelen késztetés, hogy mélyebbre vágja a pengét. Valami megmagyarázhatatlan harag támadt benne Drizzt iránt.

– Tus! – kiáltotta Drizzt, jelezve a találatot. Catti-brie főlegyenesegett, Drizzt pedig fájó csípőjét dörzsölgette.

– Bocsánat – mentegetőzött a lány, mert látta, hogy túl erősen vágott.

– Semmi gond – felelte ravaszul Drizzt. – Ez az egy találat nem ér fel azzal a sok szúrással, amit a szablyáim okoztak neked. – A sötét elf szája pajkos mosolyra húzódott. – És

azzal, amit még kapsz ezért!

– Inkább te fogod a rövidebbet húzni, Drizzt Do'Urden - felelte magabiztos higgadtsággal Catti-brie. – Találsz majd, de te is találva leszel!

Mind a ketten elnevették magukat, és Catti-brie hámozni kezdte le magáról a gyakorlófelszerelést.

Drizzt is elkezdte lehúzni a burkot a szablyáiról, de elgondolkodott az utolsó szavakon. Catti-brie valóban rögtönzött: igazi harcos-szív lakozott benne, egy költő filozófiájával tompítva. Gyilkos kombináció. Catti-brie, akárcsak Drizzt, szívesebben beszélt ki magát egy harcból, minthogy megvívja, de amikor a diplomácia csődöt mondott, és amikor a harc az életben maradást jelentette, a lány tiszta lelkiismerettel és heves szenvedéllyel küzdött. Teljes szívét és erejét latba vetette, márpedig Catti-brie esetében ez nem volt kevés.

Pedig alig a húszas évei elején járt! Menzoberranzanban, ha drow lett volna, már az Arach-Tinilithben tanult volna, s lelkét nap mint nap ostromolták volna a Pókirálynő papnőinek hazugságai. Drizzt megrázta a fejét: még csak elképzelni sem szerette Catti-brie-t azon a helyen. És mi lett volna,

ha a harcosok iskolájába, a Melee Magtherébe kerül? Hogyan boldogulna a drow-k ellen?

Drizzt úgy vélte, hogy Catti-brie az osztály felső részében lenne, az első tíz-tizenöt százalékban: a szenvedélye és elkötelezettsége oda juttatná. *Mennyit fejlődhet még?*, tűnődött Drizzt, de elkomorodott, amikor eszébe jutottak a lány eredendő korlátai. Drizzt a hatvanas éveiben járt, drow szemmel még szinte gyerek volt, de Catti-brie hatvanévesen már öreg lesz.

Ez a gondolat fájdalommal töltötte el Drizztet. Ha egy ellenséges penge vagy egy vérszomjas szörnyeteg ki nem oltja az életét, végig kell majd néznie, ahogy a lány megöregszik és meghal.

Drizzt figyelte, ahogy Catti-brie lecsatolja fém nyakvédőjét,

s leveszi a párnázott védőmellényt. A mellény alatt a lány csak egy könnyű inget viselt, ami most veritéktől nedvesen tapadt a bőrére.

Drizzt tudta, hogy a lány harcos, de egyben gyönyörű fiatal nő is, formás és erős, lelkes és tüzes.

A távoli kemencék dübörgése, a hirtelen felerősödő kalapács-csattogás hangja figyelmeztethette volna Drizztet, hogy a terem ajtaja kinyílt, de a drow túlságosan el volt merülve gondolataiban.

– Hé! – bödült el valaki, és Bruenor rontott be. Azt várta, hogy a bős nevelőapa azonnal nekiesik, amiért a lányát bámulja, de a törpekirály ehelyett valami tirádába kezdett Settlestone-ról, a közeli barbár településről.

A drow mégis érezte, hogy elpirul (és remélte, hogy nem fog látszani semmi ébenfekete arcán). Megrázta a fejét, hátrasimította hófehér sörényét, és ő is vetkőzni kezdett.

Catti-brie odalépett a törpéhez. – Berkthgarral vannak bajok? – kérdezte, Settlestone új főnökére célozva.

Bruenor szortyintott. – Berkthgarral csak bajok vannak!

Drizzt a lányra pillantott. Nem akarta őt elképzelni öregén, bár sejtette, hogy a lány az átlagosnál akkor is kecsesebb marad.

– Büszke ember – felelte Catti-brie. – És fél.

– Bah! – fortyant fel Bruenor. – Mitől kéne félnie? Több száz erős férfi van mellette, ellenség pedig sehol.

– Attól fél, hogy nem tud megfelelni az elődjének – magyarázta Drizzt, és Catti-brie bólintott.

Bruenor abbahagyta a hóbörgést, és elgondolkodott. Berkthgar mindig Wulfgar árnyékában élt, aki a legnagyobb hős volt a távoli Jeges Szelek völgyének barbárjai közt. Aki megölte a fehér sárkányt, aki alig húszévesen egyesítette a vad törzseket, s új életet mutatott nekik.

Bruenor nem tudta elképzelni, hogy bárki ember feledtetni tudná Wulfgar emlékét, s végül el kellett fogadnia a drow 'érvelését. Mélységes szomorúság költözött a szemébe, mert

még most sem tudott fájdalom nélkül gondolni Wulfgarra.

– És mi a baj vele? – próbálta elhessegetni a fájó pillanatot Drizzt.

– A szövetség – morogta Bruenor.

Drizzt és a lány értetlenül nézett össze. Settlestone barbárjai és Mithril Csarnok törpéi között a szövetség már rég létezett: egymás kezére dolgoztak. Bruenor népe fejtette az értékes mithril, s drága tárgyakat készített belőle, amiket aztán a barbárok eladtak a közeli városok kereskedőinek. A két nép együtt tisztította meg Mithril Csarnokot a gonosz szürke törpéktől, a duergaroktól, és a barbárok csak azért hagyták el távoli, hideg hazájukat, mert ilyen erős volt a barátságuk és szövetségük az itteni törpékkel. Semmi értelme annak, hogy épp most, a drow támadás árnyékában lenne gond a szövetséggel.

– A kalapácsot akarja – magyarázta Bruenor, mert látta a többiek értetlenségét.

Ez mindent világossá tett. A kalapács Wulfgar kalapácsa volt, a hatalmas Égisz-agyar, amit maga Bruenor kovácsolt ajándécul Wulfgarnak, amikor a fiú a törpe “foglya” volt. Ezek alatt az évek alatt a barbár fiatalember sokat tanult Bruenortól, Drizztől és Catti-brie-től.

Már hogyne akarná Berkthgar Égisz-agyart, döbbsen rá Drizzt. A kalapács túlnőtt önmagán: Settlestone kemény népének jelképévé vált. Wulfgar emlékét jelentette, és Berkthgar tudta, hogy ha meg tudja szerezni Bruenortól, azzal rendkívül nagyot nőne a népe szemében.

A dolog teljesen logikus volt, de Drizzt tudta, hogy Berkthgar soha nem fogja megkapni a kalapácsot.

A törpe Catti-brie-re pillantott, és Drizzt úgy látta, hogy a lány talán nem is tartja annyira rossz dolognak a kalapács esetleges elajándékozását. Drizzt tudta, hogy a lányban mennyi ellentétes érzelm kavarog, elvégre Wulfgarral össze akartak házasodni, együtt értek felnőtté, és sok leckét kaptak az élettől egymás oldalán. Vajon Catti-brie túl tud lépni a saját

gyászán, s rá tudja szánni magát erre a lépésre a szövetség megszilárdítása érdekében?

– Nem – jelentette ki végül Catti-brie. – Nem kaphatja meg a kalapácsot.

Drizzt beleegyezőleg bólintott, és örült, hogy a lány nem hajlandó megszabadulni Wulfgar emlékétől, a szerelem emlékétől. Drizzt is szerette Wulfgart, mint testvérét, és senkit, sem Berkthgart, de még magát Tempus istent sem tudta elképzelni a kalapács új tulajdonosának.

– Soha eszembe sem jutott neki adni – szólt Bruenor. Dühösen a levegőbe öklözött, s karizmai megfeszültek. – És ha még egyszer kérni meri, nem fogja megköszönni, amit helyette kap!

Drizzt látta, hogy komoly probléma van kibontakozóban. Berkthgar meg akarja szerezni a kalapácsot, ez érthető, sőt, várható, de nem méri fel kérése mélységeit. És Drizzt tudta, hogy a helyzet tovább mérgesedhet holmi szövetséges nézeteltérésnél. Ez nyílt ellenségeskedéshez vezethet a két nép között, mert Drizzt egy pillanatig sem kételkedett Bruenor kijelentésének komolyságában. Ha Berkthgar a kalapácsot zálogul kéri azért, amit feltétel nélkül meg kéne adnia, akkor szerencséje lesz, ha épségben kijut újra a napfényre.

– Majd én elmegyek Drizztal Settlestone-ba – javasolta Catti-brie. – Szavát vesszük Berkthgarnak, és semmit sem adunk érte cserébe.

– Ez a fickó megőrült! – fortyogott Bruenor.

– De a népe nagyon is ésnél van – szólt Catti-brie. – Azt akarja, hogy a kalapács által erősebb vezér legyen. Ám mi meg fogjuk értetni vele, hogy ha olyasmit kér, amit nem kaphat meg, attól csak gyengébb lesz.

Erős, szenvedélyes és milyen okos, gondolta Drizzt, miközben a lányt nézte. És tudta, hogy Catti-brie véghez is fogja vinni, amit akar. Elmennek együtt Settlestone-ba, és mindent elintéznek, amit Catti-brie ígért az apjának.

A drow mélyen, hosszan felsóhajtott, amikor a törpe és a

lány elléptek mellőle. Figyelte Bruenor járásának újjáéledt lendületét. Hány évig uralkodik még vajon Harcpöröly Bruenor? Száz évig? Kétszázig?

Hacsak valami katasztrófa nem éri, a törpe is végig fogja nézni, ahogy Catti-brie megöregszik és meghal.

Ezt a gondolatot pedig Drizzt képtelen volt elviselni.

Khazid'hea, a Vágó türelmesen pihent Catti-brie oldalán. Pillanatnyi fellobbanása elmúlt. A gondolkodó kard elégedett volt a lány harcosi képességeivel, a vágya mégis az maradt, hogy a legkiválóbb vívó legyen a gazdája.

És úgy tűnt, hogy ez Drizzt Do'Urden.

A kard akkor nézte ki magának Drizztet, amikor a renegát megölte előző gazdáját, Dantrag Baenrét. Khazid'hea, mint máskor, most is megváltoztatta kardgombja alakját: egy szörny fejéből (ami Dantragot csábította) egy egyszarvú képére, mert tudta, hogy ez Drizzt istennőjének jelképe. A drow kósza mégis Catti-brie-nek hagyta a kardot, mert ragaszkodott a szablyáihoz.

A szablyáihoz!

Khazid'hea hön kívánta, hogy bár a pengéje alakját is meg tudná változtatni, és nem csak a gombját. Ha meg tudná görbíteni a pengéjét, egy kicsit megvastagíthatná és megrövidíthetné...

De nem volt képes erre, és így Drizzt nem vette kézbe őt. A lány azonban jó harcosnak tűnt, és egyre fejlődött. Ember lévén ugyan rövid élete alatt nem tehetett szert olyan kiválóságra, mint Drizzt, de ha rá lehetne venni, hogy vágja le a drow-t...

Sokféleképpen lehet az első helyre kerülni.

Az aszott, ősoreg Baenre Anya Menzoberranzan első Házának nagy kápolnájában állt, s figyelte a tetőkupola kijavításának lassan haladó folyamatát. Tudta, hogy a palotát hamarosan helyrehozzák. A folyosóra hullt törmeléket már el

is takarították, s az áldozatul esett drow-k vérét is felsúrolták.

A fájdalom, a megszágyenülés Menzoberranzan legelső nagyasszonyai előtt azonban megmaradt. A lándzsaforma cseppkő csak a tetőt lyukasztotta át, de akár Baenre Anya szívébe is fúródhatott volna. A nagyasszony szövetséget kovácsolt a drow város harci házai között, Mithril Csarnok meghódításának dicső ígéretével.

Amely dicsőség a Pókkirálynőnek. Dicsőség Baenre Anyának.

És ezt zúzta szét az a cseppkő, meg Drizzt Do'Urden szökése. Drizzt miatt vesztette el legnagyobb fiát, Dantragot is, Menzoberranzan talán legjobb fegyvermesterét. Miatta vesztette el a lányát, a gonosz Vendest. És ami a legfájdalmasabb, Drizzt miatt veszítette el a szövetséget, a még nagyobb dicsőség ígéretét. Amikor a nagyasszonyok, Menzoberranzan urai mind összegyűltek kápolnájának teteje alatt, Lloth legszentebb helyén, s tanúi voltak a katasztrófának, összeomlott bennük a hit, hogy az istennő támogatja szövetségüket és hadjáratukat. Rohanvást hagyták el a Baenre-házat, visszatértek saját házaikba, és zárt kapuk mögött próbálták kifürkészni Lloth igazi akaratát.

Baenre Anya hatalma alaposan megingott.

Mégis, mindezek ellenére Baenre biztos volt abban, hogy vissza tudja állítani a szövetséget. A nyakában levő láncon egy gyűrűt hordott, egy bizonyos Harcpöröly Gandalug fogából kifaragva, aki a Harcpöröly Klán ősapja volt, Mithril Csarnok megalapítója. Baenre Anya a markában tartotta Gandalug lelkét, s válaszokat tudott kicsikarni tőle a bányákra vonatkozólag. Drizzt szökése után a drow-k még mindig elmehetnek Mithril Csarnokba, hogy megtorolják mindazt, ami történt. Baenre vissza tudta volna állítani a szövetséget, ám valamilyen érthetetlen okból Lloth, a Pókkirálynő féken tartotta. A yochlolok, Lloth szolgálóleányai eljöttek Baenréhez, hogy figyelmeztessék: hagyja a szövetséget, s inkább a saját családjára koncentráljon, saját házának

védelmére. Ez olyan parancs volt, aminek engedelmeskedni kellett.

Baenre Anya csizmacsattogást hallott a háta mögül, ékszerek csörrenését, s hátra sem kellett fordulnia, hogy tudja: Jarlaxle érkezik.

– Megtetted, amit kértem? – kérdezte a nagyasszony, továbbra is a javítási munkákat figyelve.

– Én is üdvözöllek, Első Nagyasszonyanya – felelte szemtelenül a zsoldos. Erre Baenre már szembefordult vele, s a homlokát ráncolta, ahogy általában a többi nagyasszony is, amikor Jarlaxle-ra nézett. A zsoldos feltűnősködve öltözött – ezzel a kifejezéssel lehetett a legjobban jellemezni a külsejét. Menzoberranzan sötét elfjei – főként az alantas hímek – általában jellegtelen, praktikus ruhát viseltek: sötét árnyalatú, pókokkal vagy hálómintával kivarrt köntösöket, esetleg egyszerű fekete kezeslábast a finom láncing alatt. Ezenkívül a drow nők és hímek is egyaránt piwafwit hordtak, azaz különleges drow köpenyt, amely elrejtette őket sok ellenfél fürkésző szeme elől.

Jarlaxle azonban nem ilyen volt. Kopaszra borotválta a fejét, s állandóan széles karimájú, a diatryma-madár hatalmas tollával ékesített kalapot viselt. Köntös vagy köpönyeg helyett csillámló kápát hordott, ami a spektrum minden színében ragyogott, a fényben és a hőlátó szemek előtt is. Ujjatlan, rövid mellénye látni engedte izmos hasát, s nyakékeket, karkötőket, sőt, bokaláncokat viselt, amelyek összeverődve csilingeltek rajta – de csak akkor, ha úgy akarta. Akárcsak a csizmája lépteinek zaját, úgy az ékszerek csörgését is teljesen el tudta némítani.

Baenre Anya észrevette, hogy a zsoldos megszokott fekete szemtakarója ezúttal Jarlaxle bal szemén van, de nem tudta, hogy ennek mi a jelentősége.

Sem ő, sem más nem sejtette, milyen mágia rejtezik a zsoldos ékszereiben, az övébe dugott két pálcában és a finom mívű kardban. Baenre Anya úgy vélte, hogy a tárgyakkal

legalább a fele – köztük az egyik pálca – hamisítvány, talán épp csak akkora mágikus erővel, hogy ne üssenek zajt. Mindennek, amit Jarlaxle csinált, a fele blöff volt, a másik fele azonban alattomos és gyilkos fondorlat. Épp ezért volt a piperkőc zsoldos oly veszedelmes. Ezért gyűlölte őt annyira Baenre Anya, és ezért volt annyira szüksége rá. A zsoldos a Bregan D'aerthe kémhálózat parancsnoka, amelynek tagjai jobbára földönfutóvá vált nemesek, kiirtott családok leszármazottai. Amennyire rejtelmes volt a vezér, úgy a tagok kiléte sem volt ismert, de a szervezet roppant hatékonysággal működött – legalább olyan befolyással, mint a város hivatalosan elismert Házai.

– Mit tudtál meg? – kérdezte Baenre Anya minden kertetés nélkül.

– Századokig tartana, ha mindent elmesélnék – felelte a zsoldos.

Baenre vörösén izzó szeme résnyire szűkült, s Jarlaxle látta, hogy a nagyasszony nincs türelmes kedvében. Tudta, hogy Baenre fél, méghozzá a kápolna katasztrófája után nem is ok nélkül.

– Semmiféle konspiráció nyomára nem bukkantam -mondta őszintén a zsoldos.

Baenre Anya meglepetten hallotta az egyenes választ, hisz természetesen varázslatokkal figyelte, hogy a zsoldos hazudik-e. Ezt persze Jarlaxle is tudta. Az ilyesfajta varázslatok sohasem izgatták túlságosan, hisz megtudott kerülni bármilyen kérdést, sosem mondván ki a teljes igazságot, de nem is durván hazudva. Most azonban teljesen egyenesen és lényegre törően válaszolt. S amennyire Baenre Anya meg tudta ítélni, az igazat mondta. Baenre képtelen volt elfogadni a választ. Talán a varázslat nem működik rendesen, talán Lloth valóban elfordult tőle a kudarc miatt, s most félrevezeti Jarlaxle őszinteségével kapcsolatban.

– Mez'Barris Armgo Anya – folytatta Jarlaxle a második Ház nagyasszonyának nevét említve – hű maradt hozzád és

ügyedhez, ama... – kereste a szót – kis zavar ellenére ott a szertartáson. Mez'Barris Anya még arra is parancsot adott, hogy helyőrsége álljon készenlétben arra az esetre, ha Mithril Csarnok ellen kéne vonulni. És biztosíthatlak, hogy minden vágyuk elindulni, főleg most, hogy... – nem fejezte be a mondatot, s gúnyos szomorúsággal felsóhajtott. Baenre Anya értette a célzást. Világos volt, hogy Mez'Barris szívesen vonulna Mithril Csarnok ellen, hisz mivel Dantrag Baenre meghalt, vitathatatlanul a saját fegyvermestere, Uthegental lett a város legjobb harcosa. Ha Uthegental elkapja a renegát Do'Urden, a Barrison Del'Armgo Házé lesz a dicsőség.

De ez a tény, s Jarlaxle őszintesége is csökkentette Baenre Anya félelmeit, hisz a Barrison del'Armgo segítsége nélkül Menzoberranzan Házának semmiféle szövetsége sem fenyegethette a Baenre *Házat*.

– Természetesen megkezdődött a mozgolódás életben maradt gyermekeid között – folytatta Jarlaxle. – De nem szövetkeznek egymással, és ha bármelyikük is ellened akarna fordulni, akkor nem kap segítséget Trieltől, akit a renegát szökése óta lefoglal az Akadémia. Baenre Anya gondosan palástolta megkönnyebbülését a hír hallatán. Ha Triel, leányainak legerősebbike nem tervezi, hogy ellene fordul, akkor valószínűtlen, hogy puccs készülődne.

– Mindenki arra számít, hogy hamarosan Berg'inyont fogod fegyvermesterré kinevezni, s Gromphnak sem lesz ellenvetése – jegyezte meg Jarlaxle.

Baenre Anya helyeslően bólintott. Gromph volt a legidősebb fiú, s Menzoberranzan főmágusaként hatalmasabb volt a város minden himjénél (kivéve talán Jarlaxle-t). Gromph tehát nem ellenzi, hogy Berg'inyon legyen a fegyvermester. A Baenrelányok rangsora is biztosnak tűnik. Triel a helyén van az Arach-Tinilith nagyasszonyaként az Akadémián, és bár a többiek marakodhatnak Vendes megürült helyén, ez nem ad okot aggodalomra.

Baenre Anya a cseppkőlándsára pillantott, amely Drizzt és

társai miatt fúrta át a mennyezetet, s elégedetlenség töltötte el. A gonosz és kegyetlen Menzoberranzanban az elégedettség és a vele járó elkerülhetetlen önhittség sokszor hozott már végzetet.

2. fejezet

A Zsigerontó Brigád

– Szerinted tényleg szükség lesz erre? – kérdezte Catti-brie, miközben Drizzttel Mithril Csarnok alsó szintjeit rótták. A folyosó bal felé kiszélesedett, s beletorkolt a törpék híres Alsóvárosába.

Drizzt megállt és a lányra pillantott, majd továbbindult bal felé, s magával húzta Catti-brie-t. Kiléptek a barlang oldalának második szintjére.

Odalent mindenfelé törpék nyüzsögtek, s harsányan próbálták túloldítani a hatalmas fűjtatok, kalapácsok, üllők zaját. Ez a barlang volt Mithril Csarnok szíve, amiből gigászi lépcsőket vájtak ki a keleti és nyugati falban is, s így az egész hely egy fordított piramisra emlékeztetett. A legalsó szinten kemencék dübörögtek a hatalmas lépcsők között. Erős törpék húztak itt ércel teli csilléket rég kitaposott útvonalakon, míg mások a kemencék fűjtatóit kezelték, vagy kisebb kocsikon szállították a kész fémet fel a lépcsőkre. Ott az ércből kovácsmesterek készítettek hasznos tárgyakat. Általában számtalan különböző holmit gyártottak itt – finom ezüstneműt, ékköves kupákat, díszes sisakokat –, szép, de a gyakorlatban kevésbé használható dolgokat. Most azonban, a küszöbön álló háború előtt a törpék csakis a fegyverekre és páncélokra összpontosítottak. Húsz lábnnyira Drizztéktől egy törpe, akit olyan vastagon borított a korom, hogy a szakállja színét sem lehetett felismerni, újabb vasalt, mithrilhegyű katapultlővedéket támasztott a falhoz. A törpe fel sem ért a

nyolc láb hosszú lándzsa tetejéig, de kuncogva méregette a tüskés szúróhegyet. Szemlátomást arra gondolt, milyen lesz majd a drow-k ellen.

Az egyik hídon, ami a szinteket összekötötte, mintegy százötven lábnyra Drizzték felett, heves vita tört ki. A szavakat nem lehetett kivenni az általános zsongásban, de sejtették, hogy azokról a tervekről lehet szó, amelyek ennek a hídnak – és néhány másiknak – a leomlasztását irányozták elő, hogy a sötét elfeket bizonyos meghatározott útvonalakra tereljék a felsőbb szintek felé.

De persze mindenki remélte, hogy erre nem lesz szükség.

A két barát értőn összenézett. Mithril Csarnok történetében az Alsóváros rég látott ilyen, már-már eszelős izgalmat. Kétezer törpe nyüzsgött itt ordítóva, kalapácsot lóbálva, vagy éppen hatalmas terheket húzva.

És mindezt azért, mert féltek, hogy a drow-k eljönnek hozzájuk.

Catti-brie most már értette, miért tett kitérőt errefelé Drizzt, s miért ragaszkodott ahhoz, hogy megkeressék a félszerzet Regist, mielőtt Bruenor kérésére Settlestone-ba indulnak.

– Keressük meg a kis gazfickót – kiáltotta a lány Drizztnek, hogy túlharsogja a zajt. Drizzt bölintott, és visszamentek a homályos folyosóraj Távolodni kezdtek az Alsóvárostól. A távolabbi termek felé tartottak, ahol Bruenor szerint a félszerzet megtalálható. Zajtalanul haladtak – Drizzt csodálta, hogy Catti-brie milyen jól megtanult nesztelenül járni. A lány is finom láncinget viselt hihetetlenül finom, mégis erős mithril-gyűrűkből összekovácsolva. Buster Bracer, Mithril Csarnok legjobb páncélműkészítője szabta a testére. A lány páncélja valóságos remekműve volt a mesternek: olyan tökéletesen illeszkedett és hajlott, mintha puha szövet lenne.

Akárcsak Drizzt, úgy Catti-brie is vékony, jól bejáratott csizmát hordott, a drow mégis csodálkozott, hogyan mozoghat egy ember ilyen zajtalanul. Drizzt szemügyre vette a lányt a homályban, a ritkásan elhelyezett fáklyák táncoló fényénél. A

lány úgy járt, mint egy drow: először a lába hegyét helyezte a földre, s nem a sarkát, mint általában az emberek. A Mélysötéten eltöltött napok a javára váltak.

A drow helyeslően bólintott, de nem szólt semmit. Catti-brie aznap már épp elég dicsőség-pontot kapott: nem lett volna értelme tovább táplálni a büszkeségét.

A folyosók néptelenek és egyre sötétebbek lettek: ez nem kerülte el Drizzt figyelmét. Át is váltott hőlátásra. Catti-Brie persze nem rendelkezett ezzel a képességgel, de a fején vékony homlokdísz viselt, fekete közepű zöld ékkövel: egy macskaszem-agáttal. Maga Alustriel Úrnő ajándékozta neki az ékszert, melynek viselője a legmélyebb földalatti odúban is úgy látott, mintha a csillagos ég alatt állna.

A két barát gond nélkül haladt a sötétben, de nem fesztelenül. *Miért nem égne a fáklyák?*, tünődtek. Mindketten a fegyverük markolatán tartották a kezüket: Catti-brie hirtelen arra gondolt, hogy jobb lett volna, ha Taulmarilt, a Szívkeresőt is magával hozza.

Hatalmas reccsenés hallatszott, s a föld megremegett a lábuk alatt. Azonnal lekuporodtak. Drizztnek olyan gyorsan termett kezében a szablya, hogy Catti-brie nem is tudta követni a mozdulatot. Először azt hitte, hogy a hihetetlenül gyors manőver a mágikus karkötők eredménye, de amikor Drizztre pillantott, észrevette, hogy a drow nem viseli az ékszereket. A lány maga is kardot fogott, mély levegőt vett, és magában átkozta, hogy akár csak egy pillanatra is egyenrangúnak hitte magát a drow kószával. Igyekezett csak a környezetére koncentrálni. Lassan megindultak egymás mellett, fürkésztek a rejtékadó homályt és az esetleges titkos nyílásokat a falban. Errefelé a titkos ajtók igen gyakoriak voltak, mert a törpék remekül tudtak ilyesmit készíteni, és szerették személyes kincsüket jól elrejtetni. Ezenkívül egyikük sem ismerte jól a barlangrendszernek ezt a részét.

Újabb reccsenés következett, s a föld ismét megremegett, az előbbinél is erősebben. Tudták, hogy közelednek. Catti-brie

örült, hogy ilyen keményen edzett, de még inkább annak, hogy Drizzt Do'Urdent maga mellett tudhatja.

Megtorpant, Drizzt szintúgy, s összenéztek.

– *Guenhwyvar?* – formálta a szót a lány némán.

Drizzt egy pillanatra elgondolkodott a javaslaton.

Mostanában igyekezett a lehető legritkábban előhívni Guenhwyvart, mert tudta, hogy hamarosan nagy szüksége lesz rá. A mágiának korlátai voltak: Guenhwyvar csak két naponta fél napot tartózkodhatott az Anyagi Síkon.

Most még nem, határozott Drizzt. Bruenor nem mondta, hogy mit csinál errefelé Regis, de nem célzott arra, hogy veszedelemtől kellene tartani a környéken. A drow megcsóválta a fejét, aztán továbbindultak.

Újabb reccsenés, majd nyögés hallatszott.

– A fejedet, te szerencsétlen ostoba! – csattant fel egy éles hang. – Használd már azt a nyavalyás fejedet!

Drizzték felegyenesedtek, és megnyugodva engedték el fegyverük markolatát. – Pwent – mondták egyszerre: Thibbledorf Pwentre, a különö harci tombolóra gondoltak mind-

ketten, aki a legkülönösebb és legbűdösebb törpe volt a Világ Hátától délre (és talán északra is).

– Legközelebb vegyél fel egy vacak sisakot! – folytatódott a szidalom.

A következő kanyar után elágazáshoz érkeztek. Bal felől Pwent ordított, jobb felé pedig ajtót láttak, melynek résein fáklyafény szűrődött ki. Drizzt félrebillentett fejével hallgatózott, s halk, de ismerős kuncogás ütötte meg a fülét.

A drow intett a lánynak, hogy kövesse, s kopogtatás nélkül berontott az ajtón. Regis egyedül volt odabent, s egy fogantyúra támaszkodott a baloldali falnál. A félszerzet arca felragyogott, amikor meglátta a barátait, s vidáman odaintett nekik. Pocakja mostanában mintha kissé lelappadt volna, hisz most a lusta félszerzet is komolyan vette a fenyegetést, amely új otthona ellen irányult.

Ujját figyelmeztetően a szájához emelte, és az előtte lévő "ajtóra" mutatott. Drizztéknak nem kellett sok idő, hogy rájöjjenek, miről van szó. A fogantyú egy súlyos fémlapot vezérelt, ami síneken futott az ajtó felé. Az ajtót most sem igen lehetett látni, hisz a lap éppen előtte magasodott.

– Gyerünk! – bödült el valaki a másik oldalról. Csörtető léptek zaja hallatszott, aztán mélyről jövő mordulás. Hatalmas reccsenés keletkezett, amikor a törpe a megerősített ajtónak ütközött, majd – természetesen – visszapattant.

– Harci tomboló kiképzés – magyarázta Regis. Catti-brie savanyú pillantást vetett Drizztre: eszébe jutott

mindaz, amit az apjától hallott Pwent terveiről. – A Zsigerontó Brigád -jegyezte meg, s Drizzt bólintott, mert Bruenor neki is elmondta, hogy Thibbledorf Pwent egy egész csoport törpét akar kiképezni a harci tombolás kevéssé finom művészetére: a Zsigerontó Brigádot, amely lelkes, képzett és nem túl okos tagokból áll majd.

Újabb törpe csattant a megerősített ajtónak, nyilván fejjel, s Drizzt látta, hogyan akarja Pwent elősegíteni a hármas számú tagsági követelményt.

Catti-brie a fejét csóválta, s felsóhajtott. Nem kétkedett a brigád harci értékében – Pwent bárkivel elbánt volna Mithril Csarnokban, kivéve Drizztet és talán Bruenort, de az a gondolat, hogy hamarosan tucatnyi Thibbledorf rohángál majd körülöttük, felfordította a gyomrát.

Az ajtó mögött Pwent folyamatosan pörölt a tanoncokkal, mindennek elmondta őket, s olyan törpe-gúnyneveket aggatott rájuk, amiket Catti-brie – aki hosszú évek óta élt a törpék közt – még sosem hallott. Némelyik nyilvánvalóan Pwent találománya volt, mint például az "öszvér-csókoló", "bolhaszippanzó", "vízivó", "homokkő-kocka".

– Indulunk Settlestone-ba – mondta Drizzt Regisnek, mert már szeretett volna valahol máshol lenni. – Berkthgarra gondok vannak.

Regis bólintott. – Ott voltam, amikor kérte Bruenortól a

kalapácsot – A félszerzet kerubarca pajkos mosolyra derült. – Azt hittem, hogy Bruenor ott helyben agyoncsapja!

– Szükségünk van rá – emlékeztette Catti-brie.

Regis megvetően fújt egyet. – Ugyan már – mondta. – Neki van szüksége ránk, és a népe nem venné jó néven, ha hátat fordítana a törpéknek, akik olyan jók voltak hozzájuk.

– Bruenor nem akarja igazából megölni – jegyezte meg Drizzt, nem túl meggyőzően. Mindhárman elhallgattak, s egymásra néztek: arra gondoltak, hogy a kemény törpekirály, a tüzes öreg Bruenor visszatért. Égisz-agyar, a legcsodálatosabb fegyver jutott eszükbe, a törpe istenek szent rúnáival ékesített csillogó mithril. A kalapács fejének egyik oldalán a Lélekkovács Moradin üllő-kalapács jelképe, a másik oldalon Clangedon, a törpe harci isten keresztezett fejszéi voltak láthatóak, s a véseteket tökéletesen lefedte a hegyben lévő drágakő jele, Dumathoin, a Titkok Őrzőjének szimbóluma. Bruenor egyike volt a legkiválóbb törpe kovácsoknak, de élete fő műve, Égisz-agyar után már nemigen állt az üllő elé.

Mindnyájan Égisz-agyarra gondoltak, és Wulfgarra, aki olyan volt Bruenornak, mint a fia: neki készítette a csodás kalapácsot.

– Bruenor tényleg megölné – mondta ki Catti-brie mindhármuk gondolatát.

Drizzt már szólt volna, de Regis feltartott ujjal elhallgattatta.

– ...lejjebb a fejjel! – vakkantotta Pwent az ajtón túl. Regis bólogatott, aztán mosolyogva intett Drizztnek, hogy folytassa.

– Arra gondoltunk, hogy talán...

Újabb hatalmas reccsenés hallatszott, aztán valaki feljajdult, majd heves fejrázás zaja következett.

– Jól magadhoz tértél! – hangzott Pwent dicsérete.

– Arra gondoltunk, hogy velünk jöhetnél – folytatta Drizzt, ügyet sem vetve Catti-brie undorodó sóhajára.

Regis gondolkodóba esett. Szeretett volna kis időre kijutni a föld alól, hogy egy kicsit kinyújtózzon a napfényben, habár a nyár már elmúlt, s odakint őszi szelek borzolták a levegőt.

– Itt kell maradnom – mondta végül a szokatlanul kötelességtudó félszerzet. – Sok a tennivaló.

Drizzték bólogattak. Regis rengeteget változott az utóbbi hónapokban, a válság idején. Amikor Drizzt és Catti-brie elmentek Menzoberranzanba – Drizzt azért, hogy utánajárjon a Mithril Csarnokot fenyegető veszedelemnek, Catti-brie pedig Drizzt után –, Regis vette át a parancsnokságot, hogy a gyászába merült Bruenort magához térítse a készülődés érdekében. Regis, aki élete java részét azzal töltötte, hogy megtalálja a legpuhább fekhelyet, most még a legkeményebb törpe parancsnokokat – sőt, Thibbledorf Pwentet – is elképesztette lelkesedésével és tettekrevalóságával. Most is szívesen ment volna barátaival a felszínre, de hű maradt feladatához.

Drizzt nem tudta, hogyan adhatná elő legjobban a kérését. Legnagyobb meglepetésére a félszerzet szinte olvasott a gondolataiban, s a nyakán lógó lánchoz nyúlt. Áthúzta a rubinfüggőt a fején, és odaadta Drizztnek, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

Drizzt ebben a gesztusban a félszerzet jellemfejlődésének újabb bizonyítékát látta. A csillogó ékkő volt Regis legdrágább kincse, melyet régi Calimporti céhmesterétől emelt el. Féltékenyen őrizte és szerette a rubint, mint oroszlánnya egyetlen kölykét, legalábbis eddig.

Drizzt meredten bámulta a rubint, s úgy érezte, mintha vonzanak a csillámló csiszolatok, befelé, egyre beljebb, az ígéretes földjére...

A drow megrázta a fejét, és szándékosan elfordította a tekintetét. A bűvös kő még irányító értelem nélkül is kis híján hatalmába kerítette. Drizzt sosem találkozott még ilyen erős bűverővel. Jarlaxle, a zsoldos mégis visszaadta neki a követ. Ez váratlan és fontos esemény volt, Drizzt azonban nem tudta teljesen felmérni a jelentőségét.

– Vigyázz vele, ha Berkthgarnál használsz – szólalt meg Regis, kikökkentve gondolataiból Drizztet. – Büszke fickó, és

ha rájön, hogy varázslatot vetettél be ellene, a szövetség tényleg felbomolhat.

– Való igaz – helyeselt Catti-brie, és Drizztre pillantott.

– Csak akkor használom, ha feltétlenül szükséges – mondta Drizzt, és a nyakába akasztotta a láncot. A függő megállapodott a mellkasán, az elefántcsontból kifaragott egyszarvúmedál mellett.

Újabb törpe rohant az ajtónak, pattant le és terült el nyögve a földön.

– Bah! – hallatszott Pwent hangja. – Nyavalyás elf-nyaló manók vagytok! Majd én megmutatom, hogy kell ezt csinálni!

Regis bólintott – ez volt a jelszó –, s a fogantyú segítségével eltolta a fémlapot az ajtó mögül.

– Ezt figyeljétek – mondta a barátainak, s az ajtó felé pillantott.

– Én inkább megyek – indult Catti-Brie a másik kijárat felé. Nem volt kedve találkozni Pwenttel, aki mindig megcsipkedte az arcát göcsörtös ujjaival, és szakállnövesztésre biztatta.

Drizztet sem kellett győzködni. Köszönetképpen némán biccentett Regisnek, aztán a lány után sietett.

Alig tettek pár lépést odakint, amikor hallották, ahogy a gyakorlóajtó betörik, Pwent hisztérikusan felkacag, a zsigerontók pedig elképedt csodálattal felhördülnek.

– Sok ilyet kéne Menzoberranzanba küldeni – jegyezte meg Catti-brie szárazon. – Pwent az egész várost kikergetné a világból.

Drizzt – aki a hatalmaskodó drow Házak közt nőtt fel, aki tanúja volt a főpapnők haragjának és a csodálatos varázslatoknak – csak egyetérteni tudott ezzel a megállapítással.

Firble tanácsos végigsimított majdnem teljesen kopasz koponyáján: kényelmetlenül érezte magát a fáklyafényben. Svirfnebli volt, mélységi gnóm, negyven kilónyi szálkás izom

három és fél láb magas testben. Mélysötét népei közül kevesen boldogultak olyan jól, mint a svirfneblík, és a ritkaságszámba menő pekkek mellett ők értékék legjobban a kő szavát.

Firble most mégis félt egy kicsit itt kint, a remélhetőleg üres folyosón Blingdenstone határán túl, távol az otthonától. Utálta a fáklyát, utálta a fényt, de Schicktick király parancsával nem szállhatott szembe: egyetlen gnóm sem járhat égő fáklya nélkül az alagutakban.

Egy gnóm volt csak kivétel. Firble társánál nem volt fáklya, mivel keze sem volt, amivel foghatta volna. Belwar Dissengulp, Blingdenstone Tiszteletreméltó Fúrás mestere elvesztette a kezeit, amikor egy drow, Drizzt Do'Urden bátyja, Dinin évekkel ezelőtt megcsónkította. A Mélysötét legtöbb népétől eltérően azonban a svirfneblíkben volt irgalom, s mestereik csodálatos műkezeket készítettek szintisza, bűvös mithrilből: egy kalapács helyettesítette Belwar jobb kezét, a balt pedig kétágú csákány.

– Végigjártuk a kört – szolt Firble. – Most már mehetünk vissza Blingdenstone-ba.

– Nem! – mordult fel Belwar. Svirfnebli léte szokatlanul mély és erős volt a hangja, de ez a hang jól illett zömök testéhez.

– Nincsenek drow-k az alagutakban – erősködött Firble. – Egyetlen rajtaütés sem történt három hete! – Ez valóban így volt: hónapokig tartó állandó csatározás után a folyosók furcsán elcsendesedtek. Belwar tudta, hogy barátjának, Drizzt Do'Urdennek lehetett valami szerepe ebben a változásban, és félt, hogy Drizztet esetleg elfogták vagy megölték.

– Csönd van – mondta halkabban Firble, mintha csak most döbbsent volna rá a hangos beszéd veszélyeire. Hideg futott végig a hátán. Belwar kényszerítette rá, hogy kijöjjenek – valóban rajta volt az őrjárat sora, de a magafajta tapasztalt és értékes tisztviselőket fel is menthették volna a feladat alól. Belwar azonban ragaszkodott a körúthoz, és valamilyen érthetetlen oknál fogva Schnicktick király is egyetértett a

fűrásmesterrel.

Nem mintha Firble nem ismerte volna az alagutakat. Épp ellenkezőleg. Ő volt az egyetlen Blingdenstone-ban, akinek tényleges kapcsolatai voltak Menzoberranzanban, és jobban ismerte a drow város környékén lévő járatokat, mint bárki más a gnóмок közül. Ez a kétes dicsőség azonban kellemetlenségekkel járt. Amikor az álruhás Catti-brie-ről kiderült, hogy nem ellenség, Firble-nek kellett nagy személyes kockázatvállalással elvezetnie a lányt Menzoberranzan felé a legrövidebb útra.

Firble tudta, hogy Belwar nem a drow-k miatt aggódik. Az alagutak csendesek voltak. A gnóm őrjáratok és a titkos szövetségesek semmi nyomát nem észlelték annak, hogy drow-k járnának a környéken, akár Menzoberranzan köze-

lében is. Világos volt, hogy valami fontos dolog folyik a drow városban, és az is valószínűnek tűnt, hogy Drizztnak és a lánynak valamiképp köze van ehhez. Valójában emiatt hajszolta ki Belwar Firble-t. Ezt a tanácsos is tudta, de nem értette, hogy a király miért értett egyet olyan készségesen Belwarral.

– Valami történt – szólt váratlanul Belwar, mintha olvasna Firble gondolataiban. – Valami történt Menzoberranzanban.

Firble gyanakodva meredt a fűrásmesterre. Tudta, hogy mi vár rá: megint kénytelen lesz üzletelni azzal a cseles Jarlaxle-lal.

– Maguk a kövek is nyugtalanok – folytatta Belwar.

– Mintha a drow-k menetelésre készülnének – szólt Firble fanyarul.

– *Cosim camman denoctusd* – válaszolt Belwar egy ősi svirfnebli mondással, mely körülbelül annyit jelentett, hogy “a nyugodt föld rengés előtt”, vagy ahogy a felszíniek ismerik, a “vihar előtti csend”.

– Szóval Schnicktick király azt akarja, hogy találkozzam drow informátorommal – szólt Firble, mert nem látta értelmét, hogy továbbra is magában tartsa sejtését. Tudta, hogy nem ad

új ötletet Belwarnak.

– *Cosim camman denoctusd* – felelte ismét Belwar, ezúttal határozottabban. Belwar és Schnicktick, de még sokan mások is Blingdenstone-ban, meg voltak győződve arról, hogy a drow-k hamarosan megindulnak. Habár a felszín felé vezető legközvetlenebb járatok Blingdenstone-tól keletre estek, túl Menzoberranzanon, a drow-knak először nyugat felé kell indulniuk, és így kényelmetlen közelségbe kerülnek a svirfneblíkhöz. Ez a gondolat olyan nyugtalanítónak vált, hogy Schnicktick király felderítő csapatokat rendelt ki keletre és délre, olyan messzire, amennyire csak lehetett. Azt is suttozták, hogy talán teljesen el kell majd hagyni Blingdenstone-t, ha a pletykák igaznak bizonyulnak, s új helyet kell keresniük. Ezt egyetlen gnóm sem akarta, a legkevésbé Firble és Belwar. Mindketten benne voltak már a korban, közel a második évszázadukhoz, s a szívük mélyéig kötődtek szülővárosukhoz.

De ha valakik, akkor ők jól tudták, hogy ha a drow-k Blingdenstone ellen vonulnak, akkor a gnómoknak végük.

– Összehozom a találkozót – sóhajtotta lemondóan Firble. – Habár nem kétséges, hogy alig fog mondani valamit. Sosem tudok meg semmit, de mindig sokat kér!

Belwar nem felelt, és nem sajnálta a találkozás árát sem a haszonleső drow informátortól, mert jól tudta, hogy a tudatlanság ára sokkal nagyobb lehet. Azt is tudta, hogy ezzel Firble is tisztában van, csak megszokásból morog. Már ismerte a tanácsos panaszkodó természetét.

Ezen kívül Belwarnak csakúgy, mint a többi gnómnak, óriási szüksége volt Firble-re és a kapcsolataira.

3. fejezet

Játékban

Drizzt és Catti-brie leereszkedett a sziklás ösvényen. Olyan könnyedén, frissen lépkedtek, mint két játszadozó gyermek. Menetelésük rögtönzött vetélkedő lett: átugrálták a hasadékokat, alacsony hegyi fák ágaiba kapaszkodva lendültek tova. Együtt értek le egy alacsonyabb, sík részre, ahol átugrottak egy kis vízen (Catti-brie egy kicsit rövidet szökkent), aztán szétváltak, és egy akkora sziklatömb felé indultak, amely mindkettejükénél nagyobb volt. A lány jobbra tartott, Drizzt balra, de aztán meggondolta magát, és ment egyenesen.

Catti-brie megkerülte a követ, s örömmel látta, hogy ő ért oda előbb.

– Én vezetek! – kiáltotta, de társa sötét, kecses alakja éppen ebben a pillanatban úszott el fölötte a levegőben.

– Nem igaz! – mondta Drizzt, s oly könnyedén ért földet, mintha sosem rugaszkodott volna el tőle. Catti-brie felmordult, és futásnak eredt, de aztán megtorpant, amikor látta, hogy Drizzt megáll.

– Túl szép ez a nap – jegyezte meg a sötét elf. Valóban gyönyörű nap volt, amelyet csak az őszi szelek kezdetével a Világ Háta kínálni tudott. A levegő harapni való, a szellő hűs, az égen bodros fehér fellegek – roppant hógolyók –, melyek sebesen rohantak a kék ég és a hegyek háttere előtt.

– Túl szép ahhoz, hogy Berkthgarra vitatkozzunk – szólta Catti-brie, mert sejtette, mire utal a drow. Egy kicsit előrehajolt és a combjára támaszkodva szívta be a levegőt.

– Túl szép ahhoz, hogy Guenhwyvart kihagyjuk belőle! - magyarázta a drow lelkesen.

Catti-brie szélesen elmosolyodott, amikor látta, hogy Drizzt előveszi az ónix szobrocskát a hátizsákjából. A szobor a legszebb műalkotás volt, amit Catti-brie valaha is látott: tökéletes részletességgel ábrázolta az izmokat és a nagy macska külsejét. De bármilyen tökéletes is volt, meg sem közelítette a valóságos lényt, akit Drizzt megidézni készült.

A drow áhítattal a földre helyezte a szobrot, maga elé. - Gyere hozzám, Guenhwyvar – mondta halkan. A párdúc szemlátomást már alig várta, hogy jöhessen, mert azonnal feltámadt a kavargó köd, s hamarosan alakot kezdett ölteni.

Guenhwyvar hegyesen felfelé meredő fülekkel, de nyugodtan érkezett az Anyagi Síkra, mintha Drizzt hangjából érezte volna, hogy nincs veszély, s pusztán a társaság kedvéért hívják.

– Settlestone-ba sietünk – magyarázta Drizzt. – Tartani tudod a tempót?

A párdúc értette a szavakat. Egyetlen ugrással átszökkent Catti-brie feje fölött, vissza a nagy szikla tetejére, aztán megfordult, s visszanézett két barátjára, majd – pusztán a nap dicséretére – két hátsó lábára állva magasan felágaskodott a levegőbe. Gyönyörű látvány volt: Guenhwyvar háromszáz kilót nyomott, kétszer akkora lévén, mint egy normális párdúc. Majdnem olyan széles a feje, mint Drizzt válla, a mancsa akkora, mint egy ember arca, s ragyogó zöld szemeiben egy állaténál jóval több értelem csillogott. Guenhwyvar a leghűségesebb társ volt, igaz barát, s valahányszor Drizzt, Catti-brie, Bruenor vagy Regis ránéztek, egy kicsit megmelegedett a szívük.

– Szerintem indulnunk kéne – jegyezte meg dévajul Catti-

brie.

Drizzt bólíntott, s együtt eredtek futásnak, teljes sebességgel, lefelé a lejtőn. Hamarosan hallották Guenhwyvar mordulását is a hátuk mögül, a szikláról. Az út viszonylag tiszta volt, és Drizzt elhúzott a lány előtt, de az erős, szívós Catti-brie-t nem lehetett egykönnyen lerázni.

– Még a végén megversz! – kiáltotta, s Drizzt nevetett. Öröme azonban egy csapásra elmúlt, amikor befordult a kanyarban, és látta, hogy Catti-brie cseles rövidítéssel váratlanul megelőzte.

A dolog egyszerre komolyabbra fordult baráti versengésnél. Drizzt leszegte a fejét, s olyan szertelenül kezdett rohanni, hogy majdnem nekiment egy fának. Catti-brie azonban tartotta a vezető helyet.

Guenhwyvar ismét felmordult, még mindig a szikláról, és Drizzték tudták, hogy a párduc gúnyolódik velük.

Valóban, néhány pillanat múlva fekete csík suhant el Drizzt mellett fejmagasságban. Guenhwyvar átszelte a távolságot a lány és a drow között, s olyan gyorsan, zajtalanul rohant, hogy a lány alig vette észre.

Egy idő után a párduc ismét maga elé engedte Catti-brie-t, majd Drizzt csinált egy cseles kerülőt, s az élre tört – csak hogy aztán a párduc ismét maga mögé utasítsa. És ez így ment tovább: Drizzt és a lány teljes erejükből igyekeztek, Guenhwyvar pedig csak játszadozott.

A végére egészen kimerültek – legalábbis Drizzték, mert a párducnak még csak a légzése sem gyorsult fel –, s megálltak enni egy kis tisztáson, amelyet magas sziklafal védett a szélről észak és kelet felől, dél felé pedig meredek kőlejtőbe ment át. A tisztáson kötőbök heverték, amelyek tökéletes ülőalkalmatosságot szolgáltatnak a megfáradt vándoroknak. Középen kőből épített tűzrakóhely is volt, hisz a drow gyakorta járt erre.

Catti-brie lepihent, Drizzt pedig tüzet rakott. Messze lent szürke füstpamacsok szálltak fel a tiszta égre Settlemente

házaiból. A látvány kijózanítólag hatott, mert eszébe juttatta a lánynak a küldetés súlyát és komolyságát. Vajon hány ilyen versenyfutást rendezhetnek még, ha a sötét elfek eljönnek?

A füstpamacsok azt az embert is eszébe juttatták, aki a barbárokat idehozta a Jeges Szelek völgyéből: a férfit, aki a férje lett volna. Wulfgar azért halt meg, mert őt próbálta megmenteni, meghalt a yochlol szorításában, Lloth gonosz szolgálóleányának kezétől. Catti-brie és Drizzt is érzett némi felelősséget ezért a halálért, de mégsem a bűntudat gyötörte őket a legjobban. Drizzt is észrevette a füstöt, és egy pillanatra abbahagyta a tűzrakást, hogy elgondolkodjék.

Most már egyikük sem nevetett. Régen is sokat futottak így versenyt, de akkor Wulfgar is ott rohant velük, s öles lépteit az ellensúlyozta, hogy nehezebben fért át a szűkebb helyeken, ahol társai teljes sebességgel átfuthattak.

– Bárcsak... – sóhajtott fel Catti-brie, és a szó befészkelte magát a sötét elf fülébe, aki ugyanezt gondolta magában.

– A háború, ha bekövetkezik, szerencsésebb lenne, ha Wulfgar, Beornegar fia vezethetné Settlestone népét – szólt Drizzt, szavakba öltve mindkettejük vágyát.

Kimondta nyíltan, s ennél többet már nem lehetett mondani. Még Guenhwyvar is némán, hangtalanul hevert tovább.

Catti-brie gondolatai elkalandoztak, vissza a Jeges Szelek völgyébe, Kelvin Halmához, amely kiemelkedett a sík tundra földjéből. Milyen hasonló az a hely ehhez. Talán hidegebb volt, de a levegő itt is éppolyan ropogós, ugyanolyan tiszta, életet adó. Milyen messzire is kerültek attól a helytől, mindnyájan: ő, Drizzt, Guenhwyvar, Bruenor, Regis és Wulfgar! És milyen rövid idő alatt! És közben mennyi kaland, izgalom és cselekmény. Együtt legyőzhetetlenek voltak.

Legalábbis ezt hitték.

Catti-brie megélt annyit, mint más egy egész élet alatt, pedig alig volt húszéves. Futólépésben rohant végig az életen, akárcsak lefelé a hegyi ösvényeken, szabadon, lelkesen és gondtalanul, abban a hitben, hogy halhatatlan.

Legalábbis majdnem.

4. fejezet

Varratok

“Összeesküvés?”, mutatták a drow táncoló ujjai a sötét elfek kéz-beszédével, melynek finom és bonyolult mozdulatai a drow nyelv legfinomabb árnyalatainak érzékeltetésére is alkalmasak voltak.

Jarlaxle egyszerű fejrázással felelt. Felsőhajtott, s intett kísérőjének, hogy menjenek valami biztonságosabb helyre.

Végigmentek Menzoberranzan széles, kanyargó útjain, a házként szolgáló hatalmas cseppkőoszlopok közti nyílt terepen. Az álló – de sokszor a függő – cseppkövek ki voltak vésve, kívül pedig erkélyeket és gyalogjárókat faragtak ki belőlük. Az egyes családi telepeken belüli épületeket sok helyütt hidak kötötték össze pókhálószerűen. A Házakon – főleg a régebbi, hírnevesebb családokéin – csodálatos díszítmények ékeskedtek bíbor és kék tündefénnyel megvilágítva, esetleg vörös vagy ritkán zöld derengésbe borulva. Menzoberranzan rendkívüli látványt nyújtott, lélegzetelállító és valószínűtlen látványt, s a tudatlan látogató (bár itt nemigen maradhatott sokáig életben, aki tudatlan) sosem gondolta volna, hogy mindennek a sok csodának az alkotói Toril egyik leggonoszabb fajtájának tagjai.

Jarlaxle egyetlen nesz nélkül lépett be a kisebb Házak

környékén húzódó szűkebb, sötétebb járatok egyikébe. Leginkább előre és oldalra figyelt, s éles szeme (a szemfoltja ezúttal a jobb szemén volt) a legkisebb mozgást is észrevette a legmélyebb sötétben.

Így hát tökéletes volt a meglepetése, amikor hátrapillantva azt látta, hogy nem M'tarl, a Bregan D'aerthe hadnagya halad mögötte, akivel elindult, hanem egy másik, jóval erősebb drow.

Jarlaxle ritkán jött zavarba, de Gromph Baenre – a legidősebb Baenre-fiú, Menzoberranzan főmágusa – hirtelen megjelenése most torkára forrasztotta a szót.

– Remélem, hogy visszakapom M'tarlt, ha végeztünk – mondta végül, mikor visszanyerte lélekjelenlétét.

A mágus csak intett egyet, s zölden derengő gömb jelent meg a levegőben, több lányira a padló felett lebegve. Az aljából vékony ezüstsál lógott ki, a vége a padlót érintette.

Jarlaxle vállat vont, megfogta a sál végét, és alighogy hozzáért, a sál berántotta a gömbbe, a csillámló dimenziókapun túli térbe.

Jarlaxle látta, hogy nem mindennapi varázslattal van dolga, mert nem az ilyenkor szokásos üres semmiben találta magát, hanem egy fényűzően berendezett szalonban, egy zombiforma szolgálta társaságában, aki jóféle borral kínálta. Jarlaxle hagyta, hogy látása átálljon a látható fény tartományára, mert a helyiség lágy kék fényben fürdött. Ez a varázslóknál nem számított szokatlannak, hisz nekik szükségük volt némi világításra a varázskönyvek, tekercsek olvasgatásához.

– Visszakapod, ha a társalgásunk végéig kibírja élve azt a helyet, ahová tettem – felelte Gromph. Nem tűnt túl aggodalmasnak, ahogy belépett a dimenzió kívüli kis szobába. Lehunyta a szemét, kimondott egy szót, és piwafwi köpenye, valamint egész jellegtelen öltözeke egy csapásra átalakult: hirtelen méltóvá vált rangos állásához. Suhogó, varázsjelekkel és rúnákkal himzett köntösén ezernyi zseb tátongott. A rúnák tündefényben izzottak, de ezeket a varázsló

bármikor, egyetlen gondolatával kiolthatta, és akkor köntöse láthatatlanabbá tette, mint a legkiválóbb piwafwi. Két bross: egy fekete lábú, vörös testű pókalak, meg egy zöld smaragd ékesítette az amúgy is csodás köpenyt, de Jarlaxle ezeket alig tudta kivenni, mert a mágus hosszú, vállára omló fehér haj koronája félig eltakarta.

Jarlaxle, aki mindig is érdeklődött a mágia iránt, látta már ezeket a brossokat a város előző főmágusán is, pedig Gromph hosszabb ideje töltötte be ezt a pozíciót, mint hogy a legtöbb menzoberranzani drow ismerhette volna elődjét. A pókékszer tette lehetővé a mágusnak azt, hogy "kúszó hő" varázssal illesse a Narbondelt, Menzoberranzan oszlop-óráját. A meleg tizenkét óra alatt kúszott fel az oszlop tetejéig, aztán újabb tizenkét óra múlva ereszkedett vissza az aljáig, amíg a kő ki nem hűlt ismét. Ez a fajta időjelzés nagyon alkalmas volt a hőlátó szemeknek.

A másik bross örök ifjúsággal ajándékozta meg Gromphot. Jarlaxle becslése szerint a mágus már vagy a hetedik évszázadát taposhatta, mégis úgy nézett ki, mintha még csak a drow Akadémia padjait koptatná.

Persze ez nem volt teljesen igaz: Gromphot egy, a fiatal diákoknál aligha tapasztalható erő és méltóság lengte körül, tekintetében pedig a hosszú és keserű élettapasztalat bölcsessége tükröződött. Okos és alattomos drow volt, aki egy pillantással képes átlátni minden helyzetet, s Jarlaxle már-már rosszabbul érezte magát előtte, mint Baenre Anya előtt.

– Összeesküvés? – kérdezte Gromph ismét, ezúttal fennhangon. – A Házaknak végül elégük lett anyámból, s szövetkeztek a Baenre Ház ellen?

– Már mindent elmondtam a nagyassz...

– Hallottam minden szót – vágott közbe türelmetlen vicsorgással Gromph. – De én az igazságot szeretném tudni.

– Érdekes fogalom – mosolyodott el fanyarul Jarlaxle, s látta, hogy Gromph valójában nagyon ideges. – Igazság.

– Valóban ritka dolog – helyeselt Gromph, aki lassan

összeszedte magát, s hátradőlt a székében. – De néha segít az avatatlan kontároknak életben maradni.

Jarlaxle-nak lehervadt a mosoly az arcáról. Fürkészni kezdte Gromph arcát: meglepte ez a nyílt fenyegetőzés. Gromph nagy hatalmú személyiség volt – drow mérce szerint a legtöbbet érte el, amit egy hím elérhet Menzoberranzanban. Jarlaxle azonban nem átlagos drow mérce szerint gondolkodott, és hogy a varázsló vállalta a kockázatot, hogy őt megfenyegeesse...

A zsoldos még ennél is jobban meglepődött, amikor rádöbrent, hogy Gromph, a hatalmas Gromph Baenre több mint ideges: őszintén fél.

– Nem fáradozom azzal, hogy emlékeztesselek ennek az avatatlan kontárnak a hasznára – jegyezte meg Jarlaxle.

– Ne is fáradozz.

Jarlaxle a varázsló arcába nevetett.

Gromph csípőre tette a kezét, mire köntöse a mozdulattól szétnyílt elől, s két varázspálca vált láthatóvá az övébe tűzve.

– Nincs semmiféle összeesküvés – mondta szilárdan Jarlaxle.

– Az igazat – szólt Gromph ijesztő halsággal.

– Ez az igazság – felelte Jarlaxle olyan egyenesen, mint talán még soha. – Én épp annyit investáltam a Baenre Házba, mint te, Főmágus. Ha a kisebb Házak szövetkeznének Baenre ellen, vagy ha a Baenre-lányok akarnák megbuktatni őt, a Bregan D'aerthe mellé állna, de legalábbis figyelmeztetné a készülő puccsra.

Gromph arca veszedelmesen elkomolyodott. Jarlaxle észrevette, hogy a mágusnak még csak föl sem tűnt, hogy Baenre Anyát egyszerűen – és szándékosan – csak Baenrének emlegette. Az ilyesfajta elszólások nemegyszer kerültek már drow-k – főleg hímek – életébe.

– Akkor hát miről van szó? – kérdezte Gromph, s a kérdés tónusa, már-már könyörgő jellege elképesztette a zsoldost. Még sosem látta vagy hallotta a főmágust ilyen elkeseredettnek.

– Te biztosan érzed! – csattant fel Gromph. – Van valami rossz a levegőben!

Már vagy évszázadok óta, gondolta magában Jarlaxle, de gondolatát bölcsen megtartotta magának. Gromphnak csak annyit mondott, hogy: – Megrongálódott a kápolna.

A főmágus elkomorodó arccal bólintott. A Baenre Ház kupolás kápolnája az egész város egyik legszentebb helyének számított. Lloth valóságos lakhelyének. Talán nem is lehetett volna ennél szégyenletesebben arcul csapni a Pókkirálynőt: a renegát Drizzt Do'Urden és társai menekülés közben letörték egy függő cseppkövet, amely roppant lándzsaként a kápolna kupolájába fúródott.

– A Pókkirálynő dühös – jegyezte meg Gromph.

– Én is az lennék – felelte Jarlaxle.

Gromph gyilkos pillantást vetett a szemtelen zsoldosra. Jarlaxle tudta, hogy nem is annyira a Pókkirálynő sértegetéséről, mint inkább a pusztá hangvételtől van szó.

Mikor a szúrós pillantás hatástalan maradt, Gromph felugrott a helyéről, és járkálni kezdett, mint a ketrecbe zárt vad. A gondolkodásra képtelen, pusztán csak programozott zombi szolga újabb italokat hozott.

Gromph felmordult, előrenyújtotta tenyerét, s hirtelen tűzgolyó jelent meg a keze fölött. A másik kezével valami kicsi, piros, pikkelyszerű dolgot szedett elő, a lángba helyezte, s baljós kántálásba kezdett.

Jarlaxle türelmesen nézte, ahogy Gromph kiszellőzteti tehetetlen szorongását, remélte, hogy a megtorlás a zombira, nem pedig őrá irányul majd.

Lángnyelv csapott ki Gromph kezéből, majd lustán – mint valami kígyó, aki már mozdulatlaná bűvölte áldozatát – a zombi köré tekeredett, aki persze se nem vergődött, se nem jajgatott. Pillanatok alatt elnyelte a tűzkígyó. Amikor Gromph ismét elfoglalta székét, a lángoló szolga tett még néhány lépést, de aztán – egyik lábát elveszítvén a lángokban – összerogyott.

– Micsoda szag... – emelte a kezét az orra elé Jarlaxle.

– A hatalom szaga! – csattant fel Gromph. Vörös szemei összeszűkültek, orrlyukai kitágultak: mélyen beszívta a levegőt, s kiélvezte a bűzt.

– Nem Lloth miatt rossz a levegő – jegyezte meg hirtelen Jarlaxle, mert szeretett volna minél előbb véget vetni ennek a kínos beszélgetésnek.

– Mit tudsz? – kérdezte újjáéledt aggodalommal Gromph.

– Nem többet, mint te – felelte Jarlaxle. – Lloth nyilván dühös Drizzt szökése és a káreset miatt. Te aztán nagyon is fel tudod mérni a kápolna fontosságát. – Jarlaxle szavaira ismét kitágultak Gromph orrcimpái. A zsoldos tudta, hogy fájó pontra tapintott. Gromph készítette a kápolna büszkeségét, a hatalmas, derengő illúziót a központi oltár fölött. Az illúziókép állandóan változtatta az alakját: hol gyönyörű drow nő volt, hol pók. Menzoberranzanban nyílt titoknak számított, hogy Gromph nem tartozik éppen Lloth legelkötelezettebb hívei közé, s azt is mindenki tudta, hogy ez a csodálatos alkotás mentette meg anyja haragjától.

– Túl sok minden történik ahhoz, hogy mind Lloth műve legyen – folytatta Jarlaxle, miután kiélvezte aprócska győzelmét. – És túl sok minden hat Lloth hatalmi bázisa ellen.

– Egy rivális istenség? – kérdezte Gromph, meglepően éles elméről téve tanúbizonyságot. – Vagy talán egy földalatti lázadás? – A varázsló hátradőlt: azt hitte, hogy végre rátapintott valamire, miszerint bármiféle földalatti mozgalom csakis egy bizonyos zsoldosvezér műve lehet.

Jarlaxle azonban nem volt sarokba szorítva, mert ha Gromph bármelyik gyanújának lett volna is valamiféle alapja, Jarlaxle erről mit sem tudott.

– Valami – felelte a zsoldos. – Valami, ami talán mindnyájunkra nagyon veszélyes. Egy ideje már több Ház is abba a

hibába esik, hogy túlértékeli a renegát Drizzt Do'Urden elfogásának fontosságát, és ezzel csak súlyosbítja az általa

okozott károkat.

– Szóval azt hiszed, hogy minden Drizzt szökésével áll kapcsolatban – vélte Gromph.

– Sok nagyasszony ezt fogja hinni – felelte gyorsan Jarlaxle.
– És ilyen értelemben Drizzt szökésének valóban van szerepe abban, ami történni fog. De azt nem mondtam, és nem is hiszem, hogy amit te most rossznak érzel, az a renegát szökésének eredménye.

Gromph lehunyta szemmel gondolkodott. Jarlaxle-nak persze igaza lehetett. Menzoberranzan annyira belekeveredett a saját intrikáiba, hogy az igazság alig számított többet a gyanúnál, s a gyanakvás sokszor önbeteljesítő jóslatként valósággá vált.

– Lehet, hogy beszélni kívánok majd még veled, zsoldos - szólt a főmágus halkán, s Jarlaxle egy ajtót pillantott meg ott, ahol beléptek a szobába. Az ajtó mellett ott állt a továbbra is lángoló zombi, habár már csak égett, összeroppant csont- és hamuhalmaznak tűnt.

Jarlaxle az ajtó felé indult.

– Apropó – szólt drámaian Gromph, s Jarlaxle megtorpant. – M'tarl nem élte túl.

– Kár érte – felelte közönyösen Jarlaxle. Nem akarta, hogy Gromph elbízza magát.

A zsoldos kilépett az ajtón, és a zsinór mentén visszakerült a normális térbe. Belevetette magát a város homályába, és próbálta megemésztetni mindazt, ami történt. Ritkán volt alkalma szót váltani Gromphal, s még ritkábban történt, hogy a maga kifacsart módján Gromph kérte a találkozást. Márpedig ez a tény igen nagy jelentőséggel bírt. Valami furcsa dolog lógott a levegőben, épp csak érzékelhetően. Jarlaxle, a káosz szerelmese (főleg *azért*, mert a káoszból valahogy mindig megerősödve sikerült kikeverednie) kíváncsi lett. Még figyelemreméltóbb volt az, hogy Gromph, minden félelme és vesztenivalója ellenére, szintén kíváncsi!

Az, hogy egy másik isten esetleges közreműködését említette, ennek a bizonyítéka. Hisz Gromph savanyú vén

csont volt, annak ellenére, hogy hím létére a lehető legmagasabbra jutott Menzoberranzanban.

Nem, nem ennek ellenére, javította ki magát Jarlaxle. Emiatt. Gromph megkeseredett, mert saját kiválóságának tükrében még a főmágusi pozíciót is értelmetlennek érezte, egyfajta korlátnak, amit nembeli hovatartozása miatt kell elszenvednie.

Menzoberranzan legnagyobb gyengesége nem a *Házak rivalizálása* volt, hanem a Lloth követői által kikényszerített szigorú matriarchális rendszer: ezt Jarlaxle jól tudta. A drow népesség felét pusztán azért nyomták el, mert hímnek születtek.

És ez gyengeség volt.

Az elnyomás szükségképpen keserűséget szül, még azokban is – vagy talán épp azokban! – akik oly magasra jutnak, mint Gromph. A magasból a főmágus tisztán láthatta, milyen messzeségekbe kerülhetett volna még, ha nőnek születik.

Gromph utalt rá, hogy esetleg máskor is akar majd beszélni Jarlaxle-lal, s a zsoldosnak az volt az érzése, hogy a jövőben tényleg fognak találkozni, talán még viszonylag gyakran is. Húsz lépés erejéig azon gondolkodott, hogy milyen információkat csikarhatott ki Gromph a szerencsétlen M'tarlból, hisz a hadnagy nyilvánvalóan nem halt meg – bár talán akkor jobban járt volna.

Jarlaxle nevetett saját ostobaságán. Természetesen őszintén beszélt Gromph-fal, így M'tarl nem árulhat el semmi kínosat. A zsoldos felsóhajtott. Nem volt hozzászokva az őszinteséghez.

Gondolatmenete végeztével a városra irányította figyelmét. Jarlaxle, az örök túlélő – akárcsak Gromph –, érezte, hogy valami forrásban van. Valami fontos dolog fog történni hamarosan, s neki minél előbb rá kell jönnie, hogyan húzhatja majd abból a legnagyobb hasznot.

5. fejezet

Catti-brie bajnoka

Drizzt maga mellé szólította Guenhwyvart, amikor az alsóbb ösvényekre értek. A párduc mozdulatlanul ült, s várta, mi fog történni.

– Hoznod kéne a macskát is – vetette fel Catti-brie. A barbárok, habár messze maguk mögött hagyták tundra-hazájukat és elszigetelt életmódjukat, továbbra sem bíztak a mágiában, és a párduc jelenléte nemcsak Berkthgar népének jó részét, de magát Berkthgart is bizonytalansággal tölthette el.

– Az is elég lesz nekik, ha én megjelenek – felelte Drizzt. Catti-brie bólintott. Drizzt látványa – egy gonoszságáról és varázslatosságáról közismert faj tagjáé – csakugyan ijesztőbb lehet, mint a párduc. – De azért jó lecke lenne Berkthgarnak, ha egy kicsit üldögné rajta Guenhwyvar – mondta a lány.

Drizzt felkacagott, ahogy elképzelte, amint Guenhwyvar kényelmesen nyújtózkodik a nagydarab férfi hátán. – Settelstone népe hozzászokik a párduc jelenlétéhez, ahogy megszokott engem is – felelte a drow. – Gondold csak meg, hány év kellett Bruenornak ahhoz, hogy ne érezze

kényelmetlenül magát Guenhwyvar mellett.

A párdúc mély hangon felmordult, mintha értené.

– Nem az évek számítanak – vágott vissza Catti-brie. –

Hanem az, hogy hányszor húzta ki Guen azt a makacs apámat a bajból.

Amikor Guenhwyvar újra felmordult, Drizzték jót nevettek a keményfejű Bruenor rovására. Aztán Drizzt elővette a szobrocskát, elbúcsúzott a párdúctól, és megígérte, hogy hívni fogja, ahogy ismét útban lesznek haza, Mithril Csarnok felé.

A hatalmas párdúc morogva körözni kezdett a szobrocska körül. A mordulások egyre halkultak, s Guenhwyvar köddé oszlott, majd semmivé lett.

Drizzt felkapta a kis figurát, és a Settlestone felől szállongó füstre nézett. – Készen állsz? – kérdezte a lányt.

– Makacs lesz a fickó – felelte válasz helyett Catti-brie.

– Csak annyit kell tennünk, hogy megértetjük Berkthgarra Bruenor gyászának mélységét – indult a falu felé Drizzt.

– Csak annyit kell tennünk, hogy megértetjük Berkthgarra, milyen lesz, ha Bruenor a szeme közé csap a baltájával – morogta a lány.

Settlestone sziklás, szélfúttá hely volt, apró köházakkal, amelyeket három oldalról védelmezően vett körül a Világ Háta hegysége. A kis építmények kártyavárra hasonlítottak a roppant hegyek lábai alatt: Mithril Csarnok törpéi építették őket, évszázadokkal ezelőtt, akkor, amikor itt még törpe falu állt. Bruenor népe kereskedelmi támaszpontnak használta, s a kalmárok csak itt csodálhatták meg Mithril Csarnok kincseit, mert lakói nem engedtek be idegent a bányákba.

Ránézésre sejteni lehetett, hogy a település törpék számára épült. Csak a szakállas nép munkálhatta meg a köveket ilyen erővel, mert bár a falu évszázadokig lakatlanul állt, s a szél szakadatlanul süvített itt, az épületek megmaradtak. Wulfgar népének nem kellett mást tennie, mint hogy kitakarította a házakból a törmeléket és kilakoltatta a beköltözött állatokat.

A falu most újra kereskedelmi székhely lett, s hasonlóan

nézett ki, mint annak idején, Mithril Csarnok fénykorában, de most Settlestone-nak hívták, és emberek tevékenykedtek itt, a törpék áruinak ügynökeiként. A megegyezés mindkét fél számára ésszerűnek és hasznosnak tűnt, de Berkthgar nem sejtette, hogy a helyzet hirtelen labilissá is válhat. Drizztek tudták, hogy ha Berkthgar nem enged abból, hogy Égisz-agyart magának kérje, akkor Bruenor valószínűleg népével együtt elúzi a vidékről.

A büszke barbárok persze nem engedelmesskednének a parancsnak, hisz a földet örökbe kapták, nem kölcsön.

Így tehát egyáltalán nem volt valószínűtlen a gondolat, hogy Bruenor népe előjön a hegyből, s fegyverrel úzi el a barbárokat.

És mindezt Égisz-agyar miatt.

– Wulfgar nem örülne, ha tudná, miért van ez az egész vita – szökött Catti-brie, miközben Drizzttel együtt a falu felé haladtak.

– Hisz épp ő hozta őket össze. Tényleg kár, hogy épp az ő emléke fenyeget szakítással.

Valóban kár, és szörnyű irónia, gondolta magában Drizzt. Léptei határozottabbakká váltak: az előbbi gondolat fényében küldetése még nagyobb jelentőséget nyert. Most már nem csak azért ment Settlestone-ba, hogy rendezze két makacs vezér kisszerű vitáját. Immár Wulfgar emlékéért ment.

Amikor leértek a völgybe, kántálás ütötte meg a fülüket: egy legendás harcos hőstetteinek ünnepélyes éneke. Üres utcákon haladtak végig, nyitott ajtók előtt. Mindketten tudták, honnan jön a kántálás, és azt is tudták, hol fogják találni Settlestone népét.

A barbárok csak annyit adtak hozzá a faluhoz, hogy emeltek egy hatalmas épületet, amelybe Settlestone mind a négyszáz lakosa meg jó néhány látogató is befért. Ez volt a Hengorot, a Mézsör Csarnoka. Ünnepélyes, áhítatos hely, ahol régmúlt tettekre emlékeztek, és megosztották egymással az ételt és italt.

A Hengorot még nem volt készen. A hosszú, alacsony falak

félíg kőből épültek, de a maradék részt szarvasbőrökkel fedték le. Drizzt ezt helyénvalónak érezte, hisz jelezte azt, hogy Wulfgar népe honnan jött s hová jutott. Amikor a Jeges Szelek Völgyének tundráján éltek, nomád életmódot folytattak, követték a rénszarvascsordát, így hát bőrből készült sátorházakban laktak, amelyeket le lehetett bontani, hogy aztán egy másik helyen újra felállítsák.

Most azonban már nem nomádok: létük immár nem a rénszarvasoktól függött. A rénszarvas olyan ingatag létalap volt, amely sokszor robbantott ki háborúságot a különféle törzsek között, vagy éppen Tízváros lakóival, akik a Jeges Szelek Völgyének egyetlen nem-barbár népe voltak.

Drizzt örömmel szemlélte a barbárok békés, harmonikus életét, mégis fájdalmas volt látnia a Hengorot befejezetlen részét, a bőroket, és visszaemlékezni azokra az áldozatokra, amiket ezek az emberek hoztak. Életmódjuk, amely évezredekken át öröklődött, most megszűnt. A Hengorotra tekintve, mely silány árnyéka volt csupán a régi dicsőségnek, látva a köveket, amelyek most maguk közé zárták a büszke népet, a drow kénytelen volt elgondolkodni azon, hogy valóban haladás-e az, aminek most tanúja lehet.

Catti-brie, aki élete korai éveit a Jeges Szelek Völgyében töltötte, és aki számtalan történetet hallott a nomád barbárokról, mindvégig tudatában volt ennek a veszteségnek. Azzal, hogy *Settlestone*-ba jöttek, a barbárok feladták szabadságuk egy részét, s örökségük még nagyobb darabját. Most gazdagabbak lettek, sokkalta gazdagabbak, mint amiről valaha is álmodhattak, s a kemény tél többé nem fenyegette pusztá létüket. De ennek ára volt. Mint például a csillagok. A csillagok itt, a hegyek alatt egészen mások voltak. Nem jöttek le a sík láthatárig, hogy az ember lelkét az egekbe vonzzák.

Catti-brie lemondóan felsóhajtott: kissé benne is felébredt a honvágy a Jeges Szelek Völgye iránt, de emlékeztette magát az előttük álló feladatra. Tudta, hogy *Berkthgar* ostobán makacskodik, de azt is értette egy kicsit, hogy mekkora

fájdalmat okozhatott a barbár vezérnek Wulfgar eleste, s mennyire bántja őt az, hogy egy törpe kezében van a törzs történetének legbecsesebb fegyvere.

Elfeledkezett ugyanakkor arról, hogy épp ez a törpe készítette a csodás kalapácsot, s az ember, aki a fegyvert dicsőségre vitte, annak nevelt fia. Berkthgar számára – Catti-brie ezt jól tudta – az elesett hős nem Bruenor fia volt, hanem Wulfgar. Beornegar fia, a Jávorszarvas Törzséből. A Jeges Szelek Völgyének, és nem pedig Mithril Csarnoknak az ivadéka. Wulfgar testesítette meg mindazt, amit a barbárok tiszteltek és csodáltak. Bár talán mégsem mindent, gondolta Catti-brie, amikor az előttük álló feladatra gondolt.

Két szálás, széles vállú őr állt a sörcsarnok bejárata mellett. Szakálluk és leheletük sörtől szaglott. Először fenyegető mozdulatot tettek, de aztán gyorsan félreálltak, amikor felismerték a látogatókat. Az egyik a csarnok közepére állított hosszú asztal közelebbi végéhez sietett, hogy bejelentse Drizztét, származásuk és összes dicső tettek felsorolásával körítve. A származást inkább csak Catti-brie-nél taglalták, mert egy drow eredete nem igen jelenthetett sok dicsőséget Settlestone-ban.

Drizzt és Catti-brie türelmesen várakoztak az ajtóban a másik őrrel együtt, aki súlyban kettejükön együtt is túltett. Berkthgar az asztal jobb oldalán, középen foglalt helyet, s a bejelentést követően a látogatókra pillantott.

Catti-brie úgy vélte, hogy a törzsfő bolond, amiért vitatkozik Bruenorral, de a hatalmas barbár látványa kétségkívül figyelemreméltó volt. Majdnem olyan magas lehetett, mint Wulfgar, teljes hat és fél láb, széles vállakkal, és olyan kemény, vastag karokkal, mint egy kövér törpe combja. Borzas

barna sörénye elborította a vállát, és már kezdett szakállt növesztetni télire: az arcán, nyakán ékeskedő szőrök csak még vadabbá és félelmetesebbé tették a külsejét. Settlestone vezéreit erőpróbák sorával, párbajokkal, s előélet alapján

választották ki. Senki sem lehetett vetélytársa Berkthgarnek – akit csak úgy neveztek: Berkthgar, a Merész –, s mégis, mindenkinél jobban rávetült egy halott, legendává vált ember árnyéka.

– Csatlakozzatok hozzánk! – üdvözölte őket szívélyesen Berkthgar, de az arckifejezésén látszott, hogy számított rájuk, s nincs túlságosan elragadtatva az érkezésüktől. A főnök inkább Drizztre koncentrált, s Catti-brie mohósággal vegyes félelmet látott a férfi égszínkéek tekintetében.

Székeket hoztak a vendégeknek (ez Catti-brie esetében külön megtiszteltetés volt, mert egyetlen más nő sem ülhetett az asztalnál, hacsak nem egy jelenlévő férfi ölében). A Hengorotban, és a barbárok egész társadalmában szolgaként kezelték a nőket és a gyerekeket – a nagyobbacska fiúk kivételével. A látogatók elé teli söröskupa került.

Drizzt is, és a lány is gyanakvóan méregette italát: tudták, hogy meg kell őrizniük minden Józanságukat. Amikor azonban Berkthgar pohárköszöntőt mondott rájuk, s a magasba emelte kupáját, a szokás megkövetelte, hogy ők is hasonlóképpen cselekedjenek. Márpedig a Hengorotban nem lehetett nyalogatni az italt!

Mindketten fenéig ürítették kupájukat, harsány üdvrivalgástól kísérve, aztán kétségbeesetten néztek össze, amikor újabb tele ibrik termelt azonnal előttük.

Drizzt hirtelen felpattant, és a hosszú asztal tetejére szökkent.

– Üdvözltem Settlestone lakóinak, a Merész Berkthgar népének! – bődült el, mire fülsiketítő éljenzés támadt. A Jelenlévők lelkesen elkezdtek hátba veregetni Berkthgart, a falu büszkeségét, de a főnöknek a szeme sem rebbent, s le nem vette gyanakvó tekintetét a sötét elfről.

Catti-brie sejtette, mire megy ki a játék. A barbárok valamennyire kezdték már elfogadni Drizztet, de attól még mindig csak egy nyavalyás kis elf maradt, méghozzá sötét elf! Ez az ellentmondás igen kényelmetlen lehetett a barbároknak.

Gyengének látták Drizztet – gyengének, mint az asszonyaikat –, mégis sejtették, hogy egyikük sem tudná legyőzni őt.

Berkthgar számára volt mindez a legkellemetlenebb, hisz ő még azt is tudta, miért jöttek, és sejtette, hogy a kalapács ügyét neki kell Drizzttel lerendeznie.

– Hálások vagyunk, sőt, el vagyunk ragadtatva ettől a vendégszeretettől. A Birodalmakban egyetlen asztal sem lehet ennél hívogatóbb! – Újabb üdvölgzés. Drizzt jól játszott, s nem számított, hogy a társaság fele részegen dől el.

– Mégsem maradhatunk soká – folytatta Drizzt, hirtelen ünnepélyessé vált hangon. A hatás, főleg a közelebb ülőknél, elképesztő volt: mintha egy csapásra kijózanodtak volna, s hirtelen felfognák a drow látogatásának súlyát.

Catti-brie látta megcsillanni a rubin függőt Drizzt nyakában, és megértette, hogy bár Drizzt nem használja a varázskövet, annak pusztja jelenléte is éppoly kábító, mint egy jókora adag mézsör.

– A háború súlyos kardja függ mindnyájunk fölött – folytatta komolyan Drizzt. – Itt az ideje a szövetség...

Berkthgar hirtelen vetett véget a drow szónoklatának: olyan erővel csapta az asztalra kupáját, hogy az darabokra tört, s a közelben ülőket sörcseppek és szilánkok borították el. A barbár vezér bizonytalan mozdulatokkal felállt az asztalra, kezében még mindig ott szorongatva a kupa fülét.

A Hengorot egy szempillantás alatt halotti csendbe merült.

– Idejössz, és szövetségről beszélsz – kezdte lassan a barbár vezér. – Szövetséget kérsz. – Elhallgatott és körülnézett, hogy lássa szavai drámai hatását. – Mégis magadnak tartogatod a fegyvert, ami népem jelképe lett, a fegyvert, amely dicsőséget hozott Wulfgarnak, Beornegar fiának!

Hatalmas ordítózás támadt. Catti-brie vállat vont, és tehetetlenül pillantott Drizztre. Mindig gyűlölte, amikor a barbárok a származása emlegetésével, Beornegar fiaként beszéltek Wulfgarról. Számukra ez volt a dicsőség, ám Catti-brie, gyakorlatias teremtés lévén, sosem tartotta nagyra ezt a

büszkeséget.

Amellett Wulfgarnek semmi szüksége nem volt arra, hogy az őseivel fokozzák tettei rangját. A gyermekei, ha lettek volna, méltán dicsérhették volna őt, mint nagyszerű őst.

– Barátai vagyunk a törpe királynak, akit szolgálsz, sötét elf – folytatta Berkthgar, s dörgő hangja visszhangozva verődött vissza a Hengorot falairól. – És ugyanezt kérjük mi

is tőle, Harcpöröly Bruenortól, Bango és Garumn fiától. Meglessz a szövetségeket, de csak akkor, ha megkapom Égisz-
agyart. Én vagyok Berkthgar! – bödült el befejezésül a barbár vezér.

Berkthgar, a Merész! – tódította lelkesen egy csapat tanácsadó, s kupák emelkedtek a magasba, hogy dicsérik Settlestone vezérét.

– Bruenor előbb adná neked a saját fejszéjét – felelte Drizzt, aki megelégtelte Berkthgar dicsőítését. Ekkor döbbsent rá, hogy várták őket Settlestone-ban, mert Berkthgar kis beszéde és az azt követő ünnepség gondosan kitervelt, mi több, begyakorolt volt.

– Márpedig nem hinném, hogy tetszene, ahogy megkapod azt a fejszét – fejezte be Drizzt nyugodtan, amikor az ordítózás lecsillapodott. Újra várakozó csend támadt, mert a drow szavait kihívásként is lehetett értelmezni, a veszedelmesen hunyorgó Berkthgar pedig nagyon is késznek tűnt arra, hogy fölvegye a kesztyűt.

– De Bruenor nincs itt – mondta a barbár vezér. – Drizzt Do'Urden hajlandó kiállni az ügyéért?

Drizzt kihúzta magát: próbálta eldönteni, mi lenne a leghelyesebb megoldás ebben a pillanatban.

Catti-brie agya is lázasan forgott. Nemigen kételkedett abban, hogy Drizzt elfogadja a kihívást, és gyorsan legyőzi Berkthgart, márpedig Settlestone népe nem túrná az ilyesfajta kínos eseményt.

– Wulfgar lett volna a férjem! – pattant fel a lány a helyéről, éppen amikor Drizzt válaszolni akart. – És Bruenor lánya

vagyok – ennek okán Mithril Csarnok hercegnője. Ha valaki kiállhat itt apám ügyéért...

– Nevezd meg egy férfit – mondta Berkthgar.

– Ez a bajnok... nő – felelte komoran Catti-brie. Ordítás csapott fel a sörcsarnokban, a jó néhány jelenlévő nő reménykedően bólogatott.

Drizzt korántsem tűnt ilyen elégedettnek, s könyörgő pillantást vetett Catti-brie-re, hogy csillapítsa le a kedélyeket, mielőtt teljesen irányíthatatlanná válnak az események. Egyáltalán nem akart harcot. Catti-brie sem. de akkorra már teljesen felbolydult a csarnok, s a hangok többsége azt süvöltötte Berkthgarnak, hogy „Állj ki a lánnyal!”, mintha Catti-brie már ki is hívta volna.

Berkthgar pillantása maga volt a szintiszta düh.

A lány átérezte a főnök helyzetét. Folytatni akarta a mondókáját, hogy megmagyarázza: ő lehetne Bruenor egyetlen bajnoka, ha szükség lenne bajnokra, de nem harcolni jöttek ide. Az események azonban már túlhaladták ezt a pontot.

– Soha! – bődült el Berkthgar a sokaság feje fölött, s a terem rögtön elcsendesedett egy kicsit. A mohó kiáltások suttozássá halkultak. – Soha életemben nem harcoltam nővel!

Ezen a szemléleten Berkthgarnak hamarosan változtatnia kell, gondolta Drizzt, mert ha a sötét elfek Mithril Csarnok ellen vonulnak, nemigen lesz helye az ilyen fenntartásoknak. A drow-knál a nők a legveszedelmesebb harcosok, mind fegyverrel, mind mágiával.

– Állj ki vele! – kiáltott fel egy férfi, aki szemlátomást erősen részeg volt. Röhögött, s ezt tették a mellette ülők is.

Berkthgar a felszólalóra, aztán Catti-brie-re nézett, s hatalmas mellkasa veszedelmesen hullámzott, ahogy mély lélegzetvételekkel próbált lecsillapodni.

Catti-brie tudta, hogy a főnök veszített helyzetben van. Ha harcolnak, és Berkthgar a földre dögöli, akkor sem győz, mert Settlestone harcedzett férfinépe számára már az is

gyávaság, ha egyáltalán fegyvert fog egy nőre.

Catti-brie felmászott az asztalra, halványan biccentett, és Drizzt elé állt. Csípőre tette a kezét – és kissé ki is tolt a derekát oldalra, hogy hangsúlyozza nőies alakját –, s a barbár főnökre mosolygott. – Talán nem fegyverrel kéne megküzdenünk – mondta. – Másként is vetélkedhet egymással férfi és nő...

Erre a megjegyzésre elszabadult a pokol a teremben. A söröket olyan lendülettel emelték a magasba, hogy üresen koppantak vissza az asztalra. Néhányan harsányan danászni kezdtek, s lelkesen veregették egymás vállát.

Drizzt bíbor szemei olyan tágra nyíltak, mintha ki akartak volna esni a helyükről. Amikor Catti-brie a drow-ra pillantott, attól tartott, hogy Drizzt fegyvert ránt, és ott helyben lemészárol mindenkit. Egy pillanatig hízelgőnek érezte ezt, de aztán inkább csalódott lett, hogy a drow ilyen kevésre tartja.

A lány lesújtó pillantást vetett a drow-ra, és leugrott az asztalról. Egy közelben ülő férfi el akarta kapni, de Catti-brie eltolta a kezét, és dacosan a földre szökkent.

– Ez aztán a tüzes menyecske! – hallott egy megjegyzést a háta mögül.

– Szegény Berkthgar! – csattant fel egy rozsdás hang.

Az asztalon álló törzsfőnök elképedve fordult a lány után, szándékosan kerülve a sötét elf tekintetét. Berkthgar most nem tudta, mit tegyen: Bruenor lánya, híres kalandozó létére nem ilyesféle kirohanásokról volt ismert. Ezenfelül Berkthgar kíváncsi is lett. Settlestone férfinépe szemében Catti-brie, Mithril Csarnok hercegnője a legbecsesebb zsákmánynak számított.

– Égisz-agyar az enyém lesz! – rikoltotta végül Berkthgar, mire ismét leírhatatlan zsivaj támadt.

A barbár főnök megkönnyebbülten látta, hogy Drizzt már nem áll szemben vele, sőt, nem is lehet őt látni. A drow egy ugrással leszökkent az asztalról, s máris az ajtónál termett.

A Hengoroton kívül, egy nyugodt helyen, az egyik üres ház

mellett Drizzt megfogta Catti-brie karját, és maga felé fordította a lányt. Azt várta, hogy Catti-brie kiabálni fog vele, talán még pofon is vágja.

A lány azonban nevetett.

– Okos vagy – gratulált Drizzt. – De meg tudod fogni?

– Honnan tudod, hogy nem gondoltam komolyan, amit mondtam? – csattant fel Catti-brie.

. – Mert ennél többre tartod magad – felelte habozás nélkül Drizzt.

Ez volt a tökéletes válasz, amit Catti-brie-nek hallania kellett a barátjától, így nem is erőltette tovább a kérdést.

– De meg tudod fogni? – kérdezte a drow, most már komolyabban. Catti-brie jó harcos volt, s évről évre javult, Berkthgar azonban hatalmas termetű és hihetetlenül erős férfi.

– Részeg – felelte Catti-Brie. – És lassú is, mint Wulfgar volt, mielőtt tanítani kezdted. – A lány mélykék szeme megvillant. – És engem is te tanítottál.

Drizzt gyengéden megveregette a lány vállát: most már tudta, hogy ez a harc legalább olyan fontos Catti-brie-nek, mint Berkthgarnak. A barbár főnök ekkor rontott ki a sátorból, nyomában részeg, ordítózó barbárokkal.

– Kisebb gond lesz elintézni, mint azt kitalálni, hogyan őrizze meg a becsületét – suttogta Catti-brie.

Drizzt bólintott és újra megveregette a lány vállát, aztán elindult vissza a sátor felé, nagy ívben kikerülve Berkthgart és barátait. Catti-brie a saját kezébe vette a dolgokat, és ő tartozik neki annyival, hogy hagyja kibontakozni.

A barbárok hátramaradtak, a drow pedig bement a sátorba, és tüntetően behúzta maga után az ajtót helyettesítő bőrtet, de közben még egy utolsó pillantást vetett Catti-brie-re. A lány Berkthgar mellett (aki most így, hátulról annyira hasonlított Wulfgarra) ment a szélfűtta úton.

Drizzt Do'Urdennek nem tetszett a kép, bármilyen romantikusnak látszott is.

– Nem is vagy meglepve? – kérdezte Catti-brie, amikor előszedte gyakorló védőfelszerelését a hátizsákjából, és kardja élére húzta a burkolatot. A mozdulattól hirtelen beléhasított valami különös érzés, egyfajta csalódottság, amit sehogy sem értett.

– Egy percre sem hittem, hogy tényleg azért hozol ki ide, mint amire céloztál – jegyezte meg Berkthgar. – De ha mégis...

– Hallgass – torkollta le élesen Catti-brie.

Berkthgar állta megfeszült. Nem volt hozzászokva, hogy így beszéljenek vele, és főleg nők. – Mi itt Settlestone-ban nem burkoljuk be a kardunkat, amikor harcolunk – pöffeszkedett.

Catti-brie viszonzta a barbár elszánt pillantását, s lehúzta a pengéről a védőburkolatot. Hirtelen öröm hullámozott végig rajta. Ahogy az előző érzést, ezt sem értette: arra gondolt, hogy talán Berkthgarral szembeni haragja mélyebb, mint gondolta.

Berkthgar elment a házába, s hamarosan önelégült mosollyal tért vissza, hátán hatalmas kardtokkal. A jobb válla felett Catti-brie látta a kard keresztvasát – ami majdnem olyan hosszú volt, mint az ő egész pengéje! –, a tok vége pedig Berkthgar csípője alatt látszott ki, majdnem a földet söpörve.

Catti-brie elképedten bámult, s akkor döbbszent rá, hogy mibe keveredett, amikor Berkthgar ünnepélyes mozdulattal előhúzta a kardot. A kardtok felső része be volt hasítva, hogy a penge mozgását ne akadályozza.

Mert a kard valóban hatalmas volt! Hullámos pengéje több mint négy láb hosszú, a végén a hatalmas dísz-keresztvassal, s egy kisebb valódi kézvédővel.

Berkthgar fél kézzel, acélosan kidagadó izmokkal forgatni kezdte a fegyvert: a penge suhogó hanggal hasította a levegőt a feje fölött. Ezután hegyével a földbe döfte a kardot, rátámaszkodott a keresztvasra, mely majdnem a válláig ért.

– Ezzel harcolni szoktál, vagy hízott ökröt vágni? – kérdezte

Catti-brie, hogy kissé megcsonkítsa a pöffeszkedő férfi büszkeségét.

– Még mindig választhatod a másik fajta vetélkedést – felelte nyugodtan Berkthgar.

Catti-brie kardja készenléti helyzetbe lendült, s lány védekező állásba helyezkedett.

A barbár felmordult, s hasonló állásba lépett, de aztán zavart arccal fölegyenesedett. – Nem megy – mondta. – Ha akár csak meg is suhintanálak, Harcpöröly király szíve éppúgy megtörne, mint a te csontod.

Catti-brie hirtelen előrelépett, és belehasított a vezér prémes mellényébe.

Berkthgar végignézett a vágáson, aztán Catti-brie-re pillantott, de mozdulni nem mozdult.

– Csak attól félsz, hogy nem tudod majd elég gyorsan forgatni azt a marhataglót – ingerelte a lány.

Berkthgar lassan pislogni kezdett, eltúlozva a mozdulatot, mintha azt akarná kimutatni, hogy mennyire untatja az egész. – Megmutathatom neked az állványt, ahol Bankenfuere helye van – mondta. – És a szőnyeget is az állvány előtt.

– Jobb helye is van az állványon, mint egy harcos kezében! – mordult fel Catti-brie, akinek elege lett a gyerekes erotikus célozgatásokból. Előreszökkent, kardja lapjával Berkthgar arcára csapott, aztán vicsorogva visszaugrott. – Ha félsz, valld be!

Berkthgar azonnal a sebéhez kapott, s véresen húzta vissza a kezét. Catti-brie megborzongott: nem akart ennyire nagyot csapni.

Khazid'hea szinte érzékelhetetlenül dolgozott.

– Betelt a türelmem, ostoba nőszemély – vicsorogta a barbár, és Bankenfuere, Észak Haragja felemelkedett.

Berkthgar felmordult és rohamozott, ezúttal két kézzel lendítve a hatalmas pengét. A kard lapjával támadott, ahogy Catti-brie is, de a lány tudta, hogy ez aligha számít. Egy ekkora csapás még lapjával is kásává zúzza a csontjait!

A lány azonban már ott sem volt: gyorsan visszavonult, ahogy a kard emelkedni kezdett. A penge balról jobbra suhintott, aztán lefelé. Berkthgar gyorsabban váltott irányt a vágással, mint Catti-brie várta volna, s a kard ismét vízszintesen lendült, majd készenlétben megállt a barbár izmos válla előtt.

Valóban figyelemreméltó volt ez a bemutató, de Catti-brie-t nem kápráztatta el: a lány józanul figyelte a mozdulatokat, s nem egy rést vett észre a barbár védelmében.

Tökéletesen kellett időzítenie, mert a legkisebb hiba is végzetes lehetett.

Berkthgar ismét nekilódult, kiszámítható támadással, hisz egy ekkora fegyverrel nem lehetett túl sokféle mozdulatot csinálni. Catti-brie hátrált egy lépést, csak a biztonság kedvéért, aztán beugrott a lendülő kard mögé, hogy csapást mérjen a barbár karjára. Berkthgar azonban ennél még gyorsabb volt, s olyan hamar visszarántotta a pengét, hogy Catti-brie-nek félbe kellett szakítani a támadást, hogy az utolsó pillanatban félre tudjon ugrani.

A lány mégis megnyerte ezt a kört, mert most már jobban fel tudta mérni Berkthgar hatótávolságát. Úgy gondolta, hogy minden egyes múltó pillanat neki kedvez, mert látta a gyöngyöző verítéket az ittas barbár homlokán, s Berkthgar a levegőt is nehezebben vette, mint korábban.

– Ha minden mást is ilyen rosszul csinálsz, mint ahogy vívsz, akkor még jó, hogy ezt a párbajt választottam – ingerelte a lány, mire Berkthgar ismét lendítette a kardját.

Catti-brie félreugrott Bankenfuere utáni, ám hiábavaló csapásai elől. A penge vízszintesen lendült, de a barbár még korántsem tombolta ki dühét. Berkthgar vagdalkozott, Catti-brie elhúzódott oldalra, s a hatalmas kard lecsapott.

– Úgyis elkaplak! – fordult a férfi dühösen a lány felé, s balról jobb felé lendítette a súlyos kardot, majd megállította a penge lendületét a jobb vállánál.

Catti-brie a vágás után jobb lábával hosszan előrelépett, s

kardjával Berkthgar védtelen dereka felé döfött. Bal lábát azonban erősen megvetette a földön: esze ágában sem volt folytatni a mozdulatot. Ahogy Bankenfuere védekezésre lendült, Catti-brie hátraugrott, megpördült támaszkodó lábán, majd beugrott a penge mögé a harcos jobb csípőjét célozva, és sikerült is vágást ejtenie rajta.

A barbár felhőrdült, s olyan erővel fordult meg, hogy kis híján kibillent az egyensúlyából.

Catti-brie lépésekkel arrébb, védekező állásban várt. Most már kétségtelen volt, hogy a súlyos fegyver forgatása kezdi kimeríteni a harcost, főleg az elfogyasztott sörök után.

– Már csak néhány menet – suttogetta magában Catti-brie, türelmet erőltetve magára.

És játszott tovább, a percek múltak, Berkthgar lélegzetvétele pedig olyan lett, mint a süvítő szél. Catti-brie húzása minden esetben bevált, mert kihasználta, hogy a főnököt hatalmas kardja s vastag karja akadályozza a kilátásban.

Drizzt végigszenvedte a durva megjegyzésekkel teli félórát.

– Még sosem tartott neki ilyen sokáig! – rikkantotta az egyik barbár.

– Berkthgar, a Kitartó! – kiáltotta a másik.

– *Brauzen!* – kiáltották a férfiak kórusban. A szó a barbár nyelven “kitartó”-t jelentett. A Hengorot hátsó részében lappangó asszonyok közül egyesek nevetgéltek, mások azonban savanyú arccal tettek-vettek.

– *Brauzen* – suttogetta a drow, s úgy érezte, hogy a jelző órá is tökéletesen illik, amiért kibírja ezeket a rettentően hosszú perceket. Bármilyen mérges is volt a Catti-brie rovására elsütött otromba tréfák hallatán, jobban félt attól, hogy Berkthgar valami kárt tesz a lányban, legyőzi a harcban, és aztán egyéb módon is fölébe kerekedik.

Drizzt erővel igyekezett úrrá lenni képzelőerején. Berkthgar, minden hözöngése ellenére becsületes ember, de most részeg...

Megölöm, gondolta Drizzt, és valóban el is határozta, hogy ha bekövetkezik bármi is, amitől fél, levágja a férfit.

De erre nem került sor, mert Berkthgar és Catti-brie visszasétáltak a sátorba. A barbár kissé viharvertnek nézett ki, szakállába egy helyen alvadt vér ragadt, de máskülönben épnek tűnt.

Catti-brie alig észrevehetően kacsintott, amikor elhaladt a drow előtt.

A Hengorot elnémult: a részeg férfiak szemlátomást részletes beszámolót vártak vezérük kalandjairól.

Berkthgar Catti-brie-re meredt, de a lánynak a szeme se rebbent.

– Nem fogom viselni Égisz-agyart – jelentette be a törzsfőnök.

A sokadalom felhőrdült, s megindultak a találgatások arról, hogy ki nyerte meg a párbajt.

Berkthgar elvörösödött, és Drizzt attól tartott, hogy nagy baj lesz.

Catti-brie felállt az asztalra. – Nincs nála jobb ember Settlestone-ban! – erősködött.

Számos barbár sietett az asztal széléhez, hogy állja a kihívást.

– Nincs nála jobb! – vicsorgott rájuk a lány, mire a férfiak visszahőköltek.

– Nem fogom viselni Égisz-agyart, Wulfgar és Catti-brie becsületére – erősítette meg Berkthgar.

Üres pillantások szegeződtek rá.

– Ha méltó akarok lenni Bruenor király, barátunk és szövetségesünk leányához – folytatta a barbár vezér, s Drizzt elmosolyodott, – akkor a saját fegyveremet, Bankenfuert kell legendássá tennem. – Magasra emelte a hatalmas pallost, s a tömeg éljenezni kezdett.

Az ügy elrendeződött, a szövetség megpecsételve, s újabb kupa sörök kerültek elő, még mielőtt Catti-brie leszállhatott volna az asztalról, hogy Drizzthez menjen. A lány útközben

egy pillanatra megállt a barbár főnök mellett, s ravasz pillantást vetett rá.

– Ha valaha is hazudni mersz – suttogta, ügyelve rá, hogy senki más ne hallja –, ha akár csak célzol is olyasmire, hogy velem háltál, akkor biztos lehetsz benne, hogy visszajövök, és az egész néped szeme láttára váglak le.

Berkthgar arca elkomorult ezekre a szavakra, de akkor lett csak sötét igazán a tekintete, amikor látta, hogy a drow fesztelenül álldogál, kezét a szablyája markolatán nyugtatva, s bíbor szemeiben világosan tükröződnek Catti-brie iránti érzelmei. Berkthgar nem akart újra tengelyt akasztani a lánnyal, de inkább harcolt volna vele ezerszer, mint hogy egyszer is szembeszálljon a drow kószával.

– Visszajössz és levágod? – kérdezte Drizzt, miközben kísértáltak a városból. Ebből a lány tudhatta, hogy a drow éles fülei meghallották utolsó szavait.

– Nem szívesen váltanám be az ígéretemet – csóválta meg a fejét Catti-brie. – Ha nincs benne ennyi sör, akkor ugyan-ezzel az erővel egy ingerlékeny medve barlangjába is besétálhatnék.

Drizzt hirtelen megtorpant, s néhány lépés után Catti-brie is megállt és visszafordult.

A drow szélesen mosolygott. – Én már csináltam ilyet! - mondta, és töviről hegyire elmesélte az egész történetet, miközben – Guenhwyvarral kiegészülve – folytatták útjukat, vissza a hegyekbe.

Később, amikor pislákolni kezdtek a csillagok, s a tábortűz már alig parázslott, *Drizzt* némán figyelte az alvó lány alakját.

– Te tudod, hogy szeretem – mondta a drow Guenhwyvarnak.

A párdúc pislantott egyet, de nem mozdult.

– Pedig nem lenne szabad – folytatta a merengést Drizzt.

– Bár nem Wulfgar emléke miatt – tette hozzá, s rábólintott a saját szavaira, mert tudta, hogy Wulfgar, aki éppúgy kedvelte Drizztet, mint Drizzt őt, nem emelne kifogást.

– Hogy is szabadna? – suttogta a drow. Guenhwyvar hosszú, mély hangú morgást hallatott, de ha

ki is akart fejezni ezzel valamit azon túl, hogy figyelmesen hallgat, Drizzt nem figyelt rá.

– Ő nem él ilyen sokáig – elmélkedett tovább. – Én még fiatal leszek, amikor ő meghal – *Drizzt* a lányról a párducra pillantott, s új gondolat támadt fel benne. – Neked meg kell értened ezeket a dolgokat, örökéletű barátom – szólt a drow.

– Ugyan hol vagyok én a te végtelen életedben? Hányan voltak a gazdáid úgy, ahogy én, és hányan lesznek még?

Drizzt hátradőlt a sziklafalnak, s a lányra pillantott, aztán föl a csillagokra. Szomorú dolgok jártak a fejében, de valahogy mégis megnyugtatták, mint valami örök játék, mint a közös érzések, mint Wulfgar emléke. Drizzt az ég felé irányította gondolatait, fel az csillagos kupolába, hogy szétfoszlassa őket a szüntelen, gyászos szél.

Az álmai tele voltak a barátai képeivel: ott volt az apja, Zaknafein, Belwar, a svirfnebli, Deudermont kapitány, a Tengeri Szellem parancsnoka, Regis, Bruenor, Wulfgar és persze leginkább Catti-brie.

Drizzt Do'Urden soha ilyen nyugodtan és kellemesen nem aludt még.

Guenhwyvar egy darabig figyelte a drow-t, aztán hatalmas macskafejét széles mancsaira fektette, s lehunyta smaragd-

zöld szemét. Drizzt megjegyzése célba talált, talán attól eltekintve, hogy az emléke el fog veszni az időben.

Guenhwyvar valóban számos gazdát szolgált, zömmel Jókat, néha rosszakat, több mint ezer év óta. Némelyikre emlékezett, némelyikre már nem, de Drizzt...

Guenhwyvar tudta, hogy mindig is emlékezni fog a renegát sötét elfre, akinek a szíve oly erős és oly jó, s akinek hűsége éppoly erős, mint magáé a párducé.

2. RÉSZ

A KÁOSZ ELSZABADUL

A későbbi korok dalnokai a Zűrzavar Koraként emlegették, amikor az istenek lehulltak a mennyből, s avatárjaik a halandók közt jártak. Ez volt az a kor, amikor a Sors Tábláit ellopták, s Ao, az istenek ura éktelen haragra gerjedt. Ez volt az az időszak, amikor a mágia elferdült, s ennek következményeként, a társadalmi és vallási rend -mely oly nagyban alapult a mágikus erőre –, összeomlott.

Számtalan történetet hallottam fanatikus papoktól arról, hogyan találkoztak a maguk avatárjaival. Férfiak és nők tucatjai mesélték el, hogyan pillantották meg istenüket. Mások épp ebben a zavaros időben tértek meg egy valláshoz, mert hasonlóképp azt állították, hogy meglátták az igazságot és a fényt, bármilyen torz legyen is.

Én nem cáfolom ezeket az állításokat, s nem is szálllok szembe nyíltan a mesékkel. Örülök, hogy akadtak olyanok, akik gazdagodtak ebben a káoszban, hisz mindig örülök, ha valaki megtalálja a lelki támasz békéjét.

De mi a helyzet a hittel?

Mi lett a hűséggel, az állhatatossággal? A fenntartás nélküli bizalommal? A hitet nem támasztja alá kézzelfogható bizonyíték. A hit a szívből, a lélekből fakad. Ha valakinek bizonyíték kell az istene létezésére, akkor ezzel a lelkiség fogalmát lerántja a testi érzékelés szintjére, s a szentséget logikává redukálja.

Én megérinthessem az egyszarvút, amely oly ritka és becses, az egyszarvút, amely Mielikki szimbóluma, akié szívem és lelkem. Ez még a Zűrzavar Kora előtt volt, de ha én is olyan lennék, mint azok, akik állítólag avatárokat láttak, akkor én is ugyanilyeneket mondanék. Mondhatnám, hogy megérintettem Mielikkit, és hogy ő maga jött el hozzám ott a hegyekben, a Halott Ork Hágó mellett.

Az egyszarvú nem Mielikki volt, de valahogy mégis ő, ahogy ő a napkelte és a tavasz is, ő a sok madár, a mókus és az évszázados fa ereje. Ő a sok levél az őszi szélben, s

ő a völgyekben megülő mély hó. Ő a hűs éjszaka illata, a csillagos ég ragyogása, a távoli farkas vonyítása.

Nem, nem szállok nyíltan vitába azokkal, akik állítólag avatárt láttak, mert az ilyenek nem értenék meg, hogy egy ilyen lény puszta jelenléte is épp a hit alapvető célját és értékét ásná alá. Mert hisz ha az igazi istenek ilyen kézzelfoghatóak és elérhetőek lennének, akkor mi nem lennénk többé igazságot kereső, független lények, hanem csak ostoba, hit nélküli birkanyáj, melynek pásztor és kutya irányítására van szüksége.

Én viszont tudom, hogy van egyfajta irányítás: nem ilyen kézzelfoghatóan, hanem mindabban, amit jónak és igaznak hiszünk. Saját tetteink értékét az mutatja meg, ahogy mások cselekedeteit fogadjuk, és ha már olyan mélyre süllyedtünk, hogy avatárokra van szükségünk útmutatásul, az istenek tagadhatatlan megnyilvánulására, akkor valóban szánalmas teremtmények lettünk.

A Zűrzavar Kora teszi? Igen. És még inkább így lesz, ha elhisszük az avatárok sugallatait, mert az igazság egy és oszthatatlan, s lényegéből fakadóan nem alkalmas arra, hogy

ennyi különféle, sokszor ellentmondó megtestesüléssel rendelkeznek.

Az az egyszarvú nem Mielikki volt, de mégis ő, mert én Mielikkit érintettem meg. Nem mint avatárt és nem is mint egyszarvút, hanem mint egyfajta szemléletet a világban elfoglalt helyemről Mielikki az én szívem. Az ő elveit követem, mert ha a lelkiismeretem alapján le kéne írnom az elveimet, ugyanezek lennének. Azért követem Mielikkit, mert ő képviseli mindazt, amit igazságnak tartok.

Ugyanez a helyzet a legtöbb isten legtöbb híve esetében is, és ha közelebről szemügyre vesszük a Birodalmak panteonját, láthatjuk, hogy a "jó" istenek elvei nem is annyira különbözőek: csak az elvek világi értelmezése lesz más és más.

Ami a többi istent illeti, a vizály és káosz isteneit, mint amilyen Lloth, a Pókkirálynő is, aki Menzoberranzan papnőinek szívét birtokolja...

Ők említésre sem érdemesek. Náluk nincs igazság, csak világi haszon, és az ilyen elvekre épülő vallás valójában nem több önkényeztetésnél, és semmiképpen sem a lelkiesség mércéje. Világi viszonylatban a Pókkirálynő pap-

női erősek, lelki értelemben azonban üresek. Életük szeretet és öröm nélkül való.

Ezért ne is beszéljetez nekem avatárokról. Ne bizonygassátok, hogy tiétek az igaz isten. Én habozás és ítélkezés nélkül elismerem hiteteket, de ha azt nézitek, ami a szívemben van, mindenféle tárgyi bizonyíték felesleges.

Drizzt Do'Urden

6. fejezet

Amikor a mágia elferdül

Berg'inyon Baenre, Menzoberranzan első Házának fegyvermestere szemkápráztató gyorsasággal villogtatta ikerkardjait, s csillámló köröket írt le velük ellenfele, egy egyszerű drow közkatonára előtt.

A Baenre-örök egy csapata fogta félkörbe őket, míg mások fentről, gyíkjaik nyergéből figyeltek, miközben hátasaik a függőleges falon vagy éppen a mennyezeten kapaszkodtak.

A katonák felujjongtak, valahányszor Berg'inyon, aki remek vívó volt (habár korántsem olyan jó, mint néhai bátyja.

Dantrag), kisebb találatot vitt be, vagy hárított egy-egy gyors ellentámadást, az ujjongás azonban láthatólag visszafogott maradt.

Berg'inyon is észrevette ezt, s tudta az okát is. Azelőtt évek hosszú során át volt a Baenre gyíklovasok, az elitgárda vezére. Most, Dantrag halálával ő lett az új fegyvermester is. Berg'inyon nagyon is érezte a kettős pozícióban ránehezedő nyomást, s anyja figyelő tekintetét, minden mozdulatánál, minden döntésénél. Kétségtelenül megkeményedett emiatt. Hány párbajt is kezdett, hány büntetést is osztott ki Dantrag halála óta?

A közrendű drow gyenge döféssel rukkolt elő, amely majdnem elcsúszott az elmélázó Berg'inyon védelme mellett. Kardja az utolsó pillanatban lendült felfelé, hogy félreüsse az ellenséges pengét.

Berg'inyon hallotta a halk felhördülést a hiba láttán, s tudta, hogy sokan szeretnék volna, ha a közkatona keze gyorsabb.

A fegyvermester felmordult, és böszén előreleandult, a körben állók gyűlöletétől sarkallva, akik mind az ő parancsnoksága alatt álltak. Gyűlöljék csak, gondolta. Gyűlöljék, de tiszteljék. Azazhogy ne tiszteljék – féljenek!

Előrelépett egy lépést, aztán még egyet, felváltva villantak a kardjai, jobb-bal, de csapásait hárították. Folytatódott az adok-kapok, Berg'inyon két lépést tett előre, aztán hátrált. Egyszer azonban nem hátrált vissza, hanem még kettőt lépett előre, s fürgén vagdalkozott.

Berg'inyon visszaszorította ellenfelét, s nyomult tovább. Ellenfele elég gyors volt ahhoz, hogy hárítsa a várt csapásokat, de nem tudott megfelelően visszahúzódní, s Berg'inyon hamar a nyakába hágott. Kardjaik a markolat fölött feszültek egymásnak.

Igazi veszélyről nem volt szó – inkább lazítás volt ez, mint harc –, de Berg'inyon észrevett valamit, amit ellenfele szemlátomást nem. A fiatal Baenre továbbnyomult, s a másik drow bizonytalanul hátrabotorkált néhány lépést, majd felemelt karddal próbálta útját állni az üldözésnek.

De semmi sem történt: mintha szünet állt volna be a támadásban.

A hátráló drow a Baenre-ház kerítésének ütközött.

Menzoberranzan városában talán nem is volt még egy olyan látványosság, mint a húsz lábnyi magas, hálóforma kerítés, amely a Baenre-házat vette körül, erős cseppkőoszlopokkal szilárdítva. A lábvastagságú ezüstös pókszálak csodálatos, szabályos mintákat alkottak. Semmiféle fegyver nem vághatott át rajtuk, de semmilyen mágia sem, kivéve azt az egyetlen tárgyat, amit Baenre Anya birtokolt. A szálakhoz elég volt hozzáérni, s egy titánt is fogva tartottak volna.

Berg'inyon ellenfele tele háttal ütközött a kerítésnek. Döbbszent tekintettel értette meg a Baenre-fiú taktikáját, s a körben állók arcán látta az elismerést a gonosz trükk láttán. Berg'inyon hűvös nyugalommal közeledett.

A drow elvált a kerítéstől, és a támadó fegyvermester elé szökött.

Gyors pengeváltás következett, s ezúttal a meghökkent Berg'inyonon volt a védekezés sora. Csak a hosszú évek kemény gyakorlása segített neki úrrá lenni a meglepetés erején.

Mert az esemény valóban meglepő volt, s ez jól tükröződött a többi drow elképedt arcán is.

– Te hozzáértél a kerítéshez! – szólt Berg'inyon.

A drow katona nem ellenkezett. Fegyvere lehanyatlott, ahogy Berg'inyoné is, s a válla fölött hátranézve látta a bizonyosságot arra, amiről mindnyájan tudták, hogy lehetetlenség.

– Te hozzáértél a kerítéshez – ismételte hitetlenkedve Berg'inyon, amikor a drow visszafordult feléje.

– Az egész hátammal – felelte a katona.

Berg'inyon kardjai a tokjukba kerültek, s az ifjú Baenre elviharzott ellenfele mellett, a kerítéshez. A másik drow és a többiek is közelebb húzódtak: túl kíváncsiak voltak ahhoz, hogy a harc folytatására gondoljanak.

Berg'inyon intett egy közelben álló nőnek. – Érintsd meg a kardoddal!

A nő előhúzta pengéjét és megérintette vele az egyik vastag szálát. Berg'inyonra és a többiekre pillantott, aztán könnyedén visszahúzta a kardot.

Egy másik drow a kezével is meg merte érinteni a kerítést. A többiek hitetlenkedve meredtek rá. Veszedelmesen merésznek hitték, de ő gond nélkül el tudta engedni a szálakat.

Berg'inyont pánik rohanta meg. A kerítésről azt beszélték, hogy Lloth személyes ajándéka évezredekkel ezelőtről. Ha nem működik, akkor ez azt is Jelentheti, hogy a Baenre Ház kiesett a Pókkirálynő kegyéből. Azt is jelentheti, hogy Lloth megfosztotta a Baenre Házat a védelmétől, hogy a kisebb Házak szabadon szervezkedhessenek ellene.

– Mindenki az őrhelyére! – bődült el Berg'inyon, és a katonáknak, akik ugyanígy gondolkodtak, nem kellett kétszer mondani.

Berg'inyon a főépület felé vette útját, hogy megkeresse anyját. Összeakadt a katonával, akivel az imént vívott, s látta rajta a félelmet. Normális esetben Berg'inyon most kardot rántott volna, hogy leszúrja a közkatonát, s ezzel véget vessen a félbehagyott párbajnak. A katona a kerítés okozta izgalom miatt teljesen zaklatott volt. Ezt ő is tudta, s várta a halált. A helyedre! – reccsent rá Berg'inyon. Tudta, hogy ha sejtései helytállóak, s összeesküvés folyik a Baenre Ház ellen, ha Lloth valóban elhagyta őket, akkor a Ház minden katonájára szükség lesz.

Harcpöröly Bruenor király az egész délelőttöt Mithril Csarnok felső kápolnájában töltötte, s próbálta kibogozni az itteni papok új rangsorát. Valaha jó barátja, Cobble volt a vezető pap, erős mágijával és határtalan bölcsességével.

A bölcsesség azonban nem segített rajta, amikor elérte a gonosz drow varázslat, és agyonütötte egy lezuhanó vasfal.

Több mint egy tucat papjelölt maradt Mithril Csarnokban. Két sorban álltak, Bruenor trónjának két oldalán.

Mindegyik igyekezett minél jobb benyomást gyakorolni királyára. Egy nő is volt köztük: Stumpet Rakingclaw.

Bruenor biccentett a bal oldalon legelöl állónak, és felemelte a papjelölt által készített szenteltvízzel, azaz sörrel teli kupát. Belekóstolt, majd kiitta az egész, meglepően frissítő folyadékot. A pap előlépett.

– Egy fénypászma Bruenor király dicsőségére! – kiáltott fel a leendő pap, s heves kézmozdulatokkal kántáló imába kezdett Moradinhoz, a Lélekkovácshoz, a törpék istenéhez.

– Tiszta és friss, épp csak egy csipetnyit keserű – szólt Bruenor, s az utolsó cseppeket is kiszippantotta a kupából. A trón mögött kuporgó írnok lejegyzett minden szót. – Jóféle buké, megfelelően görbülő orrszörök – tette hozzá Bruenor. – Hetes.

A többi tizenegy jelölt fojtottan felhördült. Ez volt a legmagasabb osztályzat a tízes skálából, amit Bruenor adott az eddig megízlelt öt sör-mintára.

Ha Jerbollah, a kitűnő sör készítője a mágiában is ilyen rátermettnek bizonyul, nehéz lesz elvenni tőle az áhított pozíciót.

– És legyen a fény – rikkantotta a varázslat végén járó Jerbollah – vörös!

Erőteljes pukkanó hang hallatszott, mintha száz törpe rántotta volna ki egyszerre az ujját a szájából. Aztán... nem történt semmi.

– Vörös! – kiáltotta elragadtatva Jerbollah.

– Micsoda? – kérdezte Bruenor, aki a többiekhez hasonlóan semmiféle változást nem látott a kápolna fényviszonyaiban.

– Vörös! – ismételte Jerbollah, és amikor hátrafordult, a többiek is megértették. Jerbollah arca izzott fényes vörösben – a zavarodott jelölt tényleg vörös függönyön keresztül láthatta a világot.

A csalódott Bruenor az ölébe ejtette kezét, és felnyögött.

– De azért jó szenteltvizet csinál – jegyezte meg az egyik törpe, s fojtott kacagás tört ki.

A szegény Jerbollah, aki azt hitte, hogy varázslata remekül sikerült, egyáltalán nem értette, hogy mi ezen olyan mulatságos.

Stumpet Rakingclaw lépett elő, kihasználva a pillanatot. Bruenor kezébe nyomta a saját alkotásával töltött kupát, s a trón elé állt.

– Nem ezt terveztem – magyarázta gyorsan, miközben Bruenor belekóstolt a sörbe, majd alaposan meghúzta (és felragyogó arccal kilencesre értékelte). – De Moradin és Clangedon papjának készen kell állnia arra, hogy rögtönözzön.

– Halljuk szavad, ó Stumpet! – mordult fel az egyik törpe, és még Bruenor is elmosolyodott, amikor kitört az általános kacaj.

Stumpet nem sértődött meg. – Jerbollah vöröset akart – mondta. – Akkor hát legyen vörös!

– Már most is vörös – makacskodott Jerbollah, de aztán kapott egyet a fejére a mögötte állótól.

A tüzes Stumpet megigazgatta kurta vörös szakállát, s oly eltúlzott mozdulatokba kezdett, hogy úgy tűnt, mintha görcsök rángatnák.

– Ne aprózd el, Stumpet – suttogta egy másik törpe, mire újra nevetés támadt.

Bruenor fölemelte a kupát, s megveregette ujjával. – Kilences – emlékeztette a vicces törpét. Stumpet nyilvánvalóan vezetett, s ha képes végrehajtani a varázslatot, amit Jerbollah elrontott, akkor győz, és ő lesz a főnök.

A meghunyászkodó tréfamester is kapott egyet a fejére hátulról.

– Vörös! – kiáltotta Stumpet minden erejével. Semmi sem történt.

Halk kuncogás hallatszott a sorból, de a törpék inkább kíváncsiak voltak. Stumpet jó varázsló, s képesnek kellett volna lennie bármiféle színű fény előállítására. Mindnyájukon (kivéve Jerbollahot, aki továbbra is azt hitte, hogy varázslata

tökéletesen sikerült) erőt vett az az érzés, hogy valami nincs rendben.

Stumpet zavartan fordult vissza a trón felé. Éppen mondani akart valami mentegetőzésfélét, amikor hatalmas robbanás rázta meg a földet, leverve lábáról szinte mindenkit.

Stumpet arrébb gurult, és visszanézett a kápolna közepére. Kék szikragömb bukkant elő a semmiből, s egyenesen az igencsak meglepett Bruenor felé tartott. A törpekirály lebukott és maga elé emelte a karját. Stumpet kupája a földre esett és darabokra tört: kék szikrák csaptak fel, s a törpék rohantak fedezéket keresni.

Újabb szikrázó robbanások keletkeztek a teremben, izzó gömbök röpködtek ide-oda, s hatalmas robaj rázta meg minduntalan a falakat.

– A Kilenc Pokolra, mit műveltél? – ordította a trónján összegömbölyödve kuporgó király Stumpetnek.

A papnőjelölt felelni akart, el kívánta mondani, hogy ő nem tehet semmiről, de egy apró cső jelent meg a levegőben, és színes golyókat lőtt ki rá.

Ez így ment még percekig. A törpék fejvesztve szaladgáltak, de a szikrák követték őket, és összevissza perzselték a ruhájukat meg a szakállukat. Aztán egyszer csak megint nyugalom lett, éppoly hirtelen, mint ahogy az egész elkezdődött. A levegőben égett szőr szaga terjengett.

Bruenor lassan fölegyenesedett a trónon, s próbálta visszanyerni megtépázott méltóságát.

– A Kilenc Pokolra, mit műveltél? – kérdezte újra, de a szerencsétlen Stumpet csak a vállát vonogatta. Néhány törpe kipréselt magából egy apró kacajt.

– De legalább még mindig vörös – jegyezte meg a bajusza alatt Jerbollah, de azért meghallották. Megint kapott egyet a kobakjára.

Bruenor undorral csóválta meg a fejét, aztán mozdulatlaná dermedt ültében: csupasz szempár jelent meg előtte a levegőben, s baljósan méregetni kezdte.

Aztán a szemgolyók a földre hullottak, és összevissza kezdtek gurigázni, aztán néhány lépésnyi távolságban megálltak.

Bruenor hitetlenkedve látta, hogy éteri kéz nyúl ki a levegőből, összeteregeti a szemeket, és úgy fordítja őket, hogy megint a királyra nézzenek.

– Hát, ilyen még sose történt – szólt egy testetlen hang.

Bruenor ugrott egyet ijedtében, aztán felhördült. Már nagyon régen nem hallotta ezt a hangot, de soha nem tudta volna elfelejteni. Ez magyarázat is volt sok mindenre, ami az imént történt.

– Harkle Harpell – szólt Bruenor, és suttogás támadt körülötte, hisz a többiek is hallották Bruenor meséit Hosszúnyeregről, a legendás, külön Harpell-varázslóklán otthonáról. Bruenor és társai annak idején átutaztak Hosszúnyergen, és jártak a Borostyán Udvarházban is, útban Mithril Csarnok felé. A törpekirály, aki sosem volt a varázslás nagy

barátja, örökre megőrizte emlékezetében a különös helyet - de persze nem a szép emlékei között.

– Üdvözöllek, Bruenor király – szólt a hang, mintha a padlóról beszélne, a lenyugodott szemgolyók alól.

– Tényleg itt vagy? – kérdezte a király.

– Hmm – mordult fel a padló. – Hallak téged is, meg azokat is, akik itt vannak körülöttem az ivóban. Egy pillanat.

A padló még jó párszor felnyögött, a szemek néha pislantottak egyet-egyet (Bruenornak talán még sosem volt része ennél furcsább látványban), ilyenkor egy pillanatra szemhéjak bukkantak elő a semmiből, majd tűntek el ismét.

– Úgy tűnik, hogy mind a két helyen vagyok egyszerre – magyarázkodott Harkle. – Ideát eléggé vaksi vagyok... persze, hiszen emitt van a szemem. Vajon vissza tudom szerezni...? -A rejtelmes kéz ismét megjelent, s a szemek után tapogatózott. Próbálta felszedni az egyiket, de csak megfordította.

– Huh! – fűjt Harkle. – Szóval így látja a világot egy gyík.

Ezt meg kell jegyeznem...

– Harkle! – bödült el dühösen Bruenor.

– Persze, persze – kapott észbe Harkle. – Kérlek, bocsáss meg a szórakozottságomért, Bruenor király. Ilyesmi még sosem történt velem.

– De most megtörtént – felelte szárazon Bruenor.

– A szemeim ott vannak – szólt Harkle, mintha csak hangosan gondolkodna. – De persze nemsokára én is ott leszek. Jobb lenne, ha már most is ott lennék, de nem sikerült. Milyen fura. De megpróbálhatom még egyszer, vagy megkérem az egyik bátyámat...

– Nem! – dörögte Bruenor. Kirázta a hideg már a gondolatra is, hogy Harpell további testrészei is megjelenhetnek.

– Jól van – adta be a derekát Harkle. – Túl veszélyes lenne. De hát a te hívásodra jöttem, király!

Bruenor a tenyerébe temette arcát és felsóhajtott. Már vagy két hete rettegett attól, hogy meghallja ezeket a szavakat. Ugyanis – bár kizárólag Drizzt kérésére – követet küldött Hosszúnyeregbe, hogy segítséget kérjen a közelgő háborúhoz.

Bruenor a lelke mélyén úgy vélte, hogy ha megszerzi a Harpelleket szövetségesül, ellenségekre már nincs is szüksége.

– Egy hét – szólt Harkle testetlen hangja. – Egy hét múlva érkezem! – Hosszas csend következett. – "Hmm, lennél olyan kedves addig vigyázni a szemgolyóimra?"

Bruenor biccentett, mire törpék siettek elő kíváncsian. Már nem féltek. Felkapták a szemeket, és nyilvánvaló derűtséggel pofákat vágtak előttük.

Bruenor rájuk ordított, hogy hagyják abba a játszadozást, de Harkle hangja is felsípított.

– Kérlek! – könyörgött. – Egy törpénél legyen mind a kettő!

– A két törpe féltékenyen őrizni kezdte az egy-egy szemet.

– Adjátok őket Stumpetnek! – dörögte Bruenor. – Ő kezdte az egészet!

A törpék kelletlenkedtek ugyan, de nem mertek ellentmondani a parancsnak, és beszolgáltatták a szemeket.

– És kérlek, tartsátok nedvesen – kérte Harkle, mire Stumpet azonnal a szájába vette az egyik golyót.
– De ne így! – sipította a hang. – Ne így!
– Nálam kéne hogy legyenek – tiltakozott Jerbollah. – Az én varázslatom sikerült! – Kapott egyet a fejére.

Bruenor magába roskadva ült, s a fejét csóválta. Tudta, hogy sokáig tart majd újjászervezni a papi rendet, s még tovább fognak majd tartani a háborús előkészületek, ha Harpellék megérkeznek.

Stumpet, aki minden hóbertja ellenére talán a legjózanabb volt a törpék között, nem volt ilyen derűs. Harkle váratlan megjelenése elhalványította a többi problémát, de nem magyarázta meg a különös eseményeket. Stumpet, s a papok jó része, de még a jegyző is érezte, hogy valami nincs rendjén.

Guenhwyvar már elfáradt, mire Drizzték a Mithril Csarnok keleti bejáratához vezető hágóhoz jutottak. Drizzt most a szokásosnál tovább tartotta maga mellett a párducot, és Guenhwyvar nem is bánta ezt, de attól még elfáradt. A háborús előkészületek mellett Drizzt nemigen Járt kint mostanában, s ennek következtében Guenhwyvar sem.

A párducfigurának sok gazdája volt Menzoberranzanban, így a párduc évszázadokat élt le anélkül, hogy egyszer is láta volna az Anyagi Sík felső részét. Pedig itt érezte leginkább otthon magát, ahol a normális párducok is éltek, s ahol barátait találta.

Guenhwyvar hallatlanul élvezte a barangolást Drizztékkal a hegyi ösvényeken, de már ideje volt hazatérni, hogy megpihenjen az Asztrális Síkon. Minden barátság ellenére sem engedhették meg maguknak azt a fényűzést, hogy túl sokáig együtt maradjanak, hisz küszöbön állt a harc, s bármikor szükség lehetett a párducra ismét.

Guenhwyvar járkálni kezdett a szobrocška körül, egyre haloványabb lett, majd beleveszett a szürke füstködbe.

A párdúc az anyagi világot elhagyva hosszú, alacsony, kanyargós alagútba került, arra az ezüstös ösvényre, amely visszavitte az Asztrális Síkra. Könnyedén lépkedett, nem is sietett haza, és fáradt is volt ahhoz, hogy rohanjon. Amúgy sem volt hosszú az út, s úgysem történt semmi.

Mikor a párdúc kiért egy hosszú kanyarból, hirtelen megtorpant, füleit hátracsapta.

Az alagút lángokban állt.

Démoni alakok, pokoli formák ugráltak a lángok közt. Guenhwyvar előrelépett. Érezte a tűz forróságát, látta a különös lényeket, s tisztán hallotta kacajukat, ahogy az alagút falait pusztították.

Enyhe légörvény támadt: a fal kilyukadt, valahol az ürességben a létsíkok között. A tüzes alakok megnyúltak, aztán kiszippantódtak, a lángok pedig hunyorogva pislácoltak, hogy aztán hirtelen újult erővel lobbanjanak fel. A szél erősen fújta Guenhwyvar hátát, s lökte előre a párdúcot, mint minden mást is az alagútban, ki a résen, a semmibe.

Guenhwyvar ösztönösen tudta, hogy ha enged ennek az erőnek, akkor nincs visszaút, s kint reked a síkok közti térben.

Kimeresztette karmait, és lassan hátrálni kezdett, lépésről lépésre megküzdve a vad széllel. Hátszöre felborzolódott, ahogy a szél visszafelé simogatta.

Egy lépés hátra.

Az alagút sima és kemény felületű volt, nem nagyon lehetett megkapaszkodni. Guenhwyvar elszántan igyekezett, de feltartóztathatatlanul csúszott a lángok és a rés felé.

– Mi ez? – kérdezte Catti-brie, látva, hogy Drizzt milyen zavarodottan szedi fel a szobrocskát.

– Meleg a szobor – felelte Drizzt.

Catti-brie arca is elsötétedett. Megmagyarázhatatlan rossz

érzés vett rajta erőt. – Hívd vissza Guent – mondta.

Drizzt, akit hasonló balsejtelmek gyötörtek, így is tett. A földre helyezte a szobrocskát, és nevéen szólította a párducot.

Guenhwyvar meghallotta a hívást, és minden erejével igyekezett engedelmeskedni neki, de már nagyon közel volt a nyíláshoz. A szél vadabbul dühöngött, mint bármikor, s Guenhwyvarnak nem volt semmi kapaszkodója.

A párduc ismerte a félelmet, s ismerte a szomorúságot is. Úgy érezte, hogy soha többé nem mehet Drizzt hívására, soha többé nem vadászhat barátja oldalán az erdőkben, s nem futhat versenyt a hegyoldalban Catti-brie-vel.

Guenhwyvar volt már szomorú, amikor egy-egy kedvesebb gazdája meghalt. Drizztet azonban semmi sem pótolhatta. De Catti-brie-t és Regist, de még Bruenort sem, akinek szeretem-gyűlölöm viszonyulása sok kellemes bosszantásra adott alkalmat.

Guenhwyvar arra gondolt, amikor Drizzt megkérte, hogy feküdjön rá az alvó Bruenorra. Hogy ordított a törpe!

Lángok csaptak Guenhwyvar pofájába. Most már keresztüllátott a nyíláson, látta a reá váró ürességet.

Valahol messze, a süvítő szélen túl ott zengett a hívás, Drizzt hívása, aminek a macska nem engedelmeskedhetett.

7. fejezet

Baenre hibája

Uthegental Armgo, a Barrison del'Armgo Ház fegyvermestere és első hímje nem tartozott Jarlaxle kedvencei közé. Jarlaxle igazából még abban is kételkedett, hogy Uthegental egyáltalán drow. A hat láb magas, majdnem százkilós fegyvermester Menzoberranzan legnagyobb természetű sötét elfje volt, valóságos óriás a karcsú drow-k között. De

nem csak a testméret teszi a jó fegyvermestert. Míg Jarlaxle-t különcként tartották, addig Uthegental egyszerűen félelmetesnek. Rövidre nyírva viselte fehér haját, s tüskékbe zselézte a rothe-tőgy kocsonyás főzetével. Szögletes orrában mithril karikát hordott, orcáiból pedig egy-egy aranytű állt ki.

Fegyvere egy háromágú szigony volt, fekete, akárcsak testhezálló lemezpáncélja, s egy háló is volt nála mindig – állítólag mágikus –, az övére akasztva.

Jarlaxle örült, hogy Uthegental legalább harci arcfestését mellőzte aznap: a cikcakkos mintákat valami sárga festékekkel rajzolta magára, amely fényben és vörösön túli tartományban is egyaránt látható volt. Menzoberranzanban köztudottnak számított, hogy Uthegental mellett, hogy Mez'Barris nagyszorong csődőre, még számos más Armgo-nő szeretője is. A második Ház tenyészménként használta, s Jarlaxle-nak elborult az arca, amikor a fel s alá szaladgáló tucatnyi apró Uthegentalra gondolt.

– A mágia megvadult, én viszont továbbra is erős vagyok! – mordult fel a furcsa külsejű fegyvermester, s szüntelenül összevont szemöldöke csak még ijesztőbbé tette. Megfeszítette a felső karját, mire acélos bicepse büszkén dudorodott elő.

Jarlaxle emlékeztette magát, hogy hol van: a saját tábora közepén, a saját szobájában, a saját asztalánál, a Bregan D'aerthe tucatnyi hűséges, figyelő harcosa szeme előtt. De Jarlaxle még nélkülük is épp eléggé el volt látva: az asztal nem egy gyilkos csapdát rejtegetett a kellemetlen vendégek

számára. És persze Jarlaxle maga sem volt éppen rossz harcos. Valahol a szíve mélyén – a szíve legmélyén – azonban nem volt egészen biztos abban, hogy boldogulna Uthegental-lal.

Kevés harcos – akár drow, akár más – bizonytalanította el a zsoldosvezért, de ezzel az eszelőssel szemben nemigen volt más választása.

– *Ultrin Sargtin!* – mordult fel Uthegental, ami drow nyelven “Legkiválóbb Harcos”-t jelentett: Dantrag Baenre

halálával biztosnak érezhette ezt a címet. Jarlaxle sokszor elképzelte, milyen lehetett volna a harc Dantrag és Uthegental, a két legjobb között.

Dantrag gyorsabb volt – mindenki másnál gyorsabb –, de pusztá nagyságával és erejével Uthegental esélyesebbnek tűnt Jarlaxle megítélése szerint. Azt beszéltek, hogy amikor elkapja a harci hév, Uthegental olyan erőre kap, mint egy óriás, s olyan kemény, hogy amikor gyengébb ellenféllel áll szemben – mondjuk egy goblin szolgálával –, mindig engedi, hogy a másik üssön először, és még csak háritani sem próbálja a támadást. Kéjeleg a fájdalomban, aztán egyenként tépi le ellenfele végtagjait, és a vesztes nemesebb szerveit elkészítteti magának vacsorára.

Jarlaxle beleborzongott a gondolatba, s elűzte magától a képet. Emlékeztette magát, hogy fontos dolguk van itt és most Uthegentallal.

– Nincs egyetlen drow, egyetlen fegyvermester sem Menzoberranzanban, aki megállna ellenem – folytatta a dicsekvést Uthegental, s ezt Jarlaxle pusztá pöffeszkedésnek tudta be.

A fegyvermester egyre hajtogatta a magátét, s Jarlaxle hiába akarta fontosabb dolgokról kérdezgetni, ki kellett várnia, amíg a második Ház követe befejezi a mondókáját.

Uthegental egyszer csak abbahagyta a hencegést, s hirtelen mozdulattal felkapta az asztalról a súlyos ékkövet, amit a zsoldos papírnehezéknek használt. Uthegental morgott valamit, amit Jarlaxle nem értett, de éles tekintetét nem kerülte el, hogy a harcos brossa: a Barrison del'Armgo ház emblémája megvillan. Uthegental magasra emelte a nehéz drágakövet, és teljes erőből facsarni kezdte. Hatalmas karján kidagadtak az izmok, de a kő kitartott.

– Szét tudnám roppantani – mordult fel. – Akkora az erő, a mágia, amivel Lloth megáldott!

– Az a kő semmit sem fog már érni, ha porrá töröd – felelte Jarlaxle szárazon. Mire akart kilyukadni Uthegental?

Nyilvánvaló, hogy valami különös történik a mágiával az egész városban. Most Jarlaxle már jobban értette Uthegental eddigi tirádáját. A fegyvermester valóban még mindig erős, de mégsem annyira erős, s ez igencsak aggasztja.

– A mágia hanyatlik – szólt Uthegental. – Mindenhol kezd csődöt mondani. A papnók imádkozva térdepelnek egész nap, egyik drow-t a másik után áldozzák fel, s mégsem jelenik meg nekik Lloth vagy valamelyik szolgája. A mágia hanyatlik, s ez Baenre Anya hibája!

Jarlaxle-nak feltűnt, hogy Uthegental szeret mindent többször elismételni. Talán hogy emlékeztesse magát, hogy miről beszél, tűnődött a zsoldos, s savanyú arckifejezése hüen tükrözte, amit Uthegental szellemi képességeiről gondolt. Persze Uthegental nem fogta a finom jelzést.

– Ezt nem lehet tudni – felelte a zsoldos. Uthegental vádaskodása nyilvánvalóan Mez'Barris anyától származott. Sok dolog megvilágosodott ekkor a zsoldos előtt, de leginkább az, hogy Mez'Barris tapogatózni küldte Uthegentalt a Bregan D'aerthéhez, hogy lássa, vajon eljött-e az idő egy Baenre-ellenes puccshoz.

– Baenre Anya volt az, aki hagyta, hogy a renegát Drizzt Do'Urden megszökjön – bömbölte Uthegental. – ő vezette a félresikerült szertartást! Kudarcot vallott, s kudarcot vall a mágia is!

Mondd csak még egyszer, gondolta Jarlaxle, de nem szólt. Nem csak Uthegental tudatlansága bosszantotta, hanem az is, hogy ez a vélemény a város általános gondolkodását tükrözi. Jarlaxle úgy vélte, hogy Menzoberranzan sötét-elfjei korlátok közé szorítják saját gondolkodásukat, amikor ragaszkodnak ahhoz az elképzeléshez, hogy minden csak egy mélyebb dolog felszíni tünete, s minden mögött a Pókkirálynő valamiféle nagyszabású terve áll. A papnók szemében Drizzt Do'Urden csak azért szökött el, és tagadta meg Lloth-t, mert Lloth azt akarta, hogy a Do'Urden ház elpusztuljon, és azt, hogy a renegát elfogásának kihívása a város más Házai számára is

elérhető legyen.

Behatároló filozófia volt ez, amely tagadta a szabad akarat létezését. Lloth keze nyilván benne volt a Drizzt utáni hajszában. Nyilván haragra gerjeda a félbeszakadt szertartás

miatt, ha ugyan odafigyelt rá egyáltalán. De hogy az, ami most történik, kizárólagos kapcsolatban állna ezzel az eseménnyel – ami nem is olyan hatalmas Menzoberranzan ötezer éves történelmében –, ez pusztán az ostoba büszkeség téveszméje, mintha a menzoberranzaniak azt hinnék, hogy csakis körülöttük forog a világ.

– Akkor miért mond csődöt a mágia minden házban? - kérdezte Jarlaxle. – Miért nem csak a Baenrében?

Uthegental megrázta a fejét: még csak belegondolni sem volt hajlandó ebbe az érvelésbe. – Csalódást okoztunk Llothnak, és büntetést kapunk – jelentette ki. – Bárcsak én találkoztam volna össze azzal a renegáttal, és nem az a szálnalmas Dantrag Baenre!

Az lett volna csak a látvány! Drizzt Do'Urden kontra Uthegental! A zsoldos már csak a gondolattól is izgatottan borzongott meg.

– Nem tagadhatod, hogy Dantrag élvezte Lloth kegyét - vélte Jarlaxle. – Míg Drizzt Do'Urden bizonyosan nem. Akkor hogy lehet az, hogy Drizzt győzött?

Uthegental olyan vadul vont a még összecsúszott szemöldökét, hogy vörösén izzó szemei szinte összeértek, s Jarlaxle látta, hogy talán mégsem kéne forszíroznia ezt a vonalat. Egy dolog hátat fordítani Baenre Anyának, s egészen más alapjaiban megrázni e vallási elvakultságban szenvedő vadállat egész világképét.

– Majd minden a helyére kerül – nyugtatta meg a harcost Jarlaxle. – Az egész Arach-Tinilith, az egész Akadémia, minden Ház minden kápolnája Lloth-hoz imádkozik.

– De imáik nem találhatnak meghallgatásra – vágta rá azonnal Uthegental. – Lloth haragszik ránk, és nem hajlandó szóba állni velünk, amíg meg nem büntettük azokat, akik cserben

hagyták.

Imáik nem találnak meghallgatásra. Talán egyáltalán nem is figyelnek rájuk, gondolta Jarlaxle. Menzoberranzan jellemzően idegengyűlölő lakóival ellentétben Jarlaxle-nak volt némi kapcsolata a külső világgal. Ezek révén tudta, hogy Blingdenstone svirfnebli papjai is hasonló nehézségekkel küzdenek, az ő mágiájuk is elferdült. Valami magukkal az istenekkel történhetett, magával a mágia szövetével, vélte Jarlaxle.

– Nem Lloth műve ez – bökte ki merészen, s Uthegental szemei tágra nyíltak. Jarlaxle pontosan tudta, hogy a város egész hierarchiája, és talán számtalan élet is kockán forog, de nem rettent vissza. – Vagyis nem egyedül Lloth-é. Ha visszamész a városba, nézd meg a Narbondelt – mondta. – Habár sötétnek kéne lennie ezen az éjszakai órán, fényesebben és melegebben izzik, mint bármikor, s szinte elvakítja a hőlátó szemet. A Narbondelt pedig nem papnő, hanem mágus bűvölté meg – folytatta, abban a reményben, hogy a tompaagyú képes lesz követni a gondolatmenetet.

– Kételkedsz benne, hogy Loth hatni tud az órára? – mordult fel a fegyvermester.

– Azt kétkem, hogy valóban meg is teszi – fortyant fel Jarlaxle. – A Narbondel mágiája független Lloth-tól, és mindig is az volt. Gromph Baenre előtt még olyan főmágusai is léteztek Menzoberranzannak, akik egyáltalán nem voltak Lloth hívei! – Majdnem hozzátette még azt is, hogy maga Gromph sem túl lelkes ebben az ügyben, de inkább tartotta a száját. Semmi értelme tovább táplálni a második Ház gyanúját a Baenrék ellen.

– És nézd csak meg a tündefényeket a házakon – folytatta Jarlaxle. Uthegental bozontos szemöldökének állásából látta, hogy a vadállat most már inkább kíváncsi, mint dühös

– szokatlan látvány. – Összevissza pislognak, vagy teljesen kihunynak. És ezek varázsló-tündefények, nem pedig papnők művei, és ott vannak minden Házon, nem csak a Baenrén. Én

azt mondom, hogy az események túlmutatnak rajtunk, s túl a szertartáson is. Mondd meg Mez'Barris Anyának, hogy minden tisztelem az övé, de nem hiszem, hogy Baenre Anyát kéne hibáztatni az eseményekért, és nem hinném, hogy megoldást hozna egy hadjárat az első Ház ellen. Semmiképpen sem, hacsak Lloth nem küld világos jelet erre vonatkozólag.

Uthegental arckifejezése visszatért a normális vicsorba.

Bosszankodik, gondolta Jarlaxle. Menzoberranzan legértelmesebb drow-i, Blingdenstone legértelmesebb svirfneblíjei is bosszankodnak, Uthegental harcos-agyát viszont semmiképp sem lehet eltántorítani a Baenre Ház elleni támadás vágyától. De Jarlaxle tudta, hogy nem kell meggyőznie beszélgetőtársát. Csak annyit kell elérnie, hogy a fegyvermester a megfelelő dolgokat mondja, amikor hazatér. A pusztá tény, hogy Mez'Barris ilyen előkelő követet küldött – saját hímjét és fegyvermesterét –, elárulta a zsoldosnak.

hogy a nagyasszony nem fog harcot indítani a Baenre Ház ellen a Bregan D'aerthe segítsége, vagy legalábbis jóváhagyása nélkül.

– Most pedig megyek – jelentette ki Uthegental, s Jarlaxle fülének ennél a néhány szónál semmi sem hangozhatott volna szebben.

A zsoldos levette széles karimájú kalapját, végigsimított tar koponyáján, s kényelmesen hátradőlt székében. Még csak találgatni sem lehetett az események valóságos kiterjedését. Talán a valóság szövetének szemmel látható káoszában maga Lloth is elpusztult. Nem is *lenne olyan nagy baj*, gondolta Jarlaxle.

Mégis reménykedett, hogy a dolgok hamarosan tisztázódnak, méghozzá annak megfelelően, ahogy Uthegentalnak sugallta. Sejtette ugyanis, hogy a harcos újra és újra elő fog hozakodni a háborúra irányuló kéréssel – hisz most is ezért jött –, és mindig egyre elkeseredettebben. A Baenre Ház ellen előbb-utóbb megindul a támadás.

Arra a találkozásra gondolt, amelynek annakidején tanúja

lehetett Baenre Anya és K'yorl Odrán, az Oblodra Ház nagyasszonya között. Az Oblodra a város harmadik, s talán legveszedelmesebb Háza volt. Baenre Anya akkor kezdte el megvalósítani a Mithril Csarnok elleni szövetséget, s hatalmas csúcsán állt, Lloth teljes kegyében. Nyíltan megsértette K'yorlt és *Házát*, s pusztá fenyegetésekkel kényszerítette a kiszámíthatatlan nagyasszonyt a szövetségbe.

Jarlaxle tudta, hogy K'yorl ezt sohasem fogja elfelejteni, és Mez'Barris Armgót is harcra tüzelheti a Baenre Ház ellen.

Jarlaxle imádta a káoszt, lubickolt a zűrzavarban, ez a helyzet azonban már őt is aggasztani kezdte.

A zsoldos általában helytálló megérzéseivel ellentétben K'yorl Odran nem biztatta Mez'Barris Anyát háborúra a Baenrék ellen. Épp ellenkezőleg, keményen dolgozott azon, hogy elejét vegye egy ilyesfajta konfliktusnak, s titokban tanácskozott a Baenre utáni hat másik vezető Ház nagyasszonyaival (kivéve Ghenni'tiroth Tlabbart, a Faen Tlabbar Ház nagyasszonyát, a negyedik Ház úrnőjét, akiben K'yorl cseppet sem bízott, s akit ki nem állhatott). Persze szó sem volt arról, hogy K'yorl megbocsátott volna Baenre Anyának a sértésért, s a nagyasszony nem is a különös eseményektől ijedt meg. Távolról sem.

Ha nem lett volna az Oblodra Ház kiterjedt kémhálózata, s nem tűnnek fel az olyan nyilvánvaló jelek, mint a Narbondel izzása vagy a tündefények hunyorgása, a harmadik Ház tagjai talán észre sem veszik, hogy valami nincs rendben. Az Oblodra Ház ereje ugyanis nem varázslói mágiából fakadt, s nem is a Pókkirálynőhöz intézett papi imákból: az Oblodrák pszionikusok voltak. Hatalmuk alapja az elme belső ereje, így eleddig a Zűrzavar Kora nem volt hatással rájuk.

K'yorl azonban nem engedhette, hogy erről mások is tudomást szerezzenek a városban. Tucatnyi papnője dolgozott keményen azon, hogy az ő házuk "tündefénye" is úgy

pislákoljon, mint a többieké, ő maga pedig úgy tett, mintha éppolyan ideges és dühös lenne, mint a többi nagyasszony.

Lepleznie kellett a dolgait, s le kellett csillapítania az öszszeesküvés hangjait. Úgy tervezte, hogy ha bizonyossá válik: a mágia hanyatlása nem csak csalóka trükk, akkor a családja majd támad – de egyedül. Elsőként a Faen Tlabbar Háznak fizet meg azokért az évekért, amíg hatalomvágyó lépéseiket figyelte. Vagy mindjárt a Baenre Házra csap le.

De mindenképp egyedül fog cselekedni.

Baenre Anya feszes tartásban ült háza kápolnájának emelvényén. Leánya, Sos'Umptu, a szentély gondnoka a balján foglalt helyet, Triel, a legnagyobbik Baenre-lány, az Akadémia nagyasszonya pedig a jobbján. Mind a hárman felfelé néztek, Gromph illúzió-alkotására, s furcsán helyénvalónak tűnt, hogy a képmás nem változik többé drow-ból pókká, majd újra vissza, hanem megrekedt valahol az átalakulás közepén, s úgy maradt, mint azok az erők, amelyek a magasba emelték a Baenre Házat.

Nem messze tőlük goblin és minotaurusz szolgák szorgoskodtak a kupola javításán, de Baenre Anya már nem remélte, hogy a kupola helyrehozatala véget vet majd a különös és szörnyű eseményeknek. Kezdett egyetérteni Jarlaxle érvelésével, hogy a félresiklott szertartásnál és a renegát szökésénél mélyebb dolgok működnek itt. Kezdte elhinni, hogy ami Menzoberranzanban történik, az az egész világot sújthatja, s túlmege az ő hatókörén, sőt, belátásán.

Ez persze nem könnyítette meg számára a dolgokat. Ha a többi Ház nem osztja ezt a véleményt, akkor esetleg áldozatként akarják őt felhasználni, hogy helyreöklentsék a világot. Lopva a lányaira pillantott. Sos'Umptu a legkevésbé becsvágyó nő volt, akivel valaha is találkozott: tőle nem kellett tartania. Triel ellenben annál veszélyesebb lehet. Habár mindig elégedettnek mutatta magát az Akadémia élén elfoglalt

helyével, általános vélemény volt, hogy egy napon ő lesz az első Ház úrnője.

Triel türelmes teremtés volt, akárcsak az anyja, de számító is. Ha egyszer úgy fogja érezni, hogy szükségszerű elmozdítania anyját a Baenre Ház trónjáról, mert úgy érzi, hogy ezzel helyreállítja a Ház hírét és nevét, akkor kíméletlenül végrehajtja a feladatot.

Ezért is hívta el őt Baenre Anya erre a megbeszélésre az Akadémiáról ide a kápolnába. Ez Sos'Umpthu helye, Lloth helye, itt Triel nem mer lesújtani az anyjára.

– Azt tervezem, hogy felhívást teszek közzé az Akadémia részéről, miszerint egyetlen Ház se használja fel ezt a zavaros időszakot a többiek ellen – törte meg Triel a csendet, már ha csendnek nevezhető több tucat rabszolga kopácsolása és nyögése, akik a közelben robotoltak. Az sem tűnt fel senkinek, amikor egy minotaurusz pusztá szórakozásból lelökött az állványról egy goblint, aki menten szörnyethalt.

Baenre Anya nagy lélegzetet vett, s belegondolt a mondat jelentésébe és mélyebb értelmébe. Hát persze hogy Triel ilyen felhívást tesz közzé. Az Akadémia talán a legnagyobb stabilizáló erő Menzoberranzanban. De vajon miért pont ezt a pillanatot választotta Triel arra, hogy ezt elmondja? Miért nem várt addig, amíg a bejelentésről úgymint mindenki tudomást szerez?

Vajon meg akarja nyugtatni? Vagy csak gyanútlaná tenni?

Ezek a gondolatok köröztek a nagyasszony fejében, s valósággal hisztériába kergették. A józan ész szintjén tisztában volt vele, hogy önpusztító dolog minden szóba beleképzelni valamit, s ellenséget keresni abban, aki szövetséges is lehet. De Baenre Anya kezdett teljesen kétségbeesni. Néhány héttel ezelőtt hatalma csúcsán érezte magát, s össze tudta fogni az egész várost a Mithril Csarnok elleni egységes csapáshoz.

Milyen gyorsan semmivé vált mindez! Éppolyan gyorsan, ahogy a cseppkőtű a kupolára zuhant.

De még nem volt minden elveszve. Baenre Anya nem azért

vészelt át több mint kétezer évet, hogy most feladja. Legyen átkozott Triel, ha tényleg el akarja venni tőle a trónt. Mindenki legyen átkozott!

A nagyasszony élesen tapsolt egyet, s lányai meglepetten látták, hogy egy két lábon járó, ember nagyságú szörnyszülő lép eléjük, hatalmas bíbor leplekbe burkolózva. Vöröses színű feje polipéra emlékeztetett, csak éppen ennek négy csápja a kerek, sűrűn fogazott szájnyílása körül helyezkedett el, s pupillátlan szemei tejfehéren derengtek.

Az illithid, más néven agyszívó persze nem volt ismeretlen a Baenre-lányok előtt. Távolról sem. El-Viddenvelp, avagy közismertebben Methil, Baenre Anya tanácsadójaként tevékenykedett, s évek óta a nagyasszony mellett élt. Megdöbbenésükből magukhoz térve a lányok kérdő pillantást vetettek anyjukra.

“Üdvözöllek, Triel”, sugározta ki gondolatát az illithid. “És természetesen téged is, Sos'Umptu, itt, a saját helyeden.”

Mindkét leány biccentett, és hasonló gondolatokkal válaszolt, mert tudták, hogy Methil így is éppoly tisztán megérti őket, mintha fennhangon beszélnének.

– Ostobák! – reccsent rájuk Baenre Anya. Felpattant a helyéről, és szembefordult leányaival. – Hogyan vészeljük át ezeket a nehéz időket, ha a legfőbb parancsnokaim és legközelebbi tanácsadóim ilyen ostobák?

Sos'Umptu teljesen zavarba jött szégyenében, még az arcát is elrejtette bíbor-fekete köntöse ujja mögé.

Triel, aki világiasabb volt húgánál, először ugyanúgy zavarba jött, de hamar megértette, mire céloz az anyja. – Az illithid nem vesztette el képességeit – szólt, és Sos'Umptu kíváncsian tekintett ki köntöse mögül.

– Egyáltalán nem – szögezte le Baenre Anya, de nem volt derűs a hangja.

– De hisz akkor előnyben vagyunk – bátorkodott megszólalni Sos'Umptu, – Methil hűséges hozzánk – bökte ki. Nem lett volna értelme féligazságok mögé rejtteni valódi

érzéseit, hisz az illithid amúgy is olvasott a gondolataiban. – És ő az egyetlen a fajtájából itt Menzoberranzanban.

– De nem az egyetlen, akinek ilyen képességei vannak! - rivallt rá Baenre Anya, mire Sos'Umptu megint összehúzta magát.

– K'yorl – hüledezett Triel. – Ha Methil továbbra is tudja használni a képességeit...

– Akkor az Oblodrák is – fejezte be a mondatot komoran Baenre.

“Folyamatosan gyakorolják képességeiket”, közölte Methil mindnyájukkal. “Az Oblodra Ház fényei csak K'yorl parancsára pislognak.”

– Ez bizonyos? – kérdezte Triel, mert a mágia hanyatlásában nem volt felismerhető rendszer, csak pusztá káosz. Talán Methilt még nem érte el a hatás, vagy csak nem tudja, hogy elérte. És talán Oblodra tündefényeit is ugyanez a káosz villogtatja, hiába más a forrásuk.

“A pszionikus lények megérik a pszionikus erőket”, biztosította őt Methil. “A harmadik Ház feszül az energiától”

– És K'yorl mégis úgy tesz, mintha nem így lenne – tette hozzá Baenre kellemetlen hangon.

– Meglepetésből akar támadni – vélte Triel. Baenre Anya komoran bólintott.

– És Methil? – reménykedett Sos'Umptu. – Hisz ő olyan erős!

– Methil jóval fölötte áll K'yornak – nyugtatta meg Baenre a lányát, miközben Methil megingathatatlan önbizalmat sugárzott szét magából. – De K'yorl nincs egyedül az Oblodra Házban a maga képességeivel.

– Hányan vannak? – érdeklődött Triel, de Baenre csak a vállát vonogatta.

“Sokan”, felelte némán Methil.

Triel gondolt valamit, de tudta, hogy az illithid úgyis hallja, úgyhogy kimondta hangosan is: – És ha az Oblodrák ellenünk törnek, melyik oldalra fog állni Methil?

Baenre Anya egy pillanatra megdöbbsent lánya merészségén, de rájött, hogy Triel amúgy sem tudta volna eltitkolni gyanúját.

– És elhozza szövetségeseit a közeli illithid barlangokból? – folytatta Triel. – Ha több száz illithid állna mellettünk, a szükség idején...

Methiltől nem jött válasz, nem jött telepatikus gondolat sem. Ez elég válasz volt a Baenréknek.

– A mi gondunk nem az agyszívók dolga – mondta Baenre Anya. Ez így volt, s ezt a nagyasszony is jól tudta. Már próbálta bevonni az illithideket a Mithril Csarnok elleni harcba,

gazdagságot és biztos szövetséget ígérve nekik, de a másvilági, polipfejű lények indítékai, érdekei egészen mások, mint bármelyik egyéb fajtáé. Ezeket az indítékokat rajtuk kívül senki sem érthette, maga Baenre sem, hiába ismerte évek óta az agyszívót. A támadáshoz mindössze Methilt kapta és még két másik illithidet, száznyi koboldért és egy tucat drow hímért cserébe, akiket az illithidek rabszolgaként akartak használni.

Nem sok beszélő maradt. A ház őrei teljes készenlétben álltak, mindenki más pedig buzgón imádkozott a Pókkirálynőhöz. A Baenre Ház mindent elkövetett a katasztrófa elkerülésére, Baenre Anya mégsem hitt abban, hogy sikerrel járhat. K'yorl többször tört rá bejelentés nélkül, átjutott a mágikus kerítésen és a többi védelmen is. Az Oblodra Ház nagyasszonya mindezt csak az ő bosszantására csinálta, s mire képmása megjelent Baenre előtt, már nem is igen maradt ereje másra. De mi mindent tehet K'yorl, ha a mágikus védelem megszűnik? Hogyan lehet szembeszállni pszionikus képességeivel a hagyományos mágia hanyatló szakaszában?

Methil tűnt az egyetlen megoldásnak, akit viszont nem értett, akiben nem bízott.

Baenre Anya komoran nyugtázta, hogy nem túl jók az esélyei.

8. fejezet

Mágikus jelenések

Guenhwyvar ismerte a fájdalmat, a szenvedést. De még

jobban megismerte a kétségbeesést, a valódi, legmélyebb kétségbeesést. Guenhwyvar mágiából volt, megtestesülése annak az állati életerőnek, ami Torilon párducként volt ismert. A létezése szikrája a mágián alapult, mint ahogy az a kapcsolat is, ami lehetővé tette, hogy Drizzt és előtte sokan mások is az Elsődleges Anyagi Síkra hívhassák.

Most a mágia felborult, s a szövet, mely misztikus és kiszámítható mintába szötte az egyetemes mágiát, elszakadt.

A párduc megismerte a kétségbeesést.

Hallotta Drizzt szakadatlan hívását, könyörgését. Tudta, hogy Drizzt bajban van: a hangján érződött az elkeseredés. Szívében, mely olyannyira összeforrt a párducével, *Drizzt* érezte, hogy hamarosan örökre elveszti Guenhwyvart.

Ez a borzongató gondolat újult reményt és elszántságot ébresztett a párducban. Guenhwyvar koncentrálni kezdett Drizztre, s felidézte annak a fájdalomnak a képét, amit akkor érezne, ha soha többé nem térhetne vissza szeretett gazdájához. Dacosan felmordult és olyan erővel vágta hátsó lábát a padlóba, hogy nem egy körme kiszakadt.

A fájdalom azonban nem állította meg, hisz lángok vártak rá, s a végtelen üresség, ha kiesik az alagútból, amely az egyetlen kapocs közte és Drizzt között.

A küzdelem hosszabb ideig tartott, mint amit bármely más lény kibírt volna. Guenhwyvar ugyan nem csúszott tovább, a rés felé, de nem is került közelebb könyörgő gazdájához sem.

Végül tehetetlen, elveszett pillantást vetett hátrafelé a vállá fölött. Izmai megremegtek, s engedtek.

A párduc kirepült a tüzes nyíláson.

Baenre Anya idegesen járkált fel s alá a szobában. Minden pillanatban azt várta, hogy beront valamelyik ór, s bejelenti, hogy a telepet támadás érte, és az egész város fölkelt a Ház ellen, mert őt hibáztatják a bajokért.

Nem is olyan régen Baenre Anya még hódításról

álmodozott, a hatalom csúcsaira tört. Mithril Csarnok karnyújtásnyira lebegett tőle, s ami még fontosabb, a város is késznek mutatkozott, hogy mögéje álljon.

Most viszont úgy érezte, hogy a saját Házát sem tudja összetartani, az ötezer éve fennálló Baenre-birodalmat.

– Mithril Csarnok – morogta keserűen a drow, mintha a törpék városa lenne minden baj oka. Baenre aszott mellkasa zihálva süllyedt-emelkedett, s a nagyasszony a nyakához kapott, majd letépte láncát.

– Mithril Csarnok! – ordította bele a gyűrű-medálba, ami Harcpöröly Gandalug – Bruenor klánjának ősatya – fogából készült. Minden drow, még Baenre Anya legközelebbi hozzátartozói is úgy gondolták, hogy közvetve Drizzt Do'Urden váltotta ki az invázió gondolatát, s ez volt az ürügy, amiért Lloth áldását adta egy ilyen veszedelmes vállalkozásra a felszín közelében.

Pedig Drizzt csak egy darabja volt a kirakós játéknak, még hozzá igen apró darabja: az igazi ösztönzőnek ez a gyűrű tekinthető, amiben bezárva sínylődött Gandalug lelke, s ő aztán jól ismerte Mithril Csarnokot és a törpéket. Baenre Anya maga fogta el a törpekirályt még évszázadokkal ezelőtt, s csak a pusztá véletlen hozta, hogy a renegát drow épp Bruenor klánjába botlott, s ez a pusztá véletlen adott ürügyet arra a hadjáratra, amire Baenre már oly rég vágyott.

Baenre Anya egy dühös ordítással a sarokba vágta a gyűrűt, s hátralökte a keletkező robbanás.

A nagyasszony meredten bámult a sarokba, ahol az eloszló füstködéből egy térdeplő törpe alakja bontakozott ki. A nagyasszony feltápáskodott, és hitetlenkedve rázta meg a fejét, mert ez nem egy megidézett lélek volt, hanem Gandalug a maga testi valójában!

– Hogy mertél előjönni? – sipította Baenre, de dühével csak félelmét palástolta. Amikor korábban előhívta Gandalug testi alakját a dimenzió kívüli börtönből, a törpe sosem volt teljes, igazi hús-vér alak – és sosem volt meztelen. Baenre

tudta, hogy Gandalug börtöne megszűnt, s a törpe éppúgy tért vissza, ahogy ő annakidején foglyul ejtette, a ruháitól eltekintve.

A viharvert öreg törpe felpillantott fogvatartójára, kínzójára. Baenre drow nyelven beszélt, így Gandalug persze egy szavát sem értette. Ez azonban keveset számított, hisz tulajdonképpen már rég túl volt a szavakon.

Gandalug kínos lassúsággal, fájdalmas erőfeszítéssel egyenesítette ki a hátát, aztán először az egyik, majd a másik lábát húzta maga alá, és elszántan felállt. Azonnal látta, hogy valami megváltozott. Évszázadok kínzatása és üressége után a szürke semmiben, Harcpöröly Gandalug most valami mást tapasztalt: teljesnek és valóságosnak érezte magát. Fogságba esése óta a vén törpe egyfajta valószínűtlen létben tengődött, valami álomban, s eleven, ijesztő képek vették körül, valahányszor ez a vén boszorka előhívta. Aztán folytatódtak a semmi végeláthatatlan időszakai, amikor az idő és a tér mintha megszűnt volna létezni.

Most azonban... Gandalug mást érzett: érezte öreg csontjainak csikorgását és sajgását. És milyen csodálatos is volt ez az érzés!

– Menj vissza! – parancsolta Baenre, ezúttal a felszín nyelvéen, hisz mindig így beszélt az öreg törpével. – Menj vissza börtönödbe, amíg elő nem hívlak!

Gandalug körülnézett: a lánc a földön hevert, a fog sehol.

– Én nem úgy gondolnám – felelte a törpe mély hangon, s előrelépett.

Baenre szemei veszedelmesen összeszűkültek. – Hogy merészeled? – sziszegte, s egy pálcát rántott elő. Tudta, milyen veszedelmes is lehet a törpe, ezért azonnal rámutatott a pálcával, és elmormolta a varázsigét, amely erős pókszállakkal gúzsba kötötte volna a törpét.

Semmi sem történt.

Gandalug még egyet lépett előre, s úgy morgott, mint egy kiéhezett vadállat.

Baenre acélos tekintetében hirtelen félelem költözött. Egész életében mágia nevelkedett, a mágia védte őt és pusztította el ellenségeit. A birtokában lévő tárgyakkal (amelyeket mindig magánál hordott), valamint hatalmas varázslat-ismeretével szinte minden ellenfelet vissza tudott verni, akár egy századnyi kemény törpe harcost is. De ezek nélkül a tárgyak

nélkül – a varázslatai nélkül – Baenre Anya száналmasan pöffeszkedő, törékeny és aszott kis alak volt csupán.

Gandalugnak az sem számított volna, ha egy titán áll előtte. Valamilyen érthetetlen okból kiszabadult börtönéből, a saját testében: már évezredek óta nem érezte ezt.

Baenrének voltak még trükkök a tarsolyában, s ezek közül sok – például a pókokkal teli zsákocskák – még nem esett áldozatul a varázslatot sújtó káosznak. Most mégsem akart kockáztatni, hisz oly sebezhető lett.

Sarkon fordult és rohanni kezdett az ajtó felé.

Gandalug vastag lábának izmai megfeszültek, s a törpe egy ugrással az ajtónál termett, megelőzve kínzóját.

Roppant ököl csapott Baenre mellkasába. A nagyasszonynak elakadt a lélegzete, s mielőtt bármit is tehetett volna, már a levegőben volt, s pörögni kezdett a törpe feje fölött.

Aztán elrepült, s keményen nekicsapódott a falnak.

– Letépem a fejed! – fogadkozott Gandalug, s elindult a drow felé.

Az ajtó kivágódott, és Berg'inyon rontott be. Gandalug szembefordult vele, Berg'inyon pedig előhúzta ikerpengéit. Berg'inyont annyira lelassította a meglepetés – mit keres egy törpe Menzoberranzanban, az anyja magántermében? –, hogy Gandalug elkapta a pengéket, mielőtt a drow elég magasra emelhetné volna őket.

Ha még mindig rajta lett volna a bűbáj a fegyvermester finom pengéin, egyszerűen szétvágták volna a törpe kezét, de még mágia nélkül is mély sebet ejtettek.

Gandalug azonban ügyet sem vetett a sérülésre. Szétcsapta Berg'inyon karjait, s a karcsú drow nem tudott ellenállni a puszta erőnek. A törpe előreszegte fejét, nekirohant Berg'inyon finom páncéljának, amely megbűvölt, apró láncszemekből állt.

A törpe újra és újra megismételte a rohamot, s Berg'inyon nyögései hamarosan kapkodó zihálássá változtak. Már alig volt magánál, amikor Gandalug kitépte kezéből a kardokat. A törpe feje újra és újra lesújtott, s Berg'inyon lehanyatlott.

Gandalug továbbra sem törődött a tenyerén éktelenkedő mély sebekkel, s a sarokba hajította az egyik kardot, a másikat pedig megfordította, és rendesen kézbe vette. Ezután Baenre Anya felé fordult, aki még mindig félík kábán hevert a fáinál, s próbálta rendezni gondolatait.

– Most hol a mosolyod? – ingerkedett a törpe. – Azt akarom, hogy örök mosoly fagyjon az arcodra, ha majd levágom a fejed!

A következő lépés a törpe utolsó lépése volt: egy polipfejű borzadály anyagiasult előtte, vadul lobogtatva csápjait.

Roppant erejű mentális energia csapta meg Gandalugot, aki kis híján elejtette a kardot. A törpe vadul rázta a fejét, hogy megőrizze józan esztét.

Tovább morgott és rázta szakállas fejét, miközben egy második, majd harmadik támadás is ostrom alá vette érzékeit. Ha Gandalug fenn tudta volna tartani dühe védőfalát, talán ezeknek, és Methil két következő támadásának is ellent tudott volna állni. A harag azonban zavarrá homályosult, s ez az érzés már nem volt elég erős ahhoz, hogy útját állja a nagy erejű illithid behatolásának.

Gandalug már nem hallotta, ahogy a kard a földre koppan, nem hallotta, ahogy Baenre Anya figyelmezteti Methilt és a magához térő Berg'inyont, hogy ne ölje meg a törpét.

Baenre félt, megijesztették a mágia érthetetlen változásai. Ez a félelem azonban nem akadályozta meg abban, hogy visszatáljon régi, gonosz önmagához. Valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva Gandalug újra életre kelt, a

saját testében, kilépve az elpusztult gyűrűből.

Ám ez a rejtély sem akadályozta meg Baenrét abban, hogy visszafizesse a törpének a sértést és a támadást. Baenre mestere volt a lelkek kínzásának, de még ez a csodálatraméltó képessége is elhalványult ahhoz képest, ahogy egy eleven lényt tudott gyötörni.

-Guenhwyvar! – A szobrocska most már félelmetesen forró volt, de Drizzt makacsul próbálkozott tovább. A melléhez szorította a figurát, pedig a köpenye már füstölt, s a tenyere kezdett felhólyagzani.

Mégsem engedte el a szobrot. Tudta, hogy örökre elvesztheti Guenhwyvart, és mintha egy haldokló barátot ölelne, Drizzt makacsul küzdött a legvégsőig.

Kétségbeesett kiáltásai egyre erőteljesebbek lettek, de nem azért, mert feladta, hanem azért, mert már alig tudott beszélni a torkában növekvő keserű gombóctól. Már az ujjai is megégtek, mégsem engedett.

Catti-brie megtette helyette. A lány, maga is a végsőig elkeseredve, hirtelen elkapta Drizzt karját, s kiverte a kezéből a szobrot.

Drizzt először döbbsen, majd dühös arcot vágott; olyan volt ez, mint a gyászoló anya utolsó dühkitörése, amikor látja gyermeke koporsóját a sírba ereszkedni. Ahogy a figura földet ért, Catti-brie előrántotta Khazid'heát, s odaugrott. Feje fölé emelte a pengét, amely még most is a mágia vörösében derengett.

– Ne! – vetette rá magát Drizzt.

De már elkésett. A lány könnyes szemmel, zavaros gondolatai között végül meglelte a bátorságot az utolsó próbálkozáshoz, s lecsapott. Khazid'hea könnyedén átszelte a követ, s most is ezt tette a szoborral, éppen abban a pillanatban, amikor Guenhwyvar kirepült az alagút nyílásán.

Villanás támadt, aztán lüktető fájdalom, pulzáló mágia futott

végig Catti-brie karján, s hátralökte a földre. Drizzt megpördült és lekuporodott, hogy védje a fejét, amikor a szobor feje levált, s tüzes nyaláb tört elő belőle.

A lángok azonban egy pillanat alatt kialudtak, és sűrű füst kezdett szállni a szobor testéből. Drizzt lassan kiegyenesedett, s Catti-brie is magához tért. Egy erősen viharvert Guenhwyvar pillantottak meg, aki füstölgő bundával állt előttük.

Drizzt térdre esett és átölelte a párducot. Közös erővel kúsztak oda Catti-brie-hez, aki a földön ült, elgyengülve a mágiától, és sírt-nevetett egyszerre.

– Mit csináltál? – kérdezte Drizzt.

A lány nem tudott azonnal válaszolni. Képtelen volt megmagyarázni, mi történt, amikor Khazid'hea lecsapott a bűvös figurára. A pengére pillantott, amely most mozdulatlanul hevert mellette. Már nem derengett vörösen, s csorbulás látszott korábban tökéletes élen.

– Azt hiszem, tönkretettem a kardom – felelte halkan.

Egy kicsivel később Drizzt az ágyán ült Mithril Csarnokbéli szobájában, s aggódva figyelte a párducot. Guenhwyvar visszatért, és ez jobb volt annál, amit – érzése szerint – Catti-brie megakadályozott azzal, hogy szétvágta a szobrot.

Jobb volt, de nem igazán jó. A párduc kimerülten, erőtlenül hevert a kandalló előtt, csukott szemmel. Drizzt azonban tudta, hogy itt az alvás nem segít. Guenhwyvar az Asztrális Sík teremtménye volt, s csak a csillagok között pihenhetett igazán. Többször előfordult már, hogy Drizzt kénytelen volt hosszabb ideig maga mellett tartani a párducot, de már egy plusz nap is rendkívül kimerítővé vált Guenhwyvar számára.

Mithril Csarnok nagy tudású mesteremberei folyamatosan vizsgálták a szétvágott szobrot, és Bruenor még Ezüsthöld úrnőjéhez is követet menesztett segítségért. Alustriel a mágia leghíresebb ismerője volt az Aanauroch sivatagának ezen az

oldalán.

Vajon mennyi időbe fog telni?, tűnődött Drizzt. Nem volt biztos benne, hogy egyáltalán valaki is képes lesz helyrehozni a szobrocskát. Vajon meddig fogja bírni Guenhwyvar?

Catti-brie rontott be bejelentés nélkül. Drizzt a lány könnyáztatta arcából azonnal látta, hogy valami baj van. Felállt és a szablyái felé indult.

Catti-brie útját állta, és olyan elkeseredetten ugrott a drow nyakába, hogy az ágyra borultak.

– Mindig erre vágytam – mondta sürgetően a lány, és szorosan ölelte Drizztet.

Drizzt is szorosan tartotta a lányt, de rettentő zavarban volt, s ugyanakkor magukkal ragadták az érzései. Sikerült úgy fordítania a fejét, hogy lássa a lány szemét, s megpróbáljon valamit kiolvasni belőle.

– Engem neked teremtettek, Drizzt Do'Urden – mondta Catti-brie két szipogás között. – Mindig csak te jársz a fejemben, amióta megismertelek.

Hát ez örület. Drizzt próbált kibontakozni az ölelésből, de nem akarta megbántani a lányt sem, aki viszont erősen és elkeseredetten kapaszkodott belé.

– Nézz rám – zokogta Catti-brie. – És mondd, hogy te is ugyanígy érzel!

Drizzt valóban ránézett, s olyan mély volt ez a pillantás, mint még soha. Persze fontos volt neki a lány – hogyan lett volna fontos. Szerette, s nem egyszer fantáziáit pontosan egy ilyen helyzetről.

Most mégis olyan furának tűnt az egész, olyan váratlannak és bevezetés nélkülinek. Drizztnak az volt az érzése, hogy valami nincs rendben a lánnyal, valami félresiklott benne, mint a mágiában körülöttük.

– És mi van Wulfgarral? – sikerült kinyögnie végül a drownak, de a nevet már csak fojtottan tudta kimondani, mert Catti-brie erősen belekapaszkodott, s haja eltemette a drow arcát. A szerencsétlen Drizzt nemigen tudta kivonni magát a

csábítás alól, amit a lány hajának édes illata, izmos testének melege jelentett.

Catti-brie felkapta a fejét, mintha megütötték volna – Kivel? Most Drizzt érezte úgy, mintha pofon ütötték volna.

– Fogj erősen – könyörgött Catti-brie.

Drizzt szeme nem nyílhatott volna ennél tágabbra, csak ha kiesik üregéből.

– Forgass engem! – kiáltotta a lány.

– Forgassalak? – hökkent meg Drizzt.

– Tegyel engem táncod eszközévé – folytatta a lány. – Ó, kérlek! Erre születtem, csak ez a vágyam! – Hirtelen elhallgatott, eltolta magától a férfit, s meredten bámult Drizztre, mintha hirtelen új szemszögből látná. – Én jobb vagyok, mint a többiek – mondta dévajul.

Miféle többiek? Drizzt legszívesebben ordított volna, de ekkor már egyetlen szót sem bírt kinyögni.

– Mint ahogy te is jobb vagy – folytatta Catti-brie. – Most már tudom, hogy jobb vagy, mint az a nő!

Drizzt már éppen erőt gyűjtött volna, hogy válaszoljon, amikor eljutott tudatáig az utolsó mondat értelme. Pokolba a finomsággal, határozta el magát a drow, s kirántotta magát. A földre huppan az ágyról, s talpra ugrott.

Catti-brie utánvetette magát, elkapta a drow lábát, s teljes erejéből szorította.

– Ó, ne tagadj meg, szerelmem! – sikoltotta, olyan sürgetően, hogy Guenhwyvar felemelte a fejét, s mélyen felmordult. – Forgass engem, könyörgök! Csak a te kezeden lehetek teljes!

Drizzt lenyúlt, hogy kiszabadítsa magát a szorításból. De ekkor észrevett valamit, ami elgondolkodtatta, s ami egy csapásra mindent megmagyarázott.

Meglátta Catti-brie derekán a kardot, amit a lány Mélysötéten szedett fel, a kardot, amelynek akkor egyszarvú-kardgombja volt. Most viszont már nem!

Catti-brie arcmása volt a kardgomb.

Drizzt egyetlen gyors mozdulattal kirántotta az alattomos kardot, s hátraugrott. Khazid'hea vörös vonala, a bűvös él újjáéledt, s fényesebben ragyogott fel, mint valaha. Drizzt még egy lépést tett hátra, mert arra számított, hogy Catti-brie utánaugrik.

Nem így történt. A lány a helyén maradt, félig ülve, félig fekvve, s elragadtatottan vetette hátra a fejét. – Ó, igen! – kiáltotta.

Drizzt a kardgombra pillantott, s döbbenten látta, hogy az visszaváltozott egyszarvúvá. Melegség áradt belé a fegyverből, a tüzes szerető melegsége.

A drow levegőért kapkodva nézett a lányra, aki most már felült, és csodálkozva nézett körül.

– Mit művelsz a kardommal? – kérdezte halkan. Körülnézett a szobában, Drizzt szobájában, s teljesen zavartnak tűnt. Akár azt is kérdezhette volna, hogy “Mit keresek én itt?”, de a kérdés az arckifejezéséből is nyilvánvaló volt.

– Beszélünk kell – mondta neki *Drizzt*.

9. fejezet

A mélyebb dolgok

Ritkaság számba ment, hogy Gromph és Triel Baenre

egyszerre volt kihallgatáson az anyjánál, s még szokatlanabbnak számított, hogy Berg'inyon, Sos'Umptu, valamint a másik két fontosabb Baenre-lány, Bladen'Kerst és Quenthel is jelen legyenek. Hetük közül hatan kényelmes székekben foglaltak helyet a kápolna emelvénye körül. Nem így Bladen'Kerst. Ő, a ketrecbe zárt vadállat, az első Ház legkegyetlenebb tagja, összeszorított szájjal, ráncolt homlokkal járkált fel s alá. Ő volt a második legidősebb, Triel után, s idővel el kellett volna kerülnie a Háztól, mint az Akadémia nagyasszonya, vagy mint saját, kisebb Házának úrnője. Baenre Anya azonban nem engedélyezte ezt, mert attól tartott, hogy leányának még drow mértékkel mérve is bántó civilizátlansága szégyent hozna a Baenre *Házra*.

Triel felpillantott, s rosszállóan megrázta a fejét, valahányszor Bladen'Kerst elhaladt mellette. Triel általában nem sokat gondolt legidősebb húgával. Akárcsak másik húga, Vendes – akit Drizzt Do'Urden megölt szökése közben –, Bladen'Kerst is csak az anyjuk kínzószerszáma volt, nem több. Kiállítási darab, mumus, aki nem jelent igazi fenyegetést senkire a Baenre Házban a közkatonák feletti rangban.

Quenthel már más eset volt, s Triel amikor éppen nem Bladen'Kerstet nézte, állandóan őt fürkészte.

Quenthel nyíltan ellenséges tekintettel viszonzta a pillantását. Ő rekordidő alatt emelkedett főpapnői rangra, s Lloth legnagyobb kegyeltjének hírében állott. Quenthelnek azonban nem voltak illúziói saját helyzetének stabilitása felől: jól tudta, hogy ha ez az isteni kegy nem lenne, Triel már rég eltette volna láb alól. Quenthel nem csinált titkot ambícióiból, melyek között az is szerepelt, hogy egyszer az Arach-Tinilith nagyasszonya lesz, Trielnek viszont nem állt szándékában lemondani helyéről.

– Ülj már le! – reccsent rá végül Baenre Anya Bladen'Kerst-re. A nagyasszony egyik szeme csúnyán földagadt, s arcán is zúzóadás látszott, ahol nekiesett a falnak. Nem volt szokva az ilyesféle sérülésekhez, s a többiek sem ahhoz, hogy így lássák

őt. Normális esetben egyetlen egyszerű gyógyítóvarázs helyrehozta volna, de ezek többé nem voltak normális idők.

Bladen'Kerst megtorpant, és keményen az anyjára nézett, különös tekintettel a zúzódásokra. Ezek a külsérelmi nyomok egyrészt azt jelezték, hogy Baenre hatalma már nem akkora, mint kellene, s hogy ő is sebezhető. Másrészt az aggódó nagyasszony állandó szemöldökráncolásával párosulva dühöt fejeztek ki.

Bladen'Kerst bölcsen úgy döntött, hogy a düh erősebb, mint a nyilván időleges sebezhetőség, így hát leült a számára kijelölt székre. Drow-knál szokatlan, ám hímek rugdosására roppant alkalmas, kemény csizmájával sürgetően kopogni kezdett a padlón.

De senki sem figyelt oda rá. Mindenki Baenre Anya előre sejthető, veszedelmes pillantását követte Quenthel irányába.

– Ez most nem a személyes becsvágy ideje – jelentette ki Baenre higgadt komolysággal.

Quenthel szeme tágra nyílt, mintha meglepődött volna.

– Erre figyelmeztetek – hangsúlyozta a nagyasszony, akit egy pillanatig sem tévesztett meg az ártatlan tekintet.

– Mint ahogy én is! – szólt közbe gyorsan és határozottan Triel. Általában nem merte volna félbeszakítani az anyját, de úgy vélte, hogy most egyszer s mindenkorra le kell rendezni ezt a dolgot, s az anyja értékelni fogja segítségét. – Lloth kegye védelmezett egészen idáig. Lloth azonban most elfordult tőlünk, olyan okok miatt, amelyeket nem érthetünk. Sebezhető lettél, húgocskám, sebezhetőbb, mint bármelyikünk.

Quenthel kihúzta magát ültében, sőt még egy mosolyt is ki tudott préselni. – És ha Lloth visszatér? Hisz mindnyájan tudjuk, hogy vissza fog térni... – sziszegte. – És vajon mi fordította el őt tőlünk? – Amikor ezt mondta, az anyjára pillantott: ilyen merészségre senki más nem vetemedett volna.

– Nem az, amire te gondolsz! – csattant fel Triel. Számított rá, hogy Quenthel Baenre Anya nyakába akarja majd varrni a felelősséget. A nagyasszony elmozdítása csak

kedvezett volna a becsvágyó Quenthelnek, és valóban helyreállította volna valamelyest Házuk hanyatló tekintélyét. Valójában maga Triel is gondolt erre a lehetőségre, de aztán elvetette, mert úgy vélte, hogy Baenre Anya legutóbbi kudarcainak nincs köze a körülöttük zajló furcsaságokhoz. – Lloth minden Házat elhagyott.

– Ez már túlmutat Lloth-on – tette hozzá célzatosan Gromph, akinek mágiája köztudottan nem eredt semmiféle istenségtől.

– Elég – nézett végig gyermekein Baenre Anya. – Nem tudhatjuk, mi idézte elő az eseményeket. Inkább azon kell gondolkodnunk, hogy ezek miképpen hatnak a mi helyzetünkre.

– A város *pera'denért* akar – vélte Quenthel: a szó bűnbakot jelentett. Rezzenetlen, átható tekintete azonnal elárulta az anyjának, hogy kire gondol.

– Ostoba! – reccsent rá Baenre. – Gondolod, hogy megállnának az én szívemnél?

Ez a kíméletlen kijelentés már valóban készületlenül érte Quenthelt.

– A kisebb Házak számára soha nem volt, s nem is lesz ennél jobb alkalom arra, hogy ellenünk törjenek – folytatta Baenre, immár mindenkinek. – Ha meg akartok dönteni, megtehetitek, de tudnotok kell, hogy ez semmit sem változtat az ellenünk készülő lázadáson – tárta szét tehetetlenül a karját. – Sőt, csak segítenétek vele az ellenségeinknek. Én vagyok a kapcsolatotok a Bregan D'aerthével, és tudom, hogy ellenségeink is megkörnyékezték Jarlaxle-t. Ezenkívül én vagyok Baenre! Nem Triel, nem is Quenthel. Nélkülem mindnyájan káoszba süllyednétek, s harcolnátok a hatalomért, magatok mellé állítva a háziórség egy-egy töredékét. És hol lestek akkor, amikor K'yorl Oblodra eljön?

Ez igencsak kijózanító gondolat volt. Baenre Anya mindnyájuknak megüzente, hogy az Oblodrák nem veszítették el erejüket, s mind tudták, mennyire gyűlöli őket a harmadik

Ház.

– Ez most nem a személyes becsvágy ideje – ismételte meg Baenre Anya. – Most össze kell tartanunk, és megőrizni pozíciónkat.

Az általános bólogatás őszinte volt, ezt Baenre tudta, habár Quenthel nem bólintott. – Reménykedj, hogy Lloth előbb tér vissza hozzád, mint hozzám – szólt merészen Quenthel, egyenesen Trielnek címezve szavait.

Triel nem ijedt meg túlságosan. – Te pedig reménykedj, hogy Lloth visszatér egyáltalán – felelte nyugodtan. – Különben leszakítom a fejed, és Gromph-fal felrakatom a Narbondel tetejére, hogy világítson a szemed délben.

Quenthel már válaszolni akart, de Gromph megelőzte.

– Örömmel, kedves nővérem – mondta Trielnek. Nem különösebben kedvelték egymást Triellel, de míg Triel felé legalább vegyes érzelmekkel viseltetett, addig Quenthelt és becsvágyát kimondottan gyűlölte. Ha a Baenre Ház elbukik, vele bukik Gromph is.

A két legidősebb Baenre-testvér között sejthető szövetség csodákat művelt a fennhéjázó húggal: Quenthel a megbeszélés további részében egy szót sem mert szólni.

– Most már beszélhetünk végre K'yorlról, a mindnyájunkat fenyegető veszedelemről? – tette föl a kérdést Baenre. Amikor senki sem ellenkezett (s jól is tette, mert Baenrének bizonyosan véget ért volna a türelme, s ott helyben megölte volna az illetőt), a nagyasszony belekezdett a Ház védelmének kérdésébe. Elmondta, hogy Jarlaxle-ban és csapatában még mindig meg lehet bízni, de felhívta a figyelmet arra, hogy a zsoldos könnyen átállhat, ha a Baenre Ház helyzete rosszra fordul. Triel biztosította őket az Akadémia hűségéről, s Berg'inyon is arról számolt be, hogy a háziőrség készen áll.

Az ígéretes hírek és a Baenre-őrség jól megérdemelt hírneve ellenére a beszélgetés végül a pszionikus Oblodra család elleni egyetlen lehetséges védekezési mód felé kanyarodott.

Berg'inyon hozta ezt szóba elsőként, aki részt vett a Gandalug

elleni harcban.

– És mi van Methillel? – kérdezte. – Meg a száznyi illithiddel, akiket képvisel? Ha ők mellénk állnak, az Oblodra Ház fenyegetése már nem is olyan komoly.

A többiek bólogatva egyetértettek ezzel az értékeléssel, de Baenre Anya tudta, hogy az agyszívókra, mint szövetségesekre, nem lehet számítani. – Methil mellettünk marad, mert a népe tudja, hogy mi vagyunk a biztonságuk kulcsa. Az illithidek századannyian sincsenek, mint Menzoberranzan drow-jai. Ez a hűségük alapja. Ha Methil arra a következtetésre jut, hogy az Oblodra Ház erősebb, nem fog mellénk állni -kacagott fel Baenre ironikusan.

– A többi illithid akár máris K'yorl mellé állhat – vélekedett. – Hisz az a nő elmebeli képességeiben hasonló hozzájuk. Talán jól meg is értik egymást.

– Beszélhetünk ennyire nyíltan? – kérdezte Sos'Umptu. Aggódva nézett körül, s a többiek látták, hogy attól fél, Methil láthatatlanul talán most is köztük van, s hallja minden szavukat, gondolatukat.

– Nem számít – felelte nyugodtan Baenre Anya. – Methil máris ismeri a félelmeimet. Egy illithid elől nem lehet elrejtőzni.

– Akkor mit tegyünk? – kérdezte Triel.

– Össze kell szednünk az erőinket – felelte elszántan Baenre. – Nem szabad félelmet és gyengeséget mutatnunk. És nem szabad semmi olyat tennünk, amivel még jobban eltávolítanánk magunktól Lloth-t. – Ezt a mondatot riválisaihoz, Trielhez és Quenthelhez intézte, de főleg Trielhez, aki nagyon is késznek tűnt arra, hogy a Lloth-mentes időkben megszabaduljon kellemetlen hűgától.

– Meg kell mutatnunk az illithideknek, hogy mi maradunk hatalmon Menzoberranzanban – folytatta Baenre. – Ha biztosak lehetnek ebben, akkor mellénk állnak, mert nem fogják akarni, hogy meggyengítsen minket az Oblodrák előrenyomulása.

– Megyek a Sorcere-be – szólt Gromph, a főmágus.
– Én pedig az Arach-Tinilithbe – tette hozzá elszántan Triel.
– Nincsenek illúzióim a vetélytársaim közötti barátságról – folytatta Gromph. – De néhány ígéret a dolgok rendeződése utánra majd segíthet a szövetségesek felkutatásában.

– A diákoknak nem lehet kapcsolata az iskolán kívüli világgal – vetette közbe Triel. – Persze nagy általánosságban ismerik a problémákat, de mit sem tudnak a Baenre Ház elleni fenyegetésről. Tudatlanságukban hűségesek maradnak.

Baenre Anya rábólintott. – Te pedig találkozni fogsz az általunk alapított kisebb Házakkal – mondta Quenthelnek, s ez igen fontos feladat volt. A Baenre Ház erejének jelentős része abban a tucatnyi kisebb Házban rejlett, amelyek élére korábbi Baenre-nemesek kerültek. Lloth nyilvánvalóan kegyeltje, Quenthel volt a legalkalmasabb a tárgyalások lebonyolítására.

Quenthel arckifejezése jelezte, hogy meg van győzve – habár kétségkívül inkább Trielék fenyegetései hatottak rá, mint a kis alamizsna, amit az imént odavetettek neki.

A legfontosabb a rivalizálás elfojtása, azt Baenre jól tudta: mind Trielnek, mind Quenthelnek meg kell adni a fontosság érzését. Ilyen szempontból az összejövétel sikeres volt, és a Baenre Ház teljes csapata egyetlen védelmi erővé szerveződött.

Baenre mosolya azonban halovány maradt. Tudta, mire képes Methil, és gyanította, hogy K'yori sem lehet sokkal gyengébb nála. Az egész Baenre Ház készen fog állni, de vajon a Lloth-adta papi mágia és Gromph varázslóhatalma nélkül mit fog érni mindez?

Bruenor fogadóterme mellett, Mithril Csarnok felső szintjén volt egy kis szoba, amit Bruenor a párdücfigurán dolgozó mesterek rendelkezésére bocsátott. Bent volt egy kis üllő, számos finom szerszám, valamint különféle főzeteket és

folyadékokat tartalmazó üvegcsé és palack.

Drizzt örült, amikor hívták. Mindennap vagy tucatszor eljött ide, hívás nélkül is, s mindannyiszor fejüket csóváló törpéket látott a továbbra is törött szobor fölé görnyedni.

A várakozás volt a legrosszabb.

Most azonban üzentek érte. Tudta, hogy a küldönc Ezüstholdból érkezett: remélte, hogy Alustriel jutott valamire.

Bruenor a fogadóterem nyitott ajtajából figyelte a drow érkezését. A vörös szakállú törpe bólogatott, s félrebillentett fejjel nézte, ahogy a drow kopogtatás nélkül belép a műhelybe.

Drizztet a legkülönösebb látvány fogadta, aminek valaha is tanúja volt. A kettétört – még mindig két darabban lévő – szobrocska egy kicsiny, kerek asztalon hevert. Regis állt mellette, s mozsártörőben valami fekete anyagot döngölt szorgalmasan.

Drizzttel szemben, az asztal túloldalán egy alacsony, tömzsi törpe állt: Buster Bracer, a jó nevű páncélnovász, aki Drizzt láncingét is készítette, még a Jeges Szelek Völgyében. A drow most nem merte üdvözölni a mestert, mert félt, hogy megzavarja szemmel látható összpontosításában. Buster szétterpesztett lábbal állt, s időnként zajosan beszívta a levegőt, aztán tökéletesen mozdulatlanul megmerevedett, mert a kezében a legfinomabb párnázott gyolcsba burkolva... szemgolyókat tartott.

Drizztnek fogalma sem volt, mi történik, amíg egy hang, egy ismerős, bugyborékoló hang fel nem rezzentette csodálkozásából.

– Üdvözltem, ó Éjfélbőrű! – örvendezett a test nélküli varázsló.

– Harkle Harpell? – hüledezett Drizzt.

– Ki is lehetne más? – szólt fanyarul Regis.

Drizzt nem erőltette tovább a dolgot. – Mi ez az egész? – kérdezte, s tünetően a félszerzetre nézett, mert tudta, hogy Harkle-tól hiába várna értelmes vagy kibogozható választ.

Regis kissé megemelte a mozsarat. – Valami ezüstholdi por

– magyarázta reménykedve. – Harkle ellenőrizte a keverését.

– Bizony, rajta tartottam a szemem – ékelődött a mágus.

Drizzt képtelen volt mosolyogni, amíg a szobrocsonka feje külön hevert a testtől.

Regis kuncogott, de inkább gúnnnyal, mint derüsen. – Már készen van. De azt akartam, hogy te próbáld ki.

– A drow ujjak oly ügyesek! – kottyantotta közbe Harkle.

– Hol vagy? – kérdezte Drizzt. A különös, feszült helyzet türelmetlenné és idegessé tette.

Harkle pislantott: szemhéjak lendültek elő a semmiből. – Nesmében – felelte. – Hamarosan elhaladunk a Trollmocsár északi része mellett.

– Hogy aztán Mithril Csarnokban majd csatlakozz a szemeidhez – felelte Drizzt.

– Már alig várom – szölt Harkle, de rajta kívül senki más nem nevetett.

– Ha még sokáig csinálja ezt, bedobom a kemencébe azokat a nyavalyás szemeit – morogta Buster Bracer.

Regis az asztalra helyezte a mozsarat, s előszedett egy kis fémesszöket. – Nem lesz szükséged sok anyagra – adta át a finom kis szerszámot Drizztnek. – És Harkle arra is figyelmeztetett, hogy csak az összeillesztendő részek külsejére kerüljön.

– Ez csak afféle ragasztó – tette hozzá a mágus hangja. – A szobrocsonka saját mágiája lesz az az erő, amely valójában összeforrasztja a részeket. A keveréket néhány nap múlva le kell kaparni. Ha a terv szerint működik, akkor a szobor... -itt elhallgatott: kereste a megfelelő szót. – ...meggyógyul – fejezte be végül.

– Már ha működik – felelte a drow. Egy darabig forgatta, méregette a kezében a finom kis eszközt, hogy tökéletesen megszokja és érezze a fogását.

– Működni fog – nyugtatta Regis.

Drizzt mélyet lélegzett, s kézbe vette a párdúcfejet. Belepillantott az ónix-szemekbe, amelyek olyannyira

hasonlítottak Guenhwyvar igazi, mindentudó szemeire. A gyermekét ápoló szülő gondosságával helyezte a fejet a testre, s aprólékos pontossággal elkezdte a ragasztót az illesztés szélére kenni...

Két óra telt el, mire Regisszel együtt elhagyták a műhelyt, s átmentek a fogadóterembe, ahol Bruenor még mindig Alustriel úrnő követével s más törpékkel tárgyalt.

Bruenor nem tűnt túl jókedvűnek, de mintha egy kicsit derüsebb lett volna, mint bármikor a különös idők beállta óta.

– Ez nem a drow-k trükkje – mondotta a törpekirály, amikor Drizzték beléptek. – Vagy ha igen, akkor erősebbek, mint gondoltuk. Alustriel szerint az egész világon ez a helyzet.

– Alustriel úrnő – helyesbített a követ: egy takaros külsejű, könnyű fehér köntösbe öltözött, gondosan rövidre nyírt szakállú törpe.

– Üdvözöllek, Fredegar – szólta Drizzt, amikor felismerte Fredegar Rockcrushert, más néven Fretet, Alustriel úrnő kedvenc dalnokát és tanácsadóját. – Látom, végre alkalmad van látni Mithril Csarnok csodáit.

– Bárcsak jobb idők járnának – felelte Fret sötéten. – Hogy van Catti-brie?

– Jól – felelte Drizzt. Elmosolyodott, amikor a lányra gondolt, aki visszament Settlestone-ba, hogy üzeneteket vigyen Bruenortól.

– Ez nem a drow-k trükkje – ismételte Bruenor, ezúttal hangsúlyosabban, világossá téve, hogy ez itt most nem az ilyesféle könnyed csevegés helye és ideje.

Drizzt bólintott – ő mindvégig bizonygatta Bruenornak, hogy a népének ebben a dologban nincs szerepe. – Bármilyen történet, használhatatlanná tette Regis rubintját – szólta a drow. Főlemelte a követ a fűszerzet nyakáról. – Most csak egy közönséges, bár tagadhatatlanul csodálatos ékkő. Ez az ismeretlen erő hatott Guenhwyvarra, s elérte a Harpelleket is. Semmiféle drow mágia nem ilyen erős. Ha így lenne, már rég meghódították volna az egész felszínt.

– És ha valami újdonság? – kérdezte Bruenor.

– A hatás már Jó ideje érződik – szólt közbe Fret. – Habár a mágia csak az utolsó néhány hétben lett ilyen kiszámíthatatlan és veszedelmes.

Bruenor, akit sosem érdekelt különösebben a mágia, jól hallhatóan szorityintott.

– De hisz akkor ez jó dolog! – vélekedett. – Az átkozott drow-knak nagyobb szüksége van a mágiára, mint nekünk, vagy a Settlestone-belieknek. Én azt mondom, vesszen csak a mágia, és Jöjjenek a drow-k magukban!

Thibbledorf Pwent kis híján kiugrott a bőréből erre a gondolatra. Odaszökkent Bruenor elé, s mocskos, büdös mancsával kedélyesen hátbacsapta a fehér köntösű Fretet. Kevés dolog hatott csillapítólag egy izgatott harci tombolóra, de Fret rémült, majd dühödt pillantása pontosan ezt a hatást érte el: Pwent teljesen megdöbbszent.

– Mi van? – kérdezte a harci tomboló.

– Ha még egyszer hozzám érsz, betöröm a fejed – Fret, aki feleakkora sem volt, mint a nagydarab Pwent, mindezt teljesen magabiztosan jelentette ki, s Pwent valamilyen rejtélyes oknál fogva el is hitte neki: elhátrált egy lépést.

Drizzt, aki meglehetősen jól ismerte a takaros, rendszerető Fretet ezüstholdi látogatásaiból, Jól tudta, hogy Fret tíz másodpercig sem tudná tartani magát Pwent ellen – kivéve, ha a tisztaságról van szó. Abban az esetben, ha Pwent babrálni mert volna Fret makulátlan öltözkéivel, Drizzt minden pénzét habozás nélkül feltette volna Fretre.

De ez a kérdés komolyan fel sem merült, mert Pwent, bármilyen hirtelen természetű volt is, nem cselekedett volna Bruenor akarata ellenére, s a törpekirály nyilvánvalóan nem akart konfliktust egy követtel, főleg nem a baráti Ezüsthold követével. Így hát az egész terem nevetett egy jót, és kicsit mindenki megkönnyebbült attól a gondolattól, hogy a különös események nem állnak kapcsolatban a rejtélyes sötét elfekkel.

Kivéve Drizzt Do'Urdent. Drizzt nem tudott megnyugodni,

amíg a szobrocska nincs rendben, s amíg Guenhwyvar nem
térhet vissza az Asztrális Síkra.

10. fejezet

A Harmadik Ház

Ha nem a mindig mások előtt gondolkodó Jarlaxle lett volna, nem számított volna erre a látogatásra. Az a könnyedség azonban, amellyel K'yorl Odran behatolt a táborába, kicselezte az őrseget, és egyenesen bejött a magánlakosztálya falán keresztül, némileg idegessé tette. Láta a nagyasszony szellemforma alakját belépni, s csak komoly erőfeszítéssel tudta megőrizni hidegvérét, ahogy K'yorl egyre anyagszerűbbé és fenyegetőbbé vált.

– Már napokkal ezelőtt vártalak – szolt nyugodtan Jarlaxle.

– Így kell üdvözölni egy nagyasszonyt? – kérdezte K'yorl.

Jarlaxle kis híján elnevette magát, de aztán kiértékelte

K'yorl viselkedését. Úgy látta, hogy a nő túlságosan nyugodt, túlságosan büntetésre, sőt, ölésre kész. K'yorl nem értette a Bregan D'aerthe értékét, s ez a tény némileg hátrányos helyzetbe hozta Jarlaxle-t, a blöff és az intrika mesterét.

Felállt kényelmes karosszékéből, előlépett az asztal mögül, s mélyen meghajolt, levéve fejéről széles, tollas kalapját. –

Üdvözetem, K'yorl Odrán, az Oblodra Ház, Menzoberranzan Harmadik Házának nagyasszonya. Szerény személyemet még sosem érte ekkora megtiszteltetés, hogy...

– Elég – fröcsögte K'yorl, mire Jarlaxle kiegyenesedett, s visszatette a kalapját. Egy pillanatra sem vette le a szemét a nőről, s nem is pislantott, miközben visszament a székéhez, hogy újra elhelyezkedjék benne. Csizmás lábait jól hallható koppanással vetette az asztalra.

Ekkor érezte meg az elméjébe történő behatolást, gondolatainak igen nyugtalanító letapogatását. Magába fojtotta átkait a hagyományos mágia leromlásával kapcsolatban – bűvös szemkötésének meg kellett volna őt védenie mindenféle elmeszondázástól –, és inkább az esztét vette elő. Koncentrálni kezdett K'yorlra, elképzelte őt ruha nélkül, s olyan arcátlan gondolatokkal töltötte meg az agyát, hogy a nagyasszony komoly tevékenységének kellős közepén teljesen kijött a

sodrából.

– Le kéne nyúzatnom a bőrödet ezekért a gondolatokért -
szólt K'yorl.

– Ezekért a gondolatokért? – kérdezte Jarlaxle, mintha meg
lenne sértve. – Csak nem néztél bele az agyamba, K'yorl
Anya? Habár hím vagyok, az ilyesféle próbálkozásokat nem
nézik jó szemmel. Lloth nem örülne, ha látná.

– A pokolba Lloth-tal – mordult fel K'yorl, s Jarlaxle teljesen
elképedt ezen a kendőzetlen, brutális nyíltságon. Persze
mindenki tudta, hogy az Oblodra Ház nem éppen a
legvallásosabb a drow házak közül, de eddig legalább az
ájtatosság látszatát megőrizték.

K'yorl a halántékához nyúlt. – Ha Lloth méltó volna a
dicséretemre, akkor felismerné a hatalom igazságát – szólt a
nagyasszony. – Az elme az, amely elválaszt minket az alsóbb-
rendűektől. Az elmének kell meghatároznia a rendet.

Jarlaxle nem felelt. Nem volt kedve vitába szállni ilyen
veszedelmes és kiszámíthatatlan ellenféllel.

K'yorl nem folytatta az okfejtést, csak legyintett egyet.
Jarlaxle látta, hogy csalódott, s az ő esetében ez komoly
veszélyt jelentett.

– Ez a dolog már túlmutat a Pókkirálynőn – Jelentette ki
K'yorl. – És én is túl vagyok már Lloth-on. Ma pedig
elkezdődik.

Jarlaxle hagyta, hogy némi meglepetés üljön ki az arcára.

– Számítottál rá – szólt vádlón a nagyasszony.

Ez igaz volt – Jarlaxle már régóta gondolkodott azon, miért
várnak ilyen soká az Oblodrák, amikor a többi Ház ennyire
sebezhető –, de a világért sem vallotta volna be.

– Hol áll a Bregan D'aerthe? – kérdezte kertelés nélkül
K'yorl. Jarlaxle-nak megvolt az az érzése, hogy a válasznak
őszintének kell lennie, különben a nagyasszony fogja
megmondani neki, hogy hol áll. – A győztesek mellett – felelte
titokzatosan, ám nyugodtan.

K'yorl elismerően elmosolyodott ezen a ravaszságon. – Én

leszek a győztes – jelentette ki. – Hamar le fog zajlani a dolog, még a mai napon, s csak kevés drow pusztul el.

Jarlaxle ebben igencsak kételkedett. Az Oblodra Ház sosem törődött sokat az életekkel, sem a drow életekkel, sem másokéval. Főként azért volt olyan kis létszámú a harmadik Ház, mert a vad klántagok éppolyan sokszor öltek is, mint

ahányszor nemzettek. Köztudott volt, hogy van egy magas tétekkal üzőtt játékuk, a *Khaless* – ami ironikus módon épp azt jelentette drow nyelven, hogy “bizalom”. Sötétség-gömböt és mágikus csendet függesztettek a Karom-szurdok néven ismert hasadék legmélyebb pontja fölé. A játékban résztvevők föllebegtek a gömbbe, ahol se nem láttak, se nem hallottak semmit, s elkezdődött ez az egyszerű, pusztán bátorságot igénylő játék.

Az volt a vesztes, aki először jött ki a gömbből, hogy biztos helyre szálljon le, tehát a cél az volt, hogy mindenki minél hosszabb ideig, a lebegővarázs legvégéig maradjon a gömbben.

Az esetek zömében a makacs versenyzők túl sokáig vártak, s a vesztükbe zuhantak.

És most épp a könyörtelen és végtelenségig gonosz K'yorl próbálta bizonygatni Jarlaxle-nak, hogy a veszteségek minimálisak lesznek. *Kinek a mércéje szerint?*, tűnődött el Jarlaxle, s arra gondolt, hogy ha K'yorlon múlik, akkor a fél város kihal a nap végére.

Jarlaxle rádöbrent, hogy nem sok mindent tehet ez ellen. Ő és a Bregan D'aerthe éppúgy függött a mágiától, mint minden más sötét elf tábor, s ennek hiányában még K'yorlt sem tudta távol tartani a szobájától – a gondolatairól már nem is beszélve!

– A mai napon – ismételte K'yorl sötéten. – És ha vége lesz, hívatlak, s te jönni fogsz.

Jarlaxle nem bólintott, nem is válaszolt. Nem volt rá szükség. Újra érezte a mentális behatolást, és tudta, hogy K'yorl megértette a gondolatait. Gyűlölte a nagyasszonyt,

gyűlölte, amire K'yorl készült, de Jarlaxle mindig is gyakorlatias szellem volt, és ha a dolgok tényleg úgy alakulnak, ahogy K'yorl mondja, akkor valóban engedelmeskedni fog a hívásnak.

A nő elmosolyodott, aztán elhalványult, majd szellem módjára egyszerűen átsétált Jarlaxle szobájának kőfalán.

A zsoldos hátradőlt ültében, s idegesen egymásnak támasztotta ujjait. Soha nem érezte még magát ilyen védtelennek, ilyen tehetetlennek. Természetesen üzenhetne Baenre Anyának, de mi végre? Még a büszke és hatalmas Baenre Ház sem tehet semmit K'yorl ellen, akinek működik a mágiája, míg az övék nem. Baenre Anya valószínűleg hamarosan halott, és akkor hova rejtőzne ő, Jarlaxle?

Habár úgysem fog elrejtőzni. Menni fog, ha K'yorl hívja.

Jarlaxle megértette, miért látogatta meg K'yorl, s miért volt szüksége még órá is, amikor amúgy is minden a javára szól. Jarlaxle és bandája volt az egyetlen csoport Menzoberranzanban, amelyik valódi külső kapcsolatokkal rendelkezett a városon kívül, és ez meghatározó tényező bárki számára, aki az első nagyasszony pozíciójára pályázik – nem mintha Baenre Anyán kívül bárkinek is esélye lett volna erre az elmúlt majd ezer évben.

Jarlaxle idegesen tornáztatta az ujjait. Talán tényleg ideje a változtatásnak, gondolta. Gyorsan elhessegette ezt a gondolatot, mert még ha igaza is van, ez a változás semmiképpen sem lesz jobb. K'yorl viszont szemlátomást úgy véli, hogy a hagyományos mágia hanyatlása ideiglenes helyzet, különben nem szervezte volna be a Bregan D'aerthét.

Jarlaxle-nek hinnie, remélnie kellett, hogy a nőnek igaza van, főleg, ha a puccs sikerül (s a zsoldosnak semmi oka sem volt rá, hogy az ellenkezőjét gondolja). Tudta, hogy nem maradhat sokáig életben, ha K'yorl Első Nagyasszony -akit mindenek fölött gyűlölt – tetszése szerint olvas a gondolataiban.

Túl szép volt: a megtestesült drow tökéletességet látta benne, aki csak ránézett. Pusztán és egyedül ez a lélegzetelállító szépség volt az, ami visszafogta a Baenre-örség gyilkos lándzsáit és nyílpuskáit, s ezért kérte meg a nőt Berg'inyon Baenre egyetlen pillantás után arra, hogy jöjjön be a telepre.

A varázskerítés nem működött többé, hagyományos kapuk pedig nem voltak a Baenre-háztartáson belül. A pókhálókerítésen elvileg résnek kellett volna nyílnia a látogató számára, most azonban Berg'inyonnak meg kellett kérnie a szépséget arra, hogy másszon át.

A nő egyetlen szót sem szólt, hanem egyszerűen odament a kerítéshez. A szálak kikunkorodtak, s tágas rést nyitottak a látogató előtt – annak az istennőnek az avatárja előtt, aki valaha létrehozta a kerítést.

Berg'inyon mutatta az utat, bár pontosan tudta, hogy nincs szükség útmutatásra. Tudta, hogy az avatár a kápolnába akar menni – hát persze hogy oda! –, ezért utasította a katonákat, hogy keressék meg a nagyasszonyt.

Sos'Umptu a kápolna ajtajában várta őket, birodalma bejáratánál. Egy pillanatig tiltakozni akart, de csak egy pillanatig.

Berg'inyon még sosem látta hivatásának élő hűgát ilyen zavartnak. A papnő térdre rogyott.

A gyönyörű drow egyetlen szó nélkül ment el mellette. Egyszer csak hirtelen visszafordult – Sos'Umptunak elállt a lélegzete – és szúrósan Berg'inyonra pillantott, aztán ment tovább.

– Te csak egy hím vagy – suttogetta magyarázatképpen Sos'Umptu. – Távozz erről a szent helyről.

Berg'inyon túlságosan döbbsen volt ahhoz, hogy válaszoljon vagy tisztázza érzéseit. Még meg sem fordult, csak esetlenül meghajolt néhányszor, s hátrálva lépett ki az udvarra.

Bladen'Kerst és Quenthel odakint várták, de az elterjedt szóbeszédnek nyomán összeverődött sokadalmat a nővérek már

szétoszlatták.

– Menj vissza a helyedre – vicsorogta Bladen'Kerst Berg'inyonnak. – Nem történt semmi! – Ez nem annyira kijelentés volt, mint inkább parancs.

– Semmi sem történt – visszhangozta Berg'inyon, és ez lett a nap jelszava, méghozzá – ahogy Berg'inyon hamarosan megértette – nagyon is bölcsen. Hisz ez Lloth maga volt, vagy valamely közeli szolgája. A szíve mélyén tudta ezt.

Tudta, és a katonák is suttogták, de ellenségeik nem szerezhettek róla tudomást.

Berg'inyon átboladozott az udvaron, s terjesztette a parancsot, a jelszót: “Semmi *sem* történt.” Elfoglalta őrhelyét, ahonnan rálátott a kápolnára, és meglepetten észlelte, hogy törekvő nővérei nem mernek belépni, hanem csak idegesen járkálnak a bejárat előtt.

Sos'Umptu is hamarosan kijött. Nyíltan egyetlen szót sem váltottak – Berg'inyon egyetlen árulkodó kézmozdulatot sem vett észre –, majd megérkezett Baenre Anya. Elment a lányai mellett és besietett a kápolnába. Odakint újult erővel folytatódott a fel-alá járkálás.

Baenre Anya számára mindez az imái meghallgatását és ugyanakkor legvadabb rémálmai valóra válását jelentette egyszerre. Azonnal tudta, ki és mi ül előtte a központi emelvényen. Tudta, és el is hitte.

– Ha én bántottalak meg, akkor felajánlom az életem... - kezdte alázatosan, térdre ereszkedve.

– *Wael* – vágott közbe az avatár. A szó drow nyelven ostobát jelentett, s Baenre Anya szégyenkezve takarta el az arcát.

– *Usstarisargh wael!* – folytatta a gyönyörű teremtés, önhitt ostobának nevezve Baenrét. A nagyasszony reszketett, s egy pillanatig azt hitte, hogy legsötétebb félelmeinél is mélyebbre süllyedt, s hogy istennője csak azért jött, hogy a szégyennel halálba kergesse. A nagyasszony elképzelte, ahogy megkínzott testét a bukott vezér jelképeként végighurcolják

Menzoberranzan kanyargó utcáin.

De hirtelen rádöbbsent, hogy ez a csodás lény éppen ezektől a gondolatoktól intette óva. Felpillantott.

-Ne tulajdoníts ekkora fontosságot magadnak – szolt nyugodtan az avatár.

Baenre Anya engedélyezett magának egy megkönnyebbült sóhajt. Tehát a mágia és ima hatástalansága mind rajta és a halandó birodalmakon kívül esik.

– K'yorl tévedett – folytatta az avatár, emlékeztetve Baenrét arra, hogy ezek a nagyszabású események ugyan fölötte állnak, de a következményeik nem.

– Azt merészelte hinni, hogy győzhet a te kegyed nélkül – mondta Baenre, s meglepetten látta, hogy az avatár a homlokát ráncolja.

– Egyetlen gondolattal elpusztíthatna téged.

Baenre Anya megborzongott, s ismét lehajtotta a fejét.

– De hibázott az óvatosság terén – folytatta az avatár. – Halogatta a támadást, és most, amikor végre eldöntötte, hogy tényleg nála az előny, hagyta, hogy egy személyes dolog még tovább késleltesse a csapást

– Akkor hát az erők visszatértek – hebegte Baenre. – És te is visszatértél.

– *Wael!* – rikoltotta az avatár. – Hát azt hitted, hogy nem térek vissza? – Baenre hasra vetette magát a padlón.

– A Zűrzarvar Kora véget fog érni – csillapodott le kissé az avatár. – És tudni fogod, mit kell tenned, ha minden úgy lesz, ahogy lennie kell.

Baenre felpillantott, s látta, hogy az avatár összehúzott szemmel mered rá. – Hát ilyen gyengének hiszel? – kérdezte a gyönyörűséges drow.

Rémült kifejezés suhant át Baenre arcán, s a nagyasszony zsidbadtan rázni kezdte a fejét: ő soha nem vesztette el a hitét.

Ismét hasra vetette magát, s csak akkor hagyta abba az imádkozást, amikor valami kemény tárgy koppant a feje mellett a padlón. Amikor felpillantott, egy sárga kéndarabot

pillantott meg.

– Csak egy rövid ideig kell visszatartanod K'yorlt – magyarázta az avatár. – Csatlakozz a többi nagyasszonyhoz és leányaidhoz a tárgyalóteremben. Fojtsd el a lángokat, s hagyd, hogy azok, akiket számodra toboroztam, melléd álljanak. Együtt megtaníjuk K'yorlt a hatalom igazságára!

Baenre arcán széles mosoly ragyogott fel, amikor megértette, hogy nem esett ki Lloth kegyeiből, s hogy istennője kulcsszerepet szán neki ebben a válságos órában. Az a tény, hogy Lloth majdhogynem beismerte tehetetlenségét, most nem számított. A Pókkirálynő vissza fog térni, s akkor Baenre ismét sütkérezhet majd fényes tekintetében.

Mire Baenre összeszedte a bátorságát, hogy felálljon, a csodálatos drow már kiment a kápolnából. Akadálytalanul haladt át a telepen, kiment a kerítésen, ahogy bejött, s beleveszett a város árnyaiba.

Amint hírért vette a szörnyű szóbeszédnek, hogy az Oblodra Ház különös pszionikus képességeit nem érintette komolyabban az, ami a többi mágiát megrontja, Ghenni'tiroth Tlabbar, a Faen Tlabbar, a negyedik Ház nagyasszonya tudta, hogy rettentő bajban van. K'yorl Odrán mindenkinél jobban gyűlölte a magas, karcsú Ghenni'tirothot, s nem csinált titkot abból, hogy szerinte inkább az Oblodra Háznak kellene a rangsor harmadik helyét elfoglalnia.

A Faen Tlabbar nyolcszáz fős hadereje csaknem kétszerese volt az Oblodra erejének, s csak K'yorl meg a többiek ismeretlen képességei tartották vissza a Tlabbarokat.

Ghenni'tiroth végig a háza kápolnájában tartózkodott, egy viszonylag kis helyiségben, telepe központi cseppköépületének felső részén. Egy szál gyertya égett az oltáron, amely azonban a sötéthez szokott drow-knak valóságos fényözönt jelentett. A nyugati ablakon is szűrődött be némi világosság, ugyanis innen épp a vadul izzó

Narbondelre lehetett látni.

Ghenni'tiroth nemigen aggódott az óra-oszlop miatt: csak a zűrzavar egy újabb jelét látta benne. Lloth legfanatikusabb papnői közé tartozott, s több mint hat évszázadot vészelt át a Pókkirálynő feltétlen szolgájaként. Most azonban bajba került, és Lloth valamely érthetetlen okból nem jelent meg a hívására.

Állandóan emlékeztette magát, hogy ragaszkodnia kell hitéhez, miközben platinalapja: a híres Faen Tlabbar Egyesítő Lap fölé hajolva térdepelt. Az utolsó áldozat – egy jelentéktelen drow hím – szíve hevert a lapon, felajánlásképpen az istennőnek, aki nem volt hajlandó válaszolni a papnő kétségbeesett imáira.

Ghenni'tiroth hirtelen felegyenesedett, amikor a szív egyszer csak felemelkedett a véres lapról, s lebegni kezdett a levegőben.

– Az áldozat nem elegendő – szólt egy hang a háta mögül, egy hang, aminek megszólalásától a Zűrzavar Korának kezdete óta tartott.

Nem fordult hátra, hogy szembenézzen K'yorl Odrannal.

– Háború dúl a telepen. – Ezt Ghenni'tiroth inkább mondta, mint kérdezte.

K'yorl csak szortyintott. Kezének egyetlen intésével átrepítette a szobán a kivágott szívet.

Ghenni'tiroth dühösen megpördült. Szentségtörést akart kiáltani, de torkán akadt a szó. amikor egy másik szív indult el feléje a levegőben.

– Az áldozat nem volt elegendő – mondta K'yorl nyugodtan. – Használd inkább ezt a szívet, Fini'they szívet.

Ghenni'tiroth hátrahőkölt papnője nevének említésére, aki rangban utána következett a Házban. Ghenni'tiroth a saját lányaként fogadta be Fini'theyt. amikor annak családja -egy alacsonyabb rangú, jelentéktelen Ház – elpusztult egy rivális Ház támadásában. Fini'they Háza valóban jelentéktelen volt – Ghenni'tiroth még a nevére sem emlékezett – de Fini'they maga egyáltalán nem. Nagyhatalmú papnő volt, s a végsőkig

hűséges – sőt, szeretetteljes – fogadott anyjához.

Ghenni'tiroth még hátrébb lépett, amikor leánya szíve elsuhant mellette, s toccsanva a platinalapra esett.

– Imádkozz Loth-hoz – parancsolta K'yorl.

Ghenni'tiroth ezt tette. Talán K'yorl tévedett, gondolta. Talán Fini'they halála nem volt hiábavaló, s elegendő áldozatot jelent ahhoz, hogy Lloth visszatérjen.

Ghenni'tirothnak csak egy hosszú és eseménytelen pillanat elteltével jutott el a tudatáig K'yorl kacaja.

– Talán még ennél is nagyobb áldozatra van szükség – jegyezte meg alattomosan az Oblodra-nagyasszony.

Ghenni'tirothnak nem esett nehezére, hogy megértse a célzást.

Titokban, éppen csak mozgatva ujjait, Ghenni'tiroth előhúzta gyilkos, mérgezett törét pókhímzéses ruhája redői alól. Ez a tör már jó néhányszor kimentette hasonló helyzetekből.

Persze azokban a helyzetekben a mágia kiszámítható volt, s az ellenfelek korántsem voltak olyan veszedelmesek, mint K'yorl. Miközben Ghenni'tiroth farkasszemet nézett az Oblodrannal, hogy lekösse a figyelmét, amíg a kezét mozgatja, K'yorl olvasott a gondolataiban, és számított a támadásra.

Ghenni'tiroth elkiáltott egy parancsszót, és a tör mágiája beindult: a penge kirepült, egyenesen az ellenfél szíve felé.

A mágia működik!, örvendezett magában Ghenni'tiroth.

Öröme azonban hamar semmivé lett, amikor a tör ártalmatlanul hatolt át K'yorl Odran jelenésén, s a mögötte lévő falba fúródott.

– Remélem, hogy a méreg nem rongálja meg a szép faliszőnyeget -jegyezte meg az igazi K'yorl, képmásától balra állva.

Ghenni'tiroth megfordult, s acélos pillantást vetett az ingerkedő K'yorlra.

– Nem győzhetsz le, nem járhatsz túl az eszemen – jelentette ki K'yorl. – Még a gondolataidat sem tudod elrejtetni előlem. A háború, már véget ért, mielőtt elkezdődött volna.

Genni'tiroth sikítani akart, de éppúgy nem tudott kinyögni semmit, mint a platinán heverő szív.

– Hány gyilkosság kell még? – kérdezte K'yorl, alaposan meglepve Ghenni'tirothot. A Faen Tlabbar nagyasszonya gyanakvó, de kíváncsi pillantást vetett ellenfelére.

– Az én házam kicsi – folytatta K'yorl, s ez igaz is volt, ha nem számítják az ezernyi kobold szolgát, akik a Karom-szirt környéki alagutakban élnek, az Oblodra Ház alatt. – Szövetségesekre van szükségem, ha meg akarok szabadulni attól a roncs Baenrétől és a felfuvalkodott familiájától.

Ghenni'tiroth nem is volt tudatában saját reakciójának, amikor önkéntelenül is megnyalta a száját.

– Engem nem győzhetsz le – mondta magabiztosan K'yorl. – De a megadást talán elfogadom.

Ez a szó nemigen tetszett a harmadik Ház büszke nagyasszonyának.

– Vagy inkább nevezzük szövetségnek, ha úgy jobban tetszik – tette hozzá K'yorl a másik nagyasszony tekintetét látva. – Nem titok, hogy nem vagyok éppen a legjobb viszonyban a Pókkirálynővel.

Ghenni'tiroth hintázni kezdett a sarkán, s az elhangzottakon rágódott. Ha segít K'yorlnak – aki nem élvezi Lloth kegyét – legyőzni Baenrét, akkor mik lesznek ennek a következményei az ő Házára nézve, ha majd minden lenyugszik?

– Minden Baenre hibája – jegyezte meg K'yorl, hisz tudta, mit gondol Ghenni'tiroth. – Baenre az oka annak, hogy a Pókkirálynő elhagyott titeket. Egyetlen foglyot sem volt képes megőrizni, s még egy szertartást sem tudott rendben végigcsinálni.

Ezek a szavak igazul, fájdalmasan igazul csengtek Ghenni'tiroth fülének, aki sokkal inkább volt Baenre mellett, mint K'yorl pártján. Szerette volna tagadni ezeket a dolgokat, ez viszont az ő és a Háza halálát is jelentette volna, hisz K'yorl nyilvánvaló előnyben volt.

– Talán elfogadom a mega... – hallgatott el K'yorl, majd

gonoszul elnevette magát. – Talán egy szövetség mindkettőnknek előnyös lenne – helyesbített.

Ghenni'tiroth beharapta a száját: nem tudta, mit tegyen, de aztán egy pillantás Fini'they kivágott szívére meggyőzte őt. – Talán valóban az lenne.

K'yorl bölintott, s felvillantotta jellegzetes, alattomos mosolyát, ami annak a jele volt, hogy hazudik.

Ghenni'tiroth viszonzta a mosolyt – aztán eszébe jutott, kivel áll szemben, s erővel emlékeztette magát, hogy ez itt Menzoberranzan legelvetemültebb drow-ja.

– Talán nem – szólt K'yorl nyugodtan, s Ghenni'tirothot hirtelen valami ismeretlen erő lökte hátra: K'yorl akarátának láthatatlan, ám testileg is érzékelhető megnyilvánulása.

A Faen Tlabbar nagyasszonya megrándult, kicsavarodott, és hallotta egyik bordája reccsenését. Próbált kiáltani, próbált még egy utolsó, elkeseredett imát intézni Lloth-hoz, de szavai hörgésbe fulladtak, amikor egy láthatatlan kéz megszorította a torkát.

Ghenni'tiroth újra és újra összerándult, s újabb reccsenő hangok törtek elő a mellkasából. Hátrahanyatlott, s a földre zuhant volna, ha K'yorl akarata meg nem fogja karcsú testét.

– Sajnos, Fini'they nem volt elegendő ahhoz, hogy előhívja a tehetetlen Pókkirálynődet – ingerkedett K'yorl nyílt istentagadással.

Ghenni'tiroth szemei kigúvadtak, mintha ki akarnának esni üregükből. A háta ívben megfeszült, s gurgulázó hangok

törtek elő a torkából. A nyakához kapott, hogy megpróbálja lefejtetni magáról a láthatatlan kezét, de csak saját vérért fakasztotta ki.

Aztán egyetlen, utolsó reccsenés hallatszott, majd zajos roppanás, s Ghenni'tiroth feladta az ellenállást. A feszültség azonnal megszűnt a torkában, ha sok haszna nem is volt belőle. K'yorl láthatatlan keze belemarkolt a hajába és előrerántotta a fejét, hogy épp a különös dudorra lásson a mellkasán, a bal mellénél.

Ghenni'tiroth szeme tágra nyílt az iszonyattól, amikor a köntöse szétnyílt és a bőre felrepedt. A sebből vér ömlött, s Ghenni'tiroth ernyedten bukott a platinalapra.

Még látta a saját szíve utolsó dobbanását az áldozati tálcán.

– Talán ezt a hívást már meghallja Lloth – szólt K'yorl, de Ghenni'tiroth ezt már nem hallotta.

K'yorl a holttesthez lépett, s elvette az üvegcsét, amit a Faen Tlabbar ház minden nője magával hordott. A folyadék

– amely szenvedélyes szolgaságra készítette a drow hímeket

– erős varázsszer volt. A nagyasszony adagja volt talán a legerősebb, s K'yorl egy bizonyos zsoldosvezérnek szánta.

K'yorl a falhoz lépett, s felvette a tört.

Minden a győztesé...

Még egy utolsó pillantást vetett a halottra, aztán pszionikus képességei segítségével anyagtalanná vált, s szellemként hatolt át a falakon és az őrségen. Tökéletesen magabiztos volt, de ahogy Lloth avatárja is megmondta Baenrének, hibázott. A személyes bosszú vezette, s elsőként nem a legnagyobb ellenségre csapott le.

Miközben kisuhant a Faen Tlabbar telepéről, s leggyűlöltebb ellenségének halálán örvendezett, Baenre és Mez'Barris Armgo Anya, Triel és Gromph Baenre, illetve Menzoberranzan nagyasszonyai az ötödiktől a nyolcadikig mind együtt gyülekeztek egy kis teremben a Qu'ellarz'orl hátsó részében, azaz azon a hatalmas platón, ami a legfontosabb drow házak helye volt. A nyolc drow egy kis asztalt ült körül, amin egyetlen, pókforma tűztál pislákol. Mindnyájan elhozták legértékesebb éghető tárgyaikat, Baenre Anya pedig előszedte a kéndarabot, amit az avatártól kapott.

Egyikük sem beszélt róla, de mindnyájan tudták, hogy talán ez az egyetlen esélyük.

11. fejezet

Harsonák

Jarlaxle általában szeretett az ilyesfajta konfliktusok közepében lenni, s mindkét oldal taktikájának részét képezni. Most azonban csöppet sem volt kedvére való ez a helyzet. Nem szeretett K'yorl Odrannal trafikálni, barátként sem, de főként nem mint ellenség. A Baenre Ház fenyegetettsége is nyugtalansággal töltötte el. Egyszerűen túl sokat fektetett a Baenrékbe. Az óvatos zsoldosvezér általában nem számított semmire, arra azonban mindenképp, hogy a Baenre Ház legalább az ő élete végéig uralkodni fog Menzoberranzanban, ahogy a születése óta és az előtt is uralkodott.

Nem mintha Jarlaxle bármiféle különleges érzelmekkel viseltetett volna a város első Háza iránt. Egyszerűen arról volt szó, hogy Baenre egy biztos pontot jelentett neki, valamiféle állandóságot Menzoberranzan állandóan váltakozó hatalmi harcaiban.

Azt hitte, hogy ez örökké fog tartani, de miután beszélt K'yorllal – akit úgy gyűlölt –, már nem volt ebben olyan biztos.

K'yorl maga mellé akarta állítani őt, nyilván azért, hogy a Bregan D'aerthe kapcsolattartóként szolgáljon számára a külvilág felé. Persze Jarlaxle képes lett volna erre, de a maga öntörvényű életével nem sokáig maradhatott K'yorl kegyeiben. A nagyszorong egy idő után kiolvasta volna elméjéből az igazságot, és akkor biztosan leváltja.

A drow-k már csak ilyenek.

A látogató egy gigászi, kétlábon járó, kutyaforma lény volt,

akinek négy izmos karja közül kettő erős rákollókban végződött. Senki sem tudta, hogyan juthatott be Jarlaxle magánbarlangjába, amely a Karomszirt puszta falából nyílt.

“*Démon!*”, terjedt a figyelmeztetés, suttogva és kézjelekkel az egész telepen, Abyss egyik leghatalmasabb teremtményének jöveteléről, s mindenhol egyöntetű rettegés járt a nyomában.

Nem volt szerencsájuk azoknak a drow öröknek, akik először találkoztak a hatalmas, tizenöt láb magas szörnyeteggel. A Bregan D'aerthe iránti hűségükben, s bátorságot merítve abból a hitből, hogy a többiek mögöttük állnak, megálljt parancsoltak a bestiának, s amikor az nem engedelmeskedett, támadásba lendültek.

Ha fegyvereiken ott lett volna a hajdani mágia, talán megsebezhetik valamelyest a szörnyet. A varázs azonban nem tért vissza az Anyagi Síkra, így a démon is meg volt fosztva figyelemreméltó varázslat-készletétől, de a maga kétszáz kilós, izmos testével nemigen volt szüksége a mágia támogatására.

A két drow megcsonkítva pusztult el, a démon pedig folytatta útját, hogy megkeresse Jarlaxle-t, ahogy Errtu meghagyta.

Meg is találta a zsoldosvezért, néhány legjobb harcosa társaságában, már az első kanyar után. Tucatnyi drow ugrott előre védelmezőn, de Jarlaxle, aki jobban ismerte a bestia erejét, visszaparancsolta őket: nem akart további életeteket áldozni.

– *Glabrezu* – mondta tiszteletteljesen, amikor felismerte a szörnyeteget.

A glabrezu kutyapofája vicsorra torzult, s összeszűkülött szemmel méregette Jarlaxle-t, hogy megbizonyosodjék róla: a megfelelő sötét elfet találta meg.

– *Baenre cok diemrey nochtero* – morogta a démon, majd anélkül, hogy válaszra várt volna, megfordult, és görnyedten – hogy fejét ne verje be a barlang mennyezetébe – eldübörgött.

Most is akadt néhány merész, ostoba drow, akik utána

indultak, mintha üldözni akarnák, de Jarlaxle – aki az elmúlt hetekben soha ilyen derűsen nem mosolygott – visszatartotta őket. A démon az alsóbb síkok nyelvén szólt, amelyet Jarlaxle kitűnően értett, s épp azt mondta, amit Jarlaxle hallani akart.

A vezér mellett toporgó ideges harcosokra szinte rá volt írva a kérdés. Semmit sem értettek az ismeretlen nyelvből, s nagyon szerették volna tudni, mit mondott a kutyaapófájú.

– *Baenre cok diemrey nochtero* – magyarázta nekik Jarlaxle.

– A Baenre Ház győzedelmeskedni fog.

Fanyar mosollyal, újult reménnyel szorította ökölbe a kezét, s katonái ebből látták, hogy a hír jó.

Zeerith Q'Xorlarrin, az ötödik Ház nagyasszonya átlátta a gyűlés résztvevőinek szerepét. Triel és Gromph Baenre főként azért voltak Jelen, hogy kitöltsék a két szabadon maradó helyet a pók-tűztál körül. Ezek közül az egyik K'yorlnak dukált volna, de mivel épp K'yorl ellen gyűltek össze, ahogy a Pókkirálynő avatárja meghagyta nekik, természetesen nem hívták meg.

A másik üres hely, amit Gromph foglalt el, általában Zeerith legközelebbi barátjának, Ghenni'tiroth Tlabbarnak a széke lett volna. Senki sem mondta ki hangosan, de Zeerith így is megértette, hogy mi a jelentősége Gromph Jelenlétének és a nagyasszony távolmaradásának.

K'yorl gyűlölte Ghenni'tiroth-t – ez senki előtt nem volt titok -, s a Faen Tlabbar nagyasszonyát vetették oda áldozatul az Oblodra előrenyomulásának késleltetésére. Ezek az állítólagos szövetségesek és az istennő, akit mindnyájan szolgáltak, hagyták Zeerith legjobb barátnőjét elpusztulni.

Ez a gondolat azonban csak rövid ideig foglalkoztatta a nagyasszonyt, amíg rá nem jött, hogy most ő a harmadik legmagasabb rangú drow a teremben. Ha a gyűlés sikeres, ha K'yorlt és az Oblodra Házat visszaverik, akkor az uralkodóházak rangsora változni fog. Oblodra lecsúszik, üresen hagyja a harmadik helyet, s mivel a Faen Tlabbar hirtelen nagyasszony nélkül maradt, elképzelhetőnek tűnt,

hogy a Xorlarrin Ház elfoglalhatja az áhított helyet.

Ghenni'tiroth nemhiába áldozta fel magát. Zeerith Q'Xorlarrin szélesen elmosolyodott.

Ilyenek a drow-k.

A tűztálba hullt Gromph pókmaszkja, az egyetlen dolog, amivel annakidején át lehetett jutni a mágikus kerítésen. A lángok narancsszínben és haragoszöldben csaptak az ég felé.

Mez'Barris odabólintott Baenrének, mire az aszott nagyasszony a tűzbe vetette a kendarabot, amit az avatártól kapott.

Ha száznyi lelkes törpe szította volna a rajtatót, a tűz akkor sem lehetett volna ennél vadabb. A lángok színes oszlopban csaptak fel, rabul ejtve a nézők tekintetét.

– Mi ez? – kérdezte valaki az ajtó közeléből. – Tanácskozást mertek tartani anélkül, hogy értesítenétek az Oblodra Házat?

Baenre Anya, aki az asztal végében ült, s ezáltal éppen háttal a belépő K'yorlnak, felemelt kézzel hallgattatta el a többieket. Lassan a leggyűlöltebb ellenség felé fordította arcát, s tekintetük összekapcsolódott.

– A hóhér nem szokta meghívni áldozatát – felelte Baenre.

– Vagy a kivégzés helyére viszi, vagy odacsalja.

Baenre merész szavai nyugalansággal töltötték el a Jelenlevőket. Ha a nagyasszony tapintatosabban bánná K'yorllal, néhányan talán megmenekülhetnének.

Baenre Anya azonban tudta, mit csinál. Az egyetlen reményük, s az ő egyetlen reménye is az volt, hogy bízzék a Pókkirálynőben, s teljes szívével higgyen abban, hogy az avatár nem térítette őket rossz útra.

Amikor K'yorl első mentális csapása végighullámozott Baenrén, a nagyasszony maga is kételkedni kezdett. Néhány másodpercig hatalmas akaraterővel tartotta magát, de aztán K'yorl felülkerekedett, s nekilökte az asztalnak. Baenre érezte, hogy a lába elszakad a padlótól, s egy hatalmas, láthatatlan kéz a tűz felé nyomja.

– Mennyivel erősebb lesz a hívás Lloth felé – sipította

K'yorl,

– ha Baenre Anya kerül a tűzbe!

A többiek – különösen a nagyasszonyok – nem tudták, hogyan reagáljanak. Mez'Barris leszegte a fejét, s halkán egy varázslat szavait kezdte mormolni: imádkozott, hogy Lloth hallgassa meg őt.

Zeerith és a többiek a lángokba meredtek. Az avatár mondta nekik, hogy ezt tegyék, de vajon miért nem jön már egy tanar'ri vagy más szövetséges?

Az izmos Abyssban, gombatrónján ülve Errtu roppantul élvezte a kaotikus jelenetet. A hatalmas tanar'ri még a Lloth-tól kapott nézőeszközön át is érezte az egybegyűltek félelmét, s K'yorl Odran keserű gyűlöletét.

Errtu úgy érezte, hogy kedveli K'yorlt: ez a nő az ő lelki társa, aki szintisztán és gyönyörűségeken gonosz, egy gyilkos, aki szórakozásból öl, s pusztán a játék kedvéért intrika!. A nagy démon szerette volna látni, ahogy K'yorl a lángokba taszítja ellenfelét.

Lloth azonban világosan meghagyta neki, hogy mit tegyen, s ajándékai túlságosan csábítóak voltak ahhoz, hogy a tanar'ri megszegje az egyezséget. A mágia bizonytalan helyzetéhez képest a kapu könnyen nyílt, s jó szélesre.

Errtu már átküldött egy tanar'rit, egy óriás glabrezut az egyik kisebb kapun, hírnökként, de ez a kis kapu, amit az avatár maga nyitott, bizonytalan volt, s csak egy töredék pillanatig létezett. Errtu pedig kételkedett benne, hogy a kísérlet meg lehetne ismételni, legalábbis most nem.

A mágikus káosz gondolata hirtelen ötletet adott a szörnyetegnek. Talán a régi, tiltó törvények is megszűntek! Esetleg ő maga is átmehet ezen a kapun, hogy újra az Anyagi Síkon járjon. Akkor majd nem kell Lloth-t szolgálnia, megkeresheti egyedül *Drizzt* Do'Urdent, s miután megbüntette, visszatérhet a fagyos Északi vidékre, ahol a csodás

Crenshinibon, a legendás Kristályszilánk hever eltemetve.

A kapu nyitva állt. Errtu belépett rajta.

Azonnal visszalökődött az Abyssra, százéves száműzetésének színhelyére.

Több más szörnyeteg érkezett, akik megéreztek a nyílást, de a kudarcon feldühödött Errtu vicsorogva visszatartotta őket.

Lökje csak be ez a drow, ez a K'yorl Lloth kedvencét a tűzbe, határozta el Errtu. A kapu nyitva marad az áldozat után is, de talán még szélesebbre tárul.

Errtu gyűlölte száműzetését, nem szeretett lekötöztetnie lenni senkinek. Szenvedjen csak Lloth, haljon csak meg Baenre, és csak majd azután fog úgy tenni, ahogy a Pókkirálynő akarja!

Baenrét csak és egyedül az mentette meg, hogy váratlanul közbelépett Methil, az Illithid. A glabrezu Jarlaxle után Methilhez is elment, s elmondta neki ugyanazt az üzenetet, amit a zsoldosnak. Methil, aki népe nagyköveteként működött, ezek után kötelességének érezte, hogy a győztes oldal mellett maradjon.

Az illithid pszionikus hullámai semlegesítették K'yorl telepatiszta támadását, és Baenre Anya visszahanyatlott az asztal mellé.

K'yorl szeme elkerekedett: meglepte az ellenállás. Methil, aki eddig láthatatlanul és titokban állt Baenre mellett, most előlépett.

Várd csak ki a végét", rivalltak rá K'yorl gondolatai a polipfejű lényre, várd ki, hogy ki lesz a győztes, és akkor dönts el, hogy ki mellé állsz."

Methil magabiztossága a végkifejletet illetően nem zavarta annyira K'yorlt, mint a hatalmas, denevérforma szárny megjelenése, amely hirtelen kibukkant a tűzoszlopból: egy tanar'ri... egy igazi Démon!

Egy újabb glabrezu szökkent ki a tűzből Baenre és ellenfele

közé. K'yorl pszionikus zárótűz alá vette, de lelke mélyén jól tudta, hogy nem ellenfél a hatalmas teremtménynek.

Látta, hogy a tűzoszlop tovább táncol, s egy újabb lény bontakozik ki a lángokból. Hirtelen rádöbbsent, hogy Lloth ellene fordult. Mintha egész Abyss megjelent volna Baenre Anya hívására!

K'yorl az egyetlen dolgot tette, amit tehetett: ismét anyagtalanná vált, s visszaszökött a városon át az otthonába.

Szörnyek rontottak elő a nyitott kapuból, több százan, s egyre többen. Ez így ment vagy egy órán keresztül: Errtu – s így Lloth – alattvalói eljöttek a kétségbeesett nagyasszonyok hívására, s a városon átsuhanva vad örömmel vették körül az Oblodra házat.

Elégedett, sőt, derűs mosolyok villantak a szobában. Az avatár állta szavát, s Lloth híveinek jövője ismét szebb színben ragyogott.

A nyolc jelenlévő közül csak Gromph mosolya volt némileg őszintétlen. Természetesen ő sem szerette volna, ha az Oblodra Ház győz, de annak sem örült, hogy a dolgok hamarosan ismét visszatérnek a régi kerékvágásba, s ő, minden hatalma és mágiatudása ellenére újra csak hitvány hím lesz.

Amikor azonban a lángok elhaltak, s mindenki készülődni kezdett, némi vigaszt nyert abból, hogy látta: a felajánlott tárgyak egy részét – többek közt az ő drága pókmaszkját – nem emésztették fel a mágikus lángok. Gromph az ajtó felé pillantott, a nagyasszonyokra és Trielre, de azokat annyira lefoglalta a szörnyetegek látványa, hogy ügyet sem vetettek rá.

A varázsló feltűnés nélkül visszavette dédelgetett kincsét, s köpenye alá rejtette, aztán magához vett még néhányat Menzoberranzan első Háznak értékes tárgyaiból is.

2. RÉSZ

AZ EREDMÉNY

Mennyire szerettem volna odamenni Catti-brie-hez, miután felismertem a kardja veszedelmét! Mennyire szerettem volna mellette állni és védelmezni őt! Elvégre a kard birtokba vette őt a maga erős, önálló értelmet adó mágiájával.

Catti-brie-nek is Jólesett volna, ha mellette vagyok – ki . ne akarná egy barát támogatását ilyen időkben? – s mégsem akarta, hogy ott legyek, nem lehettem ott, mert tudta, hogy ezt a harcot egyedül kell megvívnia.

Nekem pedig tiszteletben kellett tartanom a döntését, és azokban a napokban, amikor a Zűrzavar Kora kezdett véget érni, s a mágia helyreállni látszott, rájöttem, hogy a legnehezebb harcok azok, amiket nem szabad megvívunk.

Ekkor döbbsentem rá, miért ül oly sokszor az anyák és apák arcán a tehetetlen belenyugvás kifejezése. Micsoda fájdalom lehet az egy ezüstholdi szülő számára, amikor ivadéka, aki már nem gyerek, azt mondja neki, hogy nekivág keletnek, Vízmélyvárnak, hogy kalandot keressen a Kardparton. A szülő legszívesebben feljajdulna, hogy “Maradj!” Minden ösztöne arra vágyik, hogy szorosan magához ölelje a gyereket, s örököké védelmezze. Ezek az ösztönök azonban végül helytelennek bizonyulnak.

A szívnek nem lehet nagyobb fájdalma annál, mint amikor végig kell néznünk a szeretett lény küzdelmeit, kínlását, tudván tudva, hogy csak ezek a szenvedések tehetik fel-nőtté, és ébreszthetik tudatára léte lehetőségeinek. A Birodalmakban túl sok tolvaj hiszi azt, hogy boldogsága egy-egy őrizetlen kincseskamrában rejlik. Túl sok varázsló akarja megkerülni az

igazi erőhöz vezető tanulás hosszú útját. Találnak egy varázslatot egy papiruszon, vagy valami mágikus tárgyat, ami meghaladja a tudásukat, s azt hiszik, máris úrrá lesz rajtuk az erős mágia. Túl sok pap s túl sok vallásos szekta követel pusztán alázatos szolgaságot híveitől.

Ők mindnyájan elbuknak az igazi boldogság próbáján. Valami hiányzik, ha valaki őrizetlen kincsre bukkan, valami hiányzik, ha egy kis varázsló egy főmágus dolgaira lel, s valami akkor sincs meg, ha valaki alázatos, feltétlen szolgaságba süllyed.

Hiányzik a kivívott eredmény érzése.

Márpedig ez a legfontosabb elem bármiféle értelmes lény boldogságában. Ez az, ami önbizalmat ad, s lehetővé tesz, hogy újabb, nagyobb célok felé induljunk. Ez a tényező táplálja az önértékelést, s adja meg azt a hitet, hogy az élet maga is értékes. Ez biztosítja a céltudatosság érzését, ami továbbhajt minket az élet megválaszolhatatlan kérdései ellenében.

Így volt ez Catti-brie-vel és a kardjával is. A harc rátalált, s ő eltökélte, hogy megvívja. Ha védelmező ösztöneimet követem, nem lettem volna hajlandó segíteni neki küldetésében. Ezek az ösztöneim azt súgták, hogy menjek Bruenorhoz, aki bizonyára elrendelte volna az értelmes kard elpusztítását. Ha ezt teszem, vagy bármi más módon lehetetlenné próbálom tenni Catti-brie küldetését, azzal a bizalmatlanságomat juttattam volna kifejezésre személyes szükségleteivel és választott sorsával szemben, s így megfosztom őt szabadsága egy darabjától. Ez volt Wulfgar egyetlen hibája. Annyira féltette a nőt, akit szeretett, hogy kis híján megfojtotta védelmező ölelésével

Azt hiszem, rádöbrent erre a hibájára a halála előtti pillanatokban. Szerintem ekkor Jött rá, hogy valójában mit szeret Catti-brie-ben: az erejét és a függetlenségét. Milyen ironikus az, hogy ösztöneink sokszor éppen ellentétesek azzal amivel a legjobbat tennénk szerettünkkel

A korábban említett helyzetben a szülőknek el kell engednie a gyereket Vízmélyvárába és a Kardpartra. Én is így tettem Catti-brie-vel. Úgy döntött hogy megtartja a kardját felfedezi értelmes lényét, talán komoly veszélybe sodorva ezzel önmagát. Az övé volt a döntés, és ha egyszer meghozta, tiszteletben kellett tartania, nekem pedig őt magát kellett tiszteletben tartanom. Heteken keresztül alig láttam, miközben ő vívta a saját harcát

Mégis minden éber pillanatomban, de még az álmaimban is rá gondoltam, érte aggódtam.

Drizt Do'Urden

12. fejezet

Ami megérte a fáradságot

– Csellem a városodba, Menzoberranzanba küldtem a démonokat, és hamarosan vissza kell kényszerítenem őket - dörögte Errtu. – És még csak oda sem mehetek, hogy csatlakozzak hozzájuk, vagy visszahozzam őket! – A szörnyeteg gombatrónján ülve meredt a nézőeszközbe, amin keresztül láthatta a drow várost. Korábban csak futó képeket látott, mintha ez a mágia is küzdött volna a különös idők rontó hatása ellen. A látvány azonban egyre élesebb lett, s a tükörfelületet immár nem borította homály. Tisztán látszott benne az Oblodra ház, a Karomszirt meredélyei között. Kis és nagy szörnyetegek járkáltak a fallal körülvett telep körül, döngették a kaput, s szitkokat meg köveket szórtak a ház felé. Az Oblodrák bezárkóztak, mert hiába volt pszionikus erejük, s hiába nem működött a bestiák hagyományos mágiaja, a túlvilági démonok egyszerűen túl erősek voltak testileg, s elméjüket túlságosan eltorzította a gonoszság ahhoz, hogy hasson rájuk a telepatikus támadás.

Ezenkívül a drow-k egyesített serege állt mögöttük, a szörnyek vonalai mögött várakozva. Száznyi nyílpuska és

lándzsa szegeződött a ház irányába. Tucatnyi gyíклоvas drow cirkált a halálra szánt ház fölött és mellett a falakon, a mennyezeten. Ha egyetlen Oblodra is kidugta volna az orrát a házból, azonnal zárótűz zúdult volna rá.

– Az enyéim megakadályozzák, hogy a harmadik Házat támadás érje – vicsorogta Errtu Llothnak, emlékeztetve az istennőt arra, hogy kinek a serege van fölényben. – A te alattvalóid félnek az én alattvalóimtól, s Joggal!

A gyönyörű drow, immár újra az Abysson, tudta, hogy Errtu szavai egy rész haragból s kilenc rész dicsekvésből fakadnak. Egyetlen tanar'rit sem kellett soha csellel az Anyagi Síkra csalni, ahol kedvére keverhette a bajt. Ez volt az alaptermészetük, s a legnagyobb öröm nyomorúságos létükben.

– Sokat kérsz, Pókok Úrnője – morogta Errtu.

– De sokat is adok érte – emlékeztette Lloth.

– Majd meglátjuk.

A Pókkirálynő vörösen izzó szeme összeszűkül a tanar'ri állandó szarkazmusa hallatán. A fizetség, amit Errtunak ajánlott, – hogy megszabadítja a majdnem százéves száműzetésből – nem kis dolog volt.

– Nehéz lesz visszahozni a négy glabrezut – folytatta Errtu.

– Mindig olyan nehéz velük!

– Nem nehezebb, mint a balorokkal – felelte Lloth, s Errtu gyűlölködő arccal fordult feléje.

– A Zürzavar Kora a végéhez közeledik – mondta Lloth nyugodtan a veszedelmes arcba.

– Már így is túl hosszú volt – dörögte Errtu.

Lloth figyelmen kívül hagyta a megjegyzés hangnemét, mert tudta, hogy Errtunak muszáj dühödtnek látszania, ha nem akarja, hogy úgy tűnjék: tartozik még valamivel. – Hosszabb volt nekem, mint neked, szörnyeteg – felelte a Pókkirálynő.

Errtu átkot morgott magában.

– De nemsokára vége – folytatta Lloth nyugodtan, higgadtan. Mindketten a nézőeszközt figyelték, amikor egy

hatalmas, szárnyas démon röppent elő a Karomszurdokból, tekergőző lényt szorongatva egyik markában. A szerencsétlen préda nem lehetett három lábnál nagyobb, de még ennél is kisebbnek tűnt a bestia karmaiban. Szakadozott mellényt viselt, amely nem rejtette el rozsdaszín pikkelyeit, melyet még inkább megviseltek a tanar'ri karmai.

– Egy kobold – jegyezte meg Errtu.

– Közismerten az Oblodra Ház szövetségesei – magyarázta Lloth. – Ezernyien szaladgálnak a szurdok falainak alagútjaiban.

A repülő tanar'ri felvijjogott, másik mancsával is megmarkolta a koboldot, és kettészakította a szerencsétlent.

– Eggyel kevesebb szövetségese van az Oblodrának – suttozta Errtu, s a balor arcának elégedett kifejezéséből Lloth le tudta olvasni Errtu valódi érzéseit az egész üggyel kapcsolatban. A hatalmas földémon most alattvalóin keresztül élt, figyelte pusztításukat, s a látványból táplálkozott.

Lloth-nak megfordult a fejében, hogy visszavonja a beígért ajándékot. Miért is fizetne a szörnyetegnek azért, amiben amúgy is kedvét leli?

A Pókirálynő azonban távolról sem volt ostoba, s gyorsan kiverte a fejéből ezt a gondolatot. Semmit sem veszít azzal, hogy megadja Errtunak azt, amit ígért. Gondolatait a Mithril Csarnok elleni támadásra összpontosította, arra, hogy rákényszerítse Baenre Anyát hatalmának oly mértékű kiterjesztésére, hogy a drow város biztonsága csökkenjen, s így nagyobb esélye legyen egy házközi háborúnak. A renegát Drizzt Do'Urden semmit sem jelentett neki, bár nem bánta volna, ha meghal.

És ki lenne alkalmasabb erre Errtunál? Még ha a renegát túl is éli a közelgő háborút – bár Lloth erre nem sok esélyt látott – , Errtu arra használhatja fel ajándékát, hogy visszahívassa magát Drizzttel száműzetéséből az Anyagi Síkra. Ott pedig a hatalmas balor első dolga lenne, hogy bosszút álljon a renegáton. Drizzt egyszer legyőzte Errtut, de még soha senki

nem győzött le földémont kétszer.

Lloth épp elég jól ismerte szövetségését ahhoz, hogy tudja: Drizzt Do'Urden sokkal szerencsésebb lenne, ha elpusztulna a háborúban.

Nem beszélt többet az ajándékról, amit a segítségért ígért, mert tudta, hogy ezzel tulajdonképpen saját magát ajándékozza meg. – Ha a Zúrzavar Kora véget ér, papnőim segítenek majd neked a tanar'rikat vlsszakényszeríteni az Abyssra – szólt Lloth.

Errtu nem tudta jól leplezni meglepetését. Tisztában volt vele, hogy Lloth valamiféle hadjáratot tervez, s feltételezte, hogy szörny-alattvalói is csatasorba kerülnek a drow sereg mellett. Most azonban Lloth világosan kifejezte szándékát, s a démon megértette a gondolatmenetet. Ha egy horda tanar'ri menetel a drow-k mellett, az összes Birodalmak ellenük fordulnak, a felső síkok nagyhatalmú jó lényeit is beleértve.

Ezenkívül mind Lloth, mind Errtu jól tudta, hogy a drow papnők, bármily erősek is, nem lennének képesek kordában tartani egy ilyen csapatot, ha a harc egyszer elkezdődik.

– Egy kivétellel – szólt Errtu. Lloth csodálkozva meredt rá.

– Szükségem lesz egy követre Drizzt Do'Urdenhez – magyarázta a szörnyeteg. – Hogy megüzenjem neki, mim van, s mit kérek érte cserébe.

Lloth elgondolkodott. Nagyon óvatosan kellett játszania. Vissza kell tartania Errtut, különben összebonyolítja a törpe csarnokok meghódításának egyszerű feladatát. Nem engedhette, hogy a bestia ismerje a hadjárat célját. Ha Errtu megtudná, hogy Lloth alattvalói hamarosan veszélybe sodorják Drizzt Do'Urden, a szörnyeteg egyetlen esélyét az Anyagi Sík elérésére, bizonyosan ellene fordulna.

– Még nem – felelte a Pókkirálynő. – Drizzt Do'Urden most kinn van a játékból, s így is marad, amíg városomban helyre nem áll a rend.

– Menzoberranzanban sosincs rend – szólt Errtu.

– Ez a rend viszonylagos – felelte Lloth. – Megkapod az

ajándékok, ha én jónak látom, s csak akkor indíthatod el a követed.

– Pókok Úrnője... – hördült fel fenyegetően a balor.

– A Zűrzarvar Kora a végéhez közeledik – fortyant fel Lloth.

– Erőm hamarosan teljes fényében visszatér. Vigyázz a fenyegetőzéssel, balor, különben még ennél is nyomorultabb helyen találod magad!

A nő bíborszínben Játszó fekete köpenye meglebbent, s a Pókkirálynő sarkon fordult. Hamarosan beleveszett a kavargó ködbe. Önelégült mosollyal nyugtázta a találkozás megfelelő kimenetelét. Eddig terjed a diplomácia ezekkel a szörnyetegekkel szemben. Egy bizonyos pont után elkerülhetetlenül eljön a nyílt fenyegetőzés ideje.

Erрту visszazökkent gombatrónjára, s keserűen kellett belátnia, hogy Lloth teljesen ura a helyzetnek. Az ő kezében van a láncszem az Anyagi Síkon lévő alattvalói felé, s nála van az ajándék, ami lehetővé tenné szabadulását a száműzetésből. Mindennek tetejébe Erрту nem kételkedett a Pókkirálynő azon állításában sem, hogy a panteon végre kezd helyrezökkenni. És ha a Zűrzarvar Kora valóban csak egy átmeneti időszak, és Lloth ereje teljes mértékben visszatér, akkor hatalmasabb lesz önála.

Erрту lemondón pillantott ismét a nézőszerkezetbe. Öt további koboldot rángattak ki a Karomszurdokból. A koboldok szorosan összekapaszkodtak, miközben szörnyetegek köröztek körülöttük, néha-néha beléjük kapdosva. A nagy balor szinte érezte a félelmük szagát, s a gyilkolás édes ízét, mintha maga is a köröző démonok közt lenne.

Erрту hangulata azonnal jobb lett.

Belwar Dissengulp s egy tucatnyi svirfnebli harcos ott kuporgott a párkányon, mely egy kötömbökkel és cseppkötőkkel beszórt teremre nézett. Mindenkinél kötél volt – Belwar a sajátját átfűzte az övé, s gombabőr szíj lett csákány-kezére

erősítve –, hogy gyorsan le tudjanak jutni a padlóra. Mert odalent gnóm papok munkálkodtak: varázsrúnákat rajzoltak a földre hőfestékekkel, s a korábbi kudarcokról beszélgettek, meg arról, hogyan tudnák egyesíteni erőiket, egyrészt a megidézéshez, másrészt arra az esetre, ha a megidézés, mint már két ízben, rosszul sül el.

A gnóm papok hallották istenük, Segojan szavát, s érezték a papi mágia visszatérését. A svirfneblík számára semmiféle égi jel, semmilyen csodatett nem jelezhetette volna világosabban ennek az időszaknak a végét, mint az, hogy földelementált idéznek meg. Ez volt az ő birodalmuk, az életük, a szeretetük tárgya. Rá voltak hangolódva a sziklára, egyek voltak az őket körülvevő kővel és földdel. Ha előhívnak egy elementált, s osztoznak barátságában, az elég jel a papoknak arra, hogy istenük jól van. Ennél kevesebb nem lenne elegendő.

Már számtalanszor próbálkoztak. Az első megidézésnél semmi sem történt, még a föld sem rezdült meg. A másodiknál, harmadiknál és negyediknél hatalmas kőoszlopok nőttek ki, de mozdulatlanok maradtak. A teremben álló cseppkőoszlopok közül három ezeknek a kudarcba fült kísérleteknek a tanúbizonysága volt.

Az ötödik próbálkozásra előjött egy elementál, s a gnóm papok örvendeztek – amíg a szörnyeteg ellenük nem fordult, s meg nem ölt egy tucatot közülük, míg végül Belwarnak és csapatának sikerült szétzúznia. Ez az eset volt talán a legrosszabb, ami történhetett, mert nemcsak arra utalt, hogy Segojan elérhetetlen számukra, hanem arra is, hogy talán még meg is haragudott rájuk. Újra próbálkoztak – de az elementál megint nekik támadott.

Belwar védelme ezúttal, hatodszorra már felkészültebb volt, s hamar visszaverték a kőkezű szörnyet, gnóm-veszte-ség nélkül.

A második katasztrófa után Belwar megkérte a papokat, hogy várjanak egy kicsit, mielőtt újra próbálkoznának, de am azok nem voltak hajlandók erre, mert mindenképp tudni

akarták, hogy istenük velük van-e. Belwar azonban nem nélkülözött némi befolyást, s egészen Schnicktick királyig elment, hogy kompromisszumot eszközöljön ki.

Öt nap telt el az utolsó megidézés óta, öt nap, amely alatt a gnóm papok s az egész Blingdenstone végig Segojanhoz imádkoztak, s könyörögtek hozzá, hogy ne forduljon ismét ellenük.

A svírfneblík ugyan nem tudták, de ez alatt az öt nap alatt véget ért a Zűrzavar Kora, a panteon átrendeződése.

Belwar nézte, ahogy a köntösbe öltözött papok táncolni kezdenek a rúna-kör mentén, amit a földre rajzoltak. Mindegyiknél egy kő volt, egy megbűvölt kis zöld ékkő. Egyenként a kör peremére helyezték köveiket, s hatalmas kalapáccsal szétzúzták. Amikor mindenki készen volt, a főpap belépett a kör közepére, a földre helyezte saját ékkövét, s az utolsó szót kiejtve szétzúzta mithril kalapácsával.

Egy pillanatig csak csend volt, majd a föld enyhén remegni kezdett. A főpap kiugrott a körből, hogy csatlakozzék összefogódzó társaihoz.

A remegés egyre erősödött, s repedés keletkezett a megbűvölt terület körül, elválasztva a kort a terem többi részétől. A kör belsejében széthasadt a szikla, egyre kisebb és kisebb darabokra, majd képlékeny agyaghalommá porlott.

Buborékok nőttek ki és pattantak szét benne zajosan; az egész terem felmelegedett.

A padlóból egy hatalmas fej bújott elő.

A párkányon Belwar és társai felhördültek. Még sosem láttak ilyen hatalmas elementált! Hirtelen mindenki a menekülésen, s nem a támadáson kezdett gondolkodni.

Megjelentek az elementál vállai is, majd a két karja – akkora karok, amelyeknek egyetlen csapása elsöpörhette volna az összes papot. Kíváncsiság és félelem vegyesen tükröződött a papok és harcosok pillantásaiban. Ez a lény nem hasonlított egyetlen, idáig látott elementálhoz sem. Habár az anyaga simábbnak tűnt, mégis kidolgozatlanabbnak látszott, kevésbé

hasonlított egy két lábon járó lényre. Ugyanakkor csak úgy áradt belőle a pusztá erő és a teljesség sosem tapasztalt elegye.

– Tanúi vagyunk Segojan dicsőségének! – rikkantotta az egyik gnóm Belwar mellett.

– Vagy a népünk vesztének – morogta a bajsza alatt Belwar, hogy senki se hallja.

A vállak és a fej alapján a gnóмок legalább húsz lábnyi magas elementálra számítottak, de amikor a remegés abba-maradt és minden elcsendesedett, a lény alig volt tíz lábnyi – még akkora sem, mint azok az elementálok, amiket a papok régebben megidézték. A gnóмокnak mégsem volt kétségük afelől, hogy rendkívülit értek el, s ez a lény erősebb, mint bármi, amit valaha is előhívtak. A papoknak persze megvolt a gyanújuk – ahogy Belwarnak is, aki sokat megért már, és jól ismerte a legendákat, amelyek a gnóмок erejét és öntudatát adták.

– Entemoch! – mordult fel a fűrásmester, s a név, a Föld-elementálok Hercegének neve szájról szájra szállt.

Ezt csak egy másik név követhette, Ogremoché, Entemoch gonosz ikertestvéréé, s ezt a nevet már félve ejtették ki. Ha ez itt Ogremoch és nem Entemoch, akkor nekik végük.

A papok térdre hulltak, s végső erejükkel remélték, hogy ez valóban Entemoch, aki mindig a barátjuk volt.

Belwar ért le elsőnek a párkányról. Egy nyögéssel földet ért, s a megidézett teremtmény elé állt.

A lény mozdulatlanul méregette a magasból, és semmivel sem árulta el szándékait.

– Entemoch! – kiáltott fel Belwar. A háta mögött a papok felemelték fejüket. Némelyik még fel is mert állni, hogy a bátor fűrásmester mellé lépjen.

– Entemoch! – kiáltotta újra Belwar. – Feleltél a hívásunkra. Vegyük ezt annak jeleként, hogy Segojannal minden rendben, s hogy élvezzük kegyeit?

A lény leeresztette hatalmas kezét a földre, s tenyérrel felfelé fordította Belwar előtt. A fűrásmester a jobbján álló főpapra

pillantott.

A pap bólintott. – Kötelességünk bízni Segojanban -mondta, és Belwarral együtt a tenyérbe léptek.

A behemót felemelte őket, egész a szeme elé. S a két gnóm megnyugodott, mert az elementál arcán együttérzést és barátságot láttak. Ez valóban Entemoch volt, tudták, érezték. Segojan végre ismét velük van.

Az elementál herceg a feje fölé emelte a kezét, s visszaolvadt a földbe, Belwar és a főpap pedig ott maradtak a kör közepén.

Üdvívalgás harsant fel a teremben: nem egy harcedzett svirfneblinek könnyek gördültek le az arcán. A papok egymás hátát veregették, s gratuláltak maguknak meg a többieknek. Dicséretet zengtek Schnicktick király-

hoz, akinek bölcs vezetése alatt ezt a csodás eredményt elérhették.

De volt legalább egy köztük, Belwar, aki számára nem tartott sokáig a vigalom. Az istenük megint velük van, s a mágia visszatérőben, de vajon mit jelent ez a menzoberranzani drow-k szempontjából? Vajon a Pókkirálynő is visszatért? És a drow varázslók ereje is?

Mielőtt az egész elkezdődött volna, a gnómok arra a következtetésre jutottak, s nem minden alap nélkül, hogy a drow-k háborúra készülnek. A káosz beálltával a háború nem indult meg, s Belwar tudta, hogy ez így logikus, hisz a drow-k jobban függtek a mágiától, mint a gnómok. Ha a dolgok valóban helyreálltak, ahogy azt Entemoch megjelenése jelezni látszott, akkor Blingdenstone-t újra veszély fenyegeti.

A fűrásmester körül mindenki ugrált és kiabált örömeiben. *Vajon mikor lesz ebből a fájdalom, és nem az öröm kiáltása?*, tünődött Belwar.

13. fejezet

A gyógyulás

– Óvatosan! – suttogta keményen Fret, s figyelte a drow kezét, aki a megszáradt ragasztót kapirgálta és csipegette le a párducfigura nyakáról. – Vigyázz!

Már hogyan vigyázott volna Drizzt! Ennél finomabban még sosem dolgozott. Lehetett a szobrocska bármilyen fontos Fretnek, Drizzt számára legalább százszor olyan fontos volt, hisz nagyon szerette párduc barátját. Sosem volt még ennél kritikusabb feladata, sem ésszel, sem fegyverrel. Óvatosan használta a finom eszközt, amit Frettől kapott: a vékony ezüstpálcát a lapított, s kissé görbített véggel.

Újabb darab kötőanyag esett le – majdnem egy fél ujjnyi rész tiszta volt már a figura nyaka körül. És nincs rajta repedés, látta reménykedve Drizzt. A ragasztó olyan tökéletesen összefogta a törést, hogy egyetlen vonalka sem látszott az illesztés helyén.

Drizzt visszafogta türelmetlenségét, mert tudta, hogy csak siettetné. Lassan kellett dolgoznia. A párducnyak kerülete alig

volt néhány ujjnyi, de Drizzt úgy vélte – s Fret is egyetértett a becsléssel –, hogy a munka egy egész délelőtti igényel majd.

A drow kicsit hátrahúzódott, hogy Fret láthassa a megtisztított részt. A törpe bólintott, sőt, el is mosolyodott. Bízott Alustriel mágiájában s képességeiben.

A törpe megveregette a renegát vállát, és félreállt. Drizzt folytatta a munkát, lassan, óvatosan, forgácsonként haladva.

Délre a párdúc nyaka tiszta volt. Drizzt megforgatta a szobrot a kezében, végignézte a hajdani törés helyét, de repedésnek, ragasztónak semmi nyomát sem látta. Megfogta a szobor fejét, s egy mély, bátorsággyűjtő lélegzet után teljes erőből megpróbálta letörni.

Semmi sem történt. Drizzt megrázta a kezét.

– A ragasztás éppoly szilárd lesz, mint a szobor ép részei – nyugtatta meg Fret a drow-t. – Nyugodj meg: újra ép az egész.

– Valóban – felelte Drizzt. – De mi van a mágiájával? Fret erre nem tudott válaszolni.

– Az igazi kihívás az lesz, hogyan küldjük haza Guenhwyvar az Asztrális Síkra – folytatta a drow.

– Vagy az, hogy hogyan hívjuk vissza onnan – tette hozzá Fret.

Ez a gondolat szíven ütötte Drizztet. Tudta, hogy a takaros kis törpének igaza van. Talán képes lesz kaput nyitni Guenhwyvarnak hazafelé, de ezzel örökre elveszítheti. Drizzt mégsem gondolt arra, hogy talán maga mellett kéne tartani a párducot. Guenhwyvar állapota állandósult – szemlátomást képes volt a végtelenségig az Anyagi Síkon maradni –, de nem volt sem Jó egészségben, sem jó hangulatban. Bár a pusztulás veszélye már nem fenyegette, a párdúc az örökös kimerültség állapotában élt, izmai összeestek, s szemei sokszor maguktól lecsukódtak.

– Jobb lesz visszaküldeni Guenhwyvar az otthonába - mondta Drizzt határozottan. – Biztos hogy szegényebb lesz az életem, ha nem tudom visszahívni, de jobb, mint azt látni, ahogy Guenhwyvar most él.

Elindultak a szoborral Drizzt szobája felé. Ahogy mostanában mindig, Guenhwyvar most is a kandalló előtti szőnyegen hevert, magába szíva a parázs melegét. Drizzt nem tétozódott. Odalépett a párduchoz – aki bágyadtan üdvözlésre emelte mancsát –, és letette elé a szobrocskát.

-Alustriel úrnő, és a jó Fret segítettek nekünk, Guenhwyvar – szólt Drizzt. A hangja egy kissé megremegett, amikor folytatni akarta mondókáját, mert eszébe jutott, hogy talán utoljára látja a párducot.

Guenhwyvar megérezte szorongását, s roppant erőfeszítéssel felült, hogy a feje egyvonalba kerüljön Drizzt arcával.

– Menj haza, barátom – suttogetta Drizzt. – Menj csak haza.

A párduc habozva méregette a drow-t, mintha Drizzt látható szomorúságának forrását kutatná. Guenhwyvar is érezte – nem a szobor miatt, ami teljesen épnek tűnt, hanem Drizzt tekintetéből –, hogy talán végleg elválnak egymástól.

A macskának azonban nem volt befolyása a dolgokra. Kimerült állapotában akkor sem állhatott volna ellent a mágia hívásának, ha akarja. Reszketve lábra állt, és járkálni kezdett a szobor körül.

Drizzt örült is, félt is, amikor Guenhwyvar alakja beleveszett a szürke ködbe, majd teljesen eltűnt.

Amikor a macska eltávozott, Drizzt felkapta a szobrocskát, s némi reménnyel töltötte el a tény, hogy az ónix hideg. Bármilyen fordult rosszra a múltkor, most már elmúlt. Hirtelen rádöbbsent, hogy milyen ostoba, s rémülten Fretre pillantott.

– Mi az? – kérdezte a törpe.

– Nincs nálam Catti-brie kardja! – suttogetta Drizzt. *-Ha az út most sem tiszta az Asztrális Síkra...*

– A mágia helyreállt – vágta rá Fret, s nyugtató kézmozdulatot tett. – A figurában is, meg a körülöttünk lévő világban is. Minden rendben van megint.

Drizzt magához szorította a szobrocskát. Fogalma sem volt, merre járhat Catti-brie, oldalán a karddal. Nem tehetett mást, csak hogy ül, vár és remél.

Bruenor a trónján foglalt helyet, Regis pedig mellette, s a félszerzet izgatottabbnak tűnt, mint a király maga. Regis már látta a vendégeket, akiket bejelenteni készültek Bruenornak, s mindig örült, ha találkozhatott a hosszúnyergi külön Harpellek valamelyikével. Négyen is eljöttek most Mithril Csarnokba, négy varázsló, akik igen fontos szerepet játszhattak a törpe-telep védelmében – már ha nem épp ők rombolják le az egészet, pusztá véletlenségből.

Ez azonban benne volt a pakliban, ha valaki a Harpellekkel kezdett.

A négy alak bebotladozott a fogadóterembe, s kis híján eltaposták a szerencsétlen törpét, aki belépett előttük, hogy bejelentse őket. Ott volt persze Harkle, kötéssel az arcán, mert a szemei már Mithril Csarnokban várták. Vele jött a hájas Regweld, aki különös hátason érkezett, melynek feje lóra, hátulja békára emlékeztetett. Regwald stílszerűen Pocsolyaugrónak nevezte el különös lovát.

A harmadik Harpell egyikük sem ismerte, s a varázsló nem is mutatkozott be. Csak mordult egyet, s kissé meghajolt feléjük.

– Bella don DelRoy Harpell vagyok – közölte a negyedik, egy alacsony és meglehetősen csinos fiatal hölgy. Külsején csak egyetlen kifogásolnivalót lehetett találni: a két szeme nem ugyanarra tekintett. Mind a kettő zöld volt, de az egyikben vad belső tűz izzott, míg a másik tompa, szürkés színben játszott. Ez azonban csak javított a megjelenésén, szép vonásainak némiképp egzotikus felhangot kölcsönözve.

Bruenor felismerte az egyik nevet, s tudta, hogy valószínűleg Bella a csapat vezetője. – Del'Roynak, Hosszúnyereg vezérének leánya? – kérdezte a törpe, mire az apró nő mélyen meghajolt. Szőke sörénye szinte a padlót söpötte.

– Üdvözlét hozok neked Hosszúnyeregéből, Mithril Csarnok Nyolcadik Királya – szólt Bella udvariasan. – Hívásod megértő fülekre talált.

Kár, gondolta Bruenor, de tapintatosan hallgatott.

– És akik velem vannak...

– Harkle és Regweld – kottyantott közbe Regis, hisz ezt a kettőt jól ismerte a hosszúnyergi látogatás idejéből. – Üdvözöllek benneteket! Jó látni, hogy a ló és béka keresztezésére irányuló kísérletek végre gyümölcsözőnek bizonyult.

– Pocsolyaugró! – rikkantotta boldogan az amúgy hallgatag Regweld.

A név érdekes látványt ígért.

– Del’Roy lánya vagyok – vágott közbe Bella kissé élesen, s a félszerzetre meredt. – Kérlek, ne szakíts megint félbe, különben valami olyanná változtatlak, ami nagyon ízlene Pocsolyaugrónak.

A nő ép zöld szemének csillanása és a félszerzet szürke tekintetének hasonló szikrája elárulta, hogy Regis egy szót sem hisz a fenyegetés komolyságából. De azért visszafogta magát, mert jobban szeretne volna Bella jobbik oldalát megismerni. A félszerzet csak most látta, hogy a nő öt láb magas sincs, s kissé testes is: olyan volt, mint Regis egy nagyobb változata, csak éppen tagadhatatlanul nőies jegyekkel.

– A harmadik társam Bidderdoo – folytatta Bella.

A név furcsán ismerősnek tűnt Bruenornek és Regisnek is, s minden megvilágosodott, amikor Bidderdoo egy ugatással toldotta meg a bemutatást.

Bruenor felhőrdült, Regis pedig fennhangon kacagni kezdett. Amikor Hosszúnyeregben jártak, Bidderdoo – valami félresikerült varázssital eredményeként – a családi kutya szerepét töltötte be.

– A visszaváltozás még nem teljes – mentegetőzött Bella, s hátba vágta Bidderdoo-t, hogy figyelmeztesse: ne lógassa ki a nyelvét a szájából.

Harkle zajosan köszörmelte a torkát, s zavartan toporgott.

– Ó, persze – mondta Bruenor, megértve a célzást. A törpe éleset fűttyentett, mire egyik segédje lépett be, s hozta a test nélküli szemeket. A törpe javára legyen mondva, hogy igyekezett minél stabilabban tartani a szemeket, s Harkle irányába fordította őket.

– Milyen jó is újra látni magamat! – kiáltott fel a varázsló, 8 megfordult. Követve azt, amit lát, megindult saját maga, vagyis a szeme felé, azaz valójában a fal irányába, az ajtó felé, amin bejött. – Nem, nem! – kiáltotta zavartan, s újabb fordulattal igyekezett betájolni magát, ami nem volt könnyű, miközben a szoba másik végéből látta önmagát.

Bruenor felmordult.

– Olyan fura! – mentegetőzött Harkle, amikor Regweld elkapta és megpróbálta a helyes irányba fordítani.

– Ja, igen – sóhajtott fel megkönnyebbülten Harkle, s újra elindult a helytelen úton, az ajtó felé.

– Az ellenkező irányba! – kiáltotta Regweld.

Bruenor elkapta a törpe segédet, elvette tőle a szemeket, s mind a kettőt maga felé fordította. Harkle felvisított.

– Hé! – kiáltotta Bruenor. – Fordulj meg!

Harkle igyekezett megnyugodni, s engedelmeskedett. A teste ismét Bruenor felé fordult.

Bruenor Regisre pillantott, elvigyorodott, s az egyik szemet Harkle felé dobta, majd azonnal a másikat is, csuklója mozdulatával alapos csavarást adva a dobásnak.

Harkle felsikoltott és elájult.

Regweld elkapta az egyik szemet, Bidderdoo pedig a másik után kapott a szájával. Szerencsére Bella útját állta. A szem a földre esett, s gurulni kezdett.

– Ez nagyon csúnya dolog volt. Törpekirály! – füstölgött Del'Roy leánya. – Ez... – Nem sokáig bírta a szigorúság látogatását, s harsányan elnevette magát, ahogy társai is (habár Bidderdoo inkább csaholt). Regis is csatlakozott az általános derűtséghez, s Bruenor is, de csak egy pillanatra. Nem tudott elfeledkezni arról, hogy talán ezek a hebehurgya varázslók

lesznek az egyetlen mágikus védelmezői a sötét elfekkel szemben.

Márpedig ez nem volt túl kellemes gondolat.

Drizzt másnap hajnalban már kívül volt Mithril Csarnokon. Előző éjjel tábortüzet látott a hegyoldalban, s tudta, hogy Catti-brie az. Még nem próbálta meg visszahívni Guenhwyvart, s most is ellenállt a kísértésnek: elég volt egyszerre egy problémával foglalkozni.

Márpedig most Catti-brie volt a probléma, vagyis pontosabban a kardja.

Rá is talált a lányra, amikor kibukkant az utolsó kanyarból, s áthaladt két nagy kötömb árnyéka között. A lány majdnem pontosan alatta táborozott, egy apró, lapos tisztáson, mely a Mithril Csarnoktól keletre húzódó vad vidékre nézett. A kelő nap előtt *Drizzt* épp csak Catti-brie körvonalait látta. A lány kecses mozdulatokkal gyakorolt a kardjával, hosszú, lassú íveket húzva a pengével. *Drizzt* lepihent, s tetszéssel figyelte a tánc kecses tökéletességét. Ezt ő tanította, és Catti-brie jó tanítványnak bizonyult. A saját árnyéka is lehetett volna, annyira tökéletesek és harmonikusak voltak a mozdulatai.

Drizzt hagyta, hadd csinálja, egyrészt mert fontosnak tartotta a gyakorlást, másrészt mert örömét lelte a látványban.

Végül, húsz perc után a lány mély levegőt vett, széttárta a karját, s magába szívta a kelő nap fényét.

– Szép volt – lépett melléje *Drizzt*.

Catti-brie majdnem ugrott egyet ijedtében, s zavartan, bosszankodva fordult hátra.

– Nem illik így rátörni egy nőre – vetette oda.

– Csak véletlenül botlottam beléd – hazudta *Drizzt*. – De úgy tűnik, szerencsémre.

– Láttam tegnap a Harpelleket Mithril Csarnok felé tartani – szólt Catti-brie. – Beszéltél velük?

Drizzt a fejét rázta. – Ők most nem fontosak. Én veled

akarok beszélni.

A dolog komolyan hangzott. Catti-brie el akarta tenni a kardját, de Drizzt intett neki, hogy hagyja.

– Éppen a kardért jöttem – szolt a drow.

– Khazid'heaért? – kérdezte meglepetten Catti-brie.

– Micsoda? – kérdezett vissza a még meglepettebb drow.

– Ez a neve – magyarázta Catti-brie, s felemelte a vörösen derengő pengét. – Khazid'hea.

Drizzt ismerte ezt a szót: drow nyelven azt Jelentette, hogy “vágni” vagy “vágó”, s valóban illő névnek tűnt egy olyan kardra, amely a követ is átvágja. De *honnan tudja ezt Catti-brie?*, tűnődött a drow, s arcán minden szónál világosabban tükröződött a kérdés.

– A kard maga mondta el – felelte Catti-brie.

Drizzt bólintott, s kissé lecsillapodott. Nem kellett volna ennyire meglepődnie, hisz tudta, hogy a kard értelmes lény.

– Khazid'hea – ismételte a nevet. Előhúzta Csillámot, s markolattal előre Catti-brie-nek nyújtotta.

A lány értetlenül meredt rá.

– Méltányos csere – mondta *Drizzt*. – Csillámot adom Khazid'heaért.

– De hisz te jobb szereted a szablyát – szolt Catti-brie.

– Majd megtanulom együtt használni a kardot és a szablyát – felelte Drizzt. – Fogadd el a cserét. Khazid'hea azért könyörgött, hogy én hordozzam, s én teljesítem a kívánságát. Úgy helyes, hogy együtt legyünk.

Catti-brie meglepetése hitetlenkedéssé változott. Nem tudta elhinni, hogy Drizzt ezt kéri tőle! Napokat, sőt, heteket töltött el egyedül a hegyekben, gyakorlatozva a karddal, hogy felmérje a fegyver értelmét, s próbáljon kapcsolatot teremteni vele.

-Talán elfelejtetted azt a bizonyos találkozásunkat? -kérdezte Drizzt, némileg gonoszul. Catti-brie mélyen elpirult. Természetesen nem felejtette el, és soha nem is fogja, ezt az esetet, és azt, hogy milyen ostobán érezte magát, amikor

rádöbbsent, hogyan vetette oda magát Drizztnak – még ha csak a kard irányítása alatt is.

– Add nekem a kardot – kérte Drizzt szilárdan, s meglegette Csillám markolatát a döbbsent lány előtt. – Úgy helyes, hogy ml ketten együtt legyünk.

Catti-brie védelmezőn magához szorította Khazid'heát. Lehunyta a szemét, mintha egyfajta transzba esett volna, s Drizztnak az a benyomása támadt, hogy eggyé válik a karddal, hallja annak érzéseit.

Amikor a lány újra kinyitotta a szemét, Drizzt szabad kezével a kard után kapott, de a penge hegye hirtelen felcsapódott, megkarcolta a kezét, s hátrálásra készítette.

– A kard nem akar téged! – csattant fel Catti-brie szinte vicsorogva.

– Képes lennél megvágni? – kérdezte Drizzt, s a kérdés lecsillapította a lányt.

– Az csak amolyan hirtelen reakció volt – hebegte szégyenkezve.

Csak amolyan hirtelen reakció, visszhangozta magában *Drizzt*, pedig éppen ebben a reakcióban reménykedett. A kard hajlandó volt megvédeni a lány birtokjogát, s elutasította őt jogos tulajdonosával szemben.

Drizzt egy szempillantás alatt eltette Csillámot. Mosolya . elárulta Catti-brie-nek az igazságot a “véletlen” találkozással kapcsolatban.

– Szóval próba volt – fakadt ki. – Próbára akartál tenni!

– Szükség volt rá.

– Soha eszed ágában sem volt elvenni Khazid'heát – folytatta a lány, egyre emeltebb hangon. – Még ha el is fogadtam volna az ajánlatodat...

– Átvettem volna – felelte őszintén Drizzt. – Aztán kivettem volna egy szép és biztonságos vitrinbe Dumanthoin Csarnokában.

– Aztán visszavetted volna Csillámot! – horkant fel Catti-brie. – Te hazug drow!

Drizzt egy darabig gondolkodott, de aztán vállat vont, s rábólintott az érvelésre.

Catti-brie bosszankodva vetette hátra vörösbarba sörényét. – A kard pontosan tudja, hogy én vagyok a jobb harcos – közölte őszintének tűnő hangon.

Drizzt elnevette magát.

– Akkor hát kard ki kard! – helyezkedett vívóállásba a lány. – Hadd mutassam meg, mire vagyunk képesek a kardommal!

Drizzt széles mosollyal rántott szablyát. Ez lesz az utolsó és legkritikusabb teszt: kiderül, hogy Catti-brie valóban ura-e a fegyvernek.

Fém csendült a tiszta hajnali levegőben, s a két barát párálló lehelettel ugrált a tisztáson. Alig vívtak egy kicsit, amikor Drizzt védelmi hibát követett el, s tökéletes lehetőséget kínált a lánynak.

Khazid'hea lecsapott, de jóval a cél előtt megállt, s a lány hátraugrott. – Szándékosan csináltad! – mondta vádlón, s igaza is volt. A kard azonban átesett a próbán: nem gyilkolt, pedig lehetősége volt rá.

Már csak egy próba maradt.

Drizzt szó nélkül újra alapállásba helyezkedett. Catti-brie észrevette, hogy nincsenek rajta a karkötők, tehát az egyensúlyával nem lesz gond. A lány azonban így is lelkesen s vadul támadott, miközben a nap egyre feljebb kúszott a keleti égen.

Persze nem lehetett ellenfele a drow-nak, s ami azt illeti, Drizzt rég nem vívott már ilyen lendülettel. Amikor a pengeváltás véget ért, Catti-brie a fenekén ült a földön, egy szablya érintette könnyedén a vállát, a saját kardja pedig több lépésnyi távolságban hevert tőle.

Drizzt tartott tőle, hogy az értelmes kard feldühödik majd hordozója vereségén. Odament Khazid'heához, és lehajolt, hogy felvegye, a keze azonban megállt a levegőben.

A kard gombja immár nem egyszarvút ábrázolt, nem is azt a szörnyarcot, amit Dantrag Baenre kezében: most macskaforma

alakot öltött, mint amilyen a futó Guenhwyvar. A macska-alak oldalán egy rúna is ékeskedett: Dumanthoin rúnája, a törpe-istené, Catti-brie istenée.

Drizzt felvette Khazid'heát, s semmit sem érzett a kard korábbi ellenségességéből vagy vágyából. Catti-brie már ott állt mellette, s mosollyal nyugtázta a drow véleményét az általa választott kardgombról.

Drizzt végül átnyújtotta Khazid'heát jogos birtokosának.

14. fejezet

Lloth haragja

Baenre újra erősnek érezte magát. Lloth visszatért, vele van, s K'yorl Odran, az a bestia nagyot hibázott. Azelőtt a Pókkirálynő kegye az Oblodra Házra is kiterjedt, habár az úgynevezett "papnők" nem voltak túl ájtatosak, s néha még nyíltan is kifejezésre juttatták Lloth iránti ellenérzésüket. Az Oblodrák különös képessége, pszionikus ereje épp annyira izgatta Lloth-t, mint amennyire megijesztette Menzoberranzan Házait. Egyik Ház sem akart háborút K'yorl és klánja ellen, s ezt Lloth sem követelte tőlük. Ha Menzoberranzant külső

támadás éri, főleg az illithidek részéről, akiknek a barlangja nem esett túl messze, K'yorl és az Oblodrák nagy segítséget jelenthettek volna.

De pusztán ennyiről volt szó. K'yorl átlépett egy nagyon veszedelmes határvonalat. Meggyilkolt egy nagyasszonyt. Ez önmagában nem lett volna szokatlan, de még Lloth papnőinek hatalmát is bitorolni akarta, s nem a Pókkirálynő nevében.

Baenre Anya erről mind tudott, s érezte magában Lloth akarátát, erejét. – A Zűrzavar Kora véget ért -Jelentette be a családjának, a majdnem kész kápolnában egybegyűlt sokaságnak.

Mez'Barris Armgo is Jelen volt, az emelvény díszhelyén, Baenre meghívására.

Baenre Anya a második Ház nagyasszonya mellett ült, s a tömeg ujjongani kezdett, majd Triel vezetésével dalba fogott a Pókkirálynőhöz.

“Vége?”, kérdezte néma kézjelekkel Mez'Barris Baenrétől, hisz a hangzavarban úgysem hallották volna egymás hangját.

“*A Zűrzavar Koréinak vége*”, felelték Baenre finom ujjai.

“*Kivéve az Oblodra Ház számára*”, vélekedett Mez'Barris, mire Baenre gonoszul kuncogni kezdett. Ez senki előtt nem volt titok, hisz a tanar'rik és egyéb szörnyek továbbra is ott cirkáltak az Oblodra telep körül, kapdosták a koboldokat, s boldogan támadtak minden Oblodrára, aki elő merte dugni az orrát.

“*K'yorl bocsánatot nyer?*”, kérdezte Mez'Barris, s bal hüvelykujját felfelé fordította a mondat végén, jelezve, hogy kérdésről van szó.

Baenre Anya határozottan megrázta a fejét, aztán tüntetően elfordult Triel felé, aki egyre nagyobb elragadtatásba lovalta a tömeget.

Mez'Barris idegesen kocogtatta meg a fogát hosszú körmeivel: nem tudta, hogy lehet ilyen biztos a döntésében Baenre. Egyedül akar az Oblodra Ház ellen vonulni, vagy újabb szövetséget szeretne a Barrison del'Armgóval?

Mez'Barris nem kételkedett benne, hogy az ő Háza és a Baenre Ház együtt szét tudná *zúzni* az Oblodrát, de nem volt elragadtatva attól a gondolattól, hogy összeakaszkodják K'yorlall és ismeretlen képességeivel.

Methil, aki láthatatlanul állt az emelvény mellett, könnyedén olvasott a látogató nagyasszony gondolataiban, s megosztotta őket Baenre Anyával is.

– Ez Lloth akarata – csattant fel Baenre élesen, visszafordulva Mez'Barris felé. – K'yorl megtagadta a Pókkirálynőt, s ezért meg kell büntetni.

– Az Akadémia bünteti meg, ahogy szokás? – kérdezte reménykedve Mez'Barris.

Baenre Anya szeme felizzott. – Én fogom megbüntetni – felelte bőszen, s újra elfordult, jelezve, hogy vége a társalgásnak.

Mez'Barris elég okos volt ahhoz, hogy ne erőltesse tovább a dolgot. Visszasüppedt a székébe, s próbálta elrendezni magában a kapott értesüléseket. Baenre Anya nem jelentette ki nyíltan, hogy Házak szövetsége támad rá az Oblodrára: személyes bosszút emlegetett. Valóban azt hiszi, hogy egyedül is legyőzheti K'yorlt? *Vagy* a szörnyetegek, még a hatalmas démonok is jobban az irányítása alatt állnak, mint gondolta? Ez a gondolat alaposan megrémítette a Barrison del'Armgo Ház nagyasszonyát, mert ha ez igaz, akkor a kiszámíthatatlan Baenrének további “büntetések” is eszébe juthatnak.

Mez'Barris mélyet sóhajtott, s elfújta ezeket a gondolatokat. Nem sokat tehetett most, itt, a Baenre-ház kápolnájában, kétezer Baenre-katona gyűrűjében. Tudta, hogy meg kell bíznia Baenrében.

Nem, gondolta aztán magában, nem bízni kell. Remélni kell, hogy Baenre élve értékesebbnek tartja őt, mint holtan -bármilyen is legyen a választott cél.

Kéken izzó korongján Baenre Anya maga vezette a menetet a Baenre-háztól, le a Qu'ellarz'orlról, végig a városon, miközben serege Lloth dicséretét zengte. A Baenre-

gyíklovasok, Berg'inyon parancsnoksága alatt, két oldalról kísérték a menetet, néha elszakadva tőle, hogy felderítsék a környéket.

Ez az elővigyázatosság szükséges is volt, amikor az első nagyszony kimozdult a házból, de Baenre Anya most nem tartott rajtaütéstől. Mez'Barris Armgo kivételével senki sem tudott a Baenre-menetről. s a kisebb Házak egyedül, de együtt sem mernek lecsapni az első Házra, hacsak a támadás nincs tökéletesen összehangolva.

A hatalmas barlang ellenkező végéből egy másik menet indult, szintén egy Baenre vezetésével. Triel, Gromph és a drow Akadémia többi mestere és tanára gyülekezett itt összes tanítványával. Általában ez a sereg, az Akadémia erős csapata hajtotta végre a büntetéseket az egyes olyan Házakon, amelyek vétettek Menzoberranzan ellen, de ezúttal Triel közölte beosztottaival, hogy most csak nézői lesznek Lloth dicső visszatérésének.

Mire a két csapat csatlakozott a Karomszirtnél lévő egybegyültekhez, létszámuk ötszörösére növekedett. Minden Ház nemesei és katonái kijöttek, hogy tanúi legyenek a látványosságnak, amint rájöttek, hogy a Baenre és az Oblodra Ház most egyszer s mindenkorra rendezi ellentéteit.

Amikor az Oblodra-ház elülső, kapui elé érkeztek, a Baenre-katonák védelmező félkört alkottak Baenre Anya körül, nem K'yorl, hanem az összegyűlt tömeg ellenében. Suttogás támadt, drow kezek táncoltak szédítő gyorsasággal, a szörnyetegek pedig, látva, hogy valami készül, megvadulva röpködtek az Oblodra-ház körül, s egy-egy kékes-fehér villámmal vagy tűzgolyóval gyakorolták visszakapott mágiájukat.

Baenre Anya percekig hagyta, hogy a látványosság folytatódjék, s látta, milyen rémületet kelt a körbezárt telepen. Szerette volna kiélvezni ezeket a pillanatokot, s szeretett volna a gyűlölt család kiáradó félelem-szagában sütkérezni.

De egyszer mégis eljött a pillanat. Baenre tudta, mit kell

tennie. Egy vízióban látott mindent, a háború előtti szertartáson, s Mez'Barris kételyei ellenére Baenre bízott a Pókkirálynőben, s abban, hogy Lloth akarata az Oblodra Ház pusztulása.

Köntöse alá nyúlt, s egy darab ként szedett elő: ugyanazt a kis rögöt, amit az avatártól kapott az Abyssból átvezető kapu kinyitására. Baenre az égre emelte kezét, s a levegőbe röpönt. Hatalmas, dördülő robbanás támadt.

Aztán hirtelen minden elcsendesedett, s minden szem Baenre Anya felé fordult, aki húsz lábnyi magasban lebegett a barlang padlója fölött.

Berg'inyon, aki az anyja biztonságának felelőse volt, savanyú arccal pillantott Sos'Umtura. Úgy érezte, hogy anyja roppant sebezhető odafenn.

Sos'Umtu csak nevetett. Berg'inyon nem volt papnő: nem tudhatta, hogy Baenre Anya nagyobb biztonságban van most, mint életében bármikor.

– K'yorl Odran! – kiáltotta Baenre, s hangja ezerszeresen erősnek tűnt, mint valami óriás szava.

Az Oblodra-telep legmagasabb cseppkőoszlopának legfelső szobájába zárkózva K'yorl Oblodra hallotta Baenre Anya kiáltását, méghozzá teljesen tisztán. Ujjai erősen szorították trónja márvány karfáját. Lehunyta a szemét, s koncentrálni próbált.

Most mindennél jobban szüksége volt a képességeire, s most először nem volt képes előhívni őket! Tudta, hogy valami nagyon nincs rendjén, s bár sejtette, hogy valamiképpen Lloth állhat a dolog mögött, érezte – ahogy Lloth papnői is érezték a Zűrzavar Kora alatt –, hogy ez a baj még Llothon is túlmutat.

A problémák nem sokkal azután kezdődtek, hogy K'yorlt visszaűzték *házába* a megvadult tanar'rik. A nagyasszony és lányai összegyűltek, hogy támadási tervet dolgozzanak ki a

szörnyetegek elzavarására. Ahogy a felettebb hatékony Oblodra-gyűléseken mindig, mindenki telepátkus úton értekezett, ami egyszerre több értelmes eszmeeserét is lehetővé tett.

A védelmi terv már kezdett összeállni – K'yorl bízott benne, hogy a démonokat vissza tudják küldeni saját létsíkjukra, s ezután megfelelően megbüntethetik Baenre Anyát és a többieket. De ekkor valami szörnyű dolog történt. Az egyik tanar'ri villámot bocsátott a házra, ami szikrázva futott végig az Oblodra-telep külső falán. Ez önmagában még nem lett volna olyan borzasztó: a telep, akárcsak Menzoberranzan minden más háza, sokat elbír, de az, amit ez a villám, s amit a mágikus erők visszatérése jelentett, katasztrofális volt az Oblodra-házra nézve.

Ugyanebben a pillanatban hirtelen vége szakadt a telepátkus beszélgetéseknek, s hiába próbálták, nem tudták újra folytatni a gondolatátvitelt.

K'yorl volt olyan intelligens, mint bárki más Menzoberranzanban. Összpontosítási képessége egyenesen páratlannak volt mondható. Érezte magában a pszionikus erőt, amely lehetővé tette számára, hogy falakon menjen keresztül, vagy kitépje ellenfele dobogó szívét. Az erők továbbra is ott lapultak az elméjében, de nem tudta őket előhívni. Egyre csak magát hibáztatta, amiért nem képes koncentrálni a katasztrófa küszöbén. Még meg is veregette a saját fejét, mintha ezzel elő tudná csalni rejtőző képességeit.

Kísérletei azonban sikertelenek maradtak. Ahogy a Zűravar Kora véget ért, ahogy a mágia szövete a Birodalmakban újraturkolódott, számtalan mellékhatás keletkezett. A Birodalmakban több helyen is mágiamentes zónák jöttek létre, ahol egyetlen varázslat sem működött, vagy nem úgy, ahogy kellett volna. Az egyik ilyen mellékhatás a pszionikus képességekre hatott, az elme mágiaszerű képességeire. Az erő továbbra is megvolt, ezt K'yorl érezte, de az előhozása más mentális módszert igényelt, mint korábban.

Az illithidek, ahogy arról Methil Baenre Anyát tájékoztatta, szinte változatlanul voltak képesek ténykedni. Ők azonban egy teljesen pszionikus fajt alkottak, s csoportos intelligenciát képeztek, ők már elvégezték a pszionikus képességeik eléréséhez szükséges átállásokat, K'yorl és valaha erős családja azonban nem.

A harmadik Ház nagyasszonya így hát csak ült a sötétben, szorosan lehunyta szemmel, és koncentrált. Hallotta Baenre hívását, és tudta, hogy ha nem megy ki, akkor hamarosan Baenre jön be.

Ha lett volna elég ideje, meg tudja oldani a mentális feladványt. Egy hónap, és talán újra képes lett volna használni a képességeit.

De nem volt egy hónapja. Sőt, még egy órája sem.

Baenre Anya érezte a mágia lüktetését, az egyre fokozódó melegséget a kendarabban. Elképedve látta, hogy magától mozdul a keze: a kendarab akarta, hogy másképp tartsa.

Baenre bólintott. Ekkor értette meg, hogy valaki az Anyagi Síkon túlról – talán Abyssről –, talán maga Lloth irányítja a mozgását. Felemelkedett a keze, s a pulzáló rög egyvonalba került az Oblodra-telep legmagasabb tornyával.

– Ki vagy te? – kérdezte.

“*Errtu vagyok*”, érkezett a válasz az elméjébe. Baenre ismerte ezt a nevet, tudta, hogy Errtu egy földémon, a legszörnyűbb és leghatalmasabb minden tanar'ri között. Lloth ugyancsak jól felfegyverezte!

Baenre érezte a lény tiszta rosszindulatát felhalmozódni a kendarabban, érezte a robbanáspontra fel tartó energianövekedést, amely nyilván áthozza majd Errtut hozzá.

Persze ez nem történhetett meg, de Baenre erről nem tudott.

Magának a varázstárgynak az erejét érezte, a Lloth mágiájával átitatott, szemre közönséges kendarabét.

Baenre ösztönösen kiegyenesítette tenyerét, és a kendarab

izzó, sístergő sárga fényt bocsátott ki. A fénycsóva beleütközött az Oblodra-torony falába, éppen K'yorl és Baenre között Fény és energia sávjai ölelték körül a cseppkőoszlopot, és sísteregve martak a kőbe.

A kén lenyugodott, hogy elevennek tűnő energiáját kiadta, de Baenre nem eresztette le a kezét, s nem vette le tekintetét a toronyról.

Szintűgy a tízezer összesereglett sötét elf, aki mögötte állt. De K'yorl Odran is a pusztítás sárga csíkjait figyelte, amelyek átrágták magukat a kővön.

Az egész város egyként hördült fel, amikor a torony teteje lerobbant.

Ott ült K'yorl fekete márvány trónján, egyszer csak a szabad levegőn, s lebámult a roppant tömegre.

Szárnyas tanar'rik kezdtek körözni a védtelenné vált nagyasszony körül, de nem mentek hozzá túl közel, mert joggal féltek, hogy Errtu megharagszik, ha elcsennek a szórakozásából.

K'yorl, a mindig erős és büszke nagyasszony felállt trónjáról, s kiment a torony szélére. Végignézett a sokadalmon, s sok drow – köztük nem egy nagyasszony is – annyira tisztelte különös képességeit, hogy elfordultak, amikor megéreztek K'yorl kutató pillantását – mintha a nagyasszony azt akarta volna eldönteni a magasból, hogy kit büntessen meg a támadásért.

Végül K'yorl pillantása Baenre Anyán állapotodott meg. aki azonban nem hogy nem fordult el, de meg sem rezzent.

– Hogy merészeled! – kiáltotta K'yorl, de hangja szálnalmasan erőtlenül csengett.

– Te hogy merészelted! – kiáltotta vissza Baenre, s erőteljes hangja zengve visszhangzott a falakról. – Elhagytad a Pókkirálynőt!

– Az Abyssba Lloth-tal, hisz úgyis oda való! – felelte a makacs K'yorl, s ezek voltak az utolsó szavai.

Baenre még magasabbra emelte a kezét, s érezte az erő újabb

gyülekezését, a síkok közti kapu tágulását. Most nem fény vagy egyéb látható erő jött át, K'yorl mégis pontosan érezte.

Próbált kiáltani, de csak gurgulázó hang jött ki a torkán, s eltorzult, megnyúlt az arca. Próbált ellenállni, erősen megvetette a lábát, s újra megpróbált a képességei előhívására koncentrálni.

K'yorl úgy érezte, hogy bőre elválik a húsától. Úgy érezte, hogy egész teste alaktalanná nyúlik, ahogy a kéndarab ellenállhatatlan erővel húzta magához. K'yorl azonban makacsul kitartott a hihetetlen fájdalom és végzete biztos tudata ellenére. Kinyitotta a száját, hogy még egy utolsó átkot kiáltson, de csak a nyelve jött ki a szájából, hihetetlen hosszúságban.

K'yorl egész teste nyúlni kezdett a kéndarab s a kapu felé. Már rég meg kellett volna halnia: tudta, hogy egyszerűen nem élhette volna túl az elképesztő nyomást.

Baenre Anya rezzenéstelenül tartotta a kezét, de a szemét be kellett csuknia, amikor K'yorl furcsán elnyúlt alakja hirtelen elszakadt a toronytól, s egyenesen felé suhant.

Sokan – köztük Berg'inyon is – felsikoltottak, mások ismét felhördültek, s megint mások Lloth-hoz fohászkodtak, amikor K'yorl eleven lándzsára emlékeztető, elvékonyodott teste behatolt a kéndarabba, a kapuba, ami átvitte Abyssra, Errtuhoz, Lloth kijelölt kínzómesteréhez.

K'yorl mögött jöttek a szörnyetegek, rikoltozva, villámokat szórva s tűzgolyókat eregetve az Oblodra-telepre. Errtu kényszerítő erejére ők is elvékonyodva röppentek bele a kéndarabba, s Baenre Anyában a rettenetes szintiszta erővé változott át, ahogy a röögöt tartotta.

Néhány pillanat leforgása alatt minden szörnyeteg, még a legnagyobbak is, eltűnt. Baenre Anya azonban továbbra is érezte a jelenlétüket, a kén belsejéből.

Hirtelen minden elcsendesedett megint. Sok sötét elf összenézett a többiekkel: nem tudták, hogy véget ért-e a büntetés, s hogy az Oblodra Ház esetleg tovább él-e új úrnő

vezetése alatt. Tucatnyi nemesi Ház tagja mutogatta egymásnak aggódva, hogy Baenre esetleg a saját lányai egyikét helyezi majd a harmadik Ház élére, tovább erősítve pozícióját a városban.

Baenre azonban nem dédelgetett ilyen gondolatokat. Ez a büntetés Lloth kívánsága volt: a teljes bosszú, amihez foghatót Ház még nem tapasztalt Menzoberranzanban. Ismét csak Errtu telepátikus utasításainak engedelmeskedve Baenre Anya a Karomszurdokba hajította a lüktető kénrögöt, s amikor felcsapott körülötte az üdvívalgás, mert a sötét elfek azt hitték, hogy a szertartás ezzel beteljesedett, széttárta karját, s mindenkinek megparancsolta, hogy legyenek tanúi Lloth haragjának.

Mindenki megérezte az első remegéseket a lába alatt a Karomszurdok mélyéből. Néhány fojtott, néma pillanat telt el így.

K'yorl egyik lánya jelent meg a nyitott platón, a csonka tetejű toronyban. A peremhez futott, s könnyörögni kezdett Baenre Anyának. Amikor Baenre nem válaszolt neki, oldalra pillantott, a Karomszurdok egyik ujjforma hasadéka.

Elkerekedtek a szemei, s sikolya végtelen iszonyatról árulkodott. A lebegővarázs biztosította magasabb nézőpontból Baenre Anya is követte a lány pillantását, s ő is azonnal reagált: széttárta karját, s elragadtatva kiáltott istennőjéhez. Egy pillanat múlva a többiek is megértettek mindent.

Roppant fekete csáp kígyózott fel a Karomszurdokból, s betekergőzött az Oblodra-telep mögé. A sötét elfek hullámszerűen hőköltek vissza, egymást taposva, amikor a húszlábnyi vastag borzadály visszafordult a telep másik oldalán, s az épületeket körbefogva visszakúszott a mélybe.

– Baenre! – könnyörgött a végsőkéig kétségbeesett, halálra ítélt Oblodra-lány.

– Megtagadtátok Lloth-t – felelte nyugodtan az első nagyasszony. – Most érezzétek haragját!

A föld kissé megremegett, amikor a csáp: Lloth dühödött keze

szorosabbra feszült az Oblodra-telep körül. A falak megrepedeztek és leomlottak, ahogy a lény folytatta szörnyű útját.

K'yorl leánya levetette magát a toronyból, amikor az is omladozni kezdett. Megúsza a csápot, s még élt, amikor egy csapat sötét elf rohant oda hozzá. Uthegental Armgo is a csapatban volt, s egy mozdulattal félretolta a többieket, megakadályozva őket abban, hogy végezzenek a százalmas teremtéssel. Felnyalábolta az Oblodra-lányt, s a nyomorult teremtés még halványan rá is mosolygott, mintha megmentőjét látná benne.

Uthegental csak nevetett, a feje fölé emelte az ernyedt testet, s visszahajította a csáp mellé, a ház romjai közé.

Fülsüketítő ujjongás és kiáltás támadt, majd rettenetes robaj, amikor a csáp végleg elsöpörte mindazt, ami valaha az Oblodra Ház volt, magával sodorva mindent a feneketlen mélységbe.

15. fejezet

Mohóság

Jarlaxle megrázta tar fejét: ennél merészebb gesztusra még sosem vetemedett Baenre Anyával szemben. Most pedig, a Baenre ijesztő erődemonstrációja és Lloth visszatérése óta Jarlaxle akadékoskodása még veszedelmesebb lehetett.

Triel Baenre vicsorgott, Berg'inyon pedig lehunyta a szemét: egyikük sem szerette volna igazán végignézni a zsoldos kinhalálát. A gonosz Bladen'Kerst azonban nyalogatni kezdte

a száját, s kézbe vette ötágú korbácsát, abban a reményben, hogy Baenre Anya őt bízta meg a kellemes feladattal.

– Attól tartok, nem megfelelő az időpont – bökte ki Jarlaxle nyíltan.

– Lloth nekem másképp mondta – felelte Baenre, s meglepően nyugodtnak tűnt.

– Nem lehetünk bizonyosak benne, hogy mágiánk továbbra is úgy működik majd, ahogy várjuk – folytatta Jarlaxle.

Baenre bólintott, s a többiek ekkor jöttek rá, hogy a nagyszorong örül Jarlaxle ellenkezésének. A zsoldos kérdései lényegretörőek voltak, s valójában segítették Baenre Anyát abban, hogy tisztázza magában az új szövetségi terv és a hadjárat részleteit.

Triel Baenre gyanakvóan meredt az anyjára. Ha Baenre Anya közvetlenül Lloth-tól kapja az utasításokat, ahogy mondta, akkor miért tűri, sőt, kedveli a kérdéseket? Mi szüksége van ilyesmire a Mithril Csarnok elleni hadjárat előkészítésénél?

– A mágia biztos – felelte Baenre.

Jarlaxle beadta a derekát. Minden, amit mostanában hallott a drow városban és azon kívül, ezt látszott alátámasztani. – Nem lesz gond a szövetség újraalakításával az Oblodra Ház látványos bukása után. Mez'Barris Anya mindig is támogatott, a többiek pedig még csak célozni sem mernek majd arra, hogy félnének veled tartani.

– A Karomszurdok elég mély ahhoz, hogy akár tucatnyi Ház törmelékét is befogadja – szölt Baenre szárazon.

Jarlaxle kuncogott. – Valóban. Itt az ideje a szövetségnek, bármire jön is létre.

– Ideje Mithril Csarnok ellen vonulni – mondta Baenre határozott hangon. – Ideje kiemelkedni a tespedésből, hogy újabb dicsőséget szerezzünk a Pókkirálynőnek.

– Nagy veszteséget szenvedtünk – vetette fel merészen Jarlaxle. – Az Oblodra Ház haladt volna elől a hadjáratban kobold rabszolgaival, hogy kikutassák a törpék csapdait.

– A koboldokat majd felhozzuk a Karomszurdokból - nyugtatta meg Baenre.

Jarlaxle nem ellenkezett, pedig mindenki másnál jobban ismerte a szurdok peremét. Baenre szerezhette ugyan egy pár koboldot, talán hétszázat is, az Oblodra Ház viszont több ezret adhatott volna.

– A város hierarchiája a kérdés – folytatta a zsoldos. – A harmadik Ház nincs többé, a negyedik pedig nagyasszony nélkül maradt. A te családod sem tért még magához a renegát szökéséből s Dantrag és Vendes elvesztéséből.

Baenre hirtelen előrehajolt. Jarlaxle meg sem rezzent, annál inkább a Baenre-gyerekek, akik féltek, hogy anyjuk megértette a zsoldos kijelentésének igazi Jelentését. Baenre nem tűrt volna semmiféle torzsalkodást életben maradt gyermekei között a megürült pozíciók miatt.

Baenre azonban nem tört ki, hanem felállt trónjáról. Veszedelmes pillantását végigfuttatta minden egyes gyermekén, majd a szókimondó zsoldosra meredt. – Gyere velem – parancsolta.

Jarlaxle félrehúzódott, hogy utat engedjen a nagyasszonynak, aztán engedelmesen a nyomába szegődött. Triel is indult volna utánuk, de Baenre hátrafordult: – Csak ő jön -mordult fel.

Fekete oszlop állt a trónterem közepén, melynek látszólag sima és makulátlan oldalán hirtelen hasadék keletkezett, amikor odaértek. A hasadék egyre szélesedett, s akkora ajtóvá nyílt, hogy mindketten beléphettek az oszlop belsejébe.

Jarlaxle azt várta, hogy Baenre azonnal ordítózni kezd, vagy fenyegetőzni, ahogy eltűnnek a család szeme elől. A nagyasszony azonban nem szólt semmit, csak odament a padlón tátongó lyukhoz. Belépett, de nem zuhant le, ha-

nem lebegni kezdett lefelé, a következő szintre, a Baenre-ház harmadik szintjére. Jarlaxle követte, amikor szabaddá vált az út, mégis sietnie kellett, ha lépést akart tartani a nagyasszonnyal, aki már útban volt a következő szint felé.

Hosszú ereszkedés után végül elértek a ház alatti pince mélységébe.

A nagyasszony továbbra is szótlan maradt, s Jarlaxle arra gondolt, hogy talán börtönbe akarják vetni. Sok drow -köztük nemes is – sínylődött itt. Állítólag sokakat megkínóztak, aztán meggyógyítottak, hogy újult erővel gyötörhessék tovább, évszázadokon keresztül.

Baenre egy intésére eltisztultak az örök az egyik cella ajtaja előtt.

Jarlaxle megkönnyebbült, de csodálkozott is, amikor egy fura, tömzsi törpét pillantott meg a cella falához láncolva. A zsoldos Baenrére pillantott, s csak ekkor tűnt fel neki, hogy a nagyasszony nem viseli szokásos nyakláncát, ami törpefogból készült.

– Új zsákmány? – kérdezte Jarlaxle, habár sejtette, hogy nem így van.

– Kétezer éves – felelte Baenre. – Bemutatom neked Harcpöröly Gandalugot, a Harcpöröly klán ősapját, Mithril Csarnok alapítóját.

Jarlaxle hintázni kezdett a sarkán. Persze ő is hallotta a szóbeszédeket, hogy Baenre fog-medáljában egy ősi törpe király lelke él bezárva, de sosem gondolt ilyen érdekes egybeesésre. Ekkor döbbent rá, hogy ez az egész Mithril Csarnokmánia nem Drizzt Do'Urden miatt van – a renegát csak ürügy –, hanem Baenre régóta dédelgetett bosszúvágya az ok.

Jarlaxle hirtelen támadt kíváncsisággal pillantott Baenrére. – Kétezer éves? – ismételte fennhangon, miközben azon tűnődött, hogy hány éves is lehet valójában az aszott nagyasszony.

– Évszázadokig bezárva tartottam a lelkét – meredt Baenre a törpére. – Abban a zavaros időszakban, amikor Lloth nem hallotta szavunkat, a medál elpusztult és Gandalug előjött, új életre kelve. – A drow odament a ruhátlan törpéhez, és arcát Gandalug hegyes orrához nyomta, kezét pedig a vállára

helyezte. – El, de nem szabadabb, mint eddig volt.

Gandalug megköszörülte a torkát, mintha le akarná köpni Baenrét. Hirtelen azonban egy pók mászott elő a nagyszorong egyik gyűrűjéből, rá a törpe vállára, s a nyaka felé indult.

Gandalug tudta, hogy Baenre nem fogja megölni, mert szüksége van rá a tervezett hadjáratához. Nem félt a halált, de még a pusztulás is jobb lett volna a kínoknál, és annál a tudatnál, hogy önkéntelenül is hozzájárul saját népe végzetéhez. Baenre kíméletlen agyszívója már nemegyszer kikutatta az elméjét, s olyan dolgokat szedett ki belőle, amit semmiféle kínzás nem csálhatott volna ki a makacs vén törpéből.

A józan ész alapján Gandalugnak nem volt mitől félnie, de ez sovány vigaszt nyújtott neki. A törpe mindennél jobban gyűlölte a pókokat, s félt is tőlük. Amint megérezte a szőrös, izeit lábakat a nyakán, mozdulatlanra dermedt, s homlokán veríték kezdett gyöngyözni.

Baenre arrébbment, de ölbéli pókját otthagyta a törpe nyakán. Ismét Jarlaxle-hoz fordult, fensőbbeséges pillantással, mintha Gandalug megjelenése egy csapásra elegendő lenne a zsoldos minden kételyének eloszlatására.

Pedig nem így volt. Jarlaxle sosem kételkedett benne, hogy Menzoberranzan le tudja győzni Mithril Csarnokot, s nem kételkedett abban sem, hogy a hadjárat sikeres lesz. De mi történik azután? A drow város fortyogott, s belharcok kitörése volt várható az Oblodra Ház és Ghenni'tiroth Tlabbar pusztulása után keletkezett űr betöltésére. Jarlaxle, aki évszázadok óta élt a katasztrófa peremén titkos csapatával, tisztában volt azzal, milyen veszélyes túl messzire nyúlni a hatalomért, s tudta, hogy ha valaki mégis így tesz, akkor egyszerűen összeomolhat.

Azonban azt is sejtette, hogy erről nem tudja meggyőzni Baenre Anyát. Menjen csak Baenre Mithril Csarnok ellen, s ne kérdezgesse őt. Akár még bátorítani is fogja a nagyszoront. Ha a dolgok úgy mennek majd, ahogy Baenre eltervezte, annál

Jobb.

De ha nem...

Jarlaxle nem vette a fáradságot, hogy végiggondolja az eshetőségeket. Tudta, hol áll Gromph, ismerte a varázsló csalódottságát, s a Bregan D'aerthe tagjainak csalódottságát, amiért hím mivoltuk miatt hátrányban vannak. Menjen csak Baenre Mithril Csarnokba, de ha kudarcot vall, akkor Jarlaxle megfogadja a tanácsát, s “kiemelkedik a tespedésből”.

De ki ám!

16. fejezet

Nyílt szívek

Drizzt ugyanazon a keletre néző platón találta a lányt, ahol az elmúlt hetekben annyit gyakoroltak, s épp ugyanazon a helyen, ahol Catti-brie végül úrrá lett erős akaratú kardján.

Hosszú árnyak nyúltak le a hegyekből, s a nap alacsonyan járt a szirtek mögött. Felszikkasztak az első csillagok Ezüsthald és Sundabar fölött.

Catti-brie mozdulatlanul, felhúzott térdekkel ült. Ha hallotta is a szinte zajtalan drow közeledését, nem adta jelét, csak hintázott lassan előre-hátra, s a sűrűsödő homályba meredt.

– Csodálatos az éjszaka – szólalt meg Drizzt, és abból, hogy a lány meg sem rezdült, tudta, hogy Catti-brie észrevette közeledtét. – De hideg a szél.

– Jön a tél – felelte halkán Catti-brie, de nem vette le szemét a sötét keleti égről.

Drizzt válasz után kutatott: szeretne volna fenntartani a beszélgetést. Furcsán érezte magát, ami különös volt, mert ismeretségük ideje alatt sosem támadt még ilyen feszültség köztük. A drow leguggolt Catti-brie mellé, de nem nézett a lányra, s az sem őrá.

– Ma este megpróbálom hívni Guenhwyvar – szólta Drizzt. Catti-brie bólintott.

Makacs hallgatása készületlenül érte a drow-t. A párduc visszahívása hatalmas dolog. Vajon működik-e majd a figura mágiája, visszatér-e Guenhwyvar? Fret megnyugtatta Drizztet efelől, de a drow mégsem nyugodhatott, amíg meg nem próbálta, s az ép párduc nincs mellette újra.

A dolog fontos kellett volna legyen Catti-brie számára is. Épp annyira aggódnia kellene, mint Drizztnek, hisz ő is nagyon közel állt Guenhwyvarhoz. Mégsem válaszolt, s hallgatása úgy fölbosszantotta Drizztet, hogy jobban szemügyre vette a lányt.

Könnyeket látott a kék szemekben, s ezek a könnyek elmosták dühét. Ebből tudta, hogy ami közte és a lány közt történt, mégsem temetődött el olyan mélyre. Amikor utoljára találkoztak, ugyanezen a helyen, mindketten a vívás lendületébe fojtották azokat a kérdéseket, amelyeket fel akartak tenni egymásnak. Catti-brie-nek tökéletes összpontosításra volt szüksége, hogy hatalmába kerítse

kardját, de most, hogy elvégezte ezt a feladatot, maradt ideje gondolkozni, és eszébe jutottak a dolgok.

– Ugye tudod, hogy a kard volt? – kérdezte szinte könnyörögve a lány.

Drizzt megnyugtatóan elmosolyodott. Tudta, hogy a kard készítette Catti-brie-t a felkínálkozásra. Csak és kizárólag a kard. Pedig Drizzt – s talán Catti-brie is – a lelke mélyén szerette volna, ha nem így van. Egy ideje tagadhatatlan feszültség volt köztük, amely a kard-incidens után még bonyolultabbá vált.

– Jól tetted, hogy eltaszítottál – szipogta Catti-brie, s megköszörülte a torkát.

Drizzt sokáig nem válaszolt: tudta, hogy súlya lesz annak, amit felel. – Csak azért toltalak el, mert megláttam a kard gombját – mondta, és erre már Catti-brie is levette tekintetét az égboltról. Egyenesen a drow-ra nézett, s a kék tekintet egybekapcsolódott a bíbor pillantással.

– A kard volt az – mondta csendesen Drizzt. – Csak a kard.

Catti-brie nem pislogott, s alig vett levegőt. Arra gondolt, hogy milyen nemes szívű is a drow. Sok férfi nem kérdezett volna semmit, azonnal kihasználta volna a helyzetet. S vajon olyan rossz lett volna?, kellett feltennie magának a kérdést. Érzelmei Drizzt iránt mélyek és valóságosak, a szeretet és barátság érzései. Vajon olyan rossz lett volna, ha szeretkezni kezdenek abban a szobában?

Igen, rossz lett volna, mert bár a saját teste volt terítéken, valójában Khazid'hea volt jelen. Így is épp elég suta a kapcsolatuk, s ha Drizzt engedelmeskedett volna az érzelmeknek, amelyeket – ezt Catti-brie tudta – iránta táplál, ha nem lett volna olyan nemes, s kihasználta volna a pillanat csábítását, később képtelenek lettek volna egymás szemébe nézni.

Így azonban képesek voltak, a csendes platón ott a hegyekben, a fénylő csillagok alatt.

– Jó ember vagy te, Drizzt Do'Urden – mondta a lány

szívből jövő mosollyal.

– Hát, embernek aligha vagyok nevezhető – felelte kuncogva Drizzt, s örült, hogy felengedett a feszültség.

De ez csak átmeneti volt. A kuncogás, a mosoly elhalt, s ugyanott voltak, ahol az elején: ugyanabban a suta helyzetben, valahol a gyengédség és a félelem között.

Catti-brie megint az égre pillantott, s Drizzt követte példáját.

– Tudod, hogy szerettem őt – szólt a lány.

– Még mindig szereted – felelte Drizzt, s mosolya őszinte volt, amikor a lány visszafordult hozzá.

De Catti-brie szinte azonnal el is fordult megint, nézte a csillagokat, s Wulfgarra gondolt.

– Hozzámentél volna feleségül – folytatta Drizzt.

Catti-brie már nem is volt olyan biztos ebben. Az igaz szerelem ellenére, ami a barbárhoz fűzte, jól tudta, hogy Wulfgar továbbra is cipeli öröksége terhét egy olyan társadalomból, ahol a nő nem társ, hanem szolgál. Wulfgar ugyan sok tekintetben képes volt túllépni a szűklátókörű törzsi gondolkodáson, ám ahogy közeledett az esküvő kitűzött időpontja, egyre jobban, már-már bántóan féltő lett. Ezt pedig a mindenekfelett büszke és önálló Catti-brie képtelen volt elviselni.

Kételyei világosan tükröződtek az arcán, s Drizzt, aki jól ismerte, szinte olvasott a tekintetéből.

– Hozzámentél volna – mondta magabiztosan, s a lány rápillantott.

– Wulfgar nem volt ostoba – folytatta Drizzt.

– Ne kenj mindent Entrerire meg a félszerzet rubintjára - figyelmeztette Catti-brie. Miután a drow vadászcsapat veszedelme elmúlt, s Wulfgar elesett, Drizzt elmagyarázta a lánynak, s Bruenornak is – aki talán mindenkinél jobban szeretett volna valami indoklást hallani –, hogy Entreri, mikor Regis alakjában jelent meg, a rubin hipnotikus erejét használta Wulfgarral szemben. Ez az elmélet mégsem magyarázta meg teljesen a barbár botrányos viselkedését, mert Wulfgar már

rég elindult ezen az úton, még jóval Entreri érkezése előtt.

– A kő viszont további lökést adott neki – vélte Drizzt.

– Csak arra lökte, amerre amúgy is menni akart.

– Nem. – Ez az abszolút biztonsággal kiejtett egyetlen szó készületlenül érte Catti-brie-t. Félrebillentett fejjel várta a drow további magyarázatát.

– Félt – folytatta Drizzt. – A hatalmas Wulfgar semmitől sem félt jobban a világon, mint attól, hogy elveszíti az ő Catti-brie-jét.

– Az őőő Catti-brie-jét? – visszhangozta a lány.

Drizzt csak nevetett Catti-brie túlérzékenységen. – Az ő Catti-brie-je voltál, ahogy ő is a te Wulfgarod – felelte. – Szeretett téged, teljes szívével. – Elhallgatott, s Catti-brie nem tudott mit mondani, csak ült némán, és hallgatta Drizzt szavait. – Szeretett téged, és ettől a szerelemtől sebezhetőnek érezte magát, megijedt. Semmitől sem félt, amit vele magával tehettek, de ha téged egy karcolás is ért, az olyan volt neki, mintha tüzes tört forgatnának a szívében.

– Ezért viselkedett olyan ostobán közvetlenül az esküvő előtt – mondta Drizzt. – Ha legközelebb látott volna harcolni, akkor az erőd és függetlenséged tükröt tart elé, megmutatja neki tévedését. A rokonaitól eltérően Wulfgar mindig beismerte a hibáit, és nem követte el újra őket.

Miközben bölcs barátja szavait hallgatta, Catti-brie visszaemlékezett a harcra, amiben Wulfgar odaveszett. A Catti-brie iránti féltés nagy szerepet játszott a barbár halálában, de még mielőtt végleg eltávozott volna, Wulfgar egyszer utoljára a lány szemébe nézett, és rádöbbsent, hogy ostobasága mibe került neki s mindkettejüknek.

Catti-brie-nek ezt kellett hinnie most, hogy a drow szavainak fényében gondolta át újra a szörnyű jelenetet. Hinnie kellett, hogy szerelme Wulfgar iránt valódi volt, s hogy a bar-bár is az volt, aminek hitte.

És most már hinni is tudta. Wulfgar halála óta először volt képes büntudat nélkül gondolni a barbárra, s a félelem nélkül,

hogy ha Wulfgar életben marad, akkor nem megy hozzá. Mert Drizztnek igaza van: Wulfgar beismerte volna hibáját, minden büszkesége dacára, és lélekben fejlődött volna, mint korábban is mindig. Ez volt a legcsodálatosabb benne, ez a szinte gyermeki szemlélet, amivel a világot is, önmagát is egyre javulónak, egyre jobbnak látta.

Catti-brie arcára hosszú-hosszú hónapok után most ült ki először *igazán* őszinte mosoly. Hirtelen szabadnak érezte magát, lezárta a múltját, s képes volt továbblépni az életben.

Tágra nyílt szemmel nézett a drow-ra, olyan kíváncsisággal, ami szinte meg is lepte Drizztet. Catti-brie most már tovább tud menni, de vajon mit jelent ez?

A lány lassan megcsóválta a fejét, s Drizzt érezte, hogy ennek a mozdulatnak hozzá van köze. Kisimította a haját a lány arcából. Ébenfekete bőre éles kontrasztot alkotott a lány fehérségével, még az este homályában is.

– Én szeretlek – vallotta be a drow, de a bejelentés csöppet sem érte meglepetésként a lányt. – Ahogy te is szeretsz engem – folytatta Drizzt könnyedén, bízva benne, hogy szavai célt érnek. – És most már nekem is előre kell néznem, meg kell találnom a helyem a barátaim mellett, melletted, Wulfgar nélkül.

– Talán majd egyszer – suttogta alig hallhatóan Catti-brie.

– Talán – helyeselt Drizzt. – Most azonban...

– Barátok vagyunk – fejezte be Catti-brie.

Drizzt elhúzta kezét a lány arcától, s összekulcsolta ujjait.

Barátok.

A pillanat mintha megállt volna: csak néztek egymásra, nem szóltak egy szót sem, és akár örökre is így maradtak volna, ha nem csendülnek fel hirtelen mögöttük jól ismert hangok az ösvényen.

– Az az ostoba elf nem volt képes odabent csinálni! – pufogott Bruenor.

– A csillagok jobban illenek Guenhwyvarhoz – lihegte Regis, miközben áttörtek a bokrokon Drizzték irányába.

– Ostoba elf? – kérdezte Catti-brie az apjától.
– Bah! – szortyintott Bruenor. – Nem úgy gondoltam...
– Hát, ami azt illeti... – kezdte Regis, de elhallgatott, amikor a törpe vadul rávicsorgott.

– Igazad van, tényleg ostoba elfet mondtam! – közölte Bruenor, s ez volt a tőle telhető legnagyobb bocsánatkérés. – De most dolgom van. – Visszanézett az ösvényen, Mithril Csarnok irányába. – Odabent!

Drizzt elővette az ónix figurát, s a földre helyezte, szándékosan a törpe elé. – Ha Guenhwyvar majd visszatér, elmondom neki, hogy milyen kelletlenül jöttél ki a fogadására – vigyorgott Drizzt.

– Ostoba elf – morogta Bruenor, s arra gondolt, hogy Drizzt ezek után megint ráfekteti a macskát.

Catti-brie és Regis nevettek, de hangjuk ideges és erőltetett volt. Drizzt halkan szólítani kezdte a párducot. Fájdalmuk semmivel sem lett volna kisebb, mint Wulfgar elvesztésekor, ha a párduc nem tér vissza.

Mindnyájan tudták ezt, még Bruenor is, aki amúgy a sírig tagadta volna vonzalmát a párduc iránt. Feszült csend lett, amikor sűrű füst kavardott fel a figura körül, s egyre inkább anyagszerűvé sűrűsödött.

Guenhwyvar szinte zavartnak tűnt, amikor a körülötte állókat megpillantotta: egyikük sem mert még csak levegőt se venni.

Drizzt szélesen elmosolyodott, amikor látta, hogy hű társa ép és egészséges. A fekete szőr csak úgy fénylett a csillagfényben, s az izmok telten feszültek.

Nemhiába hívta ki Bruenorékat erre a pillanatra. Úgy volt illő, hogy mind a négyen jelen legyenek, amikor Guenhwyvar visszatér.

Persze még jobb lett volna, ha Wulfgar, Beornegar fia is velük van a csendes éjszakában, a csillagok alatt, Mithril Csarnok utolsó békés óráiban.

4. RÉSZ

A DROW MENETELÉS

Észrevettem valami valóban különös és szívmelengető dolgot, amikor mi, Mithril Csarnok és környékének védői a készülődés vége felé jutottunk, közel a drow roham kezdetéhez.

Én drow vagyok. Már a bőrömön is látszik. Az ébenszín tagadhatatlanul jelzi származásom. Mégsem bámult meg senki, s nem kaptam egyetlen ferde pillantást sem a

Harpellektől, sem egy rossz szót Berkthgartól vagy népétől. A törpék közül sem volt egy sem – még Dagna tábornok sem, ő pedig senkit sem kedvelt, aki nem törpe –, aki bármikor is vádlón mutatott volna rám. Nem tudtuk, miért jönnek a drow-k: miattam, vagy a törpék kincsei miatt. De bármi is az ok, engem nem hibáztattak. Hihetetlenül csodálatos érzés volt ez nekem, aki hónapokig viselte a büntudat súlyát az előző hadjárat miatt, Wulfgar, miatt, s azért, hogy Catti-brie utánam jött Menzoberranzanba. Viseltem ezt a nehéz terhet, s azok, akiknek körülöttem oly sok volt a vesztenivalójuk, nem súlyosbították ezt. Talán nehéz megérteni, milyen különleges volt ez a felismerés annak, akinek olyan a múltja, mint nekem. Az őszinte barátság gesztusa volt, s annál is értékesebb, mert önkéntelen, és nem szándékos. A múltamban sok "barát" tett volna ilyen gesztust inkább azért, hogy saját magának bizonyítson, mint hogy nekem. Jobban érezték tőle magukat, mert túl tudtak nézni az olyan kézenfekvő különbségeken, mint a bőrszín. Guenhwyvar ezt sosem tette. Bruenor sem. Catti-brie és Regis sem. Wulfgar először nyíltan és mentség nélkül megvetett, egyszerűen azért, mert drow vagyok. Ők őszinték voltak, mindig a barátaim. A háborús előkészületek idején azonban a barátságnak ez a köre sokszorosára tágult. Megtudhattam, hogy Mithril Csarnok törpéi és Settlestone emberei igazán elfogadtak. Ez a barátság igazi természete. Ilyen az, amikor nem öncélú, hanem őszinte. Ezekben a napokban Drizzt Do'Urden tehát egyszer s mindenkorra megértette, hogy nem Menzoberranzanban van.

Levettem a büntudat terhét, és mosolyogtam.

Drizzt Do'Urden

17. fejezet

Blingdenstone

Árnyak voltak az árnyak közt, villanó mozdulatok, melyek

már el is enyésztek, mielőtt a szem felfoghatta őket. Zaj sem volt. Habár háromszáz sötét elf haladt alakzatban -jobbszárny, balszárny, középső hadtest –, egyetlen nesz sem hallatszott.

Menzoberranzantól nyugatra jártak, a kényelmesebb és szélesebb alagutakat keresve, amelyek majd visszaviszik őket kelet és a felszín felé, Mithril Csarnokhoz. Blingdenstone, a svirfneblík városa – akiket a drow-k mindenekfelett gyűlöltek – nem volt túl messze errefelé, s ez is a kerülőút mellett szólt.

Uthegental Armgo megállt egy apró, védett fülkében. Az alagutak itt már-már kellemetlenül tágassá váltak. A svirfneblík taktikus, építő népek: harcban az alakzataikra, esetleg harci gépeikre támaszkodnak a lopózkodó, egyénieskedő drow-kal szemben. Nem volt véletlen, hogy az itteni alagút olyan széles. Uthegental tudta, hogy ez nem a természet műve. Ellenségei készítették elő a terepet hosszú évekkel ezelőtt.

De most hol vannak? Uthegental háromszáz drow-val behatolt a területükre, nyolcezer sötét elf és több ezer rabszolga előőrseként. És bár Blingdenstone maga alig húsz percnyi járásra lehetett innen – és a felderítők még ennél is közelebb jártak –, a svirfneblíknak nyoma sem volt.

Barrison Del'Armgo vad hímje nem örült ennek. Uthegental szerette a kiszámítható dolgokat, legalábbis az ellenfelek tekintetében, és szerette volna, ha már összefutnának a svirfneblíkkal. Nem volt véletlen, hogy ez a csoport a drow sereg előőrse. Ez Baenre engedménye volt Mez'Barris felé, a második Ház fontosságának elismerése. Ez az engedmény azonban felelősséggel járt, amit Mez'Barris Anya azonnal Uthegental széles vállaira helyezett. A Barrison del'Armgo Háznak dicsőséggel kell kikerülnie a háborúból,

különösen azután, ahogy Baenre elbánt az Oblodra *Házzal*. Ha Mithril Csarnok dolga megoldódik, valószínűleg megkezdődik Menzoberranzan átrendeződése. A Házak közti harcok elkerülhetetlennek látszottak, s a legnagyobb rés közvetlenül a Barrison del'Armgo mögött tátongott.

Így tehát Mez'Barris Anya teljes segítséget ígért Baenrének, cserébe azért, hogy személy szerint ne kelljen részt vennie az akcióban. Ő Menzoberranzanban maradt, hogy erősítse Háza pozícióját, s Triel Baenrével karöltve olyan hazugsági és szövetségi hálót építsen, amely elszigeteli a Baenre Házat a további vádaskodásoktól. Baenre elfogadta Mez'Barris ajánlatát, mert tudta, hogy ő maga is sebezhetővé válna, ha nem jól alakulna Mithril Csarnok dolga.

Mivel a nagyasszony Menzoberranzanban maradt, így Uthegental dolga lett, hogy megteremtse a Barrison del'Armgo dicsőségét. A harcos örült ennek a feladatnak, de kissé szorongott is: tele volt feszült energiával, s csatát akart, bármilyet, hogy felajzza étvágyát arra, ami később jön.

De hol lehetnek az ocsmány kis svirfneblík?, tündődött. A menet terve nem tartalmazta a Blingdenstone elleni támadást – legalábbis nem az első szakaszban. Ha lett volna támadás a gnóm város ellen, az csak Mithril Csarnokból visszajövet következhetett, a fő cél elérése után. Uthegental azonban engedélyt kapott a svirfnebli védelem felmérésére, s a kószálók elpusztítására.

Uthegental már alig várta ezt, s elhatározta, hogy ha felmérte a gnóm védelmet, és rést talál rajta, akkor egy lépéssel még tovább megy, és a svirfnebli király fejével a szigonya hegyén tér vissza Baenre Anyához.

A Barrison del'Armgo Ház dicsőségére. Az egyik felderítő visszaért, s egyenesen hozzá jött. Ujjaival jelezte, hogy nagyon közel merészkedett, s még a lépcsőt is látta, amelyek felvezetnek Blingdenstone kőkapuinak szintjére. Svirfneblíknek azonban nyomát sem találta.

Csakis rajtaütés lehet: a tapasztalt fegyvermester minden ösztöne azt súgta, hogy a gnóмок valahol lapulnak, s rájuk lesnek. Szinte minden más – köztudottan óvatos – sötét elf annyiban hagyta volna a dolgot. Uthegental valójában teljesítette feladatát, a felderítést, s visszatérhetett volna Baenre Anyához a jelentéssel.

A vad Uthegental azonban nem volt olyan, mint a többi drow. Nem annyira megkönnyebbült, mint inkább éktelen haragra gerjedt.

"Vigyél oda", villantak az ujjai, a felderítőnő legnagyobb meglepetésére.

"Túl védtelen lennél", felelte jelekkel a nő.

– Mind megyünk! – dörögte fennhangon Uthegental, s hangereje meglepte az összes körülötte álló drow-t. Uthegental azonban nem volt meglepve, de nem is hátrált meg. – Adjátok tovább az üzenetet minden menetoszlopnak, hogy Blingdenstone kapujához megyünk.

A katonák idegesen néztek össze. Háromszázan voltak, tehát nem kevesen, de Blingdenstone-ban ennél jóval többen éltek a gnómok, akik ismerték a kő titkait, s nemegyszer a Föld Sikjának erős szörnyetegeivel szövetkeztek. Mégsem mert egyetlen drow sem szembeszállni Uthegental akaratával, főleg mivel csak a fegyvermester tudta egyedül, mi a feladatuk.

Így hát teljes létszámban elmasíroztak a lépcsőhöz, és felmentek rajta, egyenesen Blingdenstone kapui elé – amelyekről az egyik drow mérnök megállapította, hogy csapdával van ellátva: az egész mennyezet a fejükre omlik, ha kinyitják. Uthegental a csoportjába beosztott egyik papnőhöz fordult.

„Át tudod juttatni valamelyikünket az akadályon?”, kérdezte kézmozdulataival, s a nő bólintott.

A meglepetések sora tovább folytatódott, amikor Uthegental bejelentette, hogy ő személyesen hatol be elsőnek a svirfnebli városba. Ez hallatlan dolog volt. Soha egyetlen drow vezér sem megy elől: ez mindig a közkatonák dolga volt.

De ugyan ki mert volna vitába szállni Uthegentallal? A papnőt igazából nem is érdekelte, hogy az öntelt hím széttépeti magát vagy sem: belekezdett egy varázslatba, hogy Uthegentalt anyagtalanná tegye, s ebben a formájában átjuttassa valami apró résen. Amikor elkészült, a bátor Uthegental habozás nélkül elindult, azzal sem törődve, hogy

utasításokat adjon arra az esetre, ha nem tér vissza.

A büszke és mindenekfelett magabiztos Uthegental nem ilyen volt.

Miután áthaladt az üres őrszobákon, s végigkerülgette a ravaszul megépített árkokat és erődítéseket, Drizzt Do'Urden után a második drow lett, aki megpillanthatta a svirfneblík kerek, dísztelen házalt és kanyargós utcáit. Blingdenstone egészen más volt, mint Menzoberranzan: úgy épült, hogy természetes maradjon, nem pedig a minél tetszetősebb átalakítás volt a cél, mint a drow-knál.

Uthegental, aki szeretett mindent uralni maga körül, nem kedvelte ezt a helyet. Egy lelket sem talált az ősi településen.

Belwar Dissengulp kikukkantott a mély barlang párkányáról, messze Blingdenstone-tól nyugatra, s azon tűnődött, vajon helyesen tette-e, hogy rávette Schnicktík királyt a város kiürítésére. A fűrásmester úgy vélte, hogy a mágia visszatértével a drow-k biztosan Mithril Csarnok ellen indulnak, s veszedelmesen közel haladnak el Blingdenstone mellett.

Habár könnyen meggyőzte társait arról, hogy a drow-k megindulnak, az a gondolat, hogy elhagyják Blingdenstone-t, mindenüket összepakolják s otthagyják ősi otthonukat, nemigen volt senki ínyére. A gnóмок több mint kétezer éve éltek a drow város baljós árnyékában, s nem ez volt az első alkalom, hogy drow támadástól lehetett tartani.

Most azonban más volt a helyzet, legalábbis Belwar így érezte, s ezt meg is mondta a többieknek. Szavai telve voltak szenvedéllyel, s különös súlyt adott nekik a renegát drow barátsága. Belwarnak mégsem volt sok reménye arra, hogy meggyőzze Schnicktíket és a többieket, egészen addig, amíg Firble tanácsos a pártját nem fogta.

Firble teljes súlyával kijelentette, hogy most valóban más a helyzet. Ezúttal egész Menzoberranzan összefogna, s a

támadás nem egyetlen Ház önálló akcióját jelentené. Ezúttal sem a gnómok, sem más veszélyeztetett népek nem bízhattak abban, hogy a házak közti vetélkedések majd megmentik őket. Firble tudott Jarlaxle-tól az Oblodra Ház bukásáról, egy földelementál – amit titokban Menzoberranzan alá, a Karomszurdokba küldtek a papok – pedig megerősítette a hír igaz voltát. Ezek után akkor, amikor Jarlaxle arra célzott, hogy “nem lenne bölcs Drizzt Do'Urdent tartogatni”, Firble a sötét elfek ismeretében úgy vélte, hogy most valóban Mithril Csarnok ellen készülnek, attól való félelmükben, aki olyan kíméletlenül szétzúzta a harmadik Házat.

Erre a baljós jelre a svirfnebliek elhagyták Blingdenstone-t, s Belwar kulcsszerepet játszott a távozásukban. A felelősség most súlyosan nehezedett a fűrásmester vállára, s újból átgondolta érvelését, ami oly józannak tűnt, amikor a veszedelem testközelinek látszott. Itt nyugaton csendesek voltak az alagutak, de nem kísértetiesen csendesek, mintha a sötét elfek erre osonnának. Békés volt minden: a háború, amire számított, ezer mérföldnyi vagy ezerévnnyi távolnak tűnt.

A többi gnóm is így érzett, s Belwar nem egy olyan megjegyzést csípett el, hogy a távozás ötlete legalábbis ostoba volt.

Belwar csak akkor fogta fel teljes súlyával az indulás jelentőségét s érzelmi terhét, amikor az utolsó svirfnebli is maga mögött hagyta a várost. A meneküléssel a gnómok beismerték, hogy nem ellenfelek a drow-k számára, s nem képesek megvédeni magukat és otthonaikat a sötét elfektől. Ez sok svirfneblit rossz érzéssel töltött el, de főleg Belwart. A saját biztonságukba, a papjaikba vetett illúzióik szertefoszlottak, pedig egy csepp svirfnebli vér sem omlott.

Belwar gyávanak érezte magát.

A fűrásmestert csak az vigasztalta kissé, hogy maradtak azért figyelő szemek Blingdenstone-ban. Egy barátságos elementál a kőbe olvadva várt és figyelt, hogy aztán jelentést tegyen az őt megidéző svirfnebli papoknak. Ha a sötét elfek

jönnek, ahogy Belwar várta, tudni fognak róla.

De mi van, ha nem Jönnek?, tűnődött Belwar. Ha ő meg Firble tévedtek, és a támadás nem következik be, akkor minek volt a sok fáradság, fájdalom?

És vajon érezhetik-e még valaha biztonságban magukat Blingdenstone-ban?

Baenre Anya nem örült Uthegental azon jelentésének, hogy a gnóm város elhagyatott. De bármilyen savanyú volt is az arca, bosszúsága elhalványult Berg'inyon nyílt dűhe mellett, aki mellette állt. A harcos szemei veszedelmesen összeszűkültek, miközben Uthegentalt méregette, aki vad pillantással viszonzta a kihívást.

Baenre tudta, mi az oka Berg'inyon haragjának, s ő maga sem volt elragadtatva attól, hogy Uthegental ment be elsőnek Blingdenstone-ba. Ez az akció tisztán jelezte Mez'Barris kétségbeesését. Nyilván sebezhetőnek érzi magát az Oblodra Ház pusztulása után, s így nagy súlyt helyezett Uthegental vállaira.

Baenre tudta, hogy Uthegental most a Barrison del'Armgo dicsőségéért menetel, fanatikusan, háromszáz drow katonájával együtt.

Berg'inyonnak ez nem tetszett, hisz ő, és nem a nagyasszony állt közvetlen versengésben a nagydarab fegyvermesterrel.

Baenre Anya mérlegelte a híreket fia arckifejezésének tükrében, s végül úgy döntött, hogy Uthegental merészsége dicsérendő dolog. A versengés majd a legjobbat fogja kihozni Berg'inyonból. Ha pedig a fiú kudarcot vall, s Uthegental öli meg Drizzt Do'Urdent (hisz látszott, hogy mindketten erre törekednek), vagy akár magát Berg'inyont is, legyen így. Ez a menetelés fontosabb, mint a Baenre Ház, nagyobb jelentőségű mindenféle személyes célnál – kivéve persze Baenre Anya saját céljait.

Ha Mithril Csarnok az övék lesz – bármi legyen is

Berg'inyon sorsa –, Baenre Anya a Pókkirálynő legmagasabb kegyét élvezi majd, s Háza fölébe kerül az összes többinek, de még azok egyesített erejének is!

– Elmehetsz – intett Baenre Uthegentalnak. – Vissza az élvonalba.

A túskehajú fegyvermester gonoszul elvigyorodott, s meghajolt, de szemét egy pillanatra sem vette le Berg'inyonról. Megfordult, hogy távozzék, de azonnal visszapördült, amikor Baenre ismét megszólította.

– És ha esetleg menekülő svirfneblík nyomára akadnál -szólt Baenre, s Uthegentalról a fiára nézett – küldj nekem hírt az üldözésről.

Berg'inyon vállai megroggyantak, míg Uthegental teli szájjal elvigyorodott. Újra meghajolt és elsietett.

– A svirfneblík erős ellenfelek – jegyezte meg közönyösen Baenre, Berg'inyonhoz intézve a célzást. – Megölik az egész bandájával együtt. – Persze nem gondolta komolyan: csak Berg'inyon kedvéért mondta. De elég volt egy pillantás a fiúra, s lehetett látni, hogy ő sem hiszi el.

– Ha pedig nem – nézett Baenre Quenthelre, aki meglehetősen unottnak tűnt, s Methilre, aki állandóan unott is volt –, a gnómok amúgy sem olyan értékes zsákmányok. – Ismét Berg'inyonra pillantott. – Mind tudjuk, mi ennék a hadjáratnak a tétje – folytatta, már-már vicsorogva. Azt már nem említette meg, hogy az ő végső célja és Berg'inyon tervei nem ugyanazok.

Szavai azonnali hatást gyakoroltak az ifjú fegyvermester-re. Feszés vigyázzba meredt, s amint anyja elbocsátotta, elrúglatott gyíkhátasan.

Baenre ezután Quenthelhez fordult. *“Gondoskodj róla, hogy Uthegental katonái közé kémek kerüljenek”*, jelezte.

Baenre egy pillanatilag elgondolkodott a vad természetű fegyvermesteren, s azon, hogy mit fog tenni, ha valamelyik kém lebukik. *“De hímek legyenek”*, tette hozzá, s Quenthel egyetértett.

A hímekért nem kár.

Miközben lebegő korongján végigsuhan a hadsereg sorain, Baenre Anya fontosabb dolgokkal kezdett foglalkozni. Berg'inyon és Uthegental vetélkedése nem sokat számított, ahogy Uthegental engedetlensége sem. Annál figyelemreméltóbb volt a svirfneblík távolléte. Talán az alattomos gnóмок támadást terveznek Menzoberranzan ellen, amikor Baenre és serege elhagyja a várost?

Ez azonban ostoba gondolatnak tűnt, s Baenre hamar el is vetette. A sötét elfek több mint fele Menzoberranzanban marad, Mez'Barris Armgo, Triel és Gromph figyelő tekintete alatt. Ha a gnóмок támadnak, belepusztulnak, s újabb dicsőség száll a Pókkirálynőre.

Amikor azonban a város védelmére gondolt, tudata peremén felmerült egy ellene készülő összeesküvés homályos képe.

“Triel hűséges, és kézben tartja a dolgokat”, érkezett a telepátikus nyugtatás Methiltől, aki mindig a közelben volt, s olvasta Baenre gondolatait.

Baenre némileg megvigasztalódott ettől. Mielőtt elhagyta Menzoberranzant, meghagyta Methilnek, hogy fürkészsze ki leánya reakcióját a terveire, s az illithid kedvező jelentéssel tért vissza. Triel nem örült a hadjáratnak. Félt, hogy anyja túllépi saját határait, de meg volt győződve arról – s ezzel nyilván a többiek is így voltak –, hogy az Oblodra Ház pusztulása alapján Lloth kívánta ezt a háborút. Ezért Triel nem fog puccsot kezdeni anyja távollétében, s ez alatt az idő alatt nem fordul ellene.

Baenre megnyugodott. Minden a terv szerint halad: nem fontos, hogy a gyáva gnóмок elmenekültek.

Sőt, még a tervnél is jobban mennek a dolgok, gondolta a nagyasszony, hisz Uthegental és Berg'inyon marakodása remek szórakozást ígér. Érdekeseek voltak az esélyek. Baenre arra gondolt, hogy ha Uthegental megöli Drizztet, s közben Berg'inyont is, ő majd arra fogja kényszeríteni a túskehajú vadat, hogy a Baenre Ház fegyvermestere legyen. Mez'Barris

nem merne ellenkezni, Mithril Csarnok meghódítása után
semmiképp.

18. fejezet

Nyugtalan tárgyalások

– Regweld, aki vezetni fog minket, jelenleg is Bruenorral, a

királlyal tárgyal – mondta egy lovas, aki felettébb szokatlan páncélt viselt. Az öltözéken egyetlen sima felületet sem lehetett látni: mindenhol domború vagy horpasztott volt, s kiálló részek meredtek elő belőle, hogy eltereljék a szúrásokat.

A férfi, ötven társa – furcsa társaság – hasonló külsővel büszkélkedhetett, de erre némi magyarázatot adott a kopja-zászlójuk. A zászlón egy égnek meredő hajú pálcikaemberke látszott, aki felemelt karral állt egy ház tetején és villámokat szórt az égre (vagy éppen az égből lecsapó villámot kapta el – ezt nem lehetett bizonyosan megállapítani). Ez a zászló Hosszúnyereg lobogója volt, a férfiak pedig maguk a Hosszúlovak, Hosszúnyereg katonái: rátermett, habár kissé külön harcосok. Ezen a hideg és komor napon érkeztek csak Settlestone-ba, az első hó pelyheinek nyomán.

– Regweld majd vezet titeket – szólt egy másik, szép szál lovas, aki biztosan ült nyergében, s számtalan csata sebeit viselte. Az ő páncélja közelebb állt a hagyományoshoz, akárcsak negyven társáé, akik Nesme lovas-lándzsás lobogója alatt érkeztek, a Trollmocsarak büszke határvárosából. – De minket ugyan nem. Mi Nesme Lovasai vagyunk, akik nem követnek senki idegent!

– Csak azért, mert elsőnek értetek ide, még nem ti szabjátok meg a feltételeket! – szólt az egyik Hosszúlovas.

– Ne feledkezzünk el a célról – jegyezte meg egy harmadik, aki éppen ekkor érkezett két társával egyetemben, hogy üdvözlje az új vendégeket. Amikor közelebb ért, szögletes arcvonásaiból látszott, hogy nem is ember, hanem elf, mégpedig szokatlanul magas. – Besnell vagyok Ezüstholdból, s Alustriel úrnő száz katonájával jöttem. Mindnyájan megtaláljuk majd a helyünket, ha a csata elkezdődik, habár ha lehet vezér közöttünk, az én lennék, mert én Alustriel úrnő nevében beszélek.

Nesme és Hosszúnyereg katonái tehetetlenül néztek össze. Városaik – főleg Nesme – régóta Ezüsthold árnyékában éltek, s uralkodóik nem merték volna kétségbe vonni Alustriel

fennhatóságát.

– De most nem vagy Ezüstholdban – bödült el Berkthgar, aki eddig egy közeli ház ajtajából hallgatta a szóváltást. – Most Settlestone-ban vagy, ahol Berkthgar az úr, és Settlestonban téged is Berkthgar vezet!

Mindenki megfeszült, különösen a két ezüstholdi katona Besnell mellett. Az elf harcos egy darabig hallgatott, s a barbárra meredt. Berkthgar elindult feléje, hátán a rászíjazott karddal. Besnell nem volt túlságosan önhitt, s már az is, hogy ilyen magas rangra tehetett szert az ezüstholdi különítményben, jelezte, hogy sosem hagyja a büszkeséget felülkerekedni a józan ítélőképességen.

– Jól beszélsz. Merész Berkthgar – felelte udvariasan. – És igazul. – A két másik lovasvezérhez fordult. – Mi Ezüstholdból jöttünk, ti Nesméből, ti pedig Hosszúnyeregéből, hogy szolgáljuk Berkthgar és Harcpöröly Bruenor ügyét.

– Bruenor hívására Jöttünk – morogta a Hosszúlovas -nem Berkthgaréra.

– Bemennél a lovaddal Mithril Csarnok sötét alagútjaiba? – kérdezte Besnell, aki Berkthgarral és Catti-brie-vel folytatott megbeszéléseiből tudta, hogy a törpék dolga lesz a földalatti harc, míg a lovasok Settlestone harcosaival összefogva biztosítják a felszíni területeket.

– Előbb a föld alatt találhatja magát a lovával együtt, mint gondolná – szólt közbe Berkthgar, s a nyílt fenyegetés alaposan megdöbbsentette a Hosszúlovast.

– Elég ebből – vetette közbe gyorsan Besnell. – Mindnyájan szövetségesekként kell hogy együtt cselekedjünk, márpedig szövetségesek leszünk, s egy közös ügy köt össze minket.

– A félelem köt össze – felelte a nesmei harcos. – Mi nesmeiek egyszer találkoztunk Bruenor... – Elhallgatott, s a többi vezérre, majd saját embereire tekintett, úgy kereste a megfelelő szót. – Találkoztunk Bruenor király sötétbőrű barátjával – mondta végül. – Mi jó sülni ki abból, ha közösködünk egy gonosz drow-val?

Alig hagyták el a száját ezek a szavak, s Berkthgar már rajta is volt. Elkapta a páncél egyik kiálló részét, s lehúzta a lovast, hogy egyenesen az arcába nézzen. A nesmei katonák

fegyvert rántottak, de így tettek Berkthgar emberei is, akik hirtelen mintha a semmiből kerültek volna elő.

Besnell felnyögött, a Hosszúlovakok pedig bosszúsan csóválták a fejüket.

– Ha még egy rossz szót szólsz Drizzt Do'Urdenről – morogta Berkthgar, ügyet sem vetve a rászegeződő kardokra – , akkor érdekes választás elé állítasz. Vagy kettéváglok és holtan hagylok a mezőn, vagy elviszlek Driztthez, hogy személyesen vágja le a fejed.

Besnell Odarúgtatott a barbárhoz, és lovával hátrébb kényszerítette Berkthgart.

– Drizt Do'Urden nem ölné meg őt ezekért a szavakért - szólt magabiztosan Besnell, hisz sokszor találkozott a drow-val Ezüstholdban.

Berkthgar tudta, hogy az elf igazat beszél. Hátrébb lépett.

– De Bruenor megölné – jegyezte meg.

– Ez igaz – felelte Besnell. – És még sokan mások is fegyvert ragadnának a sötét elf védelmében. De, mint már mondtam, elég ebből. Összesen százkilencven lovasunk van a harcra. – Körülpillantott, s magasabbnak, erőteljesebbnek tűnt, mint ahogy elf testalkata sugallta volna. -Százkilencvenen jöttek el, hogy csatlakozzanak Berkthgarhoz és büszke harcosaihoz. Ritkán jön össze ilyen csapat szövetségként. A Hosszúlovakok, Nesme Lovasai, az Ezüstlovakok és Settlestone harcosai mind egy közös célért fognak össze. Ha a háború megkezdődik – s látva a szövetségeseiket, akikre ma leltem, remélem, hogy így lesz – , tetteinket az egész Birodalomban zengeni fogják! Reszkessen a drow hadsereg!

Besnell tökéletesen játszott a többiek büszkeségére, s mindenki üdvívalgásban tört ki. A feszült pillanat elmúlt. Besnell mosolyogva bólogatott az általános éljenzésben, de pontosan tudta, hogy a dolgok nem olyan szilárdak és

barátoságosak, mint kéne. Hosszúnyereg ötven katonát küldött, valamint egy maroknyi varázslót, s ez hatalmas áldozat volt a várostól, amelynek nem sok köze volt Bruenorhoz. Harpellék inkább nyugatra, Vízmélyvára felé orientálódtak kereskedelmileg és szövetségileg, most mégis eljöttek Bruenor hívására, és még vezérük leánya is velük van.

Ezüsthold hasonlóképp elkötelezte magát, részint a Bruenor és Drizzt iránti barátság miatt, részint pedig azért, mert Alustriel jól tudta, hogy ha a drow sereg feljön a felszínre, akkor az senkinek sem jó. Alustriel száz lovagot küldött Berkthgarnak, egy másik száz pedig függetlenül Jött, s körbevette a Mithril Csarnok alatti keleti hegylábát, lefedve a kisebb ösvényeket, amelyek Negyedcsúcs északi oldalát kerülték meg nyugatra, az Őrző Völgye felé. Mindent összevéve kétszáz lovas állt rendelkezésre, teljes kétötöde a híres Ezüstlovagoknak, erős csapat és nagy áldozat, főleg most, hogy a tél szelei már ott szálltak a levegőben.

Nesme kisebb áldozatot hozott, s lovasai sem viselték annyira a szívükön az ügyet. Ennek a városnak volt a legtöbb vesztenivalója Settlement mellett, s Nesme mégis csak helyőrségének tizedrészét küldte. A feszült kapcsolat Mithril Csarnok és Nesme között közismert volt, s még azelőtt kezdődött, hogy Bruenor rátalált őshazájára: akkor, amikor a törpe és társai elhaladtak Nesme közelében. Bruenor és barátai számos lovast mentettek meg a mocsári rémektől, csak hogy *aztán* a lovasok ellenük forduljanak. Drizzt bőrszíne és népének híre miatt elkergették Bruenor csapatát, és bár a törpe haragját csillapította kissé, hogy Nesme katonái részt vettek Mithril Csarnok visszafoglalásában, a kapcsolatok továbbra sem voltak problémamentesek.

Ezúttal a vélhető ellenfelek sötét elfek voltak, s nyilván már ez a tény is emlékeztette Nesme embereit Bruenor barátja iránti bizalmatlanságukra. De legalább eljöttek, és negyven is több a semminél, vélekedett Besnell. Az elf nyíltan Berkthgart nyilvánította mind a négy csapat vezérének, és így is gondolta

(habár sejtette, hogy ha a csata elkezdődik, minden csapat úgyis a saját taktikáját fogja alkalmazni, remélhetőleg egymást kiegészítve), de Besnell azért saját magának is szánt egy kevésbé látványos, de nem kevésbé fontos szerepet. Ő lesz a békéltető: ő fogja összetartani a frakciókat.

Ha a sötét elfek valóban eljönnek, akkor persze könnyebb lesz a dolga, mert a veszedelmes ellenség árnyékában úgyis mindenki elfeledkezik majd a kicsinyes marakodásról.

Belwar nem tudta, hogy megkönnyebbüljön-e, vagy megijedjen, amikor üzenet érkezett a vigyázó elementáltól, hogy egy drow, egyetlen drow valóban bement Blingdenstone-ba, s hogy egy drow sereg haladt el a város mellett, kelet felé, Mithril Csarnok irányába.

A fűrásmester most is szokásos figyelőhelyén üldögélt, s kinézett az üres alagutakra. Drizztre, a barátjára gondolt, s arra a helyre, ahol most a sötét elf otthona van. Drizzt sokat mesélt Belwarnak Mithril Csarnokról, amikor hónapokkal ezelőtt a drow itt járt Menzoberranzanba menet. Milyen boldog is volt Drizzt, amikor a barátairól beszélt, a Bruenor nevű törpéről meg az emberlányról, Catti-brie-ről, aki a drow után érkezett Blingdenstone-ba, és – mint az később kiderült – segített Drizztnek a kalandos szökésben.

És éppen ez a szökés segítette elő a drow-k kirajzását. A gnóm mégis örült, hogy barátja megszabadult Baenre Anya kezéből. Most Drizzt otthon van, de a sötét elfek meg fogják találni.

Belwar emlékezett arra a szomorúságra, ami Drizzt bíbor szemében tükröződött, amikor elmesélte egyik felszíni barátja elvesztését. Vajon milyen keserűség vár még Drizztre most, hogy a drow hadsereg új otthona ellen masírozik?

– Döntéseket kell hoznunk – szólt egy hang Belwar háta mögött. A fűrásmester összezsapta mithril "kezeit", hogy helyrerázza a gondolatait, s megfordult, hogy szembenézzen

Firble-lel.

Az egyik jó dolog, ami ebből az egész zűrzavarból kinőtt, az volt, hogy Firble és Belwar összebarátkoztak. Mint Blingdenstone öregjei, már régen ismerték egymást, de amikor Belwar szeme (a Drizzttel való barátság miatt) a külvilág felé fordult, akkor lépett be igazán az életébe Firble. Először teljesen összeférhetetlennek tűntek, de mind a kettő erőit merített abból, amit a másik nyújtani tudott, s erős kötelék alakult ki közöttük – habár ezt nyíltan egyikük sem ismerte volna el.

– Döntéseket?

– A drow-k elmentek – szólt Firble.

– De valószínűleg vissza is jönnek.

Firble bólintott. – Ez nyilvánvaló – helyeselt. – Schnicktick királynak el kell döntenie, hogy visszatérjünk-e Blingdenstone-ba.

A gondolat úgy érte Belwart, mintha hideg mosogatóronggyal csapták volna arcul. *Visszatérni Blingdenstone-ba? Már hogyné térnének vissza!*, gondolta önkéntelenül a fúrásmeister. Bármilyen más gondolatot még fontolóra venni is nevetséges lett volna. De Belwar hamar lecsillapodott,

amikor látta Firble komorságát, és kezdte megérteni az igazságot. A drow-k vissza fognak jönni, és ha végeztek a hódítással a felszín közelében, Mithril Csarnokban, akkor visszafelé menet Blingdenstone nagyon is útba esik.

– Sokan mondják, hogy tovább kellene mennünk nyugatra, hogy új barlangot keressünk, egy új Blingdenstone-t -folytatta Firble. A hangjából világos volt, hogy nincs túlságosan oda az ötletért.

– Soha – mondta erre Belwar, nem túl meggyőzően.

– Schicktick király ki fogja kérni a véleményed ebben a fontos ügyben – mondta Firble. – És jól gondold meg, mit fogsz válaszolni, Belwar Dissengulp. Mindnyájunk élete függ a szavaidtól.

Hosszú csend állt be, aztán Firble biccentett és indulni készült.

– Mit mond Firble? – kérdezte Belwar, mielőtt a tanácsos eliszkolhatott volna.

Firble lassan, eltökélten visszafordult, s Belwarra meredt. – Firble azt mondja, hogy csak egy Blingdenstone van – felelte.

– Egy dolog kimenni belőle, amikor a drow-k arra járnak, és egészen más dolog kint maradni.

– Vannak dolgok, amik megérik a harcot – tette hozzá Belwar.

– Megérik a halált? – tette fel a kérdést Firble, aztán megfordult és elment.

Belwar egyedül maradt a gondolataival.

Rögtönzés

Catti-brie mindent tudott, amikor megpillantotta a törpe futár aggodalmas, mégis harcra kész arcát. Mindent tudott, úgyhogy rohanni kezdett le Mithril Csarnok zezzugos Járatain, át az Alsóvároson, mely most szinte elhagyatottnak tűnt, a kemencék alig pislákoltak. Számos szempár szegeződött rá: látták sietségét, s tudták, miért az igyekezet. Ők is tudták, amit Catti-brie.

Megjöttek a sötét elfek.

A Mithril Csarnokból kivezető nehéz kaput őrző törpék biccentettek, amikor odaért. – Gyorsan ideértél, lányom! - rikkantott egy hang a háta mögött, és bár a lány nagyon félt, s úgy érezte magát, mintha legrosszabb rémálmai keltek volna életre, erre mégis elmosolyodott.

Bruenort és Regist egy széles teremben találta, ugyanott, ahol a törpék nem is olyan rég legyőztek egy goblin törzset. Most a helyiséget a törpekirály parancsnoki termévé alakították át, a külső és alsó alagutak védelmének irányító központjává. A Mélysötét vadonja felől idevezető járatokat telerakták csapdákkal, vagy teljesen beomlasztották, és erősen őrizték. Így a hely olyan biztonságos volt, amennyire csak Mithril Csarnokon kívül lehetett.

– Drizzt? – kérdezte Catti-brie.

Bruenor végignézett a termen, a külső részek felé vezető nagy alagúton. – Ott van kinn – felelte. – A macskával.

Catti-brie körülnézett. Az előkészületek megtörténtek: minden a lehető legtökéletesebben a helyére került, már amennyire az idő engedte. Nem messze tőlük Stumpet Rakingclaw és paptársai guggoltak-térdeltek a padlón, apró üvegcséket rendezgettek, kötszereket, takarókat és gyógyfűveket készítettek elő. Catti-Brie megborzongott, mert tudta, hogy milyen nagy szükség lesz még ezekre a

kötszerekre, és még többre is.

A papok mellett három Harpell – Harkle, Bidderdoo és Bella don DelRoy – tanácskoztak, egy kis asztalka fölött, térképek és pergamenek fölé görnyedve.

Bella felpillantott és intett Bruenornak, mire a király odasietett.

– Üljünk és várjunk? – kérdezte Catti-brie Regist.

– Egy darabig igen – felelte a félszerzet. – Nemsokára azonban Bruenorral kiviszünk egy csapatot meg egy Harpell, hogy találkozzunk Drizzttel és Pwenttel Tunult Barlangjában. Biztos vagyok benne, hogy Bruenor téged is vinni akar.

– Próbálna csak meg itt hagyni – morogta magában Catti-brie. Elgondolkodott a találkozón. Tunult Barlangja volt a legnagyobb terem Mithril Csarnokon kívül, és ott fognak találkozni Drizzttel, ahelyett, hogy valami félreeső helyet választanának – márpedig ha a sötét elfek valóban a közelben vannak, akkor hamar megkezdődik a harc. Catti-brie mély levegőt vett, s megfogta Taulmarilt, bűvös íját. Kipróbálta a húr feszességét, ellenőrizte a tegez tartalmát.

Készen vagyunk, szólalt meg egy gondolat a fejében: tudta, hogy Khazid'hea az. Catti-brie-t megnyugtatta új társa jelenléte. Most már bízott a kardban, s tudta, hogy egy hullámhosszon vannak. Készen álltak.

Mégis, amikor Bruenor és Bidderdoo otthagya a többi Harpell, s a törpe intett személyi kíséreinek, Regisnek és Catti-brie-nek, a lánynak megdobbant a szíve.

A Zsigerontó Brigád nem bírta magával: hol a falaknak, hol egymásnak rohantak. Drow-k az alagutakban! Drow-t láttak az alagutakban, s a zsigerontók harcot, akciót akartak.

A néhány sötét elf számára, akik valóban közel voltak Mithril Csarnokhoz – az előőrs számára – Pwent tanítványainak dübörgése szinte fülsüketítő volt. A drow csendes nép, olyan csendes, mint a Mélysötét maga, s a

felszínlakó törpék zsvaja olyan hatást keltett, mintha ezernyi nekivadult harcos közeledne. A sötét elfek tehát visszahúzódtak, széthúzták vonalalkat, a fontosabb nőkkel elől, hátul pedig az értéktelenebb hímekkel, akik majd feltartják az ellenséget.

Az első találkozás egy keskeny, de magas járatban történt. A zsigerontók határozottan rontottak be kelet felől, a cseppkövek közt lebegő három drow pedig kézi nyílpuskából lödözött mérgezett nyilakat Pwentre és két társára, akik az első sorban haladtak.

– Mi a fene! – hördült fel a harci tomboló, és szintúgy társai is, amikor megéreztek a szúrásokat. A mindig óvatos Pwent ravaszul körülnézett, aztán két társával együtt a földre hanyatlott.

A többi zsigerontó meglepett ordítással sarkon fordult és menekülni kezdett: eszükbe sem jutott, hogy felszedjék elesett társaikat.

“Öljetek meg kettőt, egyet pedig hozzatok ide vallatásra”, jelezte a három sötét elf közül a legfontosabbik, miközben társai ereszkedni kezdtek a padló felé.

Könnyedén földet értek és előhúzták míves kardjaikat.

A harci tombolók felpattantak. Semmiféle méreg – még a hírhedt drow altatóméreg sem múlhatta felül azoknak a főzeteknek a hatását, amelyet a kis csoport nemrég döntött magába. A Zsigerontó ital is volt, nem csak egy brigád neve, és ha egy törpe túlélte az ivást magát, egy darabig nemigen kellett aggódnia amiatt, hogy megmérgeződik vagy megfázik.

Pwent, aki a legközelebb volt a sötét elfekhez, leszegte a fejét, s hosszú sisaktüskéjével felnyársalta az egyik drow-t, könnyedén áthasítva a finom láncingen.

A második drow-nak sikerült hárítania a másik harci tomboló rohamát: mindkét kardja erejével tolta félre a sisaktüskét. De aztán egy tüskés ököl vágott az álla alá, és felhasította a nyakát. A drow levegőért kapkodva vagdalkozott, de a tomboló hátára mért csapások mit sem

értek.

Csak a harmadik drow élte túl a támadás első hullámát. Magasra szökkent a levegőben, ismét működésbe hozta lebegővarázsát, s éppen sikerült felemelkednie a harmadik törpe rohama elől – főként azért, mert a tomboló megcsúszott Pwent gyors áldozatának véréen.

A drow felszállt a cseppkövek közé, s eltűnt szem elől.

Pwent felegyenesedett, és lerázta magáról a halott drow-t.

– Arra! – dörögte, és a járatba mutatott. – Keressetek egy nyílt részt a mennyezeten, és figyeljetek! Nem hagyhatjuk elmenni!

A keleti kanyarból előbukkantak a többi zsigerontók, ordibálva hujjogva, páncéljukat csörgetve, csikorogva.

– Keresgéljetek! – mutatott a mennyezetre Pwent, s a törpék buzgón csavargatni kezdték a nyakukat.

Az egyik felsípított: egy nyílpuska-lövedék éppen arcon találta, de a fájdalomból örömkialtás lett, mert a törpének csak követnie kellett a lövés szögét a lebegő drow felé. Azonnal sötét gömb ereszkedett a környékre, de a törpék most már tudták, hol keressék az ellenfelet.

– Lasszót! – rikkantotta Pwent, mire az egyik törpe kötelet szedett elő az övéből, és odabotladozott a harci tombolóhoz. A kötel végére csúszócsomót erősített, aztán – teljesen félreértelmezve Pwent szándékát – pörgetni kezdte a lasszót a feje fölött, s szemét a sötétbe meresztette.

Pwent elkapta a csuklóját, mire a kötel a földre hanyatlott. – Tomboló lasszót! – magyarázta Pwent.

A többi törpe is odasereglett: nem tudták, mit tervez a vezér. Mosoly tért szét az arcokon, amikor Pwent betette a lábát a hurokba, meghúzta a kötelet a bokáján, és közölte a többiekkel, hogy több segítőre lesz szükség drow-fogó röptéhez.

A törpék mohón megragadták a kötelet, és vadul rángatni kezdték, amivel annyit értek csak el, hogy leverték a lábáról Pwentet. Egy idő után, parancsnokuk fenyegetéseitől ki-

józanodva fokozatosan sikerült eltalálniuk a ritmust, és Pwent lassan a levegőbe emelkedett.

Vadul körözött odafent, de a kötél túl lazára volt fogva, és Pwent neki-nekisúrlódott a barlang falának, csikorgó szikrákat hányva.

A csapat azonban gyorsan tanult – ahhoz képest, hogy idejük java részét azzal töltötték, hogy vasalt ajtóknak rohantak fejfelé –, és hamarosan tökélyre vitték a forgatás időzítését és a kötél hosszát.

Két forduló, öt forduló, s a harci tomboló reccsenve röppent a cseppkövek közé. Az egyikbe egy pillanatra bele tudott kapaszkodni, de az letört a mennyezetről, s a törpe bukfencezni kezdett lefelé.

Pwent nagy csattanással ért földet, de azonnal talpra ugrott.

– Eggyel kevesebb akadály ellenfelünk felé! – dörögte az egyik törpe, és mielőtt a kissé kába Pwent tiltakozhatott volna, a többiek a kötélhez tuskolták, és újra pörgetni kezdték.

Pwent felröppent, leesett, aztán ugyanígy harmadszor és negyedszer is – ami végül megtette hatását, mert a szerencsétlen drow, aki nem láthatta a jelenetet, ekkor kimerészkedett a nyílt színre, nyugat felé araszolva.

Érezte az eleven lasszó közeledtét, és sikerült behúzódnia egy hosszú, vékony cseppkőtű mögé, de ez aligha számított, mert Pwent úgy vitte el a tücskét, mint a huzat: átkarolta a cseppkövet a drow-val együtt, s így, összekapaszkodva estek le. Mielőtt a drow magához térhetett volna, már a fél brigád rajta volt, és eszméletlenül verte.

Újabb öt percükbe került, hogy a féláljult Pwentet lefejsék áldozatáról.

Hamarosan azonban – Pwenttel együtt – továbbindultak. A drow-t bokájánál-csuklójánál egy hosszú rúdra kötözve, két törpe vitte. De még ki sem értek a folyosóból, amikor a legnyugatabbra járó, előreküldött törpék drow-t kiáltottak, s készenlétbe helyezkedtek.

A járatban egy magányos sötét elf jelent meg, s még mielőtt

Pwent felordíthatott volna, hogy "Őt ne!", két törpe már le is szegte a fejét, és rohantak.

A sötét elf egy töredék pillanat alatt kitért jobbra aztán balra, és a két zsigerontó a falnak ütközött. Csak akkor döbbsentek rá ostobaságukra, amikor egy hatalmas párdúc is megjelent drow társa nyomában.

Drizzt már ott volt a törpék mellett, s felsegítette őket. - Fussatok csak tovább – suttogta, s amikor egy pillanatra mindenki csendben maradt, tisztán lehetett hallani a nem is oly távoli zajt.

A zsigerontók félreértették a dolgot: széles vigyorral készültek továbbrohanni nyugat felé, egyenesen a közeledő seregbe, de Drizzt visszatartotta őket.

– Ellenségeink nagy számban jönnek – mondta a drow. - Megkapjátok a harcokat, még többet is, mint reméltétek, de nem itt.

Mire Drizzték utolérték Pwentet, a közelgő sereg neszei nyilvánvalóvá váltak.

– Mintha azt mondtad volna, hogy a drow-k zajtalanul járnak – jegyezte meg Pwent.

– Nem is drow-k – felelte Drizzt. – Koboldok és goblinok. Pwent megtorpant. – Elfutunk egy pár bűdös kobold elől?

– Legalább ezren vannak azok a bűdös koboldok – világosította fel Drizzt. – És nagyobb szörnyetegek is vannak velük, mögöttük pedig nyilván ezernyi drow.

– Ja... – hunyászkodott meg a harci tomboló.

Az ismerős járatokban Drizzték gond nélkül a sereg előtt tudtak haladni. Drizzt ezúttal nem tett kerülőket, hanem rohant egyenesen kelet felé, elkerülve a törpék által omlasztásra előkészített alagutakat.

-Fussatok – mondta a megbízott csapda-kezelőknek, akik készenlétben álltak az omlást megindító fogantyúk mellett. Minden törpe értetlen meglepetéssel bámult a drow-ra.

– Jönnek -jegyezte meg az egyik, de hisz épp ezért voltak itt

az alagutakban.

– Csak koboldokat fogtok találni – közölte velük Drizzt, aki ismerte a drow taktikát. – Fussatok előre, és lássuk, hátha egy-két drow-t is tudunk fogni.

– De akkor senki sem lesz itt, hogy beindítsa a csapdákat!
– ellenkeztek többen is.

Drizzt gonosz vigyora azonban meggyőző volt, így a törpék – akik már régen megtanulták, hogy bízzanak a drow-ban – vállat vontak, s csatlakoztak a visszavonuló Zsigerontókhoz.

– Hova megyünk? – érdeklődött Pwent.

– Még vagy száz lépést – felelte Drizzt. – Tunult Barlangjába, ahol aztán majd harcolhattok.

– Mindig csak ezek az ígéretek – morgolódtott a heveskedő Pwent.

Tunult Barlangja – a legnyitottabb terület Mithril Csarnoknak ezen az oldalán – valójában hét kisebb terem füzére, széles, ívelt alagútszakaszokkal összekötve. Sehol sem volt sima a talaj: egyes kamrák magasabban helyezkedtek el, mint a többiek, és sok helyen mély repedések húzódtak a talajban.

Itt várt Bruenor a kíséretével, s Mithril Csarnok majd ezer kiváló harcosával. Az eredeti terv szerint Tunult Barlangja valamiféle kihelyezett parancsnoki támaszpont lett volna, kiindulópont a megmaradt alagutakban az omlasztások után.

Drizzt azonban megváltoztatta ezt a tervet, és odasietett Bruenorhoz. Tanácskozni kezdett a törpekirállyal és Bidderdoo Harpellel, akit nagy örömmel üdvözölt.

– Feladtad a csapdakezelő pozíciókat! – rivallt a kőszára Bruenor, amikor rájött, hogy a kinti járatok még épek.

– Dehogy – felelte Drizzt. Tekintete a keleti alagút felé terelte Bruenor pillantását, s az első koboldok épp ekkor rontottak be, mint víz a leomló gát mögül. – Csak a tölteléket tüntettem el az útból.

20. fejezet

Tunult Barlangjának csatája

Azonnal óriási fejetlenség támadt. Tucatszám özönlöttek be a koboldok, a harcedzett törpék pedig szoros alakzatokat formáltak, hogy elébük álljanak.

Catti-brie elővette mágikus íját, és egyik nyilat a másik után lőtte ki a főbejárat irányába. Villámfény lobbant minden egyes lövésnél, s szikraeső támadt, ha a lövedék falat ért. A koboldok sorban hulltak: egyetlen vessző többet is megölt, de még ez sem számított, annyian voltak.

Guenhwyvar szökkent, Drizzt a nyomában. Néhány kobold valahogy túljutott az első vonalon, és Bruenor felé indultak. Catti-brie lövése leterített egyet, Guenhwyvar pedig szétszórta a többieket. Drizzt is közéjük ugrott, pördült, leszúrt egyet, fordult, s a kéken izzó Csillámmal háritotta a másik döfését. Ha Csillám egyenes kard lett volna, a kobold apró kardja magasan fogta volna meg, de így Drizzt ügyesen elfordította markában az íves pengét, s kissé változtatott a támadás szögén. Csillám végigfutott a kobold kardja mentén, s a kis szörnnyeteg mellkasába fúródott.

A drow nem állt meg: jobbra szökkent, s fél térdre ereszkedett. Csillám keresztezett, felfogta egy kobold csapását, s egyben egy másikat is. Mivel erősebb volt a két kobold együttes erejénél, és kicsit jobb szögben állt, Drizzt felcsapta a kardjukat, s másik szablyájával bevágott lent, kibelevé az egyiket, s lábától fosztva meg a másikat.

– Ez az átkozott drow elveszi minden szórakozásunkat - morogta Bruenor, s rohant, hogy csatlakozzék a küzdelemhez. Mire azonban a tetthelyre ért, alig maradt kobold, s azok is menekülőre fogták a dolgot.

– Lesz még elég – biztatta Drizzt, Bruenor savanyú arcát látva.

Ezüstös csík suhant el köztük. Amikor a látásuk kitisztult, szemügyre vették a megperzselt áldozatokat.

Aztán a lány is mellettük termett, a kezében Khazid'heával, s ott volt Regis is a kis buzogánnyal, amit Bruenor készített neki még annak idején. Catti-brie vállat vont, mikor a többiek kérdően néztek rá a hirtelen fegyverváltás miatt. Pedig egyszerű volt a taktika: ahogy egyre több kobold érkezett, és egyre több törpe jött át a szomszédos termekből, túlszűfolt lett a terep ahhoz, hogy biztonságosan lehessen nyilazni.

– Fussatok csak – mosolyodott el Catti-brie.

Drizzt viszonzta a dévaj pillantást, Bruernak és Regisnek pedig felcsillant a szeme. Mint a régi szép időkben.

Guenhwyvar vezette a rohamot. Bruenor igyekezett a párdúc sarkában maradni, Catti-brie és Regis közrefogták a törpét, Drizzt pedig körülöttük csapongott, hol bal oldalon, hol jobb oldalon. Mintha mindenhol ott lett volna egyszerre: gyorsabban futott, mintsem hihető lett volna.

Bidderdoo Harpell tudta, hogy hibázott. Drizzt megkérte, hogy menjen az ajtóhoz, és várja meg, amíg az első drow-k megérkeznek a terembe, aztán lőjön ki egy tűzgolyót az alagútba, hogy a lángok elégezzék a mennyezetet tartó köteleket, és így leomlasszák a járatot.

– Nem túl nehéz feladat – mondta akkor Bidderdoo, és nem is kellett volna nehéznek lennie. A varázsló memorizálta a megfelelő varázslatot, és tudta, hogy a többiek vigyáznak rá, amíg nem végez. Amikor a társai elrohantak, biztosak voltak benne, hogy a csapda be lesz indítva, az alagutak beomlanak, s az ellenséges hullám megakad.

Valami azonban elromlott. Bidderdoo belekezdett a varázslatba, ami az alagút bejáratához juttatta volna, s még a dimenziókapu körvonalai is megjelentek, amin keresztül a

kívánt helyre kellett jutnia, de ekkor egy csapat koboldot pillantott meg, s azok is észrevették őt. Ez nem is volt túl nagy teljesítmény, mert Bidderdoo, ember lévén, egy ragyogó ékkövet hordott magával, hogy lásson a sötétben. A koboldok csöppet sem voltak ostoba lények, főleg, ha harcról van szó, s rájöttek, ki lehet ez az ember. Még a legtapasztalatlanabb kobold harcos is felfogta, milyen fontos odajutni a varázslóhoz, és közelharcra kényszeríteni őt, hogy ne tudja használni mágiját.

Bidderdoo azonban még így is felülkerekedhetett volna, s átléphetett volna a dimenziókapun, hogy elérje kijelölt pozícióját.

Bidderdoo Harpell azonban a Zűrzavar Koráig, hét éven keresztül egy félresikerült varázsital hatása alatt élt, a Harpell-család kutyájaként. Amikor a mágia megbolondult, Bidderdoo visszanyerte emberi alakját – legalábbis annyi időre, hogy összeszedje a szabadító varázshoz szükséges összetevőket. Hamarosan visszaváltozott kutyává, de segített családtagjainak abban, hogy megszabadítsák őt a varázstól. A Borostyán Udvarházban heves vita kerekedett akörül, hogy "kigyógyítsák" Bidderdoot vagy sem. Némelyik Harpell sokkal jobban megkedvelte a kutyát, mint amennyire az ember-Bidderdoot szerették.

Bidderdoo még vakvezető kutyaként is szolgált a szemehagyott Harkle-nak a Mithril Csarnok felé vezető úton.

De aztán a mágia helyreállt, és a vita céltalanná vált, mert a varázs egyszerűen elmúlt.

Vagy tán mégsem? Bidderdoonak nem voltak kételyei . gyógyulása teljessége felől, egészen eddig a pillanatig, amikor is meglátta a közeledő koboldokat. Szája vicsorra húzódott, s érezte, hogy tarkóján felborzolódik a szőr, farkcsontja pedig megfeszül – mintha még mindig lenne farka!

Négykézlábra ereszkedett, s csak ekkor döbbsent rá, hogy nem mancsa van, hanem keze, amiben nincs fegyver. Felnyögött, hisz a koboldok már csak tíz lábnyira voltak tőle.

Varázslathoz folyamodott. Összeillesztette hüvelykujjai végeit, széttárta könyökét, s vad kántálásba kezdett.

A koboldok rendületlenül közeledtek, s a legelső csapásra emelte kardját.

Bidderdoo keze lángba borult, s izzó golyók csaptak ki belőle.

Féltucat kobold terült el holtan, a többiek pedig leperzszelt szemöldökkel meredtek kábán a varázslóra.

– Hah! – kiáltotta Bidderdoo, s csettintett egyet.

A koboldok újabb rohamra indultak, s Bidderdoonak már nem maradt varázslata, hogy megállítsa őket.

A koboldok és goblinok először csak zavarosan kavargó masszának tűntek, s a fegyelmetlen csőcselék így is maradt. Több csoport azonban széleskörű kiképzésben részesült az Oblodra Ház alatti barlangokban. Az egyik ilyen ötventagú csoport szoros ékbe rendeződött, a hegyénél három hatalmas kobolddal.

Berontottak a központi terembe, s kerülték az összetűzést, amíg újra nem rendeződtek, aztán bal felé, az egyik oldalterem bejárata felé indultak. A törpék többnyire kitértek előlük, hisz annyi könnyebb zsákmány ígérkezett. A kobold csapat úgyszólván karcolás nélkül jutott ki a szélre.

A teremből kilépve azonban egy tucatnyi törpébe ütköztek. A szakállas harcosok felhördültek és rohamra indultak, de a kobold alakzat nem szóródott szét, s szinte tökéletesen kettészelte a törpék vonalát, aztán tágítani kezdte a rést. Az elől lévő koboldok az oldalsó kijárat felé nyomakodtak. Néhány kobold elesett, s egy törpe is meghalt. A koboldok és a fal közé szorult törpék igencsak nehéz helyzetben találták magukat.

A másik oldalon a törpék “szabad” fél csapata rádöbbszent hibájára: túl könnyen vették a koboldokat, s nem számítottak ilyen kifinomult taktikára. Társaik a másik oldalon pusztulásra

voltak ítélve, s ők nem tudtak áthatolni a meglepően szoros, fegyelmezett alakzaton – ami még szorosabbá tömörült, amikor a fal közelébe érve alacsonyan lecsüngő cseppkövek közé jutottak.

A törpék azonban így is minden erejükkel támadtak, társaik kétségbeesett kiáltásaitól sarkallva.

Guenhwyvar azonban át tudott kúszni a cseppkövek alatt. Hátról csapott le a koboldokra. Lecsapott kettőt, s elütött egy harmadikat.

Drizzt is ott jött mögötte, térden csúszva, s két koboldot vágott le az első támadásával. Mellette ott ment Regis, aki nem volt magasabb a koboldoknál, így egyenlő eséllyel harcolt ellenük.

Bruenor a maga nagyszabású, suhintós fejsze-stílusával nem tudott kibontakozni a szűkös helyen. Még rosszabbul állt Catti-brie, aki nem volt olyan fürge, mint Drizzt. Ha letérdel, ahogy a drow, komoly hátrányba kerül.

Nem mintha állva föbbre ment volna az eléje lógó cseppkövek között.

Khazid'hea adta a megoldást.

A sugallat ellentmondott a lány minden ösztönének, s Bruenor minden tanításának. Catti-brie azonban szinte gondolkodás nélkül két kézre fogta a kardot, s magasan suhintott egyet vele.

Khazid'hea vöröse dühödten izzott fel, amikor a lógó cseppkőnek ütközött. Catti-brie lendülete lelassult, de csak egy kis időre, mert a Vágó méltó volt nevéhez, s keresztülszelte a követ. Catti-brie félreugrott, amikor kardja kibukkant a cseppkőből, s ebben a pillanatban nagyon sebezhető lett – csak hogy az előtte álló koboldok inkább azzal foglalkoztak, hogy rájuk szakad az ég.

Az egyiket agyoncsapta a cseppkő, a másik pedig hasonlóan gyors halálát lelte, amikor Bruenor, kihasználva a hirtelen támadt teret, egyetlen fejszeapással szinte kettészelte a nyomorultat.

A szabadon álló törpék bátorságot merítettek a felmentő csapat érkezéséből, s vadul nekirontottak az alakzatnak, kitartásra biztatva csapdába szorult társaikat.

Regis utált harcolni, legalábbis úgy, ha ellenfele látta, hogy jön. Most azonban szükség volt rá. Ezt jól tudta, s nem is akarta lerázni magáról a felelősséget. Mellette Drizzt térden állva harcolt. Hogy is hagyhatta volna magára, amikor ő teljes magasságában ki tudott egyenesedni?

Regis megmarkolta buzogányát, s rohamra indult. Mindjárt találatot is ért el: szétzúzta egy kobold karját.

De amikor ellenfele lehanyatlott, egy másik kobold kardja vágott be Regis felemelt karja alá. Csak a finom törpepáncél mentette meg a félszerzet életét – Regis megfogadta, hogy Buster Bracer jó pár kupa sört kap majd tőle, ha megéri.

A törpepáncél kemény volt, de nem úgy a kobold feje: ezt a félszerzet buzogánya hamarosan bebizonyította.

– Ügyes – gratulált Drizzt, mert volt egy szusszanásnyi ideje, hogy tanúja legyen társa ütésének.

Regis mosolyogni próbált, de az arca inkább eltorzult: nagyon fájtak a törött bordák.

Drizztnek feltűnt a fájdalmas fintor, és Regis elé csúszott, hogy felfogja a koboldok rohamát, akik próbálták betömni a hirtelen támadt rést soraikban. A drow szablyát kápráztató táncba kezdtek. Nemegyszer a lelógó cseppköveken vetettek szikrát, de még gyakrabban találtak kobold húsba.

Oldalt Catti-brie és Bruenor alkotott rögtönzött egységfrontot. Bruenor feltartotta az ellenséget, míg a lány meg a kardja a terepet tisztították meg a cseppkövektől.

A beszorított törpék helyzete azonban mit sem javult: ketten elestek, öten pedig súlyos sebeket kaptak. Bruenorék tudták, hogy nem képesek időben átvágni hozzájuk. Kivéve az egy Guenhwyart.

A párdúc fekete nyílként csapott le, egyik koboldot a másik

után döntötte fel, lerázva magáról a csapásokat. Vér szivárgott az oldalából, de nem lehetett visszatartani. Odaverekedte magát a szorongatott törpékhez, akik kitörő örömmel üdvözölték.

A törpék dalolva küzdöttek tovább a párdúc oldalán, s a koboldok nem tudták bevégezni szörnyű munkájukat. Az alakzat hamarosan összeroppant a ránehezedő nyomás alatt, a törpecsapat újra egyesült, és a sebesülteket ki lehetett vinni a barlangból.

Drizzték aggodalma a párdúc miatt egy csapásra elpárolgott, amikor Guenhwyvar felmordult, s az élre állt, hogy odavezesse őket, ahol ezután a legnagyobb szükség van rájuk.

Bidderdoo lehunyta a szemét, és arra gondolt, hogy vajon milyen rejtélyeket tár majd fel előtte a halál.

Remélte, hogy legalább néhány ütök nyitját megismerheti.

Iszonyú ordítást hallott, aztán acél csattant előtte, majd nyögés hallatszott, s egy test puffant a földön.

Azon marakodnak, hogy melyikük öljön meg, gondolta a mágus.

Újabb mordulások – törpe mordulások! – és nyögések hallatszottak: újabb testek hanyatlottak a padlóra.

Bidderdoo kinyitotta a szemét, és látta, hogy a koboldok alaposan megtizedelődtek. Elképesztően piszkos és bűdös törpék ugráltak körülötte. A Zsigerontó Brigád azon tanakodott, merre menjenek tovább.

Bidderdoo szemügyre vette a koboldokat. A holttestek valósággal szét voltak szaggatva.

– Most már minden rendben – mondta az egyik törpe - Bidderdoo mintha Thibbledorf Pwentnek, vagy minek hallotta volna egyszer szólítani őt. – Mi megyünk is.

Bidderdoo bólintott, de aztán rájött, hogy továbbra is komoly gondban van. Csak egy dimenziókapu nyitására készült fel, azt az egyet pedig elpazarolta: a varázs kimerült a

koboldokkal folytatott harc közben. – Várjatok! – kiáltott Pwent után, s meglepő, kutyaszerű vakkantást hallatott.

Pwent furcsállva méregette a Harpell. Odaugrott Bidderdoo elé, félrebillentette a fejét, mire sisaktüskéje is oldalra lendült.

– Várj! Könyörgök, ne menj el, jó és nemes törpe! – hízelgett Bidderdoo, mert segítségre volt szüksége.

Pwent körülnézett, aztán hátra is fordult, mintha azt keresné, kihez beszél a varázsló. A többi zsigerontó hasonlóképp megzavarodott, némelyik még a fejét is vakargatni kezdte.

Pwent saját mellkasára bökött szutykos hüvelykjével, s arckifejezése mutatta, hogy korántsem tartja magát jónak és nemesnek.

– Ne hagyj itt – esdekelt Bidderdoo.

– De hisz még élsz – vetette ellene Pwent. – És itt már nincs kit megölni. – Ezzel, mintha már épp eleget mondott volna, sarkon fordult és elindult.

– De hát kudarcot vallottam! – jajdult fel Bidderdoo, s a mondat vége vonyításba fulladt.

– Kudarcot valottáááááuuuul? – kérdezte Pwent.

– Végünk! – bődült el drámaian a mágus. – Túl messze vauuuuuun".

A harci tombolok erre már a varázsló köré gyűltek: kíváncsiak lettek a különös kiejtésű csodabogárra. Egy goblin-csapat nyugodtan rájuk támadhatott volna, de senki sem mert az elvadult banda közelébe merészkedni, főleg a darabokban heverő koboldokat látva.

– Gyerünk, térj a lényegre – mordult rá a mágusra Pwent.

– Aúúúúúú!

– És hagyj abba ezt az átkozott vonyítást! – csattant fel a tomboló.

Pedig a szerencsétlen Bidderdoo nem szándékosan csinálta ezt. A feszültség hatása alatt a varázsló, aki oly sokáig élt kutyaként, önkéntelenül is visszatért korábbi állapotához, s újra felfedezte az ősi kutyaösztönöket. Mély levegőt vett, s emlékeztette magát, hogy ember, s nem kutya. – Az alagút

bejáratához kell jutnom – mondta mindenféle vak-kantás vagy vonyítás nélkül. – A drow kósza megkért, hogy küldjek be egy varázslatot.

– Engem nem érdekel ez a varázsló-dolog – szólt közbe Pwent, és újra indulni készült.

– Akarod, hogy az alagút ráomoljon a бүдös drow-k fejére?

– kérdezte Bidderdoo, a lehető legjobban imitálva a harci tomboló beszédstílusát.

– Naná – mordult fel Pwent, s a többi törpe is lelkesen bólogatott. – Odaviszünk!

Bidderdoo igyekezett kifejezéstartelen arcot vágni, de lelke mélyén nagyon ügyesnek érezte magát, amiért sikerült a törpék harci kedvét kihasználnia.

A rohanó zsigerontók egy pillanat alatt magukkal ragadták. A varázsló kerülőutat javasolt, ahol nem дұл olyan vad harc.

Ostoba mágus!

A Zsigerontó Brigád egyenesen nekirohant a koboldoknak és nagyobb goblinoknak, akik a fő kobold hadtest mögött érkeztek. Majdnem maguk alá temettek néhány törpét is, akik nem iszkoltak el elég gyorsan. A tombolók ide-oda pattogtak a cseppkövek között. Mire Bidderdoo tiltakozhatott volna a fejetlen taktika ellen, már szinte a célnál jártak.

Egy pillanatig elgondolkodott azon, hogy melyik a gyorsabb: egy dimenzióajtó-nyitó varázslat, vagy egy csapat neki-vadult tomboló. Még az is megfordult a fejében, hogy létrehoz egy új varázslatot, a Tomboló Kíséretet, de aztán nem tudott tovább foglalkozni ezzel a kérdéssel, mert sürgetőbb probléma merült fel: két hatalmas, bikafejú minotaurusz lépett be a barlangba, a nyomukban pedig egy sötét elf.

– Védekező alakzatba! – rikoltotta Bidderdoo. – Fel kell tartanotok őket! Védekezni!

Ostoba mágus!

A két legközelebbi zsigerontó már rohant is neki a nyolc láb magasan tornyosuló szörnyetegek lábának. A minotauruszok még fel sem fogták, mi történik, és már el is estek.

Egyiküknek sem sikerült akadálytalanul földet érnie, mert Pwent és egy másik tomboló szökkent oda, s lefejezték őket.

A zűrzavar mögött sötét gömb jelent meg, s a drow eltűnt.

Bidderdoo bölcs módon varázslásba kezdett. A drow-k itt vannak! Éppen ahogy Drizzt gondolta: a sötét elfek a kobold töltelék mögött haladtak. Ha most ki lehetne löni azt a tűzgolyót...

Szavai összekeveredtek a torka mélyéről előtörő zsigeri, ösztönös morgással. Erős késztetést érzett, hogy csatlakozzék a Zsigerontókhoz, akik a leterített minotauruszok körül nyüzsögtek, s széttépdesték őket. Nagy kedve lett volna részt venni a lakomában.

– Lakoma? – kérdezte fennhangon saját magától. Bidderdoo megrázta a fejét, és újra a varázslatra kezdett

koncentrálni. A drow meghallotta a kántálást, s célzásra emelt nyílpuskával előjött a sötétből.

Bidderdoo lehunyta a szemét, s igyekezett minél gyorsabban kiejteni a szavakat. Hirtelen szúrást érzett a hasában, de ez sem tudta megtörni összpontosítását.

A lábai egyszer csak elgyengültek, és hallotta, hogy jön a drow, csillámló kardját gyilkos csapásra emelve.

Bidderdoo azonban kitarzott. Véghezvitte a varázslatot, s apró, izzó tűzgömb szökkent elő a kezéből, hogy végigsüvítsen az alagúton.

A mágus már támolýgott a gyengeségtől. Kinyitotta a szemét, de csak homályosan érzékelte a barlangot. Hátraesett, és úgy érezte, mintha a padló feljönne érte és el akarná nyelni.

Valahol mélyen arra számított, hogy keményre érkezik, de ekkor a tűzgolyó elindult.

Az alagút nagy robajjal omlott be.

21. fejezet

A jó fiúk

Súlyos teher nehezedett a fűrásmester erős vállaira, de Belwar nem görnyedezett. Tiszta elmével, céltudatosan hozta a döntést, s nem volt hajlandó kételkedni magában, miközben Mithril Csarnok felé tartott.

Ellenlábasai a vitában azzal érveltek, hogy Belwart a személyes barátság hajtja, és nem a svirfneblük érdeke. Firble megtudta, hogy Drizzt Do'Urden, Belwar drow barátja megszökött Menzoberranzanból, a drow vonulás pedig minden jel szerint Mithril Csarnok felé irányult, nyilván Lloth szökés miatti haragjában.

Belwar képes lenne Blingdenstone-t háborúba vinni egyetlen drow miatt?

Végül ezt a csúnya érvet nem Belwar szerelte le, hanem Firble, a másik öreg svirfnebli, aki hasonló fájdalommal viselte Blingdenstone elhagyását.

– Világos a választás – mondotta volt Firble. – Vagy most sietünk a sötét elfek ellenfeleinek segítségére, vagy új otthont kell keresnünk, hisz a drow-k bizonyosan visszajönnek, és ha akkor kell harcolnunk, már egyedül leszünk.

Szörnyű és nehéz döntés volt ez a tanács számára, és Schnicktick királynak is. Ha követik a sötét elfeket, és gyanújuk beigazolódik, akkor vajon számíthatnak-e a törpék és az emberek szövetségére, akiket úgyszólván nem is ismernek?

Belwar megnyugtatta őket, hogy számíthatnak. Teljes szívével hitt abban, hogy Drizzt és barátai nem hagyják cserben. Firble pedig, aki ismerte a külső világot (még ha a felszínt nem is), egyetértett Belwarral, egyszerűen abból a logikából kiindulva, hogy bármely faj – még a nem túl intelligens goblin is – csak szövetséges lehet a sötét elfekkel szemben.

Így hát Schnicktick és a tanács végül beleegyezett a dologba, de – mint a végsőig konzervatív svirfneblík általában – ennél tovább nem mentek. Belwar elmehet a drow-kat hajkurászni, és Firble is vele tarthat, az önként vállalkozó

svirfneblíkkal egyetemben. Schnicktick azonban hangsúlyozta, hogy csak felderítő, és nem harcoló seregek. A király és Belwar ellenlásasai is meglepetten látták, hányan vállalkoztak a hosszú, veszedelmes útra. Annyian voltak, hogy Schnickticknek a város működőképességének megőrzése érdekében tizenöt osztagra kellett korlátoznia a számukat.

Belwar tudta, miért jönnek a többiek, s tudta saját döntésének igazi okát is. Ha a sötét elfek felmennek a felszínre és előzőnlík Mithril Csarnokot, akkor nem fogják visszaengedni a gnómokat Blingdenstone-ba. Menzoberranzan nem úgy hódít, hogy aztán továbbáll, hanem rabszolgasorba hajtja a törpéket, és kiaknázza a bányákat. Blingdenstone-nak pedig vége, mert túl közel esik a meghódított vidékhez vezető útvonalhoz.

Habár minden svirfnebli tudta, hogy távolabbra masíroznak Blingdenstone-tól, mint bármikor azelőtt, tudták azt is, hogy valójában a hazájukért harcolnak.

Belwar nem boncolgatta ezt a döntést, s terhe kissé megkönnyebbedett.

Bidderdoo messze beküldte a tűzgolyót az alagútba, a keskeny járatok azonban nem tudták magukba nyelni a robbanást. Tűznyaláb csapott vissza a barlangba, mint egy

vörös sárkány haragja, és Bidderdoo ruhája is lángra lobbant. A mágus felordított, de így tettek a körülötte álló koboldok és törpék is, valamint az éppen érkező minotauruszok, s a mögöttük Jövő sötét elfek.

A tűzgolyó indulásának pillanatában mindenki ordított, aztán a kiáltások hirtelen elhaltak a tonnányi leomló kő alatt.

Erős szellőkés érkezett a barlangba, olyan hevességgel, hogy kioltotta Bidderdoo ruhájának lángjait. A mágus a levegőbe repült a többiekkel együtt, s szerencséje volt, hogy a terem tetejéről leváló cseppkövek közül egy sem találta él.

A föld remegett és hullámozott: az egyik fal megdőlt, egy mellékterem pedig beomlott. Aztán az egész hirtelen véget ért, és az alagút nem volt többé, mintha soha nem is létezett volna, a Tunult nevű törpéről elnevezett csarnok pedig sokkalta kisebbnek tűnt.

Bidderdoo feltápászkodott a törmelékben, és megtörölgette világító ékkövé. A porral teli levegőben alig pislákol a fény. A varázsló végignézett magán, és látta, hogy a bőre több helyütt látszik ki a ruha alól, mint ahol nem. Az egyik karján, ahol meggyulladt, horzsolások és vörös sebek éktelenkedtek.

Egy közeli halom tetejéből sisaktüske meredt elő. Bidderdoo már éppen el akarta siratni a tombolót, aki idehozta, de Pwent hirtelen kirobbant a porból.

– Remek volt! – rikoltotta a tomboló. – Csináld megint!

Bidderdoo már válaszolni akart volna, de ájuldozni kezdett: az alattomos drow méreg felülkerekedett a hirtelen felbuzduláson. Aztán csak arra emlékezett, hogy Pwent megfogja, és a világ legbüdösebb italát tölti belé. Lehet, hogy bűdös volt a főzet, ám hatásos, mert Bidderdoo gyengesége egy csapásra elmúlt.

– Zsigerontók! – bődült el Pwent.

Ahogy a por leülepedett, a testek egyenként mozgolódni kezdtek. A kőkemény Zsigerontók újult erővel pattantak fel, és a néhány szerencsétlen, túlélő kobold csúfos véget ért.

A barlang úgy omlott be, hogy a kis csapat elszigetelődött a főerőtől. De nem voltak csapdában, mert egy kis út vezetett bal felé, vissza Tunult Barlangjának szíve felé. Odaát folytatódott a harc, legalábbis úgy tűnt a fémcsattogásból és a kiáltásból.

Thibbledorf Pwent érdekes módon nem rohant bele egyenesen a csetepatéba. A járat ezen a végén keskeny volt, s még jobban összeszűkülni látszott, így hát Pwent nem is gondolt arra, hogy átnyomakodjanak. De észrevett valamit Bidderdoo válla fölött: egy mély hasadékot a falban, a beomlott alagút mellett. Ahogy közelebb ment, érezte a repedésből a légvezetést, ahogy az alagutak nyomása alkalmazkodott a katasztrófához.

Pwent rikkantott egyet, s teljes erőből nekiment a falnak a hasadék alatt. A laza kő engedett és beomlott: egy járat tárult fel mögötte, a mélyebb alagutak felé.

– Vissza kéne mennünk, hogy jelentést tegyünk Bruenor királynak – vélte Bidderdoo. – Vagy legalább visszamenni, amíg lehet hogy tudják: itt vagyunk, és megpróbáljanak kiásni bennünket.

Pwent szortyintott. – Nem hagyhatjuk itt ezt a járatot – ellenkezett. – Ha a drow-k találják meg, gyorsabban bent lesznek, mint ahogy Bruenor várta.

Valójában a harci tombolónak nehezeére esett figyelmen kívül hagyni a csábító csatazajt, s szíve mélyén sejtette, hogy a nyílt folyosókban talán nagyobb ellenfeleket: drow-kat és minotauruszokat is találhat.

– És ha elakadunk abban az alagútban – folytatta Pwent, s hátramutatott Tunult Barlangjának maradványaira. – Az átkozott drow-k akár sarokba is szoríthatnak!

A Zsigerontó Brigád felsorakozott vezére mögött, de Bidderdoo csak a fejét rázta, és benyomakodott a járatba. Hamarosan legsötétebb félelmei igazolódtak be: a közelébe sem jutott a nyílt terepnek, ahol a harc dúlt, de még arra sem volt reménye, hogy magára vonja a harcolók figyelmét.

Talán van egy varázslat, ami segíthet, gondolta Bidderdoo, és benyúlt egyik hihetetlenül mély zsebébe, hogy előszedje értékes varázskönyvét. Gyűrött, megperzselt salátaköteget talált, melynek tintája sok helyütt megfolyt a forróságtól, s a lapokat összefogó ragasztó is szétolvadt. Könyve maradványai egy érintésre szétestek.

A varázsló úgy érezte, mintha a világ akarna a nyakába szakadni: összeszedte a papírjait, és visszamászott a járatba. Odakint, legnagyobb meglepetésére és megkönnyebbülésére, Pwent és a többiek még vártak rá.

– Sejtettem, hogy meggondolod magad – jegyezte meg a harci tomboló, és nagy egyetértésben elindultak.

“Ötven drow és egy egész csoport minotaurusz”, villantak Quenthel Baenre ujjai, s kezének szagatott, rángó mozgulataiból anyja tudta, hogy végtelenül dühös.

Ostoba, gondolta Baenre. Quenthel tagadhatatlanul nagy erejű papnő volt, de az anyja csak most döbbsen rá, hogy a lány még igazából nem látott harcot. A Baenre Ház több száz éve nem háborúzott, és kiváló akadémiai előmenetele miatt Quenthelt felmentették az őrjáratozás feladata alól Menzoberranzan vadonjában.

Baenre csak most döbbsen rá, hogy a lánya még nem járt a városon kívül.

“A fő út Mithril Csarnok felé nincs többé”, folytatta Quenthel. “És számos párhuzamos alagút is beomlott. De ami még rosszabb”, kezdte Quenthel, és egy pillanatra mozdulatlaná dermedt. Amikor folytatta, arca a düh fagyott maszkja volt “Sok nő van a halott drow-k között, több papnő és főpapnő”.

A mozgulatai továbbra is eltűlöztek, gyorsak voltak. Quenthel tényleg azt hitte, hogy a hódítás könnyű lesz? Azt hitte, hogy egy drow sem hal meg?

Baenre nem először gondolt arra, hogy talán hibát követett

el, amikor magával hozta Quenthelt. Talán jobban járt volna Triellel.

Quenthel anyja kemény pillantását fürkészte, és tudta, hogy nem elégedett. Egy idő után rájött, hogy a személye jobban bosszantja Baenrét, mint a rossz hír, amit hozott.

– Mozognak a vonalak? – kérdezte hangosan Baenre.

Quenthel megköszörülte a torkát. – A Bregan D'aerthe számos útvonalat kutatott fel – felelte. – Még olyan járatokat is, amelyekről a törpék nem is tudnak, és amelyek közel esnek Mithril Csarnok alagútjaihoz.

Baenre Anya lehunyta a szemét és bólintott. Helyeselte leánya feltámadt derűlátását. Valóban voltak olyan alagutak, amelyeket a törpék nem ismertek, kis járatok Mithril Csarnok legmélyebb szintjei alatt. Az öreg Gandalug azonban ismerte ezeket az ősi, titkos utakat, és Methil ténykedése révén a drow-k is mindent megtudtak. Ezek a titkos járatok nem csatlakoztak közvetlenül a törpecsarnokokhoz, de a varázslók ott is nyithatnak ajtót, ahol nincs, az illithidek pedig át tudnak menni a falon, és drow katonákat is magukkal vihetnek.

Baenre szeme felcsillant. – Van hír Berg'inyontól? – kérdezte.

Quenthel megrázta a fejét. – Elhagyta az alagutakat, a parancs szerint, de azóta nem hallottunk róla.

Baenre arca elborult. Tudta, hogy Berg'inyon húzta a száját, amikor megtudta, hogy kiküldik. Számbelileg ő vezette a legnagyobb csapatot: majdnem ezer drow-t – köztük gyíklóvasokat –, és ötször ennyi goblint meg koboldot. Ki kellett mennie a hegyoldalba, a felszínre. Tudta, hogy Drizzt Do'Urden valószínűleg odalent lesz, a legmélyebb alagutakban, ahol nyilván Uthegental, és nem ő találkozik vele előbb.

Baenre homlokráncolása mosollyá szelődött, amikor eszébe jutott, micsoda cirkuszt rendezett a fia, amikor megkapta a parancsot. Hát persze hogy dühöngenie, tiltakoznia kellett, hogy ne Uthegental, hanem ő vezesse a föld alatti támadást.

Berg'inyon azonban valaha Drizzt

osztálytársa és első számú vetélytársa volt a drow harcosiskolában, s talán Menzoberranzan minden más drow-jánál jobban ismerte. Baenre Anya viszont Berg'inyont ismerte.

Az igazság az volt, hogy Berg'inyon nem akart semmit sem kezdeni a veszedelmes renegáttal.

– Keresd meg az öcsédet mágiával – szólalta meg hirtelen Baenre. – Ha továbbra is engedetlen, váltsd fel te.

Quenthel szeme tágra nyílt rémületében. Ott volt Berg'inyonnal, amikor a csapat elhagyta az alagutakat, s kiment a párkányra egy mély hasadék fölött. A látvány elszedítette Quenthelt, és sok más drow-t is. Odakint elveszetteknek, jelentéktelennek és védtelennek érezte magát. A felszíni világ roppant barlangterme a maga fénypontos mennyezetével túlságosan hatalmas volt az érzékeinek.

Baenre ügyet sem vetett a rémüldözésre. – Menj! – csattant fel, és Quenthel eliszkolt.

Alig távozott, amikor egy másik drow lépett a kéken derengő korong elé, jelentést tenni.

Ez a beszámoló a drow erők előrenyomulásáról az alsó, titkos alagutakban már kedvezőbb volt, de Baenre alig figyelt oda. Már kezdték fárasztani a részletek. A törpék ügyesek, és hónapjaik voltak a felkészülésre, Baenre Anya mégsem kételkedett a végkifejletben, mert szívből hitte, hogy Lloth szavát követi. A drow-k győzedelmeskedni fognak, és Mithril Csarnok elbukik.

Fél füllel hallgatta a jelentést, meg az utána következőket is, látszólag végtelen sorban, és próbált úgy tenni, mintha figyelne.

22. fejezet

Csillagfény, ragyogás

A magasból, a varázslattal erősített szemnek olyanok voltak, mint apró hangyák, melyek nyüzsögve rajzanak a keleti, meredek hegyoldalon, megtöltve minden völgyet, felmászva minden sziklára. Mögöttük, szoros alakzatokban jött a mélyebb feketeség, a drow harcosok menete.

Ezüsthold Úrnője még sosem volt tanúja ilyen ijesztő látványnak, s nem volt még sosem ennyire bizonytalan, habár sok háborút és veszedelmes kalandot élt már át. Alustriel arcán azonban nem hagytak nyomot ezek a küzdelmek. Gyönyörű asszony volt, bőre fehér és hamvas, szinte áttetsző, haja hosszú és ezüstös, de nem ősz – pedig Alustriel öreg volt –, hanem dús és selymesen csillogó, mintha a nappal lágy fényét és a csillagok ragyogását egyszerre tükrözte volna. Alustriel sok háborút vészelt át, amelyek keserűséget hagytak a tekintetében, és békeszerető bölcsességet a szívében.

A déli lejtő felé, a hegy kanyarja mögött Alustriel látta a seregek zászlóit, saját lovagjai ezüst lobogóját. A harcosok büszkén és izgatottan várakoztak, mert zömmel fiatalok

voltak, akik nem ismerték a gyászt.

Ezüsthold Úrnője elhessegette a nyugtalanító gondolatokat, és arra koncentrált, ami várt rá, ami a szerepe lesz.

Az ellenséges erő zömét koboldok alkották, s Alustriel úgy sejtette, hogy a roppant barbároknak és lovas harcosoknak nem fognak gondot okozni.

De vajon hogy boldogulnak majd a drow-kal? Széles ívben elkanyarodott repülő szekeren, és tovább figyelt.

Kisebb csetepaték robbantak ki elől, ahogy az emberi felderítők összefutottak az előrenyomuló koboldokkal.

A csata zaját és a hátraszivárgó híreket hallva Berkthgar már alig várta, hogy szabadjára engedje csapatait, belevesse magát a harcba, s ajkán Tempus dalával haljon meg.

Besnell, aki az Ezüstlovagokat vezette, mérsékeltebb egyéniség volt, és megfontoltabb stratégia. – Tartsd vissza az embereidet – intette a barbárt. – Lesz még elég harc ma éjszaka: Tempus elégedett lesz, ne félj. Jobb, ha mi szabjuk meg, hol harcolunk. – A lovag valóban alapos megfontolás után választotta ki ezt a helyet, szembeszállva Berkthgar, de még Bruenor véleményével is. A sereget négy csoportra osztották fel, és elrendezték a hegy. Négycsúcs déli oldalán, ahol Mithril Csarnok mindkét bejárata volt. A hegy északnyugati részén húzódott az Őrző Völgye, ez a széles, köves és ködjárta katlan, ahol a törpecsarnokok titkos, nyugati kapuja rejtőzött.

A katonák pozíciójától északkeletre, a hegy oldalában, széles kőmezőkön és kanyargós ösvényeken túl terült el a szélesebb, ismertebb út Mithril Csarnok keleti kapujához.

Bruenor követi azt akarták, hogy a csapat váljon ketté: a lovasok védjék az Őrző Völgyét, Settlestone emberei pedig a keleti ösvényeket. Besnell azonban ragaszkodott elképzeléséhez, és Berkthgart is maga mellé állította azzal a ravasz csavarintással, hogy a törpéknek képesnek kell lenniük

elrejtteni és megvédeni a saját bejárataikat. – Ha a drow-k tudják, hol vannak a bejáratok – érvelt –, akkor ott fognak ellenállásra számítani.

Ezért esett a választás Négyecsúcs déli oldalára. A védők pozíciói alatt sok ösvény futott, fölöttük azonban a sziklák nagyon meredekké váltak, így abból az irányból nem kellett támadástól tartaniuk. A védők csoportjai különféle összetételűek voltak, terep szerint: az egyik ösvénynél csak barbárok álltak, a másikon barbárok és lovasok együtt, egy köves, kissé lejtős fennsíkon pedig csupán nesmei lovasok.

Besnell és Berkthgar a második pozíciónál figyeltek. Tudták, hogy küszöbön a harc: az emberek érezték a közeledő sereg óvatos közeledtét. A hegy alsóbb részén, kelet felé hirtelen robbanásszerű fényesség támadt, amikor az első védelmi vonal barbárjai szórni kezdték a bűvös kavicsokat, a törpe mágusok ajándékát.

Hogy megzavarodtak a koboldok! Szintúgy a néhány sötét elf az első sorokban. Hatalmas barbárok csaptak le a csapatra, roppant pallosaikkal és fejszéikkel aprítva az ellent, vagy egyszerűen a fejük fölé emelték a koboldokat, és lehajították őket a hegyoldalra.

– Oda kell mennünk! – dörögte Berkthgar, amikor látta embereit harcolni. Magasra emelte a hatalmas Blankenfuerét. – Tempus dicsőségére! – kiáltotta, s szavait minden barbár visszhangozta.

– Ennyit a rajtaütésről – morogta Regweld Harpell békalova hátán. Biccentett Besnellnek, mert közeledett a pillanat, és megrántotta Pocsolyaugró kantárját. A különös jószág kuttyantott, s egyetlen hatalmas ugrással harminc lábnyi távolságot szelt át.

– Még ne – kérte Besnell Berkthgart. A barbár is tucatnyi fényadó kavicsot szorongatott a kezében. A lovag az ellenséges mozgásokat mutogatta és magyarázta Berkthgarnak: sokan feljönnek, hogy összezsapjanak a legkeletibb rész védőivel, de még többen szivárognak a lenti

ösvényen nyugat felé. A fény sem volt már olyan erős, mert a sötét elfek velük született varázsukkal szálltak szembe a világító varázsszal.

– Mire vársz? – kérdezte Berkthgar.

Besnell továbbra is a magasban tartotta a kezét, s visszatartotta a rohamot.

Keleten egy barbár ordított fel, amikor testét hirtelen kék lángok kezdték nyaldosni: hideg, mágikus lángok. Mégsem voltak teljesen ártalmatlanok, mert a sötétben világosan mutatták helyzetét. Nyílpuskák kattantak, s a szerencsétlen barbár ismét felkiáltott, majd hirtelen elnémult.

Ez már sok volt Berkthgarnak: elhajította a kavicsokat. A közelben állók hasonlóképp cselekedtek, és a déli lejtőnek ez a része egyszer csak fénybe borult. Settlestone emberei rohamra indultak, hiába volt Besnell minden figyelmeztetése. Először a lovasoknak kellett volna lezúdulniuk, de most még nem, hisz az ellenséges csapat főereje még nem haladt el.

– Le kell mennünk – sziszegte egy lovag az elf mögött, s Besnell bólintott. Felmérte a helyzetet. Berkthgar és százada már harcolt odalent, a legkisebb remény nélkül, hogy elérjenek a keleten, magasabban harcolókhoz. Besnell minden bosszúsága ellenére csodálta Berkthgar teljesítményét. A hatalmas Blankenfuere három koboldot kapott el egy suhintással, és részben vagy egészben a levegőbe dobta őket.

– Nem fog kitartani a fény – jegyezte meg a lovag Besnell mögött.

– A két csapat közé! – szólt Besnell, hogy minden lovag hallja. – Közéjük kell vágnunk, hogy a keletiek elmenekülhessenek mögöttünk.

Egyetlen zokszó sem hallatszott, pedig a taktika eléggé kockázatosnak tűnt. Az eredeti terv szerint az Ezüstlovagoknak egyenesen be kellett volna rontani az ellenség közé, innen is, és a nyugat felé eső pozícióból is, míg Berkthgar és emberei egyesülnek mögöttük, s az egész védőcsapat fokozatosan nyugat felé húzódik. Most azonban

Berkthgar felborította a tervet, és az Ezüstlovagoknak kellett ezt valahogy helyrehozniuk. De sem ember, sem elf nem panaszkodott.

– Tartsátok a kavicsokat – utasította a többieket Besnell. – Amíg a drow-k hatástalanítják azt a fényt, ami már van.

A hatás kedvéért felágaskodott a lovával.

– Ezüsthold dicsőségéért! – kiáltotta.

– És minden jó javára! – jött az egységes válasz.

Dübörgésük megrázta a Négycsúcs oldalát, s visszhangot vetett a föld alatti alagutakban. Kürtszó harsant, s száz lovas vágatott előreszegezett lándzsával, majd amikor a lándzsák beakadtak vagy beletörtek az ellenségbe, előkerültek a csillámló kardok.

A súlyos paripák voltak a legveszedelmesebbek: agyontaposták a koboldokat, szétszórták a sorokat, elijesztve koboldot, goblint és drow-t egyaránt, hisz Mélysötét lakói még sosem láttak lovassági rohamot.

Az ellenséges előrenyomulás a hegyoldalban percek alatt megtorpant és megfordult, a lovagok pedig alig szenvedtek veszteséget. A sötét elfek buzgón hatástalanították a világító kavicsokat, de Besnell emberei mindig újakat szedtek elő.

A sötét erők azonban tovább hömpölyögtek az alsóbb ösvényeken, amit jelzett a nyugatról hangzó kürtszó is: kiáltások harsantak Tempushoz és Hosszúnyereghez, aztán a Hosszúlovasok dübörgése is csatlakozott az Ezüstlovagokéhoz.

Az első igazi mágia is innen érkezett: Regweld villámot eresztett az ellenségre, inkább rémületet, mint pusztítást keltve.

Meglepő módon a drow-k nem valami hasonló varázslattal válaszoltak, csak a tündefényt alkalmazták az egyéni védők ellen.

A többi barbár osztag a terv szerint cselekedett, de a végén nem Berkthgarékkal akadtak össze, ahogy kellett volna, hanem az Ezüstlovasokkal.

Magasan a hadszíntér fölött Alustrielnek minden önuralmára szüksége volt, hogy visszafogja magát. A védők a várakozásnak megfelelően miszlikbe aprították a koboldokat és goblinokat, legalább ötven az egyhez arányban saját létszámukhoz képest.

Ez a szám akár a kétszerese is lehetett volna, ha Alustriel szabadjára engedi mágiáját, de nem tehetette. A drow-k türelmesen várakoztak, s az úrnő eléggé tisztelte a gonosz elfek képességeit ahhoz, hogy tudja: első támadása talán az egyetlen is lehet.

Valamit odasúgott a szekeret húzó bűvös paripáknak, s komor bólintással nyugtázta, hogy a csata a várakozások szerint alakul. A déli hegyoldalon alapos volt a méyszárlás, a sötét tömeg mégis továbbáramlott nyugat felé.

Alustriel sejtette, hogy számos drow lehet abban a lenti csapatban.

A szekér kelet felé kanyarodott, maga mögött hagyta a harcot, s Ezüsthald úrnője kissé megnyugodva látta, hogy az ellenséges vonalak nem is oly hosszúak, s nem nyúlnak jelentősen túl a legkeletibb védelmi pozíción.

Hamarosan megértette, hogy miért, amikor egy másik harc zaja ütötte meg a fülét, a hegy másik oldala felől, keletről. Az ellenség rátalált Mithril Csarnok keleti kapujára, behatolt a barlangokba, és összezapott a benti törpékkel!

Villámok, energiasugarak fénye csapott ki az ajtón, és a befelé nyomuló lények korántsem mind ostoba koboldok voltak: sötét elfek is akadtak jócskán.

Legszívesebben lecsapott volna, hogy mágiájával rátámadjon az ellenségre, de bíznia kellett Bruenor népében. Az alagutakat előkészítették, számítottak a kintről jövő támadásra.

A szekér repült tovább észak felé, s Alustriel, hogy lerövidítse az utat, bevágott az Őrző Völgyébe keleten, ahol további szövetségesesek. Ezüstlovagok várakoztak.

A látvány azonban nem tűnt megnyugtatónak.

Négycsúcs északi homlokzata alattomos, puszta sziklafal volt, tele mély hasadékokkal.

Gyakorlatilag megmászhatatlan ez a meredély, de nem a tapadós lábú földalatti gyíkok számára.

Berg'inyon Baenre és elitcsapata – a Baenre Ház négyszáz hírhedett gyíklóvasa – mászott ezen az északi lejtőn, s gyorsan haladtak nyugat felé, az Őrző Völgyéhez.

A várakozó lovagok úgy álltak, hogy a végső védelmi vonalat alkossák a déli oldalon áthaladó erőkkal szemben. Rohamuk úgy volt tervezve, hogy utat nyisson az utolsó szárnynak, s Besnell, a Hosszúlovasok meg Nesme és Settlestone emberei lejussanak a völgybe, amelyet csak egy keskeny úton át lehetett megközelíteni.

A gyíklóvasok előbb érnek oda, és többen is vannak, mint a várakozó lovagok. Ráadásul drow-k.

A legkeletebbi pozíciót fel kellett adni. A barbárok, illetve ami maradt belőlük, nyugat felé menekültek, elhaladva az Ezüstlovagok mögött, hogy csatlakozzanak Berkthgarhoz.

Miután áthaladtak, Besnell is nyugat felé fordult erőivel, és tolta előre Berkthgar csapatát.

Az Ezüstlovagok vezetője már kezdte azt hinni, hogy Berkthgar hibája nem is volt olyan vészes, s a visszavonulás a terv szerint haladhat. Talált egy magas platót és megvizsgálta a terepet: komor bólintással nyugtázta, hogy a lent haladó ellenséges erő elérte az első három pozíciót.

Besnell szeme elkerekedett, s az elf levegőért kezdett kapkodni, amikor észrevette, hol is van tulajdonképpen a sötét elfek alakzatának vezető éke. Nesme lovasai lemaradtak! Gyorsan le kellett volna menniük a hegyoldalra, hogy tartsák

azt a szárnyat, valamilyen oknál fogva mégis tétováztak, és az ellenséges alakzat eleje már mintha túl járt volna a negyedik, utolsó pozíción.

Nesme lovasai aztán mégis elindultak, s lendületes rohamuk le a sima déli lejtőn valóban pusztítónak ígérkezett: a lovak pillanatok alatt tucatnyi koboldot tapostak el.

Az ellenség azonban rengeteg tartalékkal rendelkezett. A terv rendezett visszavonulást írt elő nyugat felé, az Őrző Völgyéhez, vagy akár be Mithril Csarnok nyugati kapuján, ha kell.

Jó terv volt ez, de a szárny elveszett, s a nyugat felé vezető út elzáródott.

Besnell csak figyelhette a szörnyű fejleményeket.

5. RÉSZ

RÉGI KIRÁLYOK, RÉGI KIRÁLYNÉK

Hadseregként jöttek, de nem voltak azok. Nyolcezer sötét elf és rengeteg humanoid rabszolga özönlött Mithril Csarnokjelé.

Erőben, létszámban talán illett rájuk a hadsereg elnevezés, ám ez a fogalom valamiféle összetartást, közös céltudatot is feltételez. A drow-k a Birodalmak legkiválóbb harcosai, akiket kora gyermekkoruktól fogva egyéni vagy csoportos küzdelmekre neveltek, a cél is világos, ha fajok – drow-k és törpék – közti harcról van szó. De hiába tökéletes a taktikájuk, hiába dolgoznak együtt a csoportok, a drow sereg összetartása akkor is felszíni marad.

Lloth drow seregének kevés, vagy talán egyetlen tagja sem áldozná életét valaki más megmentésére, hacsak nincsenek meggyőződve arról, hogy áldozatuk kiemelt helyet biztosít számukra a túlvilágon, a Pókkirálynő oldalán. Csak a legfanatikusabb sötét elf lenne hajlandó arra, hogy akárcsak a legkisebb csapást is elszenvedje egy társáért, és akkor is csak azért, mert ezt a saját érdekének tartja. A drow-k a Pókkirálynő dicsőségét zengik, valójában azonban mindegyikük a saját részét akarja ebből a dicsőségből.

A sötét elfeknek mindig a személyes haszon az elsődleges.

És ez volt a legnagyobb különbség Mithril Csarnok védői és a hódítók között. Ez volt az egyetlen reményünk, amikor ilyen

borzalmas erővel kerültünk szembe, ennyi kitűnő drow harcossal!

Ha egy törpe társai veszét látja, felordít, és gondolkodás nélkül rohamoz, bármilyenek is az esélyei. Ha azonban egy drow csapatot ér rajtaütés, akkor a szerencsétlen társakat védő csoportok nem lépnek közbe, hacsak nem biztos a győzelem.

Velük ellentétben nekünk megvolt a közös célunk. Mi tudtuk, mi az összetartás, s egy magasabb eszméért küzdöttünk. megértve és elfogadva azt, hogy áldozataink a jövő Javát szolgálják.

Több terem is van Mithril Csarnokban, ami a múlt hőseinek és háborúinak állít emléket. Itt van Wulfgar kalapácsa, s itt volt az elf íj is, amit aztán Catti-brie vett használatba. Habár évekig hordozta és sokban hozzájárult legendás híréhez, Catti-brie mindig is Anariel íjának nevezte, a rég halott elf után. Ha később valaki megint magához veszi a fegyvert a Harcpöröly Klán barátai közül, az majd úgy fogja hívni, hogy "Catti-brie Anarieltől maradt íja".

Mithril Csarnokban van egy másik hely is, a Királyok Terme, ahol a Harcpöröly Klán ősapáinak, a nyolc király mellszobra díszeleg kifaragva, hatalmasan és örökkévalón.

A drow-knak nincsenek ilyen emlékeik. Anyám, Malice sosem beszélt a Do'Urden ház előző nagyasszonyáról, nyilván azért, mert maga is közrejátszott saját anyja halálában. Az Akadémián nincsenek ott a korábbi mesterek és tanítók képei. Ha Jobban belegondolok, Menzoberranzan egyedüli emlékművei a Baenre Ház áldozatainak szobrai, akiket Vendes megcsapott gonosz korbácsával ők az engedetlenség emlékműveként állnak a Tier Breche platóján, az Akadémia előtt.

Ez volt a különbség Mithril Csarnok védői és a hódítók közt. Ez volt az egyetlen remény.

Drizzt Do'Urden

23. fejezet

A hatalom bugyrai

Bidderdoo még soha nem látott ehhez foghatót. Szó szerint zuhogtak a koboldok és kobold-testrészek a döbbsen Harpellre, ahogy a Zsigerontó Brigád egyre jobban belelendült a harcba. Egy apró, széles terembe érkeztek, ahol nagyobbacska kobold erőre leltek. Mielőtt Bidderdoo visszavonulást javasolhatott volna (pontosabban "taktikai elkerülő manővert", ahogy fogalmazni akart, hisz a visszavonulás hiányzott Thibbledorf Pwent szótárából), Pwent már indította is a támadást.

Szegény Bidderdoot magával rántotta a brigád: a hét megvadult törpe vakon, boldogan követte Pwent látszólag öngyilkos ámokfutását. Olyan mészárlás robbant ki, amelyet Bidderdoo, aki egész életét – részben kutyaként – a védett Borostyán Udvarházban élte le, el sem tudott képzelni.

Pwent sisaktüskéjéről egy felnyársalt kobold lógott ernyedten. A tomboló beugrott egy csapat kobold közé, és a lehető legtöbbet igyekezett közülük magához rántani. Ezután vadul rángatózni kezdett, de úgy, hogy Bidderdoo már azt

hitte: a törpe valami méreg hatása alatt áll.

Ez azonban irányított őrjöngés volt. Pwent rángatózott, a páncélján lévő gonosz tüskék és taréjok pedig tépték-vágták az ellent. Kicsit félreugrott (három kobold maradt utána holtan), majd pompás balhoroggal fejezte be akcióját, amitől tüskés kesztyűje több ujjnyira mélyedt a szerencsétlen negyedik kobold homlokába.

Bidderdoo kezdett rájönni, hogy a roham egyáltalán nem öngyilkos, s a zsigerontók ennél jóval nagyobb csapat ellen is győzni tudnának pusztá lelkesedésükkel. De azt is látta, hogy a koboldok kezdenek rájönni, hogyan kerülhetik ki a dühöngő törpéket. Hatan közülük nagy ívben kikerülték Pwentet, s megindultak az egyetlen ellenfél felé, akinek legyőzésében még reménykedhettek.

Bidderdoo kotorászni kezdett varázskönyve maradványai között, s talált egy oldalt, ahol az írás nem volt olyan nagyon elmosódva. Egyik kezével a lapot tartotta, a másikat pedig előrenyújtotta, és gyors kántálásba kezdett.

Mágikus energiasugár csapott ki az ujjából, s a sugarak egyenként, tévedhetetlenül találták meg áldozataikat.

Öt kobold holtan rogyott össze, a hatodik pedig felvisított, és kardját Bidderdoo hasának szegezve rohamra indult.

A rémült Harpell kezéből kiesett a pergamen. Azt hitte, hogy most menten meghal, s pusztá ösztönből cselekedett: rávetette magát a pengére, úgy, hogy a kobold fölé magasodjon felsőtestével. Égető fájdalmat érzett, amikor a kobold kardja a bordái közé hatolt, de a döfésben nem volt erő, és a vágás nem volt mély.

Bidderdoo felordított rémületében és fájdalmában.

Ordítása vonyításba csapott át. Lenézett a vergődő koboldra, s megragadta figyelmét a védtelen, csupasz koboldnyak.

Megízlelte a vért, és nem undorodott tőle.

Bidderdoo morogva hunyta le a szemét, és szorította a koboldot, aki hamarosan abbahagyta a vergődést.

Egy idő után Bidderdoo észrevette, hogy megszűnt körülötte

a csatazaj. Lassan kinyitotta a szemét, és Thibbledorf Pwentet pillantotta meg, aki bólogatva állt fölötte.

Bidderdoo csak most döbbsen rá, hogy megölte a koboldot, átharapta a torkát. Jó a technikád – jegyezte meg elismerően Pwent, és indult tovább.

Míg a Zsigerontó Brigád zajosan és jól láthatóan ténykedett, addig a másik csapat a lopózkodásra és rajtaütésre alapozott. Drizzt, Guenhwyvar, Catti-brie, Regis és Bruenor nesztelenül haladtak egyik alagúttól a másikig, a drow és a párduc vezetésével. Mindig Guenhwyvar vette észre elsőként a közeledő ellenséget, Drizzt pedig továbbította a hírt, amikor a párduc fülei hátralapultak.

Tökéletes összhangban dolgoztak: Catti-brie támadott elsőnek az íjjal, *aztán* a párduc ugrott, a drow szaladt, és végül Bruenor rohamozott. Regis is mindig talált alkalmat a harcra. Általában hátulról csapta fejbe a koboldokat és drow-kat, ha barátai szorongatott helyzetbe kerültek.

Most azonban inkább távol tartotta magát a csetepatétól. A csoport egy széles, magas alagútban járt, amikor Guenhwyvar egy kanyar előtt lekushadt, és hátracsapta a füleit. Drizzt behúzódott egy falmélyedésbe Regisszel együtt, míg Bruenor védelmezőn a leánya elé állt, hogy Catti-brie célzóirányzéknak használhassa sisakja szarvait.

A kanyar mögül ellenség bukkant fel, egy csapat drow és minotaurusz, akik gyors iramban futottak Mithril Csarnok irányába.

Catti-brie bölcsen a drow-kra csapott. Ezüst villanás támadt, s egy sötét elf összerogyott.

Guenhwyvar ugrott, és maga alá temetett egy második drow-t, *aztán* indult a harmadik felé.

Újabb villanás jött, s újabb drow lelte halálát.

A minotauruszok azonban zavartalanul nyomultak előre, és Catti-brie-nek már nem volt ideje egy harmadik lövésre.

Kardot rántott, Bruenor pedig előrerohant, a legelső szörnyeteg felé.

A minotaurusz leszegte bikafejét, Bruenor pedig lendületet vett a fejszével.

Jött a minotaurusz és lecsapott a fejsze. A reccsenés akkora volt, mintha hatalmas fatörzs repedt volna ketté.

Bruenor nem tudta, mi találta el. Egyszer csak repült hátrafelé, a minotaurusz háromszáz kilós testének lendületével.

Drizzt pörgött-forgott. Oldalról szúrta meg az egyik minotauruszt: szablyája mélyen a lény combjába vágott, s megállította rohamát. A kósza ezután megfordult és fél térdre ereszkedett, a következő szörny térdkalácsába szúrva csillámot.

A minotaurusz felhördült és félig zuhant, félig vetődött Drizzt felé, de a drow már maga alá húzta a lábát, aztán szökkent, s a szörnyeteg a falnak ütközött.

Drizzt hátrafordult, mert a két megmaradt minotaurusz a kósza barátai ellen fordult. Drizzt hihetetlen sebességgel, szinte azonnal utolérte a szörnyeket, és vadul táncoló szablyáival sikerült megállítania a rohamot.

Az utolsó minotaurusz azonban elérte Catti-brie-t. Gombaszárból készült hatalmas husángja ütésre lendült, Catti-brie pedig lebukott, és kardját a feje fölé emelte.

Khazid'hea kettészelte a husángot, a minotaurusz pedig bután meredt a kezében maradt csonkra. Catti-brie visszakezes vágással válaszolt.

A minotaurusz furcsállóan nézett rá. A lány nem tudta felfogni, hogy hibázhatott.

Regis az árnyak közül figyelt: tudta, hogy ebben a harcban nem lenne esélye. De azért próbálta támogatni barátait, hogy mellettük lehessen, ha szükség van rá. Főként Drizztet figyelte. Elképesztette a drow mozdulatainak hihetetlen gyorsasága. Drizzt mindig is nagyon fürgén mozgott, de ez a bemutató most egyszerűen lélegzetelállító volt. A kósza lábai olyan gyorsan szökelltek, hogy Regis nem is tudta szemmel követni. Nemegyszer próbálta felmérni, merre tart a drow, de sosem jött be a találgatása.

Drizzt hol félreugrott, hol hátraszökkent, hol elpördült.

Regis végül megcsóválta a fejét, és félretette a kérdéseit későbbre. Körülpillantott, és észrevette, hogy egy ellenséges drow oson el oldalt, a párdúc mellett.

Az utolsó drow nem akart találkozni Guenhwyvarral, és annak is örült, hogy az íjas nő közelharcba keveredett. Két sötét elf társa már holtan hevert a nyílveszők miatt, a harmadik a padlón vergődött, az öt minotaurusz pedig vagy harcolt, vagy elesett. A negyedik drow elfutott, vissza a kanyar mögé, de a nyavalyás párdúc ott loholt a nyomában, s a rejtőző sötét elf tudta, hogy társának már csak percei vannak.

Nem mintha túlságosan izgatta volna a dolog, mert megpillantotta Drizzt Do'Urdent, a gyűlöletes renegátot. A kósza teljesen elmerült a harcban: a három minotaurusz elpusztításával volt elfoglalva, akiket megsebesített. Az ellenséges drow tudta, hogy ha képes megragadni az alkalmat és elkapni Drizztet, akkor a saját és a Háza dicsősége bizonyos. Még ha meg is ölik őt Drizzt barátai, akkor is Lloth mellett lesz a helye.

Elővette leghatásosabb lövedékét – egy tűz és villám rúnáival ellátott nyilat –, s nehéz kétkeszes nyílpuskájába helyezte.

Valami azonban keményen megcsapta a fegyvert oldalról. A

drow ösztönösen meghúzta a ravaszt, a lövedék azonban a földbe fúródott a lába előtt. A robbanás messzire röpítette, a lángok pedig megperzszelték a haját és elvakították.

Gurulni kezdett a földön, és sikerült kiszabadulni égő piwafwijából. Félig kábán egy apró buzogányt vett észre a földön, aztán egy pufók kezét, ami érte nyúl. A drow még látott egy csupasz, felül szőrös lábfejet – ilyet a Mélysötéten sosem láthatott.

Aztán minden elsötétült.

Catti-brie felkiáltott és hátraugrott, de a minotaurusz nem rontott neki, csak bambán állt, és kíváncsian méregette a lányt.

– Nem hibáztam el – mondta Catti-brie, mintha a nyilvánvaló tagadása megváltoztatná végzetét. Nagy meglepetésére azt tapasztalta, hogy valóban így van.

A minotaurusz bal lába, amit Khazid'hea teljesen leszelt, csak most rogyott össze alatta, s a szörnyeteg vérezve eldőlt, mint a zsák.

Catti-brie oldalra pillantott, Bruenorra, aki morogva kászálódott ki az általa megölt minotaurusz alól. A törpe végül talpra ugrott, megrázta a fejét, aztán csípőre tett kézzel a fejszéjére meredt, és rosszállóan csóválta a fejét. A fegyver majdnem egy lábnyi mélységben a minotaurusz vastag koponyájába szorult.

– Hogy a Kilenc Pokolba fogom kiszedni? – nézett a lányára Bruenor.

Drizzt készen volt, ahogy Regis is, és Guenhwyvar is felbukkant a kanyar mögül, szájával húzva a nyakaszegett drow-t.

– Újabb győzelem a mieinknek – jegyezte meg Regis, miközben ismét összegyűltek.

Drizzt bólintott, de nem tűnt elégedettnak. Tudta, hogy kicsiny dolog az, amit csinálnak, alig karcolja a felszínét annak, ami Mithril Csarnok ellen jött. S mostani – és az előző

három – győzelmük ellenére valójában szerencsések voltak. Mi történt volna, ha egy másik csapat drow vagy minotaurusz, vagy akár kobold érkezik, miközben dúl a harc?

Gyorsan és tisztán nyertek, de győzelmeik kevesebben múltak, mint ahogy az eddigi diadalok sejtették.

– Nem vagy túl elégedett – mondta Catti-brie halkan a kószának, amikor ismét útnak indultak.

– Két óra leforgása alatt egy tucat drow-t öltünk meg, és egy maroknyi minotauruszt, valamint egy csapat koboldot -felelte Drizzt.

– De maradt még ezer másik – tette hozzá a lány, megértve Drizzt borúlátását.

A renegát nem válaszolt. Az ő és Mithril Csarnok egyetlen reménye az volt, hogy a többi csapat hasonlóan irtja a drow-kat, és elveszi az ellenség kedvét. A sötét elfek kaotikus és felettébb állhatatlan lények, ezért ha a védők elveszik a kedvüket, talán van esélyük.

Guenhwyvar füle megint hátralapult, s a párdúc nesztelenül belevetette magát a sötétbe. A többiek hirtelen nagyon fáradtnak kezdték érezni magukat, de készenlétben álltak, és roppantul megkönnyebbültek, amikor az újonnan érkezők megjelentek. Nem drow-k voltak, nem koboldok, nem is minotauruszok. Egy hadoszlopnyi törpe üdvözölte őket. Ez a csapat is harcolt már Tunult Barlangja óta. Sokan friss sebeket hordoztak, s minden törpefegyveren ellenséges vér piroslott.

– Hogy boldogultok? – lépett elő Bruenor.

A törpe hadoszlop vezetője megborzongott, s Bruenor ebből sejtette a választ. – Az Alsóvárosban harc dúl, királyom

– felelte a törpe. – Hogy hogyan jutottak oda, arról fogalmam sincs. És a jelentések szerint a felső szinteken is ott vannak. A keleti kaput áttörték.

Bruenor válla szemlátomást megroskadt.

– De Garumn Szurdokánál tartjuk magunkat! – folytatta a törpe, kissé lelkesebben.

– Honnan jöttök, és hová mentek? – érdeklődött Bruenor.

– Az utolsó őrszobától – magyarázta a törpe. – Kicsit kerültünk, hogy megkeressünk, királyom. Az alagutak tele vannak drow csöcselékkel. Örülünk, hogy épségben látunk!

– Bruenor mögé bökött, aztán bal felé. – Nem vagyunk túl messze, és az utolsó őrszobáig tiszta az út...

– De nem sokáig – vetette közbe sötéten egy másik törpe.

– És tiszta az út innentől Alsóvárosig is – fejezte be a vezér.

Drizzt félrevonta Bruenort, és suttogóra fogta a szót.

Regisék meg a törpék türelmesen várakoztak.

– ...keressetek tovább – hallották Drizzt szavait.

– Az én helyem a népem mellett van! – csattant fel Bruenor.

– A tiéd pedig mellettem!

Drizzt hosszú szóáradattal vette ostrom alá. Catti-brie-ék olyan szavakat csíptek el, mint “fejvadászat”, “kerülőút”, s tudták, hogy Drizzt folytatni akarja vadászatát a külső, mélyebb alagutakban.

Catti-brie ott és akkor eldöntötte, hogy ha Drizzt és Guenhwyvar továbbmegy, akkor ő is velük tart a Macskaszem – Alustriel sötétben látó mágikus fejéke – segítségével. Regis, aki szokatlanul bátornak és tetterre késznek érezte magát, ugyanerre az elhatározásra jutott magában.

Meglepetten látták, hogy Drizzt és Bruenor együtt térnek vissza hozzájuk.

– Menjetek el az utolsó őrszobáig, de egészen az Alsóvárosig is, ha kell – utasította Bruenor a törpék parancsnokát.

A törpe állá leesett meglepetésében. – De királyom... – hebegte.

– Menjetek már! – mordult fel Bruenor.

– És téged itt hagyunk egyedül? – kérdezte a törpe.

Bruenor szélesen és kajánul elmosolyodott, ahogy végignézett Drizzten, Catti-brie-n, Regisen, Guenhwyvaron, aztán a törpén.

– Egyedül? – visszhangozta kérdőn Bruenor, és a törpe kénytelen volt beadni a derekát, hisz ismerte a díszes

társaságot.

A két csapat ismét elvált egymástól, és elszántan, ám kevésbé derülátóan folytatták útjukat.

Drizzt odasúgott valamit a párducnak, és Guenhwyvar az élre állt, mint eddig. Eleddig ők várták be az ellenséges bandákat, de az Alsóvárosról és a keleti kapuról kapott kedvezőtlen hírek nyomán Drizzt taktikát változtatott. Ha nem tudják elkerülni a kószáló csoportokat, persze harcolni fognak, de egyébként közvetlenebb útvonalat választanak. Drizzt a főpapnőket (mert tudta, hogy főpapnők vezetik a hadjáratot) akarta megtalálni. A törpék egyetlen esélyének az látszott, ha "lefejezik" az ellenséges sereget.

Egyszóval, ahogy Drizzt Bruenornak is mondta, "fejvadászatra" indultak.

Regis, aki leghátul haladt a sorban, nemegyszer tekintett vissza arra, amerre a törpe hadoszlop távozott. – Miért keveredek én mindig, mindenbe bele? – kérdezte magától félhangosan. De elég volt kemény, néha vakmerő barátaira tekintenie ahhoz, hogy tudja a választ.

Catti-brie hallotta a félszerzet lemondó sóhaját, és értőn elmosolyodott.

24. fejezet

Tüzes tombolás

Alustriel a magasból figyelte, ahogy Négycsúcs déli oldala pislákolni kezd, mint a csillagok odafenn. A védők bűvös kavicsai és a drow-k mágiája küzdöttek egymás ellen. A délnyugati sziklák fölé érve Alustriel megrémült: a védőket U-alakzatba szorították, s minden oldalról goblinok, koboldok, drow harcosok vették körül.

A négy sereg azonban jól küzdött, váll váll mellett, s vonaluk erősnek mutatkozott. Az U tetejénél lévő részből, a logikus gyenge pontból nem érhettenek őket komoly csapás, részint a puszta sziklafal miatt, részint pedig azért, mert a védők az egész vonal mentén elég szorosan álltak ahhoz, hogy kitartsanak bármiféle koncentrált támadás ellen.

Alustriel alig gondolt erre, s reményei máris próbára tettettek. Egy csapat goblin – hét láb magas, szőrös goblin-fajzatok – vezetésével szoros ékbe formálódott, és nekiment a védők keleti szárnyának.

A vonal megingott: Alustriel kis híján felfedte magát egy segítő mágikus csapással.

A káoszából azonban kitűnt egy kard, s egy érces, daloló hang.

Berkthgar a Merész, lobogó sörénnyel, ajkán és szívében Tempus dalával forgatta Blankenfuerét. Berkthgar nem törődött a kisebb goblinokkal, és egyenesen a magas goblinoknak rontott. Minden egyes roppant csapásával leterített egyet. Settlestone vezére egyik súlyos találatot kapta a másik után, de arcán nyoma sem volt fájdalomnak, lendülete pedig töretlen maradt.

Azok a szőrös goblinok, akiknek sikerült épen kikerülniük az első támadásból, menekülőre fogták, a goblinok pedig, látva vezéreik megfutamodását, szintén visszafordultak, és az ék hamarosan felbomlott.

Alustriel tudta, hogy számtalan dal éneklí majd meg Berkthgar hősiességét, de csak akkor, ha a védők nyernek.

Ha a sötét elfek járnak sikerrel, akkor a bátor tettek elvesznek, s a dalok mélyen az elnyomás köntöse alá temetődnek. Ez nem történhet meg, gondolta Ezüsthald Úrnője. Egész Ezüsthaldat mozgósítani kell a drow-k ellen, de el fog menni Sundabarba, keletre, Adbar Citadellájába, Harbromme királyhoz és törpéihez, aztán Vízmélyvárába, a Kardpartra, hogy összeszedje a szükséges erőket a drow-k visszaszorításához.

Emlékeztette magát, hogy a háború még nem veszett el, és lepillantott az elszánt védőkre, akik keményen tartották magukat az áradattal szemben.

Ekkor következett be a tragédia, amittől mindvégig tartott: elkezdődött a mágikus kartács, a tűzgolyók, villámok, pusztító energianyalábok zápora.

A támadás az U délnyugati sarkára koncentrált, szétszórta Nesme lovasainak sorát, elemésztve embert és lovat egyaránt. Sok goblin is elesett, ők azonban csak töltelékek voltak, életük mit sem jelentett a drow mágusoknak.

Alustriel arcán könnyek csordultak végig, ahogy a katasztrófát szemlélte. Hallotta az emberek és állatok halálsikolyait, és látta, ahogy a kő megperzselődik a tűz ereje alatt. Szapulta magát, amiért nem látta előre ezt a háborút, amiért alábecsülte a drow menetelés jelentőségét, és amiért nem vetette be teljes seregét – harcosokkal, varázslókkal, papokkal együtt – Mithril Csarnok védelmében.

A mészárlás hosszú másodpercekig tartott, de a rémült védők óráknak érezték. A robbanások és a sikolyok egyre folytatódtak.

Alustriel összeszedte magát, és keresni kezdte a támadás forrását. Amikor megtalálta, azonnal látta, hogy a drow mágusok – mivel nem ismerték a felszíni világot –, hibát követtek el.

Egy sűrű facsoportban rejtőztek, és onnan szórták gyilkos tüzüket.

Alustriel arca sötét mosolyra derült. Éles kanyarba döntötte szekérét, és a magasból lecsapott az ellenség szívébe.

A drow-k hibáztak: a fák közé álltak.

Ahogy elsuhant a csatamező északi széle felett, Alustriel kimondott egy szót, és szekere a bűvös lovakkal együtt lángba borult.

Lentről rémült kiáltások hallatszottak, a védők és támadók soraiból egyaránt. Felharsant az Ezüstlovasok kürtszava: ők felismerték vezérüket.

Alustriel szekere lecsapott a ligetre. Az úrnő a facsoport szélét célozta meg, aztán elkanyarodott a törzsek mentén, és lángra gyújtotta az ágakat, amerre csak elhaladt.

Mekkorát tévedtek a drow mágusok!

Tudta, hogy a sötét elfek valószínűleg védelmet állítottak az ellenséges mágia ellen – talán még saját magukra is –, ami a

leghevesebb tűztől is megvédi őket, a fák éghető természetére azonban nem gondoltak. Ha a lángok nem is égetik meg, az égő erdő körülzárja, megvakítja őket, és hatásosan kivonja csoportjukat a forgalomból.

És a füst! A fák nedvesek voltak a korábbi esőtől és fagytól, így sűrű fekete füstfellegek szálltak fel. És ami még rosszabb, a drow varázslók, ahogy szoktak, vízkészítő mágiával szálltak szembe a lángokkal. A tűz ettől el is alhatott volna, ám Alustriel nem lankadt, s tovább röpködött a liget körül, de még be is vágott, ahol talált egy-egy rést. Semmiféle víz, egy egész óceán sem tudta volna kioltani bűvös szekerének tüzét. Miközben ő folyamatosan táplálta a lángokat, a varázslók vizei egyre nagyobb füstöt és gőzt csináltak, s olyannyira besűrítették a levegőt, hogy az elfek nem hogy nem láttak, de még levegőt is alig kaptak.

Alustriel bízott benne, hogy lovai – saját akaratának kivételései – megértik szándékát, és irányban tartják a szekeret. Ő maga figyelni kezdett, készenlétben tartott varázslatokkal, mert tudta, hogy az ellenség nem fog a ligetben maradni. Ahogy várta, egy drow emelkedett a fák fölé, s próbálta betájolni magát.

Alustriel villáma a tarkóján érte, és megpörgette. A drow addig forgott még holtában is, amíg varázslata el nem múlt, s le nem zuhant a levegőből.

De eközben tűzgolyó suhant el a szekér előtt, s Alustriel egyenesen belehajtott. Az úrnő védve volt saját varázslata tüzétől, de a tűzgolyóétól nem. Megperzselt arccal kiáltott fel fájdalomában.

Feljebb a hegyoldalon Besnell és katonái látták a támadást Alustriel ellen. Az elf lehunyta arany szemét, az emberek pedig felordítottak dühükben. Ha eddig elszántan küzdöttek, most megvadultak, Berkthgart és embereit pedig nem kellett tovább biztatni.

Goblinok, koboldok és orkok, de még hatalmas minotauruszok és ügyes drow-k is tucatjával hullottak minden percben.

De ez sem számított sokat. Ha egy meghalt, kettő lépett a helyére, és a barbároknak, lovagoknak, akiknek át kellett volna vágniuk az ellenséges vonalakon, esélyük sem volt erre.

Nyugatabbra innen, a Hosszúlovasoknál, akik hasonlóan szorongatott helyzetbe kerültek, Regweld rájött, mi az egyetlen reményük. Pocsolyaugróval egy ellenségmentes helyre szökkent, és varázsolni kezdett, hogy üzenetet küldjön Besnellnek.

“*Nyugatra*”, üzent a lovagok vezérének.

Ezután a varázsló az élre állt, s nyugat felé fordította saját embereit meg a legközelebbi barbárokat, az Őrző Völgye felé, az eredeti terv értelmében. A drow mágusokat egy időre elhallgattatta valaki: most volt az egyetlen esély.

Villám hasított bele a sötétedő levegőbe. Tűzgolyó suhant a nyomában, és Regweld követte röptét. Pocsolyaugróval átszökkent ellenségeinek során, mágikus lövedékek özönét zúdítva magára röptében.

A támadók soraiban zűrzavar tört ki, ami elegendő volt ahhoz, hogy a Hosszúlovasok – akik egész életükben Regweld oldalán harcoltak, ezért ismerték a taktikáját – keresztülvágják magukat és rést nyissanak.

Mellettük küzdött sok Settlestone-i harcos és Nesme kevés megmaradt lovasa. Mögöttük érkezett a barbár csapat maradéka és az Ezüstlovasok csapata, a sort pedig a hatalmas Berkthgar zárta, szinte fél kézzel tartva sakkban a szörnyetegeket.

A védők gyorsan átvágták magukat, de lendületük hirtelen megtorpant, amikor egy másik erő – főleg drow-k – vágott az élre, sűrű sorokban.

Regweld folytatta mágikus tűzzáporát, előrerontott Pocsolyaugróval, és várta a halált.

Ami el is érte volna, ha Alustriel, aki kénytelen volt

eltávolodni a ligettől, vissza nem repül a hegyoldalhoz, végig a sötét elfek sora mentén, olyan alacsonyan, hogy a drow-k, akik nem menekültek el, megperzselődjenek vagy eldőljenek.

Besnell és emberei előrerúgtattak, Alustrielhez és minden jó szándékú néphez fohászkodva, aztán a drow-k sorai közé vetették magukat a tüzes szekér okozta zűrzavar nyomában.

Sokan haltak meg ebben a pokoli küzdelemben, sok ember és sok drow, de a védők végül kitörtek nyugatra, és ráálltak a az Örző Völgyébe vezető ösvényre, mielőtt az ellenség útjukat állhatta volna.

Alustriel ismét a magasba emelkedett, hogy aztán összerogyjon a kimerültségtől. Évek óta nem hozott létre ilyen koncentrált mágikus zárótüzet, és nem került ilyen közvetlen közelségbe a harccal. Most fáradt és sebesült volt, számtalan kard- és nyílpuska-találatot kapott, miközben elsuhant a drow-k fölött. Tudta, hogy milyen rosszallás várja majd, ha visszatér Ezüstholdba, és tudta, hogy tanácsadói, a város tanácsa és más városok vezetői meggondolatlanok, sőt, ostobának tartják majd. Mithril Csarnok aprócska királyság, nem éri meg az élete kockáztatását, fogják mondani. Ostobaság ilyesmit tenni ilyen veszélyes ellenféllel szemben.

Ezt mondják majd, de Alustrielt ez nem érdekelte. Tudta, hogy Ezüsthold jogai és szabadsága nem csak magára a városra vonatkoznak, hanem még a legkisebb királyságra is, amely igényt tart erre, mert máskülönben ezek a jogok értelmetlenek és önmagukért valók lennének.

Most sebesült lett, kis híján elpusztult, és véget vetett a szekér lángolásának, miközben magasra emelkedett a levegőben. Ha nyíltan mutatja hollétét, azzal állandó mágikus támadást von magára, ami valószínűleg elpusztítja. Tudta, hogy sebei máris súlyosak, mégis mosolygott. Még ha életét is veszti, Ezüsthold Úrnője akkor is mosollyal az ajkán hunyta volna le a szemét, mert a szíve szavát követte. Olyasmért harcolt, ami többet ért az életénél, olyan értékekért, amelyek örökkévalóak és mindig helyesek.

Elégedetten látta, hogy a véderő, Besnell és a lovagok vezetésével kitör, és az Őrző Völgye felé tart. Az úrnő feljebb emelkedett az égen, és nyugat felé fordult.

Az ellenség nem fog pihenni, s további csapatok érkeznek észak felől. Az igazi csata csak most kezdődik.

Az Alsóváros, ahol kétezer törpe űzte kedvelt foglalkozását annak idején, most sosem látott nyüzsgésnek és zűrzavarnak lett tanúja. Még akkor sem élt meg ilyesmit, amikor az árnysárkány és gonosz szürke törpéi jártak itt.

Goblinok és minotauruszok, koboldok és más ismeretlen szörnyetegek áradtak be az alsóbb járatokból, a padlón keresztül, az illithidek segítségével. Sötét elfek is voltak bőven, komoran lejtve haláltáncukat a pislákoló kemencék fényénél.

Az alsóbb szintekre vezető alagutakat azonban nem törték át, és az ellenség főereje – főleg a drow csapatok – kint maradtak, Mithril Csarnokon kívül. Az itteni sötét elfek éppen azon fáradoztak, hogy összekapcsolódjanak a kintiekkel, Uthegental és Baenre csapataival.

A törpék pedig ebben akarták megakadályozni őket, mert tudták, hogy ha az egyesülés létrejön, Mithril Csarnoknak befellegzett.

Villámok cikáztak, vörös és zöld energiasugarak sisteregtek a drow-k oldaláról, lentről, fentről pedig Harkle és Bella don DelRoy válaszolt.

Az alsóbb szintek kezdtek besötétedni, ahogy a drow-k működésbe hozták mágiájukat, hogy előnyös környezetet teremtsenek saját maguk számára.

A földre hulló fénykavicsok zaja olyan volt, mintha eső kopogna, Stumpet Rakingclaw és a többi törpe pap szembeszálltak a sötétséggel, és igyekeztek a legkisebb sarkot is fényre deríteni. A törpék tudtak harcolni sötétben is, fényben is, a drow-k és Mélysötét egyéb teremtményei viszont

irtóztak a világosságtól.

Húszt törpe szoros alakzatba rendeződött, és nekitámadt egy csapat menekülő goblinnak. Dobogó csizmákkal trappoltak át bármilyen szörnyetegen, ami az útjukba került.

Egy maroknyi sötét elf nyílpuskákkal lövöldözött, de a törpék leráztak magukról a találatokat – és mivel vérük telítve volt ellenmérgekkel, a hírhedt drow altatómereg sem hatott rájuk.

Mikor látták, hogy ténykedésük hatástalan, a drow-k szétszóródtak, a törpeék pedig a következő akadály, két különös kinézetű, ismeretlen teremtmény felé rontott, akiknek a szája helyén csápok lengedeztek, tejfehér szemükben pedig nem volt pupilla.

Az ék megállíthatatlannak tűnt, amikor azonban az illithidek feléjük fordultak, és szabadjárá engedték pusztító mentális erőiket, az alakzat széthullt, és a kábult törpék céltalanul kóvályogni kezdtek.

– Ó, hát ők azok! – rikkantotta Harkle az Alsóváros harmadik szintjéről, mintegy hatvan lábnyira a padló felett.

Bella don DelRoy arca ráncot vetett az undortól, amikor először pillantotta meg az agyszívókat. Számítottak az illithidekre, Drizzt már mesélt nekik Baenre Anya “házikedvencéről”. Bella, a Harpellek módjára, minden undora ellenére kíváncsibb volt, mint amilyen rémült. Számított az illithidekre, de arra nem, hogy ilyen ocsmányak.

– Biztos vagy a dolgokban? – kérdezte az aprócska nő Harklet, aki kidolgozta az illithidek elleni stratégiát.

– Miért tanultam volna meg fáradságos munkával különféle nézőpontokból varázsolni? – kérdezte sértetten Harkle.

– Na persze – felelte Bella. – Azoknak a törpéknek szükségük van a segítségünkre.

Gyors kántálás következett, és DelRoy lánya egy szempillantás alatt derengő kék, ajtó alakú mezőt idézett maguk elé.

– Csak utánad – mondta Bella udvariasan.

– Ó, a rang megelőzi a szépséget – felelte Harkle, s intett, hogy menjen csak Bella előre.

– Nincs vesztegetni való idő! – csattant fel egy hang mögöttük, és erős kezek taszították a két varázslót az ajtó felé. Együtt haladtak át a kapun, s Fret, a takaros törpe követte őket.

A másik ajtó a padlón jelent meg, az illithidek és a döbönt törpék között. Egyszer csak felbukkant a három utas is. Fret oldalra szökkent, a törpék mellé, míg Harkle és DelRoy igyekeztek összeszedni minden bátorságukat, és szembefordultak a polipfejű lényekkel.

– Megértem a dühötöket – kezdte Harkle, és társaival együtt megremegett, amikor a mentális energia végighullámozott egész testén, bizsergő érzést hagyva maga után.

– Ha én is olyan ocsmány lennék, mint ti... – folytatta, mire azonnal érkezett a második hullám.

– ...én is ilyen aljas lennék! – fejezte be Harkle, és jött a harmadik energialöket, nyomában magukkal az illithidekkel. Bella felsikoltott, Harkle pedig kis híján elájult, amikor a szörnyetegek közeledni kezdtek, vadul csapkodó csápjaikkal. Az egyik Harkle orra felé tapogatózott, hogy kiszippantsa az agyát.

– Biztos vagy benne? – kiáltotta Bella.

Harkle azonban úgy elmerült a varázslásban, hogy meg sem hallotta. Nem küzdött az illithid ellen, mert nem akarta, hogy a lény túl nagy kárt tegyen benne. Így is elég nehéz volt koncentrálni a csapkodó csápok előtt.

A csápok megduzzadtak: elkapták áldozatukat.

A két lény jobbra kifejezéstelen arcán keserűség suhant át.

Harkle keze lassan felemelkedett: Tenyereit lefelé fordította, hüvelykujjai összeértek, többi ujjja szélesre tárva. Tűzláng csapott ki a kezéből, s megperzselte a megzavarodott illithidet. Az agyszívó próbált elhúzódní, de Harkle arcbőre furcsán felpúposodott, ahogy a csápok el akartak szakadni tőle.

Harkle már kezdte is a következő varázslatot. Benyúlt köpenye redői közé, és előszedett egy dobótőrt, egy porrá

morzsolt levelet, meg valami sikamlós, inas dolgot – egy kígyóbelet –, aztán mindezeket összegyúrta, miközben kántálni kezdett. Apró villám csapott ki a kezéből, s eltalálta az illithid hasát. Az agyszívó érthetetlenül gurgulázni kezdett, aztán összeroskadt, s sebéhez kapott.

A bűvös villám ugyanis mérget fecskendezett áldozatába. Az illithid összerogyott. Alábecsülte ellenfelét, s most ezt az üzenetet küldte társa felé – aki már átlátta, hogy hibáztak –, és Methilnek, aki mélyen a barlangokban járt Baenre Anyával.

Bella képtelen volt koncentrálni. Habár a polimorf-varázslat tökéletesen sikerült, és agya biztosan pihent ott, ahol az illithid nem érthette el, a nő egyszerűen nem tudott koncentrálni, miközben a csápok a koponyáját tapogatták. Igyekezett erőt önteni magába: egy DelRoy lánynak több önuralom kell. Dübörgés ütötte meg a fülét: egy kocsi húzott el a közelben. Fret az illithid háta mögé tartott vele, nyomában egy csapat üldöző drow-val. A törpe felugrott a kocsi tetejére, s apró ezüstkalapácsot szedett elő.

– Engedd el! – kiáltotta oda Fret az illithidnek, és ütött. Legnagyobb meglepetésére és undorára a kalapács belesüppedt az illithid puha fejébe, és gusztustalan folyadék permetezett szét.

A törpe tudta, hogy a sötét elfek mindjárt utolérrik: úgy tervezte, hogy egyet támad az illithid ellen, aztán visszafordul a drow-k felé. Terve azonban szertefoszlott a ragadós nyalka láttán, ami szép köntösére fröccsent: ez aztán teljes harci tűzbe lovalta a takaros törpét.

Semmiféle harkály nem csapkodhatta volna ennél gyorsabban a fatörzset. Fret kalapácsa olyan sebességgel mozgott, hogy az ütések összefolytak, s minden egyes csapás még jobban szétfrocskolt az illithid agyát, a törpe pedig annál jobban megvadult.

Ettől azonban Fret még csúfos véget érhetett volna, ha Harkle gyorsan üzembe nem helyezi újabb varázslatát. A rohamozó drow-k elé koncentrált, egy darab zsírt dobott a

levegőbe, és elmondta a szükséges ígéket.

A padló hirtelen csúszós lett, mintha zsírral kenték volna fel, s a roham botladozó csúszkálásba fulladt.

A péppé vert fejű illithid összeroskadott Bella előtt, s a tapadós csápok a varázslónőt is magukkal rántották. Bella lerángatta magáról a tapogatókat, felállt és megborzongott.

– Megmondtam, hogy így kell elbánni az agyszívókkal! - örvendezett Harkle, hisz minden a tervei szerint történt.

– Fogd be a szád – rivallt rá kavargó gyomorral Bella. Körülnézett, és látta, hogy több irányból is ellenség közeledik feléjük. – És vigyél ki innen minket!

Harkle zavartan és kissé sértődötten meredt rá. Elvégre bevált a terv!

De aztán ő is alaposan megijedt, amikor rádöbbsent, hogy elfeledkezett az utolsó kis részletről: nem maradt varázslata, amivel ki tudtak volna jutni a magasabb szintekre.

– Hmm – morogta, és próbálta szavakba önteni problémáját.

Jócskán megkönnyebbült, Bellával együtt, amikor a törpealakzat ismét körülfogta őket, Frettel egyetemben.

– Majd mi visszaviszünk titeket – ígérte a hálás törpék vezetője, és újra nekilódultak.

Menetelésük, ha lehet, – most még pusztítóbb volt, mert néha-néha villámok, tűznyalábok is kicsaptak közülük, Harkle és Bella jóvoltából.

Bella mégsem nyugodott meg teljesen, és azt szerette volna, hogy az egésznek vége legyen, és teste végre visszatérhessen normális állapotába. Harkle alaposan tanulmányozta az illithideket, s talán minden más varázslónál többet tudott róluk a Birodalmakban. Szerinte a mentálisan rongáló hullámok kúp alakban terjednek, tehát ha valaki elég közel megy hozzájuk, annak csak a felsőtestét éri a csapás.

Ezért hajtották végre azt az átrendező varázst, aminek következtében a külsejük nem változott, ám agyuk a hátsó felükbe került át.

Harkle elmosolyodott saját okosságán. Ez az átalakítás

kényes dolog, amely órákig tartó tanulást és előkészületet igényel. Mégis megérte a fáradságot!

A hidak, az alagutak omlásának robaja Garumn Szurdoka környékén érezhető volt még Mithril Csarnok legmélyebb járataiban is, de még azon túl is, a vad Mélysötét felsőbb alagútjaiban. Mennyi munka lesz újra megnyitni a keleti kaput!

A drow előrenyomulás azonban megtorpant, és ez sokat megért. Dagna generális és csapata most már elindulhatott.

De hová?, tűnődött a harcedzett vezér. Jelentéseket kapott arról, hogy a Mélysötét teljes támadás alatt áll, de azt is tudta, hogy a nyugati ajtó az Őrző Völgyénél szintén sebezhető, s csak néhány száz törpe őrzi a kanyargó alagutakat, védtelenül az olyan katasztrofális akciók ellen, amelyeket itt, keleten bevetettek. A nyugati alagutakat nem lehetett teljesen beomlasztani, mert nem volt idő előkészíteni őket.

Dagna végignézett több ezer fős csapatán. Sokan sebesültek voltak, de mindenki újabb harcokra áhítozott, hogy megvédje hazáját.

– Az Alsóvárosba! – adta ki a parancsot a generális. Ha a nyugati kaput betörték, a támadóknak még meg is kell találniuk a megfelelő, befelé vezető utat, ami nem könnyű feladat a számtalan lehetőség között. Az Alsóvárosban viszont már elkezdődött a harc, tehát ott a helyük.

Általában több percig, vagy akár fél-háromnegyed óráig is eltartott volna a törpéknek, hogy teljes tempóban a harc színterére érjenek. De erre is gondoltak előre, ezért Dagna egy új ajtóhoz vezette csapatát, amelyet a falba vágtak, a hatalmas kemencéből kivezető, kéményvezetékekbe. Ahogy ezt az ajtót kinyitották, már lehetett hallani a csatazajt, így azonnal elindultak, egyik a másik után, az előre felfüggesztett vastag köteleken.

Félelem nélkül, ajkukon dallal siklottak lefelé, aztán a pislákoló kemencéből egyenesen a csata közepébe vetették magukat, vég nélkül áradva a felsőbb szintek felől.

Alsóváros csatája még hevesebben kezdett tombolni.

25. fejezet

Az Őrző Völgye

Berg'inyon serege bezúdult az Őrző Völgyébe. A tapádólábú gyíkok ott is utat találtak, ahol senki más. Úgy kúsztak le az északi falon, mint holmi egybefüggő vízzuhatag, le a ködös völgybe.

Habár itt melegebb volt, mint a nyílt északi homlokzaton, a drow-k nem érezték igazán jól magukat. Itt nyoma sem volt olyan alakzatoknak, mint Mélysötéten: ott nem voltak ködös völgyek, láthatatlan vulkánok mérges kipárolgásaival teli

mélyedések. A felderítők jelentései azonban részletesen és pontosan leírták ezt a helyet: Mithril Csarnok nyugati kapujának küszöbét. Azt is kiderítették, hogy minden biztonságos itt. A Baenre gyíklovasok így kételkedés nélkül ereszkedtek le a völgybe, jobban féltek saját hirtelen haragú nagyasszonyuktól, mint bármiféle mérgező kipárolgástól.

Amikor leértek a völgybe, már hallották a hegy déli oldalán dúló csata zaját. Berg'inyon bölintott, amikor észlelte, hogy a csata közeledik – minden a terv szerint halad. Az ellenség kétségkívül visszavonulóban van, a drow-k ostoba rothenyájként terelik a völgybe, ahol javában dúl a mészárlás.

A Berg'inyon csapatát jelentő mozgó árnyfolt nesztelenül haladt a ködben, s próbálta felmérni a terepet, hogy megtalálja az ideális rajtaütési helyet.

A köd felett tűzsugár törte meg a homályt, mely a völgy felé tartott. Berg'inyon érdeklődve figyelte, akárcsak a többiek: nem tudta, mi lehet.

Amikor elhaladt a sereg fölött, Alustriel szabadjára engedte utolsó mágikus támadását: egy villámot, egy energiazáport és egy tűzgolyó-esőt.

Az éber sötét elfek már akkor reagáltak, mielőtt a szekér áthaladt volna a völgy északi peremén: bűvös nyílpuska-lövedékekkel és más sebzővarázslatokkal válaszoltak.

A szekér lángjai felcsaptak, amikor összetalálkozott egy tűzgolyóval, s az egész alkotmány megrázkódott, amikor egy villám csapott bele.

Alustriel mágiája nem egy drow-t ölt meg, s gyíkokat is elpusztított, de a varázsló útjának igazi célja inkább figyelemelterelés volt, mert minden drow szem az ég felé tekintett, amikor az Ezüstlovasok második zászlóalja csatlakozott a küzdelemhez, végigvágatva az Őrző Völgyén, fülsiketítő patacsattogás közepette.

A lovagok lándzsáikat előreszegezve vágtak át a drow-k első sorain, lerohanva őket természetes lovaikkal.

A Baenre-gyíklovasok azonban egész Menzoberranzan

legelitebb csapatai közé tartoztak. Ezek a harcosok és varázslók nem ismerték a félelmet.

Néma parancsok indultak el Berg'inyontól, s újjról újjra haladtak tovább. Hiába volt a varázslónő meglepetésszerű támadása s a lovasok hirtelen rohama, a sötét elfek több mint háromszoros számbeli fölényben voltak az Ezüstlovasokkal szemben. De még egyenlő létszám esetén sem lett volna esélyük a lovagoknak.

A támadóhullám hamar visszafordult. Azok a lovagok, akik nem estek el, visszahúzódtak, és szoros alakzatba rendeződtek. Csak a köd és az ismeretlen terep akadályozta meg a nagybani mézslárlást. A merész lovagok csak azért állhattak ellent, mert a drow sereg nem talált meg minden lehetséges célpontot.

A sötét elf sorok hátsó részében Berg'inyon zajt hallott: egy szerencsétlen ember elszakadt társaitól, és tévedésből észak felé vágatott, el a többiektől.

A Baenre-fiú jelt adott személyi testőreinek, hogy kövessék őt, de távolról, és maga fogott az üldözésbe. Megpillantotta a ködös alakot, és nagyon fenségesnek látta magas, pompás ménjén.

A látvány azonban nem rettenthette el Menzoberranzan első házának fegyvermesterét. Megkerült egy köoszlopot, és odakiáltott az embernek.

A hatalmas ló megtorpant, s a lovag szembefordult Berg'inyonnal. Mondott valamit, amit a drow nem értett, nyilván valami csatakiáltásfélét, aztán előreszegezte hosszú lándzsáját, és megsarkantyúzta paripáját.

Berg'inyon is felemelte saját lándzsáját, és rohamra ösztökölte gyíkját. Persze nem vehette fel a versenyt a ló sebességével, a paripa viszont sokkal kevésbé volt mozgékony. Amikor egymás közelébe értek, Berg'inyon félrerántotta hátását, s a gyík felszaladt egy köoszlop oldalán.

A lovagot annyira meglepte ez a villámgyors kitérés, hogy nem tudta időben irányba állítani lándzsáját. Berg'inyonnak ellenben sikerült a rohanó ló oldalába böknie. Nem volt

komoly a találat, szinte csak egy karcolás, de a lándzsája nem volt közönséges lándzsa. Berg'inyon tíz láb hosszú fegyvere halál-lándzsa volt, az egyik legaljasabb és legveszedelmesebb drow fegyver. Amint a lándzsa hegye érintkezésbe került a ló testével, fekete, tekergőző csápok nyúltak ki belőle.

A ló szánalmasan felnyerített, rugdalózni kezdett, és megtorpant. A lovagnak csak nagy nehezen sikerült nyeregben maradnia.

– Menj tovább! – biztatta a reszkető lovat. Nem értette, mi történt. – Menj!

A lovak hirtelen úgy érezték, mintha a ló anyagtalanná kezdene válni: érezték az állat bordáit a combjaival.

A ló hátravetette a fejét és újra felnyerített – földöntúli, kísérteties hangon –, s a lovak elsápadt, amikor belenézett az állat szemébe, amely most vörösen izzott.

A halál-lándzsa kiszívta a ló életerejét, s a büszke paripát ösztövére, csontvázszerű élőhalottá változtatta. A lovak gyorsan eldobta lándzsáját, kardot rántott, s egyetlen mozdulattal levágta a szörnyeteg fejét. Amikor a ló összerogyott, lehangosodott róla, aztán talpra ugrott.

Sötét alakok vették körül, gyíkok sziszegését hallotta, s tapadó lábak cuppogását.

Berg'inyon Baenre lassan közelített. Ő is leszegette lándzsáját. Egy csuklócsavarintással kiszabadította magát nyergéből, és lecsusszant hátsáról, hogy próbára tegye erejét a felszíni ember ellen, és megmutassa a drow-knak, hogy mire képes a vezérük.

A fegyvermester éles, kecses ikerpengéi előszökkentek.

A lovak, akik majdnem egy lábnival voltak magasabb ellenfelénél, de ismerték a sötét elfek hírére, joggal félt. Mégis visszanyelte félelmét, és szembefordult Berg'inyonnal.

A lovak jó harcosok voltak, akik egész felnőtt életükben keményen képeztek, de ha egész hátralévő életükben gyakorol, akkor sem érhetné volna utol a jóval hosszabb élettartamú Berg'inyon vívótudását.

A lovag jó volt: vagy öt percig még életben is maradt.

Alustriel érezte a felhők hűs, nedves érintését, és magához tért. Gyorsan próbálta irányba állítani a szekeret, de egész oldalán fájdalom hasított végig.

Varázslat is, fegyver is eltalálta, égett és szakadt ruhái pedig saját véréből voltak nedvesek.

Mit gondolna a világ, ha ő, Ezüsthald Úrnője itt pusztulna el?, tűnődött. Nagyképű társai szemében ez csak egy kis csetepaténak számított, melynek nincs igazi kihatása a világ eseményeire, olyan, amelyre oda sem kell figyelni.

Alustriel végigsimította hosszú ezüsthaját – amely szintén alvadt vértől volt ragacsos. Düh fogta el, amikor arra gondolt, hogy mennyit kellett vitatkoznia, amíg segítséget küldtek Bruenornak. Ezüsthald egyetlen tanácsosa – Fret kivételével – sem akarta meghallani a hívást, s Alustrielnek hosszú, nehéz csatát kellett vívnia már csak azért is, hogy ezt a kétszáz lovagot elküldjék Mithril Csarnokba.

Mi történik a városban?, tűnődött az úrnő, miközben Négycsúcs csatateré fölött repült. Ezüsthald ez idáig az elnyomottak védelmezőjének, a jó bajnokának számított. A lovagok lelkesen mentek harcba, de nem ők jelentették a problémát most sem.

Alustrielnek rá kellett jönnie, hogy a probléma a kényelmesen meggyökeresedett hivatalnokréteg, és azok a politikai vezetők, akik túlságosan biztonságban érezték magukat jelenlegi életmódjukban. Alustriel most, sebesülten és összetörten repülve a csata fölött, kristálytisztán látta ezt.

Ismerte Bruenort és népét. Ismerte Drizzt jóságát, és Settlestone barbárjainak értékeit. Méltóak a segítségre. Még ha egész Ezüsthald el is pusztul a háborúban, akkor is megérdemlik a segítséget, mert a jövő könyveiben a történészek tollán kerül majd mérlegre Ezüsthald, s ez fogja majd eldönteni, hogy a város különb, mint oly sok más

kicsinyes királyság

De vajon mi történik a várossal?, tűnődött Alustriel, s a saját soraikban terjedő mótelyre gondolt. Eldöntötte, hogy visszamegy Ezüstholdba és elűzi a betegséget, de még nem most.

Most pihenésre volt szüksége. Képességei legjava szerint megtette a magáét, talán az élete árán is, gondolta, amikor újabb fájdalom nyilallt az oldalába.

Társai siránkoznak majd a halálán, s felesleges áldozatnak fogják tartani a harc kicsinységének tükrében.

Alustriel azonban más véleményen volt: tudta, hogy ő is, a város is mérlegre kerül majd.

Sikerült leszállnia a szekérrel egy széles párkányra, s a földre bukott, ahogy a mágikus jármű semmivé oszlott.

Ezüsthold Úrnője ott feküdt a kövön, a hidegben, és nézte a messze alatta dülő küzdelmet. Kívülálló volt, de már megtette, amit tehetett.

Tudta, hogy ha most meghal, már nem fogja büntudat terhelni a szívét.

Berg'inyon Baenre végigrúgtatott a gyíklovak sorain, a magasba emelve két véres kardját. A sötét elfek megindultak vezérük mögött, s egyik sziklától a másikig szivárogtak. A lovak mozgékonyasága és gyorsasága a lovagoknak kedvezett, a sötét elfek ravasz taktikája azonban semlegesítette ezt az előnyt.

A lovagok javára legyen mondva, hogy egy az egyhez arányban ölték a drow-kat, ami figyelemreméltó eredmény volt azok túlerejét és harci képzettségét tekintve. A lovagok létszáma azonban így is rohamosan csökkent.

Hamarosan azonban reménysugár érkezett egy kövér varázsló személyében, aki egy félig ló, félig békaforma lény hátán bukkant elő, és magával hozta a déli oldal megmaradt védőit, több száznyi lovast és gyalogost.

Berg'inyon serege gyorsan visszakényszerült az északi fal felé, s a lovagok egy kicsit felszabadultak.

Délről azonban megindult az üldözés, drow és humanoid szörnyetegek csapatának képében. Megérkeztek azok a sötét elf mágusok is, akik túléltek Alustriel tűzvészét a ligetben.

A védők sora gyorsan összerendeződött. Berkthgar kemény harcosai felsorakoztak vezérük mögött, Besnell lovagjai pedig csatlakoztak az Őrző Völgyében küzdő erőkhöz. Ugyanezt tették a Hosszúlovasok is, akiket Regweld vezetett, valamint Nesme lovasai is egyesültek túlélő társaikkal.

Mágia villódzott, fém pendült, emberek és állatok halálsikolya harsant. A ködpárába veríték gőze vegyült, s a völgy földje vértől lett sötét.

A védők szerettek volna szilárd védelmi vonalat kialakítani, de ezzel nagyon védtelenné tették volna magukat a varázslókkal szemben, ezért inkább Berkthgar példáját követték, és belevetették magukat a harcba, mit sem törődve a keletkező káosszal.

Berg'inyon félig felszaladt gyíkjával az északi falra, hogy szemügyre vegye a dicsőséges méyszárlást. A fegyvermester mit sem törődött halott bajtársaival, akiknek holtteste a völgy mélyén hevert.

Arra gondolt, hogy ezt a harcot könnyen megnyerik, s az övék lesz Mithril Csarnok nyugati kapuja.

És minden dicsőség a Baenre Házat illeti majd.

Amikor Stumpet Rakingclaw felért az Alsóvárosból Mithril Csarnok nyugati kapujához, el volt képedve. Nem azon, hogy az Őrző Völgyében véres harc dúl, hanem azon, hogy a törpe örök nem rohantak ki a hős védők segítségére.

A kapuöröknek azonban kifejezett parancsa volt arra, hogy maradjanak odabent, védjék a felsőbb járatokat, aztán ha az ellenség rátalál a titkos ajtóra, és a védőket hátraszorítják, álljanak készen az ajtóhoz közeli járatok beomlasztására. Ezek

a parancsok Dagna generálistól származtak, aki viszont nem számolt az Őrző Völgyének csatájával.

Bruenor Stumpetet nevezte ki Mithril Csarnok főpapjául. Mindezt nyilvánosan és nagy hírveréssel tette, hogy ne legyenek rangbéli viták, ha egyszer kitör a harc. Ez a döntés és a nyilvános ceremónia megadta Stumpetnek azt a hatalmat, amire most nagy szüksége is volt, lehetővé tette számára azt, hogy megváltoztassa a parancsokat. Az ötszáz törpe, aki döbbenet, de tétlenségre kárhoztatva figyelte a vérontást, örömmel vette az új rendelkezést.

Az egész völgyben felmorajlott a föld, ahogy kő súrlódott kőnek. A völgy északi oldalán Berg'inyon erősen kapaszkodott gyíkja nyergébe, és remélte, hogy a háta nem rázódik le a falról. Figyelmesen hallgatta a visszhangokat, hogy megtalálja a hang forrását, aztán délkelet felé pillantott.

Éles fény villant itt, ahogy Mithril Csarnok nyugati kapuja feltárult.

Berg'inyonnak elállt a szívverése. A törpék megnyitották az utat!

És ki is jöttek. Több száz szakállas törpe sietett a szövetségesek segítségére énekelve, fejszéket és kalapácsokat lengetve kifelé a kapun, amely nem volt titkos többé. Elérték Berkthgarék sorait, és túl is mentek rajta. Szoros alakzataik réseket vágtak a goblinok és koboldok vonalaiba, és egyre mélyebbre nyomultak.

– Ostobák! – sziszegte a Baenre-fegyvermester, mert akár ezer vagy kétezer törpe is kijöhetett volna, akkor sem változtathattak a csata kimenetelén. Berg'inyon tudta, hogy azért jöttek ki, mert a lelkiismeretük ezt követelte. Kinyitották a kapujukat és elhagyták őrhelyüket, mert nem voltak képesek hallgatni az őket védelmező emberek halálsikolyait.

Milyen gyengék ezek a felszínlakók, gondolta a drow. Menzoberranzanban bezzeg sosem keverik össze a bátorságot és a szálnalmat.

A nekidavult törpék keményen vetették bele magukat a

küzdelembe, és válogatás nélkül aprítottak goblint, drow-t. Stumpet Rakingclaw vezette őket. Kifogyott már a világító kavicsokból, de istenéhez fohászkodott, hogy világosságot hozzon az Őrző Völgyére. A sötét elfek gyorsan semlegesítettek minden varázslatot, ahogy a törpe számított is erre, de úgy gondolta, hogy azok a drow-k, akik egy-egy sötétség-gömbre koncentrálnak, legalább időlegesen kiesnek a harcból. Moradin, Dumathoin és Clanggedon mágiája akadálytalanul áramlott keresztül a papnőn. Úgy érezte, mintha üres cső lenne, amely összeköti a földet a törpe istenekkel.

A törpék még nagyobb lendülettel küzdöttek szívből jövő, hangos imája hallatán. Fokozatosan a többi védő is kezdett előrenyomulni. Az egységes védelmi vonal gondolata egyszeriben nem is tűnt olyan nevetségesnek.

Fent a völgyfalon Berg'inyon felkacagott. Tudta, hogy ez csak pillanatnyi fellángolás. Hiába minden védő, Berg'inyon serege így is sokszoros túlerőben van.

A fegyvermester lekúszott hátsáival a falon, maga köré gyűjtötte elitcsapatát, és kigondolta, hogyan töri majd meg a hirtelen lendületet. Ha az Őrző Völgye elesik, elesik a nyugati kapu is.

Márpedig az Őrző Völgyének egy órán belül vége, közölte Berg'inyon magabiztosan a többiekkel.

26. fejezet

Fogat fogért

A Mithril Csarnok alsóbb kapujához vezető főbb járatok mind be voltak omlasztva és el voltak zárva, de erre számított a támadó sereg. Hiába lassult le a drow főerő haladása, a törpékre továbbra is hatalmas nyomás nehezedett. Uthegental ugyan nem kapott jelentéseket az odakint dúló harcról, így is jól el tudta képzelni a lejtőkön folyó mészárlást, ahol tucattjával hullanak a puhány emberek és törpék. Uthegental úgy vélte, hogy Mithril Csarnok mindkét bejárata az övék már, s Berg'inyon gyíклоvasai hamarosan elárasztják a felsőbb

járatokat.

Ez a gondolat kissé zavarta a Barrison del'Armgo fegyvermesterét. Ha Berg'inyon Mithril Csarnokba ér, és Drizzt is ott van, akkor a renegátot esetleg a Baenre-fíú győzi le. Ezért Uthegental és fél tucat elit harcosa most inkább a szűkebb járatokat kereste, amelyek leviszik őket Mithril Csarnok legalsó bejáratához. Ezeknek a járatoknak szabadnak kell lenniük, mert az Alsóvárosból felszivárgó sötét elfek előkészítik az utat.

A fegyvermester és kísérete megérkezett a barlangba, ami valaha Bruenor parancsnoki terme volt. A hely most elhagyatottnak tűnt, s csak néhány elszórt pergamen, papi kellék mutatta, hogy valaki járt itt. Az alagutak beomlása és Tunult Barlangjának (meg számos oldal-alagútnak) a részleges leszakadása után Bruenor lenti csapatai szétszóródtak, és központi irányítás nélkül maradtak.

Uthegental nem állt meg szemügyre venni a termet. Gyorsan folytatták útjukat az alagutakban, általános keleti irányt követve. Széles elágazáshoz érkeztek, és egy kétfejű óriás ősrégi csontjait pillantották meg az egyik falnál – érdekes módon Bruenor évszázadokkal korábbi zsákmányára akadtak rá. De számukra most érdekesebb volt az elágazás.

Uthegental bosszantotta a késedelem: felderítőket küldött jobbra is, balra is, aztán a többiekkel elindult jobbra, mert ez az út inkább megfelelt a keleti iránynak.

Uthegental felsóhajtott megkönnyebbülésében, amikor végre megtalálták az alsó kaput, s összetalálkoztak a felderítővel és egy drow papnővel.

– Üdvözllek, fegyvermester – köszöntötte a papnő, aki kissé nagyobb tisztelettel kezelte a nagy Uthegental, mint a hímeket általában.

– Miért vagy idekint az alagutakban? – érdeklődött Uthegental. – Még messze vagyunk Alsóvárostól.

– Messzebb, mint gondolnád – felelte a papnő, s rosszállóan pillantott kelet felé, az alsó kapu irányába. – Nem tiszta az út.

Uthegental felmordult. Azoknak a sötét elfeknek mostanra már be kellett volna venniük Alsóvárost, s meg kellett volna nyitniuk a járatokat. Fiaképnél hagyta a papnőt, s léptei mélységes bosszúságról árulkodtak.

– Nem tudsz áttörni – szólt a papnő, mire Uthegental hátrapördült.

– Egy órája ostromoljuk azt az ajtót – folytatta a papnő. – Még vagy egy hetünkbe telne, mire áttörnénk a barikádöt. A törpék jól védekeznek.

– *Ultrin sargtlin!* – bödült fel Uthegental: emlékeztetni akarta a papnőt, hogy kivel áll szemben. A papnőt azonban nem hatotta meg a legkiválóbb harcos címének emlegetése.

– Száznyi drow, öt varázsló és tíz papnő sem tudta áttörni az ajtót – közölte a nő. – A törpék hatalmas lándzsákkal és lángoló golyókkal válaszolnak a mágiánkra. Az ajtóhoz vezető járat szűk és tele van csapdákkal. Olyan jól van védve, mint maga a Baenre Ház. Húsz minotaurusz esett el itt, az a tucatnyi pedig, ami átbukdácsolt a csapdákon, törpékkel találta szembe magát, akik apró, titkos fülkékből ugrottak elő. Húsz minotauruszt vágtak le néhány perc alatt.

– Nem tudsz áttörni – ismételte a papnő kis szünet után tárgyilagos, cseppet sem sértő hangon. – Egyikünk se tud, hacsak egy csapatunk belülről hátba nem támadja a védőket.

Uthegental legszívesebben pofonvágtá volna a nőt, leginkább azért, mert valóban hitt neki.

– Miért akarsz bemenni? – kérdezte hirtelen, ravaszul a nő. Uthegental gyanakvóan meredt rá: vajon a bátorságát akarják megkérdőjelezni? Elvégre miért ne keresné a harcot?

– Azt beszélik, hogy Drizzt Do'Urdenre vadászol – folytatta a papnő.

Uthegental arca kíváncsivá vált.

– Azt is beszélik, hogy a renegát a csarnokon kívüli alagutakban jár – magyarázta. – A párducával vadászik, és elég sok drow-t megölt.

Uthegental beletúrt tüskehajába, és nyugat felé pillantott,

amerről jött. Érezte, hogy felpezsdül a vére, izmai megfeszülnek. Arcára komor elszántság költözött. Tudta, hogy sok ellenséges csapat ténykedik a csarnokon kívüli alagutakban. Szétszórt bandák menekülnek a héttagú barlangrendszerből, ahol az első csata kezdődött. Uthegental és társai már találkoztak egy ilyen csapattal, s le is vágták a szerencsétlen törpéket.

Most, ahogy belegondolt, logikusnak tűnt, hogy Drizzt is erre portyázik. Valószínű, hogy a renegát is részt vett a hét terem csatájában, és akkor miért menekült volna vissza Mithril Csarnokba?

Drizzt vadász, valamikor őrzővezető volt, és harcos, aki egy évtizedet élt túl Mélysötét vadonjában a párducával – ami nem kis fegyvertény, s ezt Uthegental is tisztelte.

Igen, most, hogy a papnő ezt mondta neki, tökéletesen logikusnak tűnt, hogy Drizzt Do'Urden idekint van, valahol a nyugati alagutakban. A fegyvermester hangosan felkacagott, és mindenféle magyarázat nélkül elindult visszafelé.

De nem is volt szükség szavakra. Társai azonnal követték példáját.

A második Ház fegyvermestere vadászatra indult.

– Nyerésben vagyunk – jelentette ki Baenre Anya.

A körülötte állók – Methil, Jarlaxle, Zeerith Q'Xorlarrin Anya a negyedik házból, Auro'pol Dyrr Anya az Agrach Dyrr Házból, mely most már az ötödik lett, Bladen'Kerst meg Triel – közül senki sem vitatta a magabiztos kijelentést.

Harcporöly Gandalog, aki mocskosan és összeverve, megbilincselts csuklóval állt, kétkedően megköszönte a torkát. Gesztusában több volt a büszkeség, mint az igazság, de nehéz terhet cipelt a hátán. Hiába harcol a népe minden erővel, a sötét elfek akkor is bejutottak Alsóvárosba. És ez azért történhetett meg, mert ő ismerte a titkos utakat. A vén törpe pontosan tudta, hogy senki sem állhatott volna ellen egy

illithidnek, mégsem bírt megszabadulni attól a tudattól, hogy gyenge volt.

Quenthel már mozdult, mielőtt Balden'Kerst reagálhatott volna, és keményen beleszántott karmaival a fogoly hátába.

Gandalug szortyintott, és ezúttal Bladen'Kerst csapta meg ötágú kígyókorbácsával. A törpe térdre esett.

– Elég legyen! – csattant fel Baenre Anya, némileg ingerülten.

Mindnyájan tudták – és úgy tűnt, hogy magabiztos kijelentése ellenére maga Baenre is sejti –, hogy a háború nem a terv szerint halad. Jarlaxle felderítői jelentették a szorultságot Mithril Csarnok alsó bejáratánál, és azt is, hogy a felszínről nyíló keleti kaput nem sokkal az áttörés után ismét blokkolták. Quenthel mágikus kapcsolatban állt bátyjával, így tudta, hogy a harc még mindig elkeseredetten dúl Négycsúcs déli és nyugati lejtőin, s a nyugati kaput még nem tudták megközelíteni a felszínről. Methil pedig, aki elvesztette két illithid társát, telepatikus úton közölte Baenrével, hogy az Alsóvárosért vívott harc sincs még letudva.

Mégis volt valamennyi igazság Baenre győzelmi kijelentésében, és a nagyasszony önbizalma sem volt alaptalan. A hegyen kívüli harc még nem ért véget, de Berg'inyon biztosította Quenthelt, hogy hamarosan így lesz – és tekintve a felszíni seregek létszámát, Quenthelnek ebben nem is volt oka kételkedni.

Sokan lelték halálukat az alsóbb alagutakban, de a legtöbb áldozat rabszolga volt, nem sötét elf. Most azok a törpék, akik kívül rekedtek a csarnokon az alagutak beomlása után, vadászó-elkerülő taktikára kényszerültek, márpedig ez a harcmodor jobban kedvezett a lopózkodó sötét elfeknek.

– Hamarosan minden alsó járat biztosítva lesz – közölte Baenre Anya, s kijelentését épp eléggé megalapozta, hogy csapata, amely került minden összezapást, ismét útnak indult. A Baenrét körülvevő katonák azért voltak felelősek, hogy vezessék és védelmezzék a nagyasszonyt. Nem engedték

továbbmenni, hacsak a terep nem volt teljesen tiszta előttük.

– A Mithril Csarnok környéki felszíni terület is biztosítva lesz – tette hozzá Baenre. – És mindkét felszíni ajtót megszerezzük.

– Valószínűleg beomlasztják – merésztel közbeszólni Jarlaxle.

– Beszorítjuk a törpéket az odújukba – felelte gyorsan Baenre. – Beverekedjük magunkat ezen az alsó ajtón, varázslóink és papnőink pedig új utakat keresnek odabent, ahol beszívároghatunk az ellenség sorai közé.

Jarlaxle beadta a derekát, de jól tudta, hogy amiről Baenre beszél, az hosszabb időbe is beletelhet, márpedig egy elhúzódó ostrom nem szerepelt a tervekben. Ez a kilátás senkinek sem volt ínyére Baenre Anya környezetében, különösen nem a másik két nagyasszonynak. Baenre nyomást gyakorolt rájuk, hogy kijöjjenek, ezért jöttek el, pedig a házaik és az egész város hatalmi válságban forrongtak. Cserébe a nagyasszonyok személyes részvételéért, a Xorlarrin és az Agrach Dyr Házak otthon tarthatták katonáik jó részét, míg más Házaknak – főleg a vezető Házaknak – legalább a fél létszámukat küldeniük kellett. Amíg a többi csapat távol lesz, legalább biztonságosnak tűnt a negyedik és ötödik Ház.

Zeerith és Auro'pol azonban más miatt aggódott: a családon belüli hatalmi harcok miatt. A drow Házak belső rangsora mindig is ingatag volt – talán a Baenre Ház egyetlen kivételével –, s a két nagyasszony tudta: ha túl sokáig távol marad, elfoglalják a helyét.

Most is aggódva néztek össze, s tekintetük kétkedő villanása nem kerülte el Jarlaxle figyelmét.

Baenre csapata lassan, de határozottan haladt előre. A három nagyasszony lebegő korongján utazott, mellettük a két Baenrelány haladt, a törpe foglyot ráncigálva, valamint az illithid, aki mintha siklott volna járás helyett, mert lábai elvesztek hosszú, bő köntöse redői között. Baenre hamarosan közölte, hogy keresnek egy megfelelő barlangot és központi tróntermet

hoznak létre benne, ahonnan irányítani lehet a harcot.

Ez újabb jele volt annak, hogy a küzdelem hosszú lesz. Zeerith és Auro'pol ismét aggodalmas pillantásokat váltottak.

Bladen'Kerst némán, fenyegetően húzta össze a szemét.

Jarlaxle látta mindezt, s sejtette, hol lehetnek még gondjai Baenre Anyának.

A zsoldos mélyen meghajolt és kimentette magát, azzal az ürüggyel, hogy csapatával együtt kimegy újabb értesüléseket szerezni.

Baenre gondolkodás nélkül elbocsátotta. Az egyik kísérője azonban nem vette ilyen könnyen a dolgot.

“Te meg a zsoldosaid elfogtok szökni”, érkezett egy váratlan üzenet Jarlaxle elméjébe.

A zsoldos saját gondolatai is épp eléggé kavargtak, így készületlenül érte az üzenet, s nem tudta visszafogni önkéntelen telepatikus válaszát, hogy valóban megfordult a fejében a dezertálás ötlete. Jarlaxle életében még sosem állt közelebb a kétségbeeséshez, mint amikor válla fölött visszanézett az illithid kifejezéstartalomban.

“Vigyázz Baenrével, ha visszatér”, jegyezte meg mentálisan Methil, s ment tovább a többiekkel.

Jarlaxle sokáig állt még, amikor a menet eltűnt, s az illithid utolsó közlésének jelentését boncolgatta. Úgy érezte, hogy Methil nem fogja tájékoztatni Baenrét az ő megingó hűségéről. Ezt valahogy az üzenet átadásának módjából tudta.

A zsoldos a falnak támaszkodott, és gondolkodni kezdett a következő lépésén. Ha a drow sereg együtt marad, Baenre végül győzhet – ez nem kétséges. A veszteségek nagyobbak lesznek a vártnál (máris azok), de ez nem fog számítani, ha Mithril Csarnok elesik, minden gazdagságával együtt.

Mit tegyen ekkor? Ez a zavaró kérdés foglalkoztatta, amikor összetalálkozott a Bregan D'aerthe néhány hadnagyával, akik az alsó ajtónál folytatódó huzavonáról hoztak hírt, és arról, hogy további sötét elfek és rabszolgák hullanak a külső alagutakban, a portyázó törpék és szövetségeseik kezétől.

A törpék jól harcolnak és jól védekeznek.

Jarlaxle végre meghozta döntését, és némán, kézjelekkel tudatta hadnagyaival. A Bregan D'aerthe egyelőre nem dezertál. De nem is állnak semmiféle támadás élére, s nem kockáztatják előretolt felderítőiket.

“Kerüljétek a harcot”, jelezte Jarlaxle, s a katonák bólintottak. *“Félrehúzódnunk és figyelünk, semmi több!”*

“Amíg Mithril Csarnok el nem esik”, vélte kézjelekkel az egyik hadnagy.

Jarlaxle bólintott. *“Vagy amíg értelmetlenné nem válik a harc”,* válaszolta ujjjaival, és arckifejezéséből nyilvánvaló volt, hogy egyáltalán nem tartja elképzelhetetlennek ezt a fejleményt.

Pwent és bandája egyre türelmetlenebbül nyomult alagútról alagútra. Nem találtak se drow-t, se koboldot.

– Hol a Kilenc Pokolban vagyunk? – kérdezte a tomboló. Senki sem felelt, és Pwent, ha jobban belegondolt, rájött.

hogy igazából nem is várt feleletet. A csapatból ő ismerte a legjobban ezeket az alagutakat, tehát ha neki fogalma sincs a tartózkodási helyükről, akkor a többiek végképp elveszettek érezhetik magukat.

Ez azonban nem zavarta túlságosan. Igazából nem érdekelte, hol van, amíg lehet harcolni. Tulajdonképpen az ellenfelek hiánya volt a nagyobb gond.

– Neki a falnak! – dörögte Pwent, és a Zsigerontók verdesni kezdték fejüket a folyosó oldalába, olyan hangzavart keltve, hogy kétszáz yardos körzetben mindenki könnyedén felfedezhette őket.

Szegény Bidderdoo Harpell, akit magával ragadott az eszelős csapat, az alagút közepén állt, és látó-ékköve segítségével próbálta kisilabizálni maradék pergamenjeit, valami használható varázslat után kutatva.

A döngölés percekig folytatódott, aztán Pwent csalódottan

sorakozót kiáltott, és rohantak tovább. Áthaladtak egy természetes boltív alatt, hosszan kanyarogtak, aztán szélesebb és szögletesebb járatba jutottak, amelynek kövei ügyes kezek munkájáról árulkodtak. Pwent csettintett: látta, hogy Mithril Csarnoktól délnyugatra vannak. Ismerte ezt a helyet, és tudta, hogy törpevédőállás várja őket a következő kanyaron túl. Ruganyos léptekkel indult a barikád felé, hogy újabb önkénteseket toborozzon csapatába. Amikor azonban kiért a kanyarból, arcáról lehervadt a mosoly.

A törpék holtan heverték a padlón, széttépett goblinok és orkok között.

Pwent a falnak rohant, aztán a fejét rázva ment végig a tetthelyen. Ez a hely remekül volt biztosítva, mögötte a magas fallal, előtte a kisebb, ahol a folyosó élesen balra fordult.

A bal oldali falhoz támasztva, a barlang oldala előtt egy oldalcsapó törpekatapult állt, amely nem a szokásos módon, felülről, hanem oldalról hajította ki lövedékét. A szerkezet most is fel volt húzva, de Pwent azonnal észrevette, hogy a lőszer elfogyott: a bátor törpék a végsőkig kitartottak.

Pwent érezte a lövedékek csípős szagát, és apró tüzek árnyéka is táncolt még a falon. Tudta, hogy a folyosó további szakaszán is halottak hevernek.

– Jól haltak meg – mondta társainak a tomboló, miközben Bidderdooval együtt elhaladtak a testek között.

A roham a kanyar mögül nesztelenül és villámgyorsan csapott le rájuk: egy maroknyi sötét elf támadott kivont karddal.

Ha Bidderdoo Harpell nem lett volna éber (és nem találta volna meg varázskönyve utolsó használható lapját), a Zsigerontó Brigád gyors véget ér, de a varázsló így képes volt egy vakító fénygömb létrehozására.

A meglepett sötét elfek épp csak egy pillanatra torpantak meg, de ez elég volt ahhoz, hogy a Zsigerontók összeszedjék magukat. Hirtelen hét törpe állt szemben öt sötét elffel: a meglepetés előnye elmúlt. Hét harci tomboló volt öt elf

ellenében, s ami még inkább rontotta az elfek helyzetét, a harci tombolók történetesen éppen halott társaik hullái közt álltak.

A törpék ugráltak, ütöttek, rúgtak, sipítottak és fejeltek. Ügyet sem vetettek a kapott sebekre, s mindent elkövettek, hogy vezérük büszke legyen rájuk. Befűrták magukat két drow alá, aztán az egyik törpe kiszabadította magát, és üvöltve rohant előre a kanyarban.

Pwent félrelökött egy drow-t, elkapta fémkesztyűjével az elf kardját, és a másik öklével már csapott is, mielőtt az védekezhetett volna. •

A drow feje szó szerint szétfröccsent a tüskés kesztyű erejétől, s a megvadult Pwent átfúrta az egész koponyát.

Még egyet, aztán még egyet csapott a drow-ra, majd a szétroncsolt testet félrelökte a többi halott sötét elf mellé. Pwent végignézett csapatán, és észrevette, hogy egyvalaki hiányzik, valamint az is feltűnt neki, hogy Bidderdoo vadul reszket. Már éppen érdeklődni akart a szokatlan viselkedés oka felől, amikor az egyik oldaljáratból érkező halálordítás még az ő csontjaiban is megfagyasztotta a velőt. A kanyarhoz ugrott és körülnézett.

A pusztítás itt még nagyobb volt, mint Pwent várta. Tucatnyi humanoid feküdt a földön, és még égtek az apró tüzek, annyi katapult-találat érte a falakat.

Pwent látta, hogy egy magas alak bukkan fel a folyosó másik végében, és tudta, hogy sötét elf az, mégpedig a legnagyobb természetű, akit valaha is látott. A drow hatalmas háromágú szigonyt tartott a kezében, és a szigony végén még ott vonaglott Pwent felnyársalt zsigerontója. További drow-k is érkeztek a roppant fegyvermester mögött, de Pwent őket már nem figyelte. Tőle akár százan is lehettek volna.

Felhördült, de nem rohamozott. Bekövetkezett az a ritka pillanat, amikor a józan ész győzedelmeskedett eszelősségén. Visszaugrott a kanyar mögé.

– Mi az. Legvadabb Tomboló? – ordították kórusban a Zsigerontók.

Pwent nem válaszolt. Beugrott a katapult kanálába, és tuskés kesztyűjével elnyiszálta a feszítőkötelet.

Uthegental Armgo épp csak *lerázta* magáról a hullát, amikor a katapult kioldott, és végighajította Pwentet a folyosón. A fegyvermester szemei elkerekedtek: ordított ő is, akárcsak Pwent. Uthegental most szerette volna, ha még mindig kéznél van a halott törpe, mert akkor pajzsként használhatná a testet. De ösztönösen is a legjobb megoldást választotta: egyik drow társát ragadta galléron, és maga elé rántotta.

Pwent sisaktüskéje átdöfte az elfet, és még Uthegental is megszúrta.

A természetes fegyver mester kibontakozott a zűrzavarból, Pwent pedig megszabadult az átszúrt drow-tól. Dühödten, vicsorogva vetették magukat egymásra. Pwent számos találatot vitt be, de az erős és képzett Uthegental sem maradt adósa.

A szigony nyele Pwent arcába csapott. A tomboló hátratántorodott, és azonnal rádöbbsent, hogy ezzel lehetőséget adott ellenfelének arra, hogy felnyársalja őt.

Valami ezüstszínű állat, egy felegyenesedve futó farkasfajzat rohant neki Uthegentalnak oldalról, és a padlóra lökte.

Pwent hevesen rázta a fejét, hogy kitisztítsa elméjét, és kissé értetlenül meredt a különös jószágra. Hátrapillantva látta, hogy Zsigerontói rohanvást közelednek, és ujjongva mutogatnak a farkasra.

– Bidderdoo – motyogta Pwent, amikor derengeni kezdett neki a dolog.

Uthegental ellökte magától a farkassá változott Harpell, és talpra ugrott. De mielőtt teljesen visszanyerhette volna egyensúlyát, Pwent már rajta is volt.

Egy másik törpe is rávetette magát, aztán egy harmadik, s végül a teljes Zsigerontó Brigád.

Uthegental dühödten felmordult, és hirtelen egy óriás ereje szállta meg. Felállt, kihúzta magát, de a törpék tovább csüggttek rajta. Szétvetette karjait, és úgy rázta le magáról a tombolókat, mint a bogáncsot.

Pwent a drow mellkasába csapott: az ütés bizonyosan megölt volna egy nagyobbfajta ökröt is.

Uthegental viczorított, és olyan visszakezessel jutalmazta Pwentet, hogy a tomboló messzire repült.

– Jól csinálod – jegyezte meg Pwent, és feltérdelt a közeledő Uthegental előtt.

Vad életében először (kivéve talán azt, amikor Drizztel harcolt) sejtette, hogy alulmaradt, egész csapatával együtt, és meg fog halni. Nyöszörgő törpék heverték a földön, s egyik sem állhatta útját a hihetetlenül erős drow-nak.

Pwent ahelyett, hogy megpróbált volna felállni, felordított és előrevetette magát. Az utolsó pillanatban felegyenesedett, s minden erejét egy végső jobbhorogba fektette.

Uthegental félúton kapta el a lendülő kezét, és teljesen lefékezte Pwent lendületét. A hatalmas drow szabad keze a törpe arcába csapott, s Uthegental elkezdte hátranyomni a szerencsétlen tomboló fejét.

Pwent a szétterpesztett ujjak között látta a vicsorgó drow arcot. Valahogy erőt gyűjtött, hogy kicsapjon szabad bal kezével, s eltalálta a drow alkarját.

Uthegental nem törődött vele.

Pwent ájuldozott.

A fegyvermester hirtelen hátravetette a fejét.

Pwent azt hitte, hogy a drow győzelmi ordításra készül, de Uthegental szájából egyetlen hang sem tört elő, csak egy pillanattal később, akkor viszont összefüggéstelenül gurgulázott csupán.

Pwent érezte, hogy a drow szorítása enyhül. Gyorsan ki is tépte magát. Amikor felegyenesedett, kezdte érteni a helyzetet. Az ezüst farkas Uthegental mögé osont, és tarkón harapta. Bidderdoo még mindig szorította a drow nyakát, s erős állkapcsa összeroppantotta a csigolyákat és az idegeket.

Sokáig álltak így. Az összegyűlt Zsigerontók csodálták Bidderdoo szájának erejét, de közben azt is érdeklődve nézték, hogy a hatalmas drow talpon tud maradni.

Aztán hangos reccsenés hallatszott, és Uthegental görcsösen megrándult, majd összerogyott.

Pwent Bidderdoora bökött. – Mindenképpen meg kell mutatnia, hogy ezt hogy csinálja – jegyezte meg áhítattal.

Bidderdoo, aki foggal-körömmel ragaszkodott áldozatához, meg sem hallotta.

27. fejezet

A leghosszabb éjszaka

Belwar hallotta a szikla visszhangjait, enyhe rezdüléseit, amit felszíni lény soha észre nem vett volna. A többi háromszáz svirfnebli viszont épp olyan jól érzékelte, mint ő.

Ilyenek voltak a mélységi gnómok – a Mélysötét alsóbb járataiban sokszor beszélgettek úgy, hogy rezgéseket küldtek egymásnak a kőben. Most is visszhangokat, állandó hangrezgéseket hallottak, de nem olyat, mint korábban, amikor egy egész alagúrendszer omlott be. A tapasztalt svirfnebli harcosok mérlegelték a hangot: különös ritmus volt ez, s tudták, mit jelent. Csata folyik, nagyszabású csata, nem messze tőlük.

Belwar többször is tanácskozott társaival, miközben végigarasztak az ismeretlen terepen, s követték a legerősebb rezdüléseket. Időnként egy-egy svirfnebli a szélen vagy az élen kissé megkocogtatta a követ, hogy kitapogassa a szikla sűrűségét. A visszhangvadászat nem könnyű dolog, mert a kő sűrűsége sosem egyforma, és a rezgések sokszor eltorzulnak, így még a svirfneblikkel is előfordult néha, hogy rossz felé indultak tovább egy elágazásnál.

De elszántságuk és türelmük meghozta gyümölcsét, s egy idő után egy Suntunavick nevű pap magabiztosan jelentette Belwaréknak, hogy olyan közel jutottak a hangok forrásához, amennyire az alagutakban csak lehet.

Követték a papot a pontos helyig, és fülüket a kőhöz tapasztották. A hang itt valóban erős volt.

És állandó is, vette észre Belwar némi csodálkozással; nem a szokásos hullámozó csatazaj, nem az a visszhang, amit korábban hallottak.

Suntunavick biztosította a fűrásmestert, hogy ez a megfelelő hely. Az új, állandóbb hangba a csata ismerős ritmusa keveredett.

Belwar Firble-re pillantott, aki bólintott. A fűrásmester egy pontra bökött a falon, és hátrébb lépett, hogy Suntanavick és a többi pap odaferjenek.

Kántálni kezdtek valami csikorgó, morajló, szavak nélküli hanggal, és valamelyik pap időnként sárszerű anyagot szórt a kőre.

A kántálás felerősödött: Suntanavick odaugrott a falhoz,

kezét előrenyújtotta, és két tenyerét egymásnak nyomta. Elragadtatott kiáltást hallatott, és belenyomta ujjait a kőbe, majd egy nyögéssel rést kezdett nyitni rajta. Úgy húzta szét a sziklát, mintha nehéz függönyt vonna széjjel.

A pap hátraugrott: a visszhang vad morajjá erősödött, és vízpára záporozott rájuk.

– A felszín – motyogta Firble elakadó lélegzettel.

És valóban az is volt, de ez a vízözön egyáltalán nem illett abba a képbe, amilyennek a gnómok a felszíni világot elképzelték, s nem szerepelt a különös helyről hallott mesékben sem. Több svirfnebli is legszívesebben visszafordult volna, de Belwar, aki nem olyan rég beszélt Drizztel, tudta, hogy itt valami szokatlan történik.

A fűrásmester leoldott egy kötelet az övéről és odaadta Firble-nek, jelezve neki, hogy kösse a derekára. Firble így is tett.

A bátor Belwar nem sokat habozott, hanem átnyomakodott a falon és a párafüggönyön. Megtalálta a vízesést valamint a párkányt, amin meg lehetett kerülni. Hamarosan megpillantotta a csillagokat.

Ezer és ezer csillagot!

A gnóm szíve összeszorult. Áhítat és félelem töltötte el egyszerre. Hát ez a felszín, a világ legnagyobb barlangja, az elérhetetlen kupola alatt!

A merengés pillanatai azonban hamar elmúltak a csatazaj hallatán. Belwar nem az Őrző Völgyében volt, de látta a harc fényeit, a fáklyák lángját, a varázslatok villanását, hallotta a kardok pendülését és a haldoklók sikolyait.

Belwarral az élen a háromszáz svirfnebli kiszivárgott az alagútból, és zajtalanul menetelni kezdett kelet felé. Több helyen is látszólag áthatolhatatlan szakaszokat találtak, de egy baráti elementál, akit a papok idéztek meg, utat nyitott nekik. Néhány perc múlva már ráláttak a csatára a ködös völgyben. Látták a páncélos lovagokat, a gyíklovas drow-kat, a nyomorult goblinokat, koboldokat és a hatalmas embereket,

akik a legnagyobb svirfneblinél is kétszer nagyobbak voltak.

Belwar most már nem tévovázott. Pontosan tudta, hogy háromszáz fős csapata ezrek csatájába veti bele magát, ahol nem lehet tudni, ki lesz a győztes.

– Ezért vagyunk itt – suttogta Firble a fűrásmester fülébe. Belwar a szokatlanul merész tanácsosra meredt.

– Blingdenstone-ért – folytatta Firble.

Belwar megindult előre.

Drizzt visszafojtotta a lélegzetét, ahogy mindenki. Még Guenhwyvar is elfojtotta ösztönös morgását.

Az öt barát egy keskeny párkányon lapult az egyik magas, széles alagútban, alattuk pedig drow-k masíroztak, végtelennek tűnő menetoszlopokban.

Talán kétezren lehetnek?, tűnődött Drizzt. Ötezren? Nem lehetett megbecsülni. Rengetegen voltak, és a kósza nem dughatta elő a fejét, hogy elkezdjen számolgatni. Drizzt igazából azt sem tudta felfogni, hogy ez a sok drow mind együtt van, és közös célért menetel. Ez csak azt jelentheti, hogy tiszta az út, legalábbis Mithril Csarnok alsó kapujához. Drizztnek azonban eszébe jutott, hogy arrafelé rengeteg ravasz csapda és védelem van. Még ez a hatalmas erő is nehezen juthat át a kapun. Az ottani alagutakban hegyekben hevernek majd a hullák, drow-k és törpék vegyesen.

Drizzt óvatosan megmozdította a fejét, és Guenhwyvar mellett Bruenorra pillantott, aki kényelmetlenül szorongott a fal és a párdúc háta között. A drow kis híján elmosolyodott a látványra, és tudta, hogy minél gyorsabban indulniuk kell, ha a drow oszlop elhaladt, mert Bruenor még lelöki a párdúcot a peremről.

Mégsem tudott mosolyogni, amikor eszébe jutottak a kételyei. Vajon helyesen cselekedett-e, amikor Bruenort kihozta ide, tűnődött el, immár nem először. Visszamehettek volna az alsó ajtóhoz azokkal a törpékkel, akikkel az imént

találkoztak: Mithril Csarnok királyának harcosai között a helye. Drizzt nem becsülte alá azt a tényt, hogy Bruenor lelkesítő jelenléte mennyire erősítené annak az alsó kapunak a védőit. Mithril Csarnok minden törpéje kissé hangosabban dalolna és egy kicsit még lelkesebben harcolna azzal a tudattal, hogy Bruenor király a közelben van roppant fejszéjével.

Drizzt miatt maradt távol Bruenor, s a drow most arra gondolt, hogy talán önzőség volt ez. Megtalálják egyáltalán az ellenséges vezéreket? Valószínű, hogy az irányító papnők jól el vannak rejtve, és távolról alkalmazzák mágiájukat. Messziről irányítják a seregeket, mintha a katonák csak gyalogok lennének egy roppant sakktáblán.

Az a nagyasszony, vagy bárki más, aki vezeti a sereget, nem vállal semmiféle személyes kockázatot, mert ilyenek a drow-k.

Drizzt hirtelen nagyon ostobán kezdte érezni magát, ahogy ott kuporog fenn a párkányon. A fejet keresik, de ezt a fejet nem lesz könnyű megtalálni, és tekintetbe véve az alattuk elhaladó drow sereg nagyságát, a kis csapat jó ideig nem juthat majd a törpecsarnokok közelébe.

A kósza lehajtotta fejét és mélyen, hangtalanul sóhajtott. Emlékeztette magát, hogy az egyetlen lehetséges módszert követik a győzelem felé, és hogy azt az alsó ajtót nem lesz olyan könnyű betörni, de végül úgyis sikerül, akár ott van Bruenor, akár nincs. De most, hogy látta a roppant drow sereget, Drizzt kezdte átlátni az előttük álló feladat nagyságát. Hogy is remélhetnék, hogy valaha is megtalálják a drow sereg vezéreit?

Drizzt csak azt nem tudta, hogy nem ő az egyetlen, aki ilyen határozott céllal vadászik.

– Nincs hír a Bregan D'aerthétől.

Baenre Anya lebegő korongján ülve latolgatta a jelentést, és azt, ami mögötte van. Quenthel már ismételte volna a

mondatot, de anyja fenyegető vicsorgása beléforrasztotta a szót.

A szavak mégis tovább visszhangoztak Baenre fejében.
"Nincs hír a Bregan D'aerthétől."

Jarlaxle lapul, gondolta Baenre. A zsoldos minden vagánysága ellenére tulajdonképpen konzervatív, és nagyon ügyel, hogy ne kockáztassa a bandát, amelyet évszázadokig szervezett. Jarlaxle nem volt túl lelkes a hadjárattal kapcsolatban, és valójában csak azért jött el, mert nem volt más választása.

Akárcsak Triel, úgy Jarlaxle is gyors és könnyű győzelemben reménykedett, hogy aztán gyorsan visszatérhessen Menzoberranzanba, ahol még megoldatlan kérdések várják. Az a tény, hogy nem érkezett hír a Bregan D'aerthe felderítőitől, lehet pusztá egybeesés is, de Baenre sejtette, hogy nem ez a helyzet. Jarlaxle lapul, és ez csak azt jelentheti, hogy kémhálózata folyamatosan érkező jelentései alapján úgy véli, hogy a lendület megakadt, és Mithril Csarnok nehezebb falat lesz, mint gondolták.

Az aszott vén nagyasszony sztoikus nyugalommal fogadta a hírt. Biztos volt benne, hogy Jarlaxle azonnal felbukkan, ahogy az események ismét a sötét elfek javára fordulnak. Akkor persze majd valami érdekes büntetést kell kieszelni a számára, ami elég figyelmeztetés lesz Jarlaxle-nak, de nem is vadítja el teljesen, hisz értékes szövetséges.

Hamarosan bizseregni kezdett a levegő a mágiától Baenre új tróntermében. A teremben tartózkodók idegesen pillantgatták körbe, de aztán megkönnyebbültek, amikor csak Methil lépett elő a semmiből a drow papnők közé.

Arcán nem látszott semmi, csak a szokásos passzív, figyelő pillantás, ami oly jellemző Methil túlvilági népére. Baenre ezt a kifürkészhetetlen arcot mindig is az illithidek egyik legbosszantóbb tulajdonságának tartotta. Soha nem árulták el semmivel a valódi szándékaikat.

"Uthegental Armgo halott", érkezett egy gondolat Baenre

agyába Methiltől.

Most Baenrén volt a sor, hogy közömbösséget tessen. Tudta, hogy Methil vele, és csak vele osztotta meg ezt a nyugtalanító gondolatot. Semmi szükség nem volt rá, hogy a többiek is tudomást szerezzenek erről a rossz, nagyon rossz hírről.

“A menet Mithril Csarnok felé jól halad”, érkezett Methil újabb telepatikus üzenete. Ezt a gondolatot Methil már az egész teremmel megosztotta: Baenre látta a hirtelen felderülő arcokat. *“Az alagutak tiszták egészen az alsó kapuig, ahol a sereg gyülekezik és készülődik.”*

Biccentések, mosolyok fordultak az illithid felé, de Baenre Anyának nem okozott gondot, hogy az arcok mögé lásson. Az illithid igyekezett javítani a morált – ami mindig bizonytalan dolog a sötét elfeknél. A Bregan D'aerthe jelentésének hiánya és az illithid első üzenete azonban igencsak nyugtalanító volt. Uthegental Armgo halott! Mit tesznek vajon a Barrison del'Armgo katonák – akiknek serege a drow had jelentős részét képezi –, ha megtudják, hogy vezérük elpusztult?

És *mi van Jarlaxle-lal?*, tűnődött Baenre. Ha tud a fegyvermester haláláról, ez megmagyarázhatja hallgatását. Jarlaxle talán attól fél, hogy elvesztik a Barrison del'Armgo katonákat, és ez a dezertálás alapjaiban rázhatja meg a sereget.

“Jarlaxle nem tud róla, sem a második Ház katonát”, felelte Methil telepatikusan, válaszolva a nagyasszony gondolataira.

Baenrének mégis sikerült fenntartania viszonylag derűs álarcát: látszólag el volt ragadtatva, hogy a hadsereg közeledik az alsó kapuhoz. Tisztán látta azonban a soraik közti bomlás magját, azokat az eseményeket, amelyek szétzilálhatják a hadsereg és a szövetség amúgy is ingatag egységét, és ami miatt mindent elveszthet. Úgy érezte, mintha visszahullana a hadjáratot közvetlenül megelőző időkbe, amikor K'yorl ragadta magához a hatalmat.

Az Oblodra Ház elpusztítása akkor megszilárdította a helyzetet, és Baenre úgy érezte, hogy most is valami hasonlóra

lenne szükség, valami drámai győzelemre, ami minden kétséget kiölne a katonákból. A hűséget félelemmel kell táplálni. Újra az Oblodra Ház jutott eszébe, és eljátszott a gondolattal, hogy hasonló demonstrációt rendez Mithril Csarnok alsó kapujánál. De hamar el is vetette az ötletet, mert tudta, hogy ami annak idején Menzoberranzanban történt, az egyszeri és megismételhetetlen. Azelőtt Lloth sosem jött át ilyen dicsőn és teljesen az Anyagi Síkra – és ez nyilván a jövőben sem várható, de a közeli jövőben semmiképp. Az Oblodra Ház pusztulásánál Baenre Anya csak az eszköze volt a Pókkirálynő isteni erejének.

Ez nem történhet meg újra.

Baenre gondolatai más irányba kanyarodtak, egy kivihetőbb terv felé. *“Ki ölte meg Uthegental?”*, fogalmazta meg a gondolatot Methil felé.

Az illithid nem tudott felelni, de sejtette, mire céloz Baenre. A nagyasszony tudta, hogy Uthegental mit keresett, mi volt a végső célja. Talán sikerült megtalálnia Drizzt Do'Urden.

Es ha így van, ez azt jelenti, hogy Drizzt Do'Urden az alsó járatokban van, nem pedig Mithril Csarnok barikádjai mögött.

“Veszedelmes útra lépsz”, figyelmeztette Methil a nagyasszonyt, mielőtt Baenre előkészíthette volna azokat a varázslatokat, amelyekkel felkutatja a renegátot.

Baenre Anya nemigen törődött az intellemmel.

Menzoberranzan első nagyasszonya ő, Lloth szőcsöve, és olyan hatalommal rendelkezik, amivel könnyedén elpusztíthat bárkit a városban, legyen az fegyvermester, nagyasszony vagy papnő. Tudta, hogy valóban veszedelmes a vállalkozása – legalábbis Drizzt Do'Urden számára.

A legpusztítóbb a törpesereg volt, és a blokkoló vonal középső része: éneklő, lelkes harcosok, akik tucatszám aprították a goblinokat és orkokat nehéz kalapácsaikkal, fejszéikkel, csapatostul vetették magukat a hatalmas

minotauruszokra, puszta súlyukkal döntve le a szörnyetegeket.

De az Őrző Völgyének egész keleti végén túl nagy volt a nyomás. Lóháton ülő lovagok vágattak fel s alá a barbár vonalak mentén, s erősítették a sorokat, ahol az ellenség áttörni látszott. Berkthgar emberei azonban így is feltartóztathatatlanul szorultak visszafelé.

Koboldok és goblinok hulláinak halmai tornyosultak az Őrző Völgyében: egy tucat halt meg minden egyes védőért. A drow-k azonban megengedhették maguknak a veszteségeket, sőt, számítottak is rájuk, és Berg'inyon gyíkja hátán ülve nyugodtan figyelte a harcot a távolból, a többi gyíklovassal együtt. Tudta, hogy közeledik a végső mészárlás ideje. Láta, hogy a védők fáradnak. A percekből órák lettek, és a támadás nem lankadt.

A védővonal meghátrált, és a völgy meredek keleti fala már nem volt messze mögötte. Ha ez a fal megakasztja a visszavonulást, a drow varázslók lecsapnak. Berg'inyon rohamra indul, és az Őrző Völgyében patakokban folyik majd az embervér.

Besnell tudta, hogy vesztesre állnak, és tudta, hogy egy tucat halott goblin nem ér meg egy lépésnyi téynyerést. Az elf kezdett beletörődni a helyzetbe, és csak az lelkesítette, hogy lovagjait sosem látta jobb formában küzdeni. Csapatostul száguldottak fel s alá, letaposva az ellenfeleket, és bár az emberek úgy lihegték, hogy alig tudtak énekelni, a lovak pedig bőrig csatamosak lettek, nem lankadtak, nem álltak meg.

Komor elégedettséggel és mégis aggódva – és nem csak saját emberei miatt, hisz Alustriel már jó ideje nem mutatkozott – Besnell Berkthgar felé pillantott. Elképedt attól, amit látott. A hatalmas pallos, Blankenfuere zümmögve hasította a levegőt, s minden vágása egy ellenfelet terített le. A barbárt tetőtől talpig vér borította – jórészt a sajátja –, de ha érzett is fájdalmat, nem mutatta. Dala és tánca Tempusnak

szólt, a háború istenének: táncolt, énekelt; az ellenség pedig hullott.

Besnell arra gondolt, hogy Mithril Csarnok esetleges elestének egyik legtragikusabb következménye az lesz, hogy a hős Berkthgarról szóló legendák sosem jutnak ki az Őrző Völgyéből.

Oldalról hatalmas villanás vonta magára a figyelmét. Végignézett a vonalon, és Regweld Harpellit pillantotta meg egy tucatnyi égő, halott vagy haldokló goblin gyűrűjében. Regweldet és Pocsolyaugrót is mágikus lángok borították zöldes-vörös *tűzzel*, de ez mit sem zavarta a mágust és különös hatását. Még fegyvernek is tudták használni a lángokat. A varázsló magasra ugratott a békalóval, és két hatalmas minotaurusz elé szökkent. A vörös-zöld lángok izzó fehérre váltak, és beterítették a szörnyetegeket. Pocsolyaugró felfelé pattant, és egy szintre vitte Regweldet az ocsmány pofákkal. Előkerült egy varázspálca, és zöld energiasugarak csaptak a szörnyekre.

Aztán Regweld már ott sem volt, csak a minotauruszok támolyogtak a lángokban.

– Minden jóra való népért! – kiáltotta Besnell, magasba emelve kardját. Harci alakzata felsorakozott mögötte, és újult erővel indultak rohamra. Szétszórtak egy csapat koboldot, és sűrűbb sorokba ütköztek, ahol a roham megtorpant. Az Ezüstlovagok lóhátról vágták át magukat a sokaságon, csillogó pengéikkel aprítva az ellenséget.

Besnell boldog volt. Érezte, hogy elégedettség árad szét benne, a teljesítmény és a jogos cselekvés elégedettsége. Az elf teljes szívével hitt Ezüstholdban, és hitt a jelmondatban, amit csatakiáltásként használt.

Nem volt szomorú akkor sem, amikor egy goblin rést talált a mellvértje mellett, és a tüdejébe szúrt. Megingott a nyeregben, de valahogy sikerült kirántania a lándzsát az oldalából.

– Minden jóra való népért! – kiáltotta, minden erejét összeszedve. Egy goblin termett a lóva mellet, és csapásra

emelte kardját.

Besnell megborzongott fájdalmában, amikor háritó mozdulatra fogta pengéjét. Gyengének érezte magát, és fázni kezdett. Már alig vette észre, hogy kardja kicsúszik a kezéből.

A goblin következő vágása a combját érte. A drow készítésű fegyver átvágta Besnell páncélját, és vért fakasztott.

A goblin felvijjogott, aztán messzire repült: Blankenfuere találta el.

Berkthgar elkapta Besnell a szabad kezével, amikor a lovak lehanyatlott nyergéből. A barbár hirtelen úgy érezte, mintha megszűnne körülötte a csata, mintha egyedül lenne

Besnelllel. A lovagok közben tovább vagdalkoztak, így egyetlen szörnyeteg sem közelíthette meg őket.

Berkthgar óvatosan lesegítette Besnell a földre. Az elf feltekintett. Aranyszínű tekintete ijesztően üresnek tűnt.

– Minden jóra való népért! – suttogta, de Tempus, vagy valami más isten kegyelméből Berkthgar tisztán hallott minden szót.

A barbár bólított, és a halott elf fejét visszaeresztette a földre.

Aztán felpattant, s ezerszeres dühvel vetette magát az ellenség közé, hatalmas kardjával széles rendet vágva.

Regweld Harpell még sosem élt át ilyen izgalmakat. A varázsló lángokba burkolózva ugrabugrált békálován végig a védelmi vonal déli szakaszán. Hamar kifogyott a varázslatokból, de nem törődött vele. Tudta, hogy valamit úgyis kitalál majd, amivel hasznossá teszi magát, amivel elpusztíthatja a hódítókat.

Egy csapat minotaurusz indult el felé, lándzsát szegezve, hogy ne ériék őket a lángok.

Regweld elvigyorgott, és megsarkantyúzta Pocsolyaugrót: egyenesen a két szörnyeteg közé szökkent, magasabban, mintsem a minotauruszok elérhették volna lándzsáikkal.

Regweld győzelmi kiáltást hallatott, aztán egy villámcsapás hirtelen elhallgattatta.

Pörögni kezdett a levegőben, és Pocsolyaugró is kirepült alóla, az ellenkező irányba.

Újabb villámcsapás érkezett egy másik irányból, olyan ravasz szögben, hogy a varázslót és hatását is eltalálta.

Regweld és Pocsolyaugró lezuhantak. ' A drow varázslók beszálltak a küzdelembe.

A támadók nyomultak tovább, és még az elf halálától kétszeresen feldúlt Berkthgar sem tudta tartani embereivel a vonalat. Drow gyíklóvasok szivárogtak be az emberek közé, és hosszú lándzsáikkal viasszasorították a lovagokat, a völgyfal felé.

Berg'inyon az első közt volt, akik látták a harc következő fordulatát. Felparancsolt egy lovaszt az egyik kőoszlop oldalára figyelni, aztán a közelben várakozó csoportra nézett, és a völgy északi vége felé mutatott.

“Menjetez fel magasra”, jelezte nekik. “Ott kerüljétek meg az ellenséges sorokat, és felülről zúdításokat rájuk a halált, amikor nekiszorulnak a völgyfalnak.”

Gonosz mosolyok kísérték az egyetértő bólintásokat, de hirtelen kiáltás hallatszott a másik oldalról.

A sziklaoszlop életre kelt: hatalmas elementállá változott. Berg'inyon és a többiek tehetetlenül nézték, ahogy a behemót összefogja roppant karjait, és összeroppantja a gyíklóvas drow-t.

A drow vonalak mögül, nyugatról erős csörömpölés hallatszott, és egy szó. *“Bivrip!”*, amivel Belwar Dissengulp hozta működésbe műkarjai mágiját.

Sok időbe telt, mire Berkthgar és az Őrző Völgyének többi védői felfogták, hogy nyugat felől szövetségesek érkeztek. A

hír azonban lassan végigszivárgott a csatasorokon, lelket öntve a védőkbe és félelmet ültetve a támadókba. A keleti falnál ténykedő goblinok és sötét elfek visszafelé kezdtek tekintgetni, és az esetlegesen közelgő katasztrófára gondoltak.

Most aztán Berkthgar mozgósított minden nem-törpe védőt: barbárjainak kétharmadát, kevesebb mint száz Ezüstlovagot, egy tucat Hosszúlovast, s mindössze két nesme-i harcost. Soraik alaposan megfogyatkoztak, de lelkesedésük visszatért, és a vonal megint megszilárdult, sőt, még teret is nyert a völgy közepe felé.

Hamarosan a rendnek még a látszata is megszűnt a völgyben: nem voltak többé elkülöníthető vonalak. Nyugaton a svirfnebli papok küzdöttek a drow varázslókkal, s Berkthgar harcosai rohamozták a drow sorokat. Ők ketten, a drow-k és a svirfnebliek a leghalálosabb, ősi ellenségek voltak. A helyzet a keleti oldalon is hasonló lett: törpék és goblinok aprították egymást nekivadulva.

Igy ment ez egy vad és borzalmas éjszakán át. Berg'inyon Baenre nemigen szállt be a harcba, és elit gyíklóvasait is maga mellett tartotta, hogy a szörnyeteg-elővéddel fárassza ki a védelmet. Hiába érkezett meg a kicsiny, de erős svirfnebli sereg, a drow-k hamarosan ismét a maguk javára fordították a küzdelmet.

– Győzni fogunk – mondta Berg'inyon a katonáinak. – És akkor milyen védelem marad még odabent?

A keresés

Quenthel Baenre egy kis falifülkével szemben ült, és a nyugodt víztükört nézte. Hunyorogva figyelte, ahogy a víz – a látótükör – felfénylik: a kinti világban elérkezett a hajnal.

Quenthel visszafojtotta a lélegzetét, pedig legszívesebben felkiáltott volna kétségbeesésében.

A kis kamra másik végében Baenre Anya hasonlóképpen fáradozott. Varázslattal egy elnagyolt térképet készített a környékről, aztán megbűvölt egy apró tollat. Újabb kántálás közepette a levegőbe ejtette azt a pergamen felett, és finoman megfújta.

– Drizzt Do'Urden – suttogta, ugyanezzel a lélegzettel, aztán megint fűjt, és a toll ereszkedni kezdett a térkép felé. Széles, kaján mosoly terült szét Baenre arcán, amikor a toll – a mágikus jelző – megállapodott a térképen, egy közeli alagútrendszer ábráján.

Baenre tudta, hogy a toll igazat mond. Drizzt Do'Urden valóban a Mithril Csarnok melletti alagutakban jár.

– Indulunk – szólt hirtelen a nagyasszony, mire mindenki összerendezte a csendes helyiségben.

Quenthel idegesen nézett hátra a válla fölött. Félt, hogy anyja valamiképpen meglátta azt, amit a látótükör mutatott. De aztán észrevette, hogy ez lehetetlen, mert Bladen'Kerst elállta az utat közöttük.

– Hová megyünk? – kérdezte Zeerith fennhangon. Szemlátomást abban reménykedett, hogy Baenre kutatása valami rést talált a nyilvánvaló patthelyzetben.

Baenre mérlegelte a reménykedő hangot és a nagyasszony savanyú pillantását. Nem volt biztos benne, hogy Zeerith, vagy akár Auro'pol azt akarják hallani, hogy szabad az út Mithril Csarnok felé, vagy azt, hogy lefűjják a támadást. Baenre nézte csapata két főparancsnokát, és nem tudta, hogy a győzelemnek vagy a visszavonulásnak örülnének-e jobban.

A szövetség ingatag voltának ez az újabb jele feldühítette Baenrét. Legszívesebben elküldte volna a nagyasszonyokat, vagy inkább itt helyben kivégeztette volna őket. De tudta, hogy nem teheti meg, mert a sereg morálja ezt nem éli túl. Különben is azt akarta, hogy a két nagyasszony, vagy legalább az egyikük tanúja legyen majd dicsőségének, és lássa, ahogy Drizzt Do'Urdent odaadja Lloth-nak.

– Te az alsó bejárathoz mész, hogy megszervezd és erősítsd a támadást – reccsent rá Baenre Zeerithre, mert úgy gondolta, hogy a két nő túl veszélyes együtt. – Auro'pol pedig velem jön.

Auro'pol nem merte feltenni a kézenfekvő kérdést, de Baenre így is tisztán láthatta az arcán.

– Nekünk a külső alagutakban lesz dolgunk – Csak ennyit volt hajlandó mondani.

“Berg'inyon hamarosan meglátja a hajnalt”, jelezte Quenthel a nővérének.

Bladen'Kerst eddig is dühös volt, de most különösen fortyogott benne a harag. Elfordult Quentheltől és a látótükör kéretlen képeitől, aztán anyjára tekintett.

Mielőtt azonban bármit is mondhatott volna, telepátikus üzenet érkezett az agyába. *“Ne mondjatok semmi rosszat anyátoknak a többi csatáról”,* üzent a két lánynak Methil. *“Zeerith és Auro'pol máris dezertálást forgat a fejében.”*

Bladen'Kerst elgondolkodott, aztán csendben maradt.

A parancsnoki csapat széteszlott. Zeerith és egy kisebb csoport keletre indult, Mithril Csarnok felé, Baenre pedig Quenthellel, Bladen'Kersttel, Methillel és fél tucat Baenre-harcosnővel – na meg a megláncolt Gandaluggal – dél felé tartott, a toll által jelzett irányba.

Egy másik létsíkon, az Abyss füstködében és bűzében Errtu a trónjával szembeni, Lloth-tól kapott tükörüvegen keresztül szemlélte az eseményeket.

Nem volt éppen elégedett. Tudta, hogy Baenre Anya Drizzt

Do'Urdenre vadászik, és azt is tudta, hogy a nagyasszony valószínűleg könnyen megtalálja és el is pusztítja a renegátot.

Átkok szakadtak fel a földémon kutyapofájából, Lloth-nak címezve, aki szabadságot ígért neki – és ennek a szabadságnak Drizzt Do'Urden életben maradása volt a záloga.

Hogy a dolgok még rosszabbra forduljanak, néhány pillanattal később Baenre Anya újabb varázslatba fogott: kaput nyitott Abyss felé, s egy hatalmas glabrezut hívott magához, hogy az segítse vadászataiban. Errtu a maga torz, mindig gyanakvó gondolkodásával arra a következtetésre jutott, hogy ez a varázslat csak az ő kínzására szolgál, s az ígéret megsemmisítését célozza. A tanar'rik egyáltalán nem bíztak másokban, mivel bennük sem bízott meg senki, aki egy csöpp józan ésszel rendelkezett. Ezenkívül Errtu rendkívül önző is volt. Az ő szemében minden körülötte forgott, semmi más nem számított ezen kívül, és így azt, hogy Baenre egy glabrezut idéz meg, nem pusztán véletlennek tartotta, hanem Lloth szándékos törszúrásának saját sötét szívébe.

Errtu volt az első a nyíló kapunál. Még ha nem kötötte volna is száműzetés az Abysshoz, akkor sem mehetett volna át, mivel Baenre – aki nagyon értett az ilyesfajta megidézéshez –, volt olyan óvatos, hogy a hívó szavakat kimondottan egy bizonyos tanar'rihoz intézze. Errtu mégis ott várt, amikor a hívott glabrezu előkerült a kavargó ködből, és a nyitott, lángoló kapu felé indult.

A balor előreszökkent és megsuhintotta korbácsát, ami a glabrezu karját kapta el. A glabrezu vissza akart csapni, de aztán nem tette, mert látta, hogy Errtu nem akarja folytatni a megkezdett támadást.

– Ez csapda! – dörögte Errtu.

A glabrezu a maga húszlábnyi magas testével meggörnyedve megállt, és aggodalmasan csattogtatni kezdte ollóit.

– Nekem kellett volna átmennem az Anyagi Síkra – folytatta Errtu.

– De te ki vagy tiltva – felelte a glabrezu nyugodtan.

– Lloth megígérte, hogy véget vet a tiltásnak! – vágott vissza Errtu, és a glabrezu még mélyebbre görnyedt, mintha arra számítana, hogy a kiszámíthatatlan Errtu ráveti magát.

De Errtu gyorsan lecsillapodott. – Megígérte, hogy visszatérhetek, és egy egész sereget vihetek magammal. – Errtu elhallgatott. Egyelőre csak rögtönzött, de a terv már kezdett alakot öltetni elméjében.

Baenre hívása újra elhangzott, és a glabrezunak komoly akaraterőre volt szüksége ahhoz, hogy át ne ugorjon a lángoló kapun.

– Csak egy zsákmányt fog megengedni neked – szólt gyorsan Errtu, látva a glabrezu megingását.

– Egy is több a semminél – felelte a glabrezu.

– Még akkor is, ha ez az én szabadságomat akadályozza meg az Anyagi Sikon? – tette fel a kérdést Errtu. – Még akkor is, ha emiatt nem tudok előrelépni, és téged sem tudlak tábornokommá emelni, hogy véres csapást mérjünk a gyenge fajtákra?

Baenre újra szólította, de a glabrezu most már könnyebben ellenállt.

Errtu a magasba emelte roppant kezeit, és jelezte, hogy várjon még egy kicsit, aztán elszaladt, hogy előhozzon valamit, amit nem olyan régen egy kisebb szörnytől kapott, a Zűrzsavar Korának egy maradványát. Hamarosan egy fêmtáskával tért vissza. Óvatosan kinyitotta, és csillogó fekete zafírt emelt ki belőle. Amint elővette a követ, a mágikus kapu lángjai lelohadtak, és majdnem teljesen ki is aludtak. Errtu gyorsan visszatette a zafírt a helyére.

– Ha eljön az idő, vedd elő ezt – mondta a balor. – Tábornokom...

Odadobta a glabrezunak a táskát, s épp olyan bizonytalan volt benne, mint a másik, hogy mi lesz ennek az egésznek a vége. Errtu végül vállat vont: nem tehetett mást. Megakadályozhatná, hogy a glabrezu Baenre segítségére siessen, de mi értelme lenne? Baenrének aligha van szüksége

közreműködésre Drizzt Do'Urden ellen, aki végtére is csak egy harcos.

Az Anyagi Sík hívása ismét felhangzott, és a glabrezu ezúttal engedelmeskedett: átlépett a kapun, hogy csatlakozzék Baenre csapatához.

Erriu csalódottan figyelte, ahogy a kapu összezárul. Újabb kapu, amin nem mehetett keresztül. Megtett mindent, amit lehetett, de nem tudhatta, hogy ez elég lesz-e, és nem volt befolyása az események végkimenetelére sem. Visszament gombatrónjához, várni és figyelni.

Remélni.

Bruenor emlékezett. A csendes alagutakban egyetlen ellenség sem volt látható. Mithril Csarnok nyolcadik királya megállt és gondolkodott. Valószínűleg nemsokára beáll a hajnal odakinn: egy újabb ropogós, hideg nap. De vajon nem ez lesz-e a Harcpöröly Klán utolsó napja?

Bruenor a barátaira nézett, akik rövid pihenőjüket töltötték, és ettek. Egyikük sem törpe.

Harcpöröly Bruenornak mégis ők voltak a barátok: Drizzt, Catti-brie, Regis, de még Guenhwyvar is. A törpekirály most először gondolt arra, hogy milyen furcsa ez. A törpék, habár nem voltak idegengyűlölők, általában a maguk fajtája közt maradtak. Ott van például Dagna, aki, ha rajta múlna, páros lábbal rúgná ki Mithril Csarnokból Catti-brie-t, és azonnal elvenné tőle Taulmarilt, hogy az új újra Dumathoin Termében függjön. Dagna senkiben sem bízott, aki nem törpe.

Most mégis itt voltak, Bruenor és négy nem-törpe barátja, Mithril Csarnok védelmének egyik legveszedelmesebb küzdelme előtt.

A barátságuk melengette az öreg törpekirály szívét, de a tudatos gondolat valami mást is előhozott.

Bruenornak Wulfgar jutott eszébe, a barbár, aki olyan volt neki, mintha a fia lenne, aki feleségül vette volna Catti-brie-t,

és veje – Mithril Csarnok hét láb magas hercege – lett volna. Bruenor még soha nem élt át olyan gyászt, mint Wulfgar elvesztése után. Még vagy száz év hátravolt az életéből, azokban a hetekben mégis úgy érezte, hogy örömmel üdvözlőné a halált.

De ez már elmúlt. Hiányzott neki Wulfgar – tudta, hogy mindig el fog ködösödni a szeme a fiúra emlékezve –, de a nyolcadik király volt, büszke és erős klánjának vezére. Bruenor szomorúsága átlendült a belenyugvás pontján, és dühbe csapott át. A sötét elfek visszajöttek, ugyanazok a sötét elfek, akik megölték Wulfgart. Lloth, a gonosz Lloth követői most Drizztet akarják megölni és Mithril Csarnokot elpusztítani.

Bruenor fejszéje többször is kóstolt vért az éjszaka folyamán, de a törpe dühe nem csillapult. Sőt, fokozódott, lassan, de biztosan közelítve a forrásponthoz. Drizzt azt ígérte, hogy levágják az ellenség fejét, megkeresik a vezért, a papnőt, aki az egész támadás mögött áll. Bruenor már látni akarta az ígéret megvalósulását.

Nyugodt volt a harc alatt, és a készülődés során is. Most is higgadt maradt, hagyta, hogy Drizzt és a párduc vezessék.

A pihenés és béke ritka pillanataiban Bruenor aggodalmas pillantást vett észre társai szemében, és tudta, hogy amazok attól tartanak, hogy megint borongó hangulatba került, nem a harcon jár az esze. Pedig ennél semmi sem járhatott volna messzebb az igazságtól. A kisebb csetepaték persze tényleg nem sokat számítottak. Száznyi, ezernyi drow katonát megölhetne, kínja, dühe akkor sem enyhülne. Ha azonban a háttérben álló papnők közelébe juthatna, s fejét vehetné a drow támadóerőnek...

Akkor végre nyugalmat találta.

Mithril Csarnok nyolcadik királya nem borongott. Csak éppen gyűjtötte az erejét a kitöréshez. Várta a pillanatot, amikor a legédesebb lesz a bosszú.

Baenre csoportja, nyomában a hatalmas Glabrezuval, ismét útnak indult. A nagyasszony a toll által jelzett irányba haladt tovább, amikor Methiltől azt az üzenetet kapta, hogy Auro'pol és Zeerith folyamatosan áruló terveket forgatnak a fejükben. Auro'pol most is éppen azon töpreng, hogy visszafordítja az egész sereget, és otthagyja Baenre Anyát.

“Szervezkednek ellenem?”, érdeklődött Baenre.

“Nem”, felelte őszintén Methil, *“de ha meghalsz, örömmel rohannak vissza Menzoberranzanba, létrehozni az új hierarchiát.”*

Methil közlése valójában nem volt váratlan. Nem kellett gondolatolvasónak lenni ahhoz, hogy valaki lássa a feszültséget és csendes dühöt a nagyasszonyok arcán. Ezenfelül Baenre szokva volt ahhoz a gyűlölethez, ami alárendeltjei -a kényszer-szövetséges Mez'Barris, és saját lányai – felől áramlott felé. Ez volt az ára annak, ha valaki első nagyasszonyanya akart lenni a kaotikus és irigy Menzoberranzanban, a városban, ami állandóan harcban állt önmagával.

Auro'pol gondolatai várhatóak voltak, az illithidtől érkező megerősítés mégis feldühítette Baenrét. Elvégre ez nem közönséges háború. Ez Lloth akarata, ő, Baenre pedig a Pókkirálynő képviselője. Ez hatalma csúcspontja, a Lloth-tól kapott dicsőség teteje. Hogy merészelnek Zeerithék ilyen isten-gyalázó gondolatokat melengetni?

Dühödt pillantást vetett Auro'polra, aki egyszerűen húzott egyet az orrán, és elfordult – ennél rosszabbat nem is tehetett volna.

Baenre azonnal telepatikus parancsokkal látta el Methilt, aki továbbította ezeket a glabrezunak. A lebegő korongok

egymás mellett haladtak, s épp egy kanyarba fordultak be, amikor hatalmas rákollók kulcsolódtak Auro'pol karcsú derekára, és lerántották korongjáról. A hatalmas glabrezu könnyedén megtartotta a nagyasszonyt a levegőben.

– Mi ez? – kérdezte Auro'pol, az ollók közt vergődve.

– A halálomat kívántad – felelte Baenre.

Quenthel és Bladen'Kerst anyjuk mellé siettek. Meg voltak döbbenve, hogy anyjuk nyíltan fellép Auro'pol ellen.

– A halálomat akarja – mondta a lányainak Baenre. – Ő meg Zeerith úgy gondolják, hogy Menzoberranzanban jobb lenne az élet Baenre Anya nélkül.

Auro'pol az illithidre pillantott, hisz sejtette, hogy Methil árulta el. A Baenre-lányok, akik maguk is eljátszottak hasonló gondolatokkal a hosszú és fáradságos menetelés során, szintén az illithidre meredtek.

– Auro'pol Anya tanúja lesz dicsőségednek – szólt Quenthel.

– Tanúja lesz a renegát halálának, és tudni fogja, hogy Lloth velünk van.

Auro'pol vonásai kissé kisimultak erre a kijelentésre, és újra mozgolódni kezdett a tanar'ri markában.

Baenre veszedelmes pillantással méregette, de a végsőkéig dacos Auro'pol állta a tekintetét. Úgy vélte, hogy Quenthelnek igaza van. Baenrének szüksége lesz az ő tanúskodására. Ha őt megnyeri magának Baenre, akkor Zeerithet is könnyebben csatasorba állíthatja, és akkor a drow sereg sokkal erősebb lesz. Baenre gonosz vén csont, de mindig is számító teremtes volt, aki egy morzsányi hatalmat sem áldozott fel soha érzelmi okokból. Harcpöröly Gandalug is él még, habár Baenre biztosan sokszor szeretne volna kitépni a szívét.

– Zeerith Anya örülni fog, ha értesül Drizzt Do'Urden haláláról – mondta Auro'pol, és tiszteletteljesen lesütötte a szemét. Úgy vélte, ennyi alázatosság elegendő lesz.

– Drizzt Do'Urden fején kívül talán más bizonyítékra is szüksége lesz Zeerith Anyának – felelte Baenre.

Auro'pol felpillantott, és a lányok is meglepetten néztek anyjukra.

Baenre azonban nem törődött velük. Üzenetet küldött Methilnek, aki továbbította ezt a glabrezunak, s a hatalmas rákollók megszorultak Auro'pol derekán.

– Ezt nem teheted! – zihálta Auro'pol. – Lloth velem van! A saját csapatodat gyengíted!

Quenthel teljes szívével egyetértett ezzel, de nem szólt, mert látta, hogy a glabrezunak még van egy üres ollója.

– Ezt nem teheted! – sikoltotta Auro'pol. – Zeerith majd... – Szavál belevesztek a fájdalomba.

– Drizzt Do'Urden megölt téged, még mielőtt én ölhettem volna meg őt – mondta Baenre Auro'polnak. – Ez teljesen hihető magyarázat, és annál édesebbé teszi a renegát halálát - Baenre odabiccentett a glabrezunak, és a fogók összezárultak, átvágva csontot és húst.

Quenthel elfordította a fejét, Bladen'Kerst azonban gonosz mosollyal figyelte a jelenetet.

Auro'pol kiáltani akart, hogy még utoljára megátkozza Baenrét, de a gerince megpattant, ereje elenyészett. Az ollók összecsapódtak, és Auro'pol Dyrr teste kettészelve hullt a földre.

Bladen'Kerst lelkesen kiáltott fel: tetszett neki anyja bemutatója. Quenthel viszont dühöngött. Baenre veszedelmes útra lépett. Megölt egy nagyasszonyt, és ezt a hadjárat rovására, személyes érdekből tette. Quenthel, aki teljes szívével Lloth elkötelezettje, képtelen volt megemésztetni ezt az ostobaságot, és ráadásul hasonló gondolatokat forgatott a fejében, mint Auro'pol.

Veszedelmes pillantást vetett Methilre. Tudta, hogy az illithid olvas a gondolataiban. *“Ez nem Lloth akarata!”*, ordította mentálisan Methil felé. *“A Pókkirálynő többé nem áll anyám tettei mögött.”*

Ennek a közlésnek nagyobb hordereje volt Methil, az illithidek követe számára, mint Quenthel gondolta volna. A Baenre-lány mindazonáltal nagyon megkönnyebbült, amikor az illithid nem árulta el.

Guenhwyvar hátracsapta a fülét, és Drizzt is mintha hallott

volna valami halk, távoli sikolyt. Órák óta nem láttak senkit, sem ellenséget, sem barátot, és a kósza úgy gondolta, hogy ha most találkozna egy csapat sötét elffel, azok közt biztosan ott lesz a papnő-parancsnok.

Intett a többieknek, hogy nagyon óvatosak legyenek, és osontak tovább, Guenhwyvarral az élen. Drizztben újraéledtek mélysötéti ösztönei. A vadász volt megint, a túlélő, aki egy egész évtizedet húzott ki egyedül a Mélysötét vadonjában. Gyakran pillantott vissza a többiekre, mert bár azok

igyekeztek a lehető legcsendesebben haladni, az érzékeny drow fül mégis úgy érzékelte, mintha páncélos hadsereg csörtetne mögötte. Ez aggasztotta Drizztet, mert tudta, hogy ellenségeik jóval csendesebbek. Arra gondolt, hogy előremegy Guenhwyvarral, és egyedül csinálja végig a vadászatot.

Ez azonban csak futó gondolat volt. Ezek itt a barátai, akiknél jobb szövetségest keresve sem találhatna.

Végigmentek egy keskeny, jelentéktelen alagúton, és beléptek egy jobbra is, balra is kiszélesedő terembe, amelynek viszont közel volt a szemközti fala. A mennyezet magasabb volt itt, mint az alagútban, de sok helyütt cseppkövek lógtak lefelé, majdnem egészen a padlóig.

Guenhwyvar füle megint hátralapult, és a párduc megtorpant a bejáratnál. Drizzt a párduc mellé húzódott, és rajta is bizsergő érzés vett erőt.

Az ellenség közel volt, nagyon közel. A hétköznapi érzékelésen túlmutató harcosösztön elárulta a kószának, hogy a támadók gyakorlatilag a nyakukon vannak. Visszajelzett a többieknek, aztán Guenhwyvarral együtt óvatosan araszolni kezdett befelé, a jobb oldali fal mentén.

Catti-brie érkezett következőnek a bejáratához, és fél térdre ereszkedett, kifeszítve íját. A Macskaszem-fejék segítségével végigpásztázta a termet.

Bruenor hamarosan ott volt mellette, Regis pedig továbbment bal felé. A félszerzet észrevett egy falifülkét. Először magára, aztán a fülkére mutatott, és araszolni kezdett a

hely felé.

Zöld fény derengett fel a szemközti falon, eloszlata a sötétséget. Spirálszerűen terjedni kezdett, lyukat nyitott a falon, és Baenre Anya lebegett elő belőle leányaival, foglyával és az illithiddel.

Drizzt azonnal felismerte az aszott vén nagyasszonyt, és látta, hogy legrosszabb félelmei váltak valóra. Tudta, hogy ő és barátai komoly hátrányban vannak. Arra gondolt, hogy egyenesen nekiugrik Baenrének, de aztán rádöbbsent, hogy ő és Guenhwyvar nincsenek egyedül a teremnek ezen az oldalán. A szeme sarkából Drizzt mozgás észlelt fent, a cseppkövek között.

Catti-brie varázsnnyila már röppent is, de színes, ártalmatlan szikrákká robbant. Nem hatolhatott át az első nagyasszony mágikus pajzsán.

Regis ekkor ért a falifülkébe, és felordított: egy csapda robbant rá. Elektromos szikrák pattogtak a félszerzet körül, ide-oda rángatták, aztán Regis ernyedten, égnek álló hajjal a padlóra huppant.

Guenhwyvar ugrott, és maga alá temetett egy drow katonát, aki éppen előlebegett a cseppkövek közül. Drizzt megint arra gondolt, hogy egyenesen Baenrének kellene mennie, de hirtelen sürgősebb dolga támadt: három elit Baenre-testőr rontott elő a homályból, hogy körülvegye. Drizzt megrázta a fejét. A meglepetés most nem nekik, hanem ellenük dolgozott. Tudta, hogy az ellenség számított, vadászott rájuk. Méghozzá Baenre Anya személyesen!

– Meneküljetek! – kiáltotta Drizzt a barátainak. – Fussatok innen!

Király a királynő ellen

A hosszú éjszaka reggelbe fordult, s a sötét elfek újra felülkerekedtek az Őrző Völgyének csatájában. Berg'inyon véleménye a védekezés hiábavalóságáról – még a törpe és svirfnebli erősítéssel együtt is – helytállónak tűnt. A drow csapatok fokozatosan körbefogták a svirfnebliket, aztán ismét kelet felé, a völgyfal irányába nyomták a vonalakat.

De aztán történt valami.

Egy teljes éjszaka tusakodása, a kezdeményezés megszerzése, a varázslók visszaverése, a gyíklovasok precíz időzítése után a hatalmas drow erő gondosan kidolgozott terveit egy csapásra összeomlottak.

Az Őrző Völgyétől keletre fekvő hegyvonulat pereme kivilágosodott. Az ezüstös derengés a hajnalt jelezte, márpedig a drow-k és a Mélysötét többi lakói számára ez nem volt kis dolog.

Az egyik drow varázsló, aki éppen villámot készült idézni ellenfelére, félbeszakította varázslatát, és inkább egy sötétséggömböt hozott létre, a láthatár mögül felbukkanó nap peremére, hogy kioltsa a fényt. A varázslat létrejött, de épp csak egy kis fekete pötty keletkezett a távolban. A varázsló hunyorogva meredt a fénybe, és éppen azon gondolkodott, hogy mit kéne tennie, amikor támadói rárontottak.

Egy másik drow egy törpe ellen állt már-már győzelemre. Annyira lefoglalta az öldöklés, hogy szinte észre sem vette a közelgő pirkadatot – egészen addig, amíg a nap teteje fel nem bukkant a horizont fölött, s fájdalmas sugara a drow érzékeny szemébe nem vágott. Rémülten és elvakultan vagdalkozott tovább a drow, de esélye sem volt találatra.

Forró robbanás lobbant a bordáiban.

Minden sötét elf érzékelt már a látható fény tartományában, de ilyen erős fényt még sosem tapasztaltak, sem ilyen telt, erős

színeket. Persze hallottak már a borzalmas napfényről – Berg'inyon egyszer, sok évvel ezelőtt már látott hajnalt, a válla fölött visszatekintve, amikor rajtaütő csapata visszamenekült a felszínről a biztonságos sötétbe. Most azonban a fegyvermester és társai nem tudták, mire számítsanak. Vajon a pokoli fény el is égeti őket, nem csak megvakítja? Az öregek azt mondták, hogy nem, de azért figyelmeztették őket, hogy sebezhetőbbek napfénynél, ellenségeiket pedig felerősíti a világosság.

Berg'inyon szoros alakzatba hívta vissza erőit, és megpróbálta újrarendezni a sorokat. Tudta, hogy még mindig győzhetnek, habár a legújabb fejlemény sok drow életet követelhet. A sötét elfek képesek vakon harcolni, de Berg'inyon nem annyira a látásuk, mint inkább a lelkesedés elvesztésétől tartott. A hegyekből lezúduló fény meghaladta tapasztalatait. Bármilyen félelmetes is volt az elérhetetlen csillagok kupolája alatt járni, ezerszer rettentőbbnek tűnt most ez a napfelkelte.

Berg'inyon gyorsan tanácskozott a varázslóival, és próbálta kideríteni, nem lehet-e valamiképp útját állni a hajnalnak. Amit megtudott, az azonban még szörnyűbb volt, mint az ördögi fény. A drow varázslóknak máshol is voltak figyelő szemeik, és ezek a távolbalátó mágusok azt kezdték terjesztetni, hogy a mélyebb alagutakban harcoló sötét elfek már dezertálnak, azok pedig, akik a keleti kapuhoz mentek, visszavonultak, s elmenekültek a Négycsúcs keleti oldalán lévő mélyebb járatokba. Berg'inyon könnyedén értelmezte ezt a hírt: azok a drow-k tehát már útban vannak haza, Menzoberranzan felé.

Berg'inyon nem hagyhatta figyelmen kívül azt, amit ezek a jelentések sugalltak. A sötét elfek minden összefogása ingatag, s a fegyvermester csak találgathatta, milyen mértékű a dezertálás. A hajnal ellenére Berg'inyon úgy vélte, hogy serege győzhet az Őrző Völgyében, és bejuthat a nyugati kapun, de hirtelen el kellett tűnődnie azon is, hogy mit fog találni Mithril

Csarnokban, ha egyszer eljut oda.

Baenre Anyát és szövetségeseit? Bruenor királyt és a renegát Drizztet, meg egy csapat harcra kész törpét? Ez a gondolat nem nyugtatta meg túlságosan az aggódó fegyvermestert.

Így hát nem a létszámfölény győzött ezen a napon az Őrző Völgyében. De nem is Berkthgar és Besnell hősiessége, vagy Belwar és a gnómok elszántsága, esetleg Stumpet Rakingclaw bölcsessége. A hajnal és az ellenség széthúzása volt az igazi ok, az összetartás hiánya és az a nagyon is valóságos félelem, hogy a támogató erők nem fognak megérkezni, mert minden drow katona, Berg'inyontól a legutolsó közkatonáig tudta, hogy szövetségeseik habozás nélkül magukra hagyják őket.

Berg'inyon egyetlen katonája sem tett fel kérdéseket, amikor megparancsolta, hogy hagyják el az Őrző Völgyét. A gyíklovasok, akik még mindig több mint háromszázan lehettek, elindultak észak felé, maguk mögött hagyva ellenségeiket és szövetségeseiket egyaránt.

A völgyben a levegő szinte izzott a borzalomtól és izgalomtól, de a csatazaj hamarosan kísérteties csendbe fulladt, amelyet csak egy-egy fájdalmas sikoly tört meg. Berkthgar a Merész kihúzta magát, és megállt Stumpet Rakingclaw és Terrien Doucard – az Ezüstlovasok új vezére – mellett.

Néhány lépésre tőlük Belwar Dissengulp állt a megcsappant svirfnebli sereg élén. A fűrásmester maga elé tartotta mithril karjait, a nemes Firble holttestével, aki oly sok társával együtt halt meg ma, távol otthonától, de annak védelmében.

A hatalmas barbár és a feleakkora svirfnebli nemigen tudott mit kezdeni egymással. Egyik a másik szavát nem értette, és nem volt egyetemes jelük a barátságra sem.

Egyetlen közös élményük a gyűlölt ellenség és a szeretett barátok holttesteinek tömege volt, ott, az Őrző Völgyében.

Tündefény lobbant Drizzt lábán és karján, hogy jobb célzást tegyen lehetővé. Drizzt válaszul sötét gömböt bocsátott önmagára, hogy valamennyit enyhítsen az ellenség háromszoros túlerején.

Előkapta szablyáit, és különös késztetést érzett az egyikből. Nem Csillámból, hanem a másikból, amelyet a jégsárkány barlangjában talált, és amely a tűz lényei ellen készült.

A szablya éhes volt. Drizzt nem érzett belőle ilyen sürgetést *azóta*, hogy...

Hárította az első támadást, és felnyögött. Eszébe jutott az előző alkalom, amikor a szablya éhezett: akkor Errtuval, a balorral küzdött. És Drizzt tudta, hogy ez mit jelent.

Baenre egy-két jó barátot is magával hozott.

Catti-brie kilőtt egy újabb nyilat, egyenesen az aszott vénasszony nevető arcába. A bűvös nyíl megint csak haszontalan szikrákká robbant. A lány már fordult, hogy meneküljön, ahogy Drizzt mondta. Elkapta apja karját is, és magával akarta húzni a törpekirályt.

Bruenor azonban nem hagyta magát. Baenrere nézett, és tudta, hogy ő a fej. Az asszonyra tekintett, és győzködté magát, hogy ez a nő ölte meg a fiát. Aztán elnézett Baenre mellett az öreg törpére. Valahonnan mintha ismerte volna. A szíve mélyén Mithril Csarnok nyolcadik királya felismerte klánja ősatyját, de tudatosan nem jött rá erre az összefüggésre.

– Fuss! – kiáltott rá Catti-brie, kizökkenve a törpét gondolataiból. Bruenor a lányra pillantott, aztán vissza az alagútba. Harci zajt hallott a távolból, valahonnan mögülük.

Quenthel varázslata ekkor indult útjára, és tüzes fal lobbant fel az alagútban, elzárva a visszautat. Ez azonban nem számított Bruenornak. Lerázta magáról Catti-brie kezét, és Baenre felé fordult – a sötét elf felé, aki hite szerint megölte a

fiát.

Előrelépett.

Baenre az arcába nevetett.

Drizzt háritott és szúrt, aztán – a sötét gömb fedezékét kihasználva – gyorsan oldalra szökkent, túl hirtelen ahhoz, hogy a hátulról közeledő drow észrevegye a váltást. A támadó lendületesen szúrt, és végzett azzal a másik drow-val, akit Drizzt az imént sebesített meg.

A mozgást hallva Drizzt visszaugrott, és megforgatta pengéit. A nő Javára legyen mondva, hogy időben érzékelte a támadást, és háritotta az elsőt, másodikat, harmadikat, de még a negyediket is.

Drizzt azonban egy pillanatra sem hagyta abba. Bár sejtette, hogy ez a vadulás veszedelmes dolog. Már csak egy ellenfél volt a gömbben, és Drizzt tudta, hogy ha túl erősen rámegy erre az egyre, akkor sebezhetővé válik másokkal szemben. De azt is tudta, hogy barátainak óriási szükségük van rá, és minden elvesztegetett pillanat időt ad a papnőknek arra, hogy elpusztítsák mindannyiukat.

A kósza ötödik támadása, egy széles ívű bal lendítés nem talált célba, és a hatodik, az egyenes döfés sem. Drizzt tovább próbálkozott: nem adta fel a támadást. Tudta, és a drow nő is, hogy egyetlen reménye a másik megmaradt sötét elf.

Egy fojtott sikoly azonban – egy párdúc mordulásától kísérve – véget vetett ennek a reménynek.

Drizzt fokozta az iramot, és a nő egyre hátrébb szorult. Most már félni kezdett, és bizonytalanul botladozott a sötétben. Az ijedtség hirtelen pillanatában bevágta a fejét egy cseppkőbe: éles drow érzékeivel észlelnie kellett volna ezt az akadályt.

Lerázta, magáról a fájdalmat, és sikerült megint kiegyenesednie, kardját maga elé emelve, hogy háritsa a renegát újabb heves támadását. De elhibázta.

Drizzt viszont nem, Csillám átvágta a finom drow páncélt, és

mélyen a nő tüdejébe fúródott.

Drizzt kirántotta a pengét és megpördült.

Sötét gömbje hirtelen eltűnt: eloszlatta egy várakozó tanar'ri.

Bruenor még egyet lépett, aztán futásnak eredt. Catti-brie felsikoltott: a törpére tűzcsóva csapott le.

A lány tehetetlen dühében újra a levegőbe nyilazott, de megint csak színes szikrák keletkeztek. A lánynak könnyben úszott a szeme. Alig vette észre, hogy Bruenor lerázta magáról a találatot, és megint teljes erőből szaladt tovább.

Bladen'Kerst állította meg, egy olyan varázslattal, amely Bruenort egy hatalmas, áttetsző kocsonyatömbbe zárta. Bruenor mozgott tovább, de szinte érzékelhetetlen lassúsággal, a papnő pedig kacagni kezdett.

Catti-brie újra lőtt, s ezúttal nyila eltalálta a kocsonyát, és több láb mélyen bele is fúródott, de aztán elakadt.

Catti-brie Bruenorra pillantott, aztán Drizztre, és a rettentő, húsz láb magas szörnyre, ami éppen felbukkant tőle jobbra. Regis nyöszörögve kúszott a földön. A lány érezte a háta mögül, az alagútból a lángok forróságát, és hallotta a folyamatos csatazajt.

Egy kis szünetre volt szükségük, valami fordulatra, és Catti-brie úgy gondolta, hogy tudja is, mivel érhetik ezt el. Guenhwyvar éppen lekuporodott, hogy rávesse magát a tanar'rira.

A lány reménye azonban rövid életűnek bizonyult, mert ahogy a párduc a levegőbe szökkent, az egyik papnő valamit feléje hajított, és az állat hirtelen szürke köddé vált. Visszakerült az Asztrális Síkra.

– Akkor meghalunk – suttogetta Catti-brie. Az ellenfél túl erős volt. A lány a földre tette íját, és előhúzta Khazid'heát. Mély levegőt vett, hogy megerősítse magát, és arra gondolt, hányszor járt már a halál közelében. Apjára pillantott, és felkészült az utolsó rohamra, a halálra.

Egy homályos alak jelent meg a kocsonyatömb előtt, Catti-brie és Bruenor között, s a lány elszántsága undorra változott, amikor megpillantotta a testet öltő polipfejű szörnyeteget, aki nyugodtan ment – vagy inkább lebegett – felé.

Catti-brie felemelte a kardját, aztán megtorpant: pszionikus hullám csapta meg, amelyhez hasonlót még sosem tapasztalt.

Methil elindult feléje.

Berg'inyon csapata újrarendeződött, amikor kiértek az Őrző Völgyéből, és maguk mögött hagyták a csatát. Már közel jártak a Mélysötétre vezető alagutakhoz. Dimenziókapuk nyíltak a gyíklóvasok mellett, és drow mágusok (meg azok a sötét elfek, akik szerencsájukra épp a közelükben voltak a varázslat idején) léptek át rajta. Gyalogos drow-k és goblin-fajzatok bukdácsoltak a hegyoldal lehetetlen terepén. Persze a Baenre-fegyvermester mindezzel nem törődött.

Azok, akik megmenekültek a völgyből, Berg'inyonra tekintettek irányításért, amikor a nappal felfénylett körülöttük.

– Anyám tévedett – mondta Berg'inyon sötéten, és ez valóságos istenkáromlás volt a drow társadalomban, ahol bármely nagyasszony szava Lloth szava volt.

Most mégsem tiltakozott vagy morgott senki. Berg'inyon kelet felé mutatott, és a megvert, nyomorult sereg elindult a kelő nap irányába.

– A felszín a felszínlakóknak való – jegyezte meg Berg'inyon egyik tanácsadójának, amikor a nő mellé ért hátsáival. – Én sosem fogok még egyszer idejönni.

– És mi lesz Drizzt Do'Urdennel? – kérdezte a nő, hisz nyílt titok volt, hogy Baenre a fiával akarja megöletni a renegátot.

Berg'inyon csak nevetett, mert amióta tanúja volt Drizzt tetteinek az Akadémián, igazából sosem gondolt komolyan arra, hogy tengelyt akasszon a renegáttal.

Drizzt nemigen látott túl a hatalmas glabrezun, de ez a látvány is elég volt, mert a kósza tudta, hogy nem áll készen

egy ilyen ellenfélre, és a roppant szörny valószínűleg elpusztítja.

De még ha nem is öli meg, épp elég ideig feltartja ahhoz, hogy Baenre Anya közben mindenkit megöljön.

Drizzt érezte szabályája vad éhségét. A pengét éppen ilyen bestiák ellen készítették, de Drizzt leküzdötte magában a késztetést, hogy rohamra induljon. Tudta, hogy előbb rést kell találnia a gyilkos rákollók között.

Látta, hogy Guenhwyvar eltűnt. Még egy szövetségessel kevesebb.

A harcnak már vége volt, mielőtt elkezdődött volna. Csak néhány elit testőrt öltek meg, semmi több. Egyenesen bele-sétáltak Menzoberranzan vezetésébe, a Pókkirálynő legmagasabb rangú papnőibe, és veszítettek. Drizztben büntudat söpört végig, de nem volt hajlandó megadni magát az érzésnek. Azért jött ide, és azért jöttek vele a barátai is, mert ez volt Mithril Csarnok egyetlen esélye. Drizzt akkor is jött volna, ha tudja, hogy maga Baenre Anya vezeti a menetet, s nem tagadta volna meg a többiektől sem a lehetőséget, hogy elkísérjék.

Tudta, hogy elveszték, de nem akarta olcsón adni az életét.

– Harcolj, démonfajzat – viczorogta a glabrezu felé, és vívóállásba helyezkedett, hogy megadja pengéjének, amire áhítozik.

A tanar'ri kiegyenesedett, és elővett egy különös fémdobozt.

Drizzt nem várt magyarázatra, és majdnem – akaratlanul – elpusztította az egyetlen esélyüket, mert amikor a tanar'ri kinyitotta a táskát, Drizzt rohamra indult gyorsító karkötői segítségével, és a szörnyeteg gyomrába döfött.

Erezte, hogy átáramlik rajta az erő, ahogy a kard táplálkozni kezdett.

Catti-brie túl zavarodott volt ahhoz, hogy támadjon, vagy akár csak kiáltson is, amikor Methil odalépett hozzá, és a

csápok feléje tapogatóztak. Aztán a mindent elöntő zűrzavarban egyszer csak megszólalt a fejében egy magányos hang: Khazid'hea hangja.

“Vágj!”

A lány így is tett, és bár célzása nem volt éppen tökéletes, Khazid'hea veszedelmes éle vállon találta Methilt, kis híján leszelve az illithid karját.

Catti-brie magához tért kábulatából, és elhajtotta arca elől a csápokat.

Újabb pszionikus csapás bénította meg. Mintha kiment volna belőle minden erő: megroggyantak a lábai. Mielőtt azonban összeesett volna, látta, hogy az illithid furcsán összerándul, aztán elesik, majd Regist pillantotta meg, akinek a haja még mindig az ég felé meredt. A félszerzet buzogánykája véres volt.

Ez lett volna az illithid végzete, főleg azért, mert a lány is eléggé magához tért ahhoz, hogy csatlakozzék az akcióhoz, ám Methil számított erre a katasztrófára, és elegendő pszionikus energiát tartalékolts ahhoz, hogy ki tudja vonni magát a harcból. Regis újabb csapásra emelte buzogányát, de az illithid hirtelen eltűnt előle. A félszerzet felkiáltott meglepetésében és rémületében, de azért lecsapott, buzogánya azonban csak az üres levegőt hasította.

Az egész egyetlen pillanat alatt történt. A glabrezu, aki soha nem tapasztalt fájdalmat élt át, ekkor megölhette volna Drizztet. Minden ösztöne azt ordította, hogy szelje ketté a szemtelen drow-t. Minden ösztöne, egyetlen egy kivételével: félt, hogy Errtu bosszút áll rajta, ha majd visszatér Abyssra – márpedig ha az a megveszekedett szablya továbbra is így vagdossa, ez hamar bekövetkezik.

Nagyon szerette volna Drizztet szétroppantani, de másért küldték ide, és a nagy Errtu nem fogad el semmiféle magyarázatot a kudarcra. Rávicorgott a renegát drow-ra, és

némileg megvigasztalta az a tudat, hogy Errtu hamarosan eljön, hogy megbüntesse az arcátlant. A glabrezu felnyitotta a táskát, és előszedte a fényes, fekete zafírt.

Drizzt kardjának éhsége elmúlt, s a kósza mozgása is lelassult.

A Birodalmak területén a Zűrzavar Korának legmaradandóbb emlékei a csendzónák voltak, ahol megszűnt mindenféle mágia. Ez a zafír egy ilyen zóna teljes negatív energiáját tartalmazta, és semlegesítette a mágiát. Ennek a hatalmas erőnek sem Drizzt Szablyái és karkötői, sem Khazid'hea, sem a drow főpapnők nem tudtak ellenállni.

Az egész csak egy pillanatig tartott, mert a zafír felfedésének egyik következményeként a tanar'ri elszabadult az Anyagi Siktól, ahová megidéztek, és magával vitte a követ is.

A tüzek hirtelen kialudtak Catti-brie háta mögött. Egy röpké időre megszűnt Bruenor körül a fogvatartó ragacs.

Csak egy pillanat volt az egész, de ennél több nem is kellett Gandalugnak, akiben évszázadok dühe fortyogott, ahhoz, hogy szétroppantsa bilincseit, Bruenornak pedig ahhoz, hogy előreszökkenjen. Így amikor a ragacs visszatért, Bruenor már messze járt, és teljes erőből rohant tovább előre.

Baenre Anya dicstelenül a földre hanyatlott, s lebegő korongja a feje fölött jelent meg újra.

Gandalug csapott egyet balra, Quenthel arcába. A papnő a falnak tántorodott. A törpe ezután jobb felé szökkent, és elkapta Bladen'Kerst kígyókorbácsát, nem egy harapást elszenvedve.

De mit sem törődött a fájdalommal, hanem elkapta a korbács nyelét is, a fegyvert a nő nyakába vetette, és a saját gonosz kígyóival fojtotta meg a papnőt.

Az összes Birodalmakban nem volt senki, akit annyi mágia védelmezett volna, mint Baenre Anyát. Egyetlen élő nem volt ennyire felvértezve bármiféle csapás ellen, még egy

vastagpikkelyű sárkány sem. Ezek a védelmek azonban jobbra elenyésztek: megszűntek az ellenmágia pillanatában. És az egész Birodalmakban nem volt senki, aki jobban őrgöngyölt volna, mint Harcpöröly Bruenor, amikor meglátta az öreg, megkínzott törpét, akiről tudta, hogy ismernie kéne. Dühöngött, mert tudta, hogy barátai halottak, vagy hamarosan azok lesznek. Dühöngött, hogy itt van ez az aszott vén drow papnő, aki a szemében a fiát elpusztító gonosz erő megtestesülése.

Feje fölé emelte fejszéjét, és lecsapott. Széthasította a lebegő korong kék fényét, s semmivé foszlatta a mágiát. Bruenoron égető érzés lett úrrá, amikor belevágott az egyik megmaradt mágikus pajzsba. Az energia azonnal keresztülfutott a fegyver markolatán.

A fejsze először zöld, majd narancssárga lett, ahogy egyik mágikus réteget a másik után verte szét. A düh szegült itt szembe a varázstudománnyal. Bruornak mindene fáj, de nem törődött vele.

A fejsze belevágott Baenre védekezésre emelt, törékeny karjába, áthatította a nagyasszony koponyáját, nyakát, egész inas testét.

Quenthel lerázta magáról Gandalug súlyos csapását, és ösztönösen a nővére felé húzódott. De ekkor látta, hogy anyja halott, és inkább visszalépett a fal felé, át a zöld szélű kapun, vissza a folyosóra. Áthaladtában elszórt egy kis ezüstös port, ami megszüntette a kapu varázsát.

A kő begyógyult, és ismét áthatolhatatlanná vált.

Csak Drizzt Do'Urden tudott még átugrani a nyíláson, bokáján a bűvös karpereccel.

Jarlaxle és hadnagyai nem voltak messze. Tudták, hogy egy csapat törpe és egy vérfarkas futott össze Baenre elit

őrségének másik felével a keresztben futó alagútban, és most győzedelmesen közelednek a kamra felé.

Magaslati figyelőhelyükről, egy falifülkéből a kamra mögött Jarlaxle már tudta, hogy a megvadult törpék lekéstek az előadás javát. Quenthel, majd a sarkában Drizzt megjelenése előárulta a zsoldosnak, hogy Mithril Csarnok ostroma váratlan véget ért.

A Jarlaxle mellett álló hadnagy Drizzt felé emelte számszerűjét, és tökéletes volt az alkalom, mert Drizzt szemlátomást csak a menekülő Baenre-lányra koncentrált.

Jarlaxle azonban megragadta a hadnagy csuklóját, és lehúzta a kezét. Az alagutak felé intett, s kissé zavarodott, de végsőként hűséges bajtársai elindultak.

Amikor elmentek, Jarlaxle éppen hallotta Quenthel halálsikolyát: "Szentségtörés." A lány persze Drizzt Do'Urden, a gyilkosa arcába kiáltotta ezt, de nyugodtan mondhatta volna akár Jarlaxle-nak is.

Hát legyen.

A hajnal napfényes volt, de hideg, és még hidegebb lett, amikor Stumpet és Terrien Doucard lovag elindultak fölfelé az Őrző Völgyének meredek oldalán, kézzel-lábbal kapaszkodva.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Stumpet Terrient, a dús barna hajú félelfet, akinek vonásai túl szépek voltak ahhoz, hogy az elmúlt éjszaka tragédiája elhomályosítsa őket.

A lovag épp csak bólintott, mert Stumpet már vagy tucatszor feltette ezt a kérdést az elmúlt húsz percben.

– Ez az a fal? – kérdezősködött tovább a törpe papnő.

Terrien bólintott. – Már közel vagyunk – nyugtatta meg a lányt.

Stumpet egy kis párkányhoz ért, és felhúzódkodott rá. Kétszáz lábnyi magasságban lógott a völgy felett. Úgy érezte, lent kéne lennie, hogy segítsen a rengeteg sebesült ápolásában, de ha tényleg igaz, amit a lovag mondott, és az Ezüst-holdi

Alustriel valóban itt zuhant le, akkor ez élete legfontosabb útja lesz.

Hallotta, hogy Terrien küszködik a peremmel, és lenyújtotta a kezét, hogy segítsen. Izmos karjával könnyedén felhúzta a karcsú lovagot a párkányra. Mind a ketten ziháltak, s lehetetük pár állva szállt a levegőben.

– Megtartottuk a völgyet – szólt Stumpet derűsen, hogy megpróbálja enyhíteni a félelf sötét arckifejezését.

– Megérte volna a győzelem, ha holtan látnád Harcpöröly Bruenort? – kérdezte a félelf, s fogai összekoccantak a hidegben.

– Nem tudhatod, hogy Alustriel valóban meghalt-e! – vágott vissza Stumpet, és kotorászni kezdett a hátizsákjában, pedig ezzel még egy kicsit várni akart, amíg közelebb érnek Alustriel feltételezett tartózkodási helyéhez.

Egy apró mithriledényt szedett elő, és dagadó vizestömlőt emelt a feje fölé.

– Nyilván megfagyott – mondta a félelf, a tömlőre mutatva. Stumpet szorziintott. A törpék szent itala nem fagy meg,

főleg az nem, amit ő készített. Kipattintotta a tömlő dugóját, és ritmikus kántálásba fogott, miközben az aranyszínű folyadékot az edénybe töltötte. Tudta, hogy szerencséje van, mert bár a varázslat által felidézett képek rövidek és elmosódottak voltak, ismerte a jelzett területet, és tudta, hol találja a keresett párkányt.

Azonnal indultak tovább, gyilkos tempóban. Stumpet még az edényét és tömlőjét is hátrahagyta. A félelf nem egyszer megcsúszott, de Stumpet erős keze mindháányszor elkapta. A törpe papnő is megbotlott néháányszor, de ilyenkor, meg Terrien Doucard gyors keze mentette meg őt.

Végül eljutottak arra a bizonyos párkányra, és ott találták Alustrielt hidegen, mozdulatlanul. Azt, hogy mágikus széke-re valaha is létezett, épp csak egy égésnyom jelezte a lezuhanás helyén. Még törmelék sem maradt, hisz a szekér teljes mértékben mágikus alkotmány volt.

A félelf az úrnőhöz rohant, és gyengéden a karjába vette. Stumpet egy kis tükröt szedett elő, és Alustriel szája elé tartotta. – Él! – jelentette ki, és átadta zsákját Terriennek. A félelf egészen felelevenedett. Óvatosan visszafektette a köre Alustrielt, majd vastag takarókat szedett elő, és beléjük burkolta úrnőjét, aztán dörzsölgetni kezdte hideg kezeit. Ezalatt Stumpet a saját isteneihez fohászkodott gyógyító és melegítő varázslatokért, de önnön energiáit is igyekezett átadni Ezüsthald asszonyának.

Öt perccel később Alustriel felnyitotta gyönyörű szemét. Mélyen beszívta a levegőt, megborzongott, aztán suttogott valamit, amit sem a lovag, sem a papnő nem értett, ezért a félelf közelebb hajolt az úrnő szájához. – Kitartottunk?

Terrien Doucard kihúzta magát és szélesen elvigyorodott. – Az Őrző Völgye a miénk! -jelentette ki, mire Alustriel szemei felcsillantak. Aztán az úrnő békés álomba merült. Bizonyos lehetett benne, hogy a serényen munkálkodó törpepapnő gondoskodik róla, és abban is biztos volt, hogy bármi is lesz a saját sorsa, a magasabb cél eléretett. Minden jóra való népert.

Epilógus

Berg'inyon Baenre nem volt meglepve, amikor Jarlaxle-t és a Bregan D'aerthét ott találta mélyen a felszín alatt, jó távol Mithril Csarnoktól. Amint hallotta a dezertálások hírét, Berg'inyon sejtette, hogy a gyakorlatisa zsoldos is nyilván ott van a távozók között.

Methil értesítette Jarlaxle-t Berg'inyon közeledtéről, és a zsoldos kissé meglepődött, hogy Berg'inyon, Baenre Anya fia, az első Ház fegyvermestere szintén kiszállt. Arra számított, hogy Berg'inyon beverekszí magát Mithril Csarnokba, és elpusztul, ahogy az anyja.

Ostobán.

– A háború elveszett – közölte Berg'inyon. Bizonytalanul pillantott Methilre, mert nem számított arra, hogy az illithid is itt lesz, távol a nagyasszonytól. Az illithid szembetűnő sebei, ernyedten lógó karja, szivárgó fejsebe szintén meglepték a fegyver mestert: sosem gondolta, hogy bárki is ennyire képes lehet elbánni Methillel.

– Anyád halott – felelte Jarlaxle, s a fiatal Baenre már nem is figyelt az illithidre. – Valamint a két nővéred és Auro'pol is.

Berg'inyon bólintott: mintha nem is lett volna annyira meglepve.

Jarlaxle azon gondolkodott, hogy elmondja-e Baenre szerepét Auro'pol halálában, de aztán nem szólt semmit, mert úgy gondolta, hogy később még hasznára lehet ez a tudás Berg'inyon ellenében.

– Zeerith Q'Xorlarrin Anya vezette a visszavonulást Mithril

Csarnok alsó kapujától – folytatta a zsoldos.

– Az enyéim csatlakoztak azokhoz, akik megpróbáltak, de aztán nem tudtak bejutni ott – felelte Berg'inyon.

– És megbüntetted őket? – érdeklődött Jarlaxle, mert még mindig nem ismerte egészen pontosan Berg'inyon álláspontját.

Berg'inyon legyintett, Jarlaxle pedig határozottan megkönnyebbült.

Együtt mentek tovább Menzoberranzan sötét, biztonságosabb útjai felé. Hamarosan összefutottak Zeerithtel és csapatával, valamint más elfekkel és humanoidokkal is. Összességében mintegy kétezer katona – a negyedrészük Baenre-harcos – pusztult el Mithril Csarnok ostromában, és kétszer ennyi rabszolga, főként a felszíni harcokban. Körülbelül ugyanennyi goblin és egyéb fajzat szökött el a csata után a felszínre vagy az alagutakba, hogy szerencsét próbáljanak az ismeretlen fenti világban vagy Mélysötét vadonjában, ahelyett, hogy a drow-k szolgálíként tengődnének tovább.

A dolgok nem úgy alakultak, ahogy Baenre Anya tervezte. Berg'inyon beállt a menetbe, s hagyta, hogy Zeerith vezesse a sort.

– Menzoberranzan évekig gyengélkedni fog Baenre Anya mániája miatt – jegyezte meg Jarlaxle Berg'inyonnak később, amikor egyedül találta a fegyver mestert egy kis kamrában. A sereg egy barlangrendszerénél táborozott le.

Berg'inyon nem vitatta a kijelentést, és egyáltalán nem dühödött fel. Tudta, hogy Jarlaxle igazat szól, és sejtette, hogy sok probléma vár a Baenre Házra az elkövetkezendő időszakban. Zeerith Anya dühöng, és Mez'Barris Armgo meg a többiek is így. fognak tenni, ha tudomást szereznek a fiaskóról.

– Tartom az ajánlatomat – mondta Jarlaxle, és egyedül hagyta Berg'inyont a gondolataival.

Berg'inyon hitt benne, hogy a Baenre Ház fönnmegmarad. Triel átveszi az irányítást, és bár ötszáz képzett katonát vesztek,

azért kétezer még megmaradt, köztük háromszáz gyíklovas. Baenre ezenkívül széles szövetségi hálózatot is kiépített a Házon kívül, így valószínűleg még ez a katasztrófa sem fogja romlásba dönteni a családot.

De gondok azért lesznek. Baenre Anya volt eddig az összetartó erő. Most, hogy nincs többé, mi lesz a mindig is nyughatatlan Gromph-fal?

– És Triellel? Berg'inyon nem tudhatta, hogyan fog beleilleni nővére terveibe.

Most már Triel is nevelhet saját gyermekeket, és hatalomba ültetheti őket. Az első fiából vagy házi varázslót csinál, vagy Berg'inyon vetélytársát a fegyvermesteri pozícióra.

És akkor hány éve van még hátra, neki, Berg'inyonnak? Ötven év? Száz? Nem túl hosszú élet egy sötét elfnek.

Berg'inyon a távozó zsoldos után nézett, és komolyan fontolóra vette Jarlaxle ajánlatát, hogy csatlakozzon a Bregan D'aerthéhez.

Mithril Csarnokban vegyes érzelmek kavargtak: gyász a halottakért és öröm a győzelem felett. Mindenki megsiratta Besnellt, Regweld Harpell és mindazokat, akik hősi halált haltak. Mindenki ünnepelte viszont Bruenor királyt és barátait, Berkthgart a Merészt, Alustriel úrnőt – aki még mindig lábadozott súlyos sebeiből –, és Stumpet Rakingclawot, aki Alsóváros és az Őrző Völgye hőse is volt egyben.

De mindenekfelett Harcpöröly Gandalugot éltették, a Harcpöröly klán ősatyját, aki mintha a sírból tért volna vissza. Milyen különös is lehetett Bruenornak a saját őseivel találkozni, és látni a Királyok Csarnokának egyik mellszobrát megelevenedni!

A két törpe együtt üldögélt a trónteremben, jobbjukon Alustriellel (miközben Stumpet egyre könnyögött neki, hogy inkább pihenjen), baljukon pedig Berkthgarral.

Általános ünneplés uralkodott a csarnokokban, Alsóvárostól

egészen a trónteremig. A találkozások és elválások ideje volt ez. Belwar Dissengulp és Bruenor most látták egymást először. Alustriel mágiája segítségével, amely áthidalta a nyelvi szakadékot, a két vezér erős szövetséget kovácsolt Blingdenstone és Mithril Csarnok között, s el tudtak beszélgetni közös barátjukról, Drizztről is, főleg amikor a renegát arra járt, és hallhatta, hogy róla van szó.

– Engem csak az az átkozott macska zavar – fortyant fel egy ízben Bruenor, elég hangosan ahhoz, hogy Drizzt is hallja.

A drow odalépett a trónhoz, és Belwarhoz hajolt. – Guenhwyvar megszelídítette Bruenort – súgta Drizzt drow nyelven, amit Belwar értett, Alustriel varázslata viszont nem fordította le Bruenornak. – Sokszor használja a törpét nyoszolyának.

Bruenor persze tudta, hogy róla beszélnek, de egy szót sem értett. Felmordult, majd még hangosabban kezdett tiltakozni, amikor Gandalug, aki értett valamicskét drow nyelven, bekapcsolódott a beszélgetésbe és a derűtségbe.

– De párnának biztos nem, mert annak túl kemény! – hahotázott Gandalug.

– Moradinra mondom, el kellett volna mennem az átkozott sötét elfekkel – dohogott a leforrázott Bruenor.

Ez a gondolat kijózanította a vén Gandalugot. Egy pillanat alatt elkomorult.

Ilyen volt az ünneplés, a jó és rossz érzések szabad áradása Mithril Csarnokban.

Catti-brie mindezt oldalról figyelte. Furcsán idegennek érezte magát. Persze nagyon örült a győzelemnek, és érdekelték a svirfneblík, akikkel egyszer már találkozott. Még jobban izgatta a törpe ősapa, aki csodával határos módon került vissza az általa alapított csarnokokba. De minden izgalom ellenére a lány valami beteljesülést is érzett. A drow fenyegetés megszűnt, és új, erősebb szövetségek alakultak ki Mithril Csarnok és szomszédi – még Nesme – között is. Bruenor és Berkthgar úgy viselkedtek, mintha évszázadok óta

a legjobb barátságban lennének, s a törpekirály még arra is célzott, hogy egyszer talán átengedi a barbárnak Égisz-agyart.

Catti-brie remélte és egyben sejtette is, hogy ez persze nem fog megtörténni. Bruenor főként csak azért tette a nagylelkű ajánlatot, mert tudta, hogy nem kerül neki semmibe. Berkthgar hősiessége után a saját kardja, Blankenfuere is legendává vált Settlestone-ban.

Persze Catti-brie szemében Blankenfuere sosem léphetett Égisz-agyar nyomába.

A lány csendes és elgondolkodó volt, de nem komor. Mint mindenki más, ő is vesztett el barátokat a harcban. Ám éppolyan harcedzett volt, mint a többiek, belenyugodott, hogy ilyen a világ, és képes volt az áldozat magasabb célját nézni. Mosolyogva látta, ahogy egy csapat svírfnebli szó szerint a haját tépi, mert néhány részeg törpének képtelenek megtanítani a kő rezdüléseit. Hangosabban kezdett nevetni, amikor Regis pattant be a terembe, hóna alatt rengeteg ennivalóval, s pukkanásig tömött zsebekkel.

De Catti-brie akkor nevetett a leghangosabban, amikor Bidderdoo Harpell rohant el mellette, mögötte pedig Pwent csúszott térdén, és esdekelt a varázslónak, hogy harapja meg!

A nevetés mögött azonban töprengő magányosság bujkált, a teljesség zavaró érzése, ami nem illet a lánynhoz, aki épp csak rányitotta szemét a nagyvilágra.

Az Abyss füstös mocskában Errtu, a balor visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a formás drow, a kecses veszedelem közeleg gombatrónja felé.

Errtu nem tudta, mire számítsen Lloth-tól: mindketten tanúi voltak a katasztrófának.

A balor nézte, ahogy a drow átvág a ködön, nyomában a fogollyal, a beígért jutalommal. A Káosz Úrnője mosolygott, de nála sosem lehetett tudni, hogy ez mit jelent.

Errtu büszkén és egyenes derékkal ült a trónján, hisz

mindent úgy csinált, ahogy kellett. Ha Lloth őt próbálja okolni a katasztrófáért, vitába száll vele, gondolta elszántan. Bár meglenne a mágiatiltó kő, amit a glabrezunak adott...

– Elhoztad a fizetséget? – dörögte a balor, igyekezvén fenyegetőnek tűnni.

– Hát persze, Errtu – felelte a Pókkirálynő.

Errtu félrebillentette óriási, túlkös fejét. Semmi félrevezetést nem tudott felfedezni sem a drow hangjában, sem a mozdulataiban, miközben foglyát a hatalmas balor felé taszigálta.

– Elégedettnek látszol – jegyezte meg Errtu.

Lloth mosolya szinte a füléig ért, és ekkor Errtu mindent megértett. Hát persze hogy elégedett! A vén roncs, a gonoszak leggonoszabbika örül. Míg Baenre Anya távol volt, minden rendben folyt Menzoberranzanban. Most azonban óriási káosz lesz a drow városban, Izgalmas házközi háborúk és pókhálós intrikák, árulás árulás hátán.

– Kezdetől fogva tudtad, hogy ez fog történni! – vádaskodott a balor.

Lloth felkacagott. – Nem számítottam erre a fejleményre - nyugtatta meg Errtut. – Nem tudtam, hogy Errtu ilyen találékony lesz, csak hogy megvédje azt, aki megszabadíthatja száműzetéséből.

A balor szeme tágra nyílt, s bőrszárnyai szorosabban tapadtak testéhez, mintha ösztönösen, bár hiábavalóan védekezni akarna.

– Ne félj, szövetségesem – búgta Lloth. – Lehetőséget adok neked, hogy visszanyerd a becsületed előttem.

Errtu halkán felmordult. Vajon milyen szívességet akar tőle a Pókkirálynő?

-Attól tartok, hogy az elkövetkező néhány évtizedben eléggé elfoglalt leszek – folytatta Lloth. – Véget kell vetnem a zűrzavarnak Menzoberranzanban.

Errtu a homlokát ráncolta. – Még hogy véget akarsz vetni neki...

– Akkor hát maradjunk abban, hogy figyelem – kacsintott Lloth, majd hozzátette: – És a te feladatod is az lesz, hogy figyelj.

A démon ismét felmordult.

– Ha szabad leszel, Errtu – szólt Lloth –, ha majd Drizzt Do'Urden ott lesz kegyetlen korbácsod ágai között, lassan öld meg, fájdalmasan, hogy halljam minden ordítását! – Ezzel a Pókkirálynő széttárta karjait, és szikrázó fekete energiavillanás közepette eltűnt.

Errtu szája ördögi vigyorra húzódott. A szánalmas fogolyra pillantott, aki a kulcs lesz Drizzt Do'Urden szívének és akaratának megtöréséhez. Néha a Pókkirálynő nem is kér olyan sokat.

Már két hét telt el a győzelem óta, és Mithril Csarnokban még mindig tartott az ünneplés. Sokan távoztak már – először Nesme két megmaradt harcosa, aztán a Hosszúlovások, Harkle-lel és Bella don DelRoy-jal (Bidderdoot Pwent rávette, hogy maradjon még egy kicsit). Aztán Alustriel és Ezüstlovagjai, szám szerint hetvenöten indultak vissza Ezüstholdba, büszkén felszegett fejjel. Az úrnő kész volt arra, hogy szembenézzen politikai ellenfeleivel, és bizonyos volt benne, hogy helyesen cselekedett, amikor Bruenor segítségére sietett.

A svirfneblík nem siettek, mert élvezték a Harcpöröly klán társaságát, és Settlestone népe is megfogadta, hogy addig nem megy el, amíg ki nem meríti Mithril Csarnok sörkészetét.

Messze lent a hegyoldalon, a hideg, szeles pusztán Catti-brie gyönyörű paripán lovagolt – az egyik elesett Ezüstlovag hajdani hátasán. Nyugodtan és magabiztosan ült a nyeregben, mégis megsajdult a szíve, valahányszor Mithril Csarnok felé pillantott. Tekintete végigsiklott a kijáratról kifelé vezető ösvényeken, és cseppet sem meglepetten mosolyodott el, amikor látta, hogy egy lovas közeledik.

– Tudtam, hogy utánam jössz – mondta Drizzt Do'Urdennek, amikor a drow utolérte.

– Mindnyájunknak megvan a maga helye – felelte Drizzt.

– Az enyém most nem Mithril Csarnokban van – jelentette ki Catti-brie. – És te sem fogsz meggyőzni!

Drizzt szemügyre vette a lányt. – Beszéltél Bruenorral? – kérdezte.

– Hát persze – mondta a lány. – Gondolod, hogy elhagytam volna az otthonomat atyai áldás nélkül?

– Gondolom, nem szívesen adta azt az áldást – szólt Drizzt.

Catti-brie kihúzta magát a nyeregben, és szorosan összehúzódtak az ajkai. – Bruenor sok a dolga – mondta végül. – És ott van neki Regis meg te... – Itt elhallgatott, és a Drizzt nyergére erősített úticsomagra pillantott. – És Gandalug meg Berkthgar is mellette állnak – fejezte be. – Szerintem még nem döntötték el, hogy ki uralkodik és ki nézi, de azt hiszem, Gandalug hagyni fogja Bruenort.

– Ez lenne a legbölcsebb – helyeselt Drizzt. Hosszú hallgatás következett.

– Berkthgar menni akar – szólalt meg hirtelen Drizzt. – Vissza kíván térni a Jeges Szelek Völgyébe, vissza a régi életéhez.

Catti-brie bólintott. Ő is hallotta már a szóbeszédet.

Ismét kellemetlen csend állt be. Catti-brie végül elfordította tekintetét a drow-ról. Úgy érezte, hogy Drizzt ítélkezik felette: Bruenor rossz leányának tartja, szörnyű és önző teremtesnek. – Apám nem próbált visszatartani – bökte ki. – És te sem tudsz!

– Egy szóval sem mondtam, hogy vissza akarlak tartani.

Catti-brie nem volt igazán meglepve. Amikor először mondta Bruenorral, hogy elmegy, hogy el kell távoznia Mithril Csarnokból egy időre – látni a világ csodáit –, a törpe akkorát ordított, hogy majdnem a mennyezet szakadt rájuk.

Két nappal később találkoztak újra, amikor Bruenorban már nem volt annyi szenteltvíz, így – Catti-brie nagy megkönnyebbülésére – sokkal mérsékeltebben viselkedett.

Megnyugtatta a lányt, hogy megérti őt, de közben csikorgott a hangja. Catti-brie egyáltalán nem érezte illőnek Bruenorhoz a megértő és filozofikus mondatokat, de most, látva Drizztet, már sejtette, honnan erednek. Most már tudta, hogy kivel beszélt Bruenor a két találkozásuk között.

– Ő küldött utánam – vádolta Drizztet.

– Te elmentél, és én is elindultam – felelte Drizzt nyugodtan.

– Nem bírtam tovább odalent – fakadt ki Catti-brie, mert hitelen úgy érezte, hogy magyarázkodnia kell, kiadni magából a bűntudatot, ami távozása óta oly súlyosan nehezedett

rá. Körülnézett, s tekintetével a láthatárt fürkészte. – Annyi minden vár még rám. Érzem a szívem mélyén. Már azóta tudom, hogy Wulfgar...

Felsóhajtott, és tehetetlenül pillantott Drizztre.

– Hát még én – vigyorodott el pajkosan a drow. Catti-brie hátrapillantott a válla fölött, vissza nyugatra, ahol a nap már ereszkedni kezdett.

– A napok rövidek – mondta –, az út pedig hosszú.

– Olyan hosszú, amilyennek te akarod – jegyezte meg Drizzt, mire a lány visszanézett rá. – És a napok csak olyan rövidek, amennyire te engeded.

Catti-brie kutatón meredt a drow-ra: nem egészen értette ezt az utolsó megjegyzést.

Drizzt szélesen elmosolyodott, és magyarázni kezdett: -Egy barátom, egy vak öreg kósza azt mondta nekem egyszer, hogy ha valaki elég gyorsan lovagol mindig nyugat felé, a nap sosem fog lenyugodni számára.

Mire befejezte a mondatot, Catti-brie megsarkantyúzta paripáját, és teljes sebességgel vágatott Nesme és Hosszúnyereg irányába, a nagyszerű Vízmélyvára és a Kardpart felé. Mélyen előredőlt a nyeregben. A ló szinte úszott a levegőben, a lány köpenye pedig magasba lebbent.

Drizzt kinyitotta iszákját, és megnézte az ónix szobrocskát. *Kívánnom sem lehetne ennél jobb társakat*, gondolta, és még egy utolsó pillantást vetett a hegyek felé, Mithril Csarnokra –

ahol barátja a király –, aztán ő is megsarkantyúzta hatását, és Catti-brie után eredt.

Nyugatra, a széles nagyvilág kalandjai felé.

(Folytatása következik)